

Sovituksen Sana

Saarnoja ja hartauskirjoituksia

Rupert Efraimson

pastori

kansi

Kimmo Pälikkö

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Rajakatu 7, 15100 Lahti

www.luterilainen.com

2008

Tässä kirjassa olevat pastori Rupert Efraimsonin kirjoitukset on julkaistu aikaisemmin yksittäisinä kirjoituksina Luterilainen-lehdessä v. 1959 – 2004.

Luterilainen-lehden numero, jossa kukin kirjoitus on julkaistu, on mainittu kirjan lopussa olevassa sisällysluettelossa.

© Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

ISBN 978-951-9318-59-2 (sid.)

ISBN 978-951-9318-60-8 (PDF)

Gummerus Kirjapaino Oy

Jyväskylä 2008

LYHYT SISÄLLYSLUETTELO

Kirjan pääkohdat

Täydellinen luettelo on kirjan lopussa.

	sivu
Esipuhe	4
Adventti	5
Joulu	12
Uusivuosi	40
Paastonaika	59
Kärsimysviikko	72
Pääsiäinen	93
Helatorstai ja helluntai	119
Pyhä Kolmiykseys.....	128
Johannes Kastajan päivä, juhannus.....	140
Kirkastussunnuntai.....	152
Mikkelinpäivä.....	160
Uskonpuhdistusjuhla.....	166
Jumalan Sana	173
Pyhä saarnavirka	197
Paikallisseurakunta – Kirkko	221
Kristityn usko.....	296
Jumalan huolenpito.....	329
Kristityn vaellus.....	340
Lapset ja nuoret	366
Erityisiä tapahtumia	376
Lähetystyö.....	381
 Raamatunkohtien hakemisto	 390
Sisällysluettelo.....	393
Tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta.....	396

Esipuhe

Tähän kirjaan koottujen tekstien kirjoittaja, pastori Rupert Efraimson on äidin puolelta toisen polven ja isän puolelta kolmannen polven amerikan-suomalainen, joka taitaa täydellisesti suomenkielen. Hän syntyi 23.1.1925 USA:ssa, Pohjois-Dakotassa, farmariperheeseen sen nuorimpana, kahdentenatoista lapsena. Vanhemmat ja sisarukset olivat vakaasti kristittyjä ja kuuluivat Amerikansuomalaiseen Evankelis-Luterilaiseen Kansalliskirkkoon.

Efraimson joutui nuorena osallistumaan Korean sotaan v. 1946-47. Sodasta palattuaan hän meni opiskelemaan Springfieldin Concordia -seminariin, missä suoritti pappistutkinnon ja vihittiin saarnavirkkaan Covingtonin, Mich., Ev. Lut. Kansallisseurakunnan kutsumana v. 1952. Hän hoiti myöhemmin Ev. Lut. Kansallisseurakuntaa Kanadan Torontossa. Efraimson sai kutsun v. 1959 Suomeen Lahden, Kuusankosken ja Helsingin Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien pastoriksi. Hän toimi 1960-luvulla myös STLK:n kirkkokunnanjohtajana. V. 1970 hän palasi Amerikkaan, missä oli tunnustuksellisten, itsenäisten evankelisluterilaisten seurakuntien pastorina, ensin Calumetissa, Mich., ja myöhemmin New Yorkissa, NY, mistä virasta hän jäi eläkkeelle v. 1995.

Suomesta lähdettyään Efraimson vieraili täällä useita kertoja ja on v. 1995 alkaen joka kesä ollut Suomessa 2–3 kuukautta osallistuen STLK:n kesäleireille ja palvelleen seurakuntaa.

Tässä kirjassa on Efraimsonin v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä julkaistuja saarnoja ja hartauskirjoituksia. Lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajankohtaiskirjoituksista on julkaistu toinen kirja, *Herrani elää!*. Kirjat julkaistaan tekijän suostumuksella ja Jumalan siunauksen toivotuksin.

Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin ”ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”. Toivomme, että tämä kirja, *Sovituksen Sana*, voisi saattaa etsiviä uskoon ja vahvistaa kristityitä Jumalan sanan tuntemisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylösnoussut ja uskonut meille sovituksen sanan. ”Jeesus elää, miksi itket?”

*Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
Syyskuun 1. päivänä 2008*

Adventti

Hän tuli, Hän tulee, Hän tulee uudelleen...

Sana Adventti merkitsee tuloa. Kirkkovuoden alku, jota sanomme adventtiajaksi, on siis aika, jolloin erityisesti kiinnitämme huomiomme Jeesuksen tulemiseen. Ajattelemme Hänen lihaksi tulemistaan, Hänen tulemistaan sydämiimme armovälineiden kautta ja Hänen tulemistaan viimeisenä päivänä.

Hän tuli

Paavali puhuu Jeesuksen lihaan tulemisesta, kun hän kirjoittaa Timoteukselle: *"Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin."* (1 Tim. 1:15) Huomatkaa, että Paavali sanoo: Kristus Jeesus **on tullut**. Hänen lihaan tulemisensa on jo tapahtunut. Tätä Hänen tulemistaan meidän ei enää tarvitse odottaa niin kuin vanhanliiton uskovaiset sitä odottivat. Meillä on varma sana, Jumalan oma sana, joka todistaa meille, että Vapahtajamme on jo tullut maailmaan. Luukkaan evankeliumissa meille on säilytettynä enkelin lausuma ilmoitus Jeesuksen syntymisestä: *"Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa."* (Luuk. 2:11) Juutalaiset odottavat vieläkin Vapahtajan lihaan tulemistä, mutta kiitos olkoon Jumalan, että meillä on tämä varma sana: Hän on jo tullut.

Jeesus on tullut syntisiä pelastamaan ja tämän työnsä Hän on täydellisesti suorittanut. Hän suoritti tämän työnsä, kun Hän täytti lain ankarat vaatimukset jokaisen lain rikkojan puolesta ja kun Hän Golgatan ristillä kärsi helvetin tuskat, vuodatti pyhän, kalliin verensä ja antoi henkensä jokaisen syntisen puolesta. Siten hän pelasti syntiset. Syntimme erottivat meidät Jumalasta. Oikeudenmukaisena, pyhänä ja vanhurskaana Jumalan täytyi vaatia, että synti rangaistaan iankaikkisella rangaistuksella. Helvetin iankaikkiset tuskat olivat siis

edessämme emmekä voineet itseämme emmekä veljeämme pelastaa. Mutta niin suuresti Jumala rakasti meitä, että Hän itse maksoi ainoan hinnan, joka kykeni meidät pelastamaan. Hän antoi ainoan Poikansa, Jeesuksen, tulla sijaiseksemme; antoi Hänet täyttämään lain meidän edestämme; antoi Hänet kärsimään meidän iankaikkisen rangaistuksemme ja antoi Hänet kuolemaan meidän edestämme. Kolmantena päivänä Hän herätti Jeesuksen kuolleista siten todistaen, että Hän oli maksanut meistä täysin riittävän pelastushinnan ja oli hankkinut koko maailmalle anteeksiantamuksen. Paavali kirjoittaa: *"Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan."* (2. Kor. 5:19)

Emme enää odota Kristuksen lihaan tulemista, nyt me muistamme sitä ja sen muistaminen lohduttaa meitä. Muista sinäkin, ystävä, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan ja usko, että Hän on tullut juuri sinutkin pelastamaan. Tämän saat uskoa, sillä Sana, joka tämän totuuden meille ilmoittaa, on varma ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen.

Hän tulee

Kristus on jo tullut, mutta vieläkin puhutaan Hänen tulemisestaan. Eräässä virressä veisataan: "Kristus tulee, Kuningas; ah, se su-loista on mulle." Myös veisaan: "Avaja porttis, ovesi, käy Herraas vastaan nöyrästi." Näissä virsissä ei puhuta Kristuksen lihaan tulemisesta. Niissä pyydetään Jeesusta tulemaan sydämeemme ja elämäämme armovälineiden kautta. Jeesus itsekin puhuu tähän tapaan. Johanneksen Ilmestyskirjassa ovat nämä Hänen sanansa: *"Katso, minä seison ovelle ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani."* (Ilm. 3:20)

Vaikka Jeesus on tullut ja on ansainnut lunastuksen kaikille, ei Hän silti ole jokaisen ihmisen sydämeen päässyt. Jeesus pääsee ihmis sydämeen siunauksineen uskon ja kasteen kautta. Kaikki eivät usko eikä kaikkia ole kastettu ja monet kastetutkin ovat langenneet epäuskoon eivätkä siis enää ole kasteen armoliitossa. Siis Jeesus sanoo: Minä seison oven takana ja kolkutan. Hän tahtoo päästä jokaisen sydämeen sillä Hänen tahtonsa on, että kaikki pelastuisivat ja tulisivat totuuden tuntuun. Hän on ainoa pelastuksen tie; Hän yksin on totuus ja elämä.

Mutta meillä, joitten sydämiin Jeesus on jo päässyt ja joissa Hän, Jumalan armosta, vieläkin elää, on myös syytä yhtyä rukoilemaan: ”Kristus, tule antamaan Henkes pyhä sydämeeni... Kuule heikko pyyntöni; Jeesus tule luokseni.” Sillä vaikka Jeesus elää sydämissämme, meissä on vielä syntinen lihamme, tai vanha Aatamimme, joka vihaa Jeesusta ja aina taistelee uskoamme vastaan. Meidän siis on katekismuksen kehotuksen mukaan ”jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettava” tämä meissä oleva vanha ihminen. Kun me uskovaiset siis rukoilemme Jeesusta tulemaan sydämiimme, niin tahdomme sanoa: ”Älä anna synnin päästä valtaan sydämessäni. Suo että voin jatkuvasti nähdä syntini ja katua niitä, niin että sinun evankeliumisi jatkuvasti kelpaisi minulle, että Sinä voisit runsain määrin Sanasi ja Sakramenttiesi kautta siunata minua kaikilla hengellisillä lahjoillasi. Poista minusta kaikki mikä estää Henkesi työtä minussa.” Näin voimme vielä uskovaisinakin valmistaa tietä Herralle — todellisen katumuksen ja parannuksen kautta. Kun näin teemme ja armovälineitä käyttämme, Jeesus voi tulla sydämiimme kaikkine lahjoineen ja täyttää sydämemme ilolla, toivolla, innolla, varmuudella ja rakkaudella.

Rukoile, ystävä, siis edelleenkin: »Jeesus tule luokseni» ja käytä uskollisesti Jumalan antamia armovälineitä. Sitten Jumala voi jatkuvasti johtaa sinut todelliseen katumukseen ja parannukseen ja Jeesus voi elää sydämessäsi; siten uskosi vahvistuu; siten oikein vietät adventtia. Voit myös siten viettää Jumalalle otollisen joulujuhlan muistaen ei ainoastaan, että Betlehemissä syntyi lapsi, vaan että sielä syntyi Jumalan Poika, maailman Vapahtaja, sinunkin Vapahtajasi.

Hän tulee uudelleen

Adventtina ajattelemme vielä kolmattakin Jeesuksen tulemista ja tätä Hänen tulemistaan me myös odotamme, sillä se on vielä tulevaisuudessa. Tämä tuleminen tapahtuu viimeisenä päivänä. Silloin Hän saapuu pyhien enkeliensä kanssa, kaikki kansat tuomitaan ja tämä maailma hävitetään. Uudessa Testamentissa puhutaan tästä tulemisesta kolmessasadassa eri lauseessa. Jeesus itse sanoi: *”Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle.”* (Matt. 25:31) Virrentekijällä oli tämä Jeesuksen tuleminen mielessään, kun hän kirjoitti:

*Hän saapuu kohta, Jeesus,
Kuningas kunnian!
Luo silmäs korkeuteen,
Kristuksen morsian.
Iloitse, kohta päivä
On sulle koittava,
Kun veriyhkääs vastaan
Saat pilviin kohota.*

ASELK:n VK n:o 541:1.

Jumala ei ole ilmaissut meille milloin Jeesus palaa maan päälle, sillä Hän tahtoo, että olisimme joka hetki valmiina Hänen tulemistaan varten. Mutta kerran, kun opetuslapset sanoivat Jeesukselle: *”Sano meille, milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki”* (Matt. 24:3), Jeesus kertoi heille mitkä hänen tulemuksensa merkit ovat. Hän mainitsi mm. että ennen Hänen tulemistaan tulee vääriä profeettoja, jotka eksyttävät monet, saadaan kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; monen rakkaus kylmenee, evankeliumia tullaan saarnaamaan kaikessa maailmassa ja nä-länhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Kun ajattelemme tätä nykyistä aikakautta, huomaamme, että Jeesuksen ennustuksia jatkuvasti täytetään ja emme voi tulla muuhun johtopäätökseen kuin siihen, että Hänen tulemisensa on hyvin lähellä. Kuinka tärkeätä siis, että olemme joka hetki valmiita. Kuinka tärkeätä on, että tänä adventtiaikana jokapäiväisen parannuksen kautta poistamme sydämes-tämme kaiken, mikä estää meitä luottamasta Jeesukseen. Kun Jee-

sukseen luotamme uskoen, että Hänessä syntimme ovat kaikki anteeksi annetut, silloin olemme valmiita Hänen tulemiselleen.

Niillä, jotka eivät usko Jeesukseen, on syytä peljätä sitä päivää, jolloin Jeesus saapuu toisen kerran tänne maailmaan. Jeesus näet tulee silloin tuomarina ja tuomitsee kaikki epäuskoiset iankaikkiseen kadotukseen. Mutta meille, Hänen uskovaisillensa, tämä maailman viimeinen päivä on oleva ihana päivä. Vapahtajamme muuttaa silloin meidän alennustilassa olevan ruumiimme kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi ja meille alkaa uusi elämä siinä valtakunnassa, joka on ollut meitä varten valmistettuna maailman perustamisesta asti. Tässä valtakunnassa saamme elää Jeesuksen kanssa iankaikkisesti, vapaina kaikesta synnistä ja synnin seurauksista.

Jumalan lapset jo apostolien aikana hartaasti odottivat tätä päivää ja elivät joka hetki Jeesuksen tuleminen mielessään. Seuratkaamme mekin heidän esimerkkiänsä, ja jouluna, kun muistamme Jeesuksen ensimmäistä tulemistä, antakaamme tämän ensimmäisen tulemisen johdattaa mieliimme se päivä, jolloin Hän saapuu tänne uudelleen ja ottaa meidät sinne, missä Hän itsekin on.

Adventtiaikana

Huutavan ääni kuuluu: ”Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää arolle tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi.”
Jes. 40:3,4.

Kun kuningas muinoin aikoi vierailla jossakin kaupungissa, hänen matkaansa varten valmistauduttiin monella tavalla. Monet työntekijät jo kuukausia ennen suunniteltua matkaa tekivät työtä erämaassa — tasoittivat kukkuloita, täyttivät laaksoja. Kuningasta varten täytyi olla leveä ja tasainen tie.

Profeetta Jesaja käyttää näitä kuninkaan matkaa varten tehtyjä valmisteluja vertauskuvana kehottaessaan meitä oikealla tavalla vas-

taanottamaan Jeesuksen sydämiimme. Hän sanoo: ”Valmistakaa Herralle tie erämahan, tehkää arolle tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kallioulouhut lakeaksi maaksi. (Jes. 40:3,4)

Jeesus tahtoo tulla jokaiseen sydämeen. Mutta sydämissämme on esteitä, jotka tekevät Hänen tulemisensa sinne mahdottomaksi, jos niitä ei sieltä poisteta. On ylpeyden ja itsevanhurskauden vuoria ja kukkuloita. Ne täytyy tasoittaa. On lihallisten himojen soita. Ne täytyy täyttää.

Todellisen parannuksen kautta voidaan poistaa nämä esteet sydämeistä. Oikea parannus on katumusta eli peljästystä synnin tähden, mutta kuitenkin sen ohessa evankeliumin uskomista, että synti on anteeksiannettu ja armo Kristuksen kautta ansaittu. Jumala itse saa tällaisen parannuksen aikaan Sanansa ja Sakramenttinsa kautta.

Adventtiaika on juuri sitä varten, että valmistautuisimme Jeesusta vastaanottamaan. Se, joka tahtoo oikealla tavalla tämän ajan viettää, syventyy Jumalan sanaan, muistaa Pyhän Kasteen tuottamia kalliita lahjoja ja osallistuu Herran armoateriaan. Omat hyvät aikomuksemme ja lupauksemme eivät voi poistaa sydämistämme esteitä. Jumala itse voi ja tahtoo poistaa ne armonvälineiden kautta.

Älkäämme viettäkö adventtiaikaa siten, että valmistaudumme yksinomaan jouluun liittyviä ulkonaisia juhlia varten. Valmistautuikaamme ennen kaikkea sydämissämme.

Kun Jeesus saa tulla sydämiimme uskon kautta, on meillä omanamme sellainen ilo ja rauha, jota ei mikään maallinen juhla tai ulkonainen jouluun liittyvä tapa voisi meille tuottaa. On varmuus, että syntimme ovat anteeksi annetut Jeesuksen sovintotyön tähden. On varmuus, että Jumala on ystävämme ja taivas on iankaikkinen kotimme. Tällaisen todellisen onnen ja rauhan on Jeesus hankkinut koko maailmalle pyhällä kalliilla verellään ja kuolemallaan. Hänen tahtonsa on, että tämä onni ja rauha olisi sinullakin. Hän tarjoaa ja antaa sinulle nämä lahjat vapaina armolahjoina. Sellaisena kuin olet usko syntisi anteeksi Hänessä. Silloin olet onnellinen, nautit oman-tunnon ja sielun rauhaa, olet Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Aamen.

Joulu

Oletko nähnyt valkeuden?

"Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden: jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus." Jesaja 9:1.

Jokseenkin seitsemänsataa vuotta ennen Jeesuksen syntymää profeetta Jesaja kirjoitti yllä olevat sanat. Matteus mainitsee nämä sanat evankeliumissaan (Matt. 4:13-16). Hän sanoo tämän ennustuksen tulleen täytetyksi silloin, kun Jeesus "jätti Nasaretin ja meni asumaan Kapernaumiin, joka on meren rannalla, Sebulonin ja Naftalin alueella". Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, on siis osa Galilean kansaa. Suuri valkeus on Jeesus. "Pimeys" sanalla profeetta tarkoittaa hengellistä pimeyttä; "valkeus" sanalla hengellistä valkeutta.

Galilean asukkaat olivat todella hengellisessä pimeydessä. Paljon pakanoita asui heidän keskuudessaan ja pakanallisia tapoja siis seurattiin. Elettiin siveetöntä elämää, palveltiin epäjumalia. Ei käsitetty mikä on syntiä ja mitkä ovat synnin seuraukset. Ei tunnettu tosi Jumalaa, joka armossaan lahjoittaa anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän syntisille. Profeetta Jesaja sanoo kansan **vaeltavan** pimeydessä. Matteus sanoo: Kansa, joka pimeydessä **istui**. Sanalla "istui" hän tarkoittaa sitä, että kansa tyytyi olemaan tässä tilassa. Se ei yrittänyt siitä päästä vapaaksi. Ja kansa ei ainoastaan pimeydessä istunut. Matteus sanoo myös, että Galilean asukkaat "istuivat kuoleman maassa ja varjossa." He olivat kuoleman maassa ja varjossa siksi, että "synnin palkka on kuolema". Vanhurskas ja oikeudenmukainen Jumala vaatii, että synti rangaistaan; rangaistus on iankaikkinen kuolema. Ne, jotka synnissä elävät, tuntematta Jumalaa armollisena Jumalana, ovat todella kuoleman maassa ja varjossa.

Mutta Jesaja kirjoittaa: "Kansa, joka pimeydessä vaeltaa näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus." Jeesus tulee Galileaan ja alkaa siellä julkisen saarnavirkansa. Hän julistaa siellä evankeliumia ja tekee ihmetöitä. Hän on

Jumalan Poika, joka on tullut pelastamaan kansansa heidän synneistensä. Hän kykenee poistamaan hengellisen pimeyden ihmisen sielusta. Kun Hänessä uskotaan synnit anteeksi, silloin sielu on valkeudessa. Hän on siis todella suuri valkeus, koko maailman valkeus.

Monet Galilean asukkaista näkivät tämän valkeuden, joka heidän keskuuteensa tuli, vaan eivät kaikki. Jotkut näkivät Jeesuksen ainoastaan hyvänä opettajana ja ihmettelivät Hänen ihmetekojansa, mutta eivät nähneet Häntä maailman valkeutena. He olivat niin kuin sokeat, jotka kirkkaan valon ääressä istuivat. Valo kyllä loistaa, mutta he eivät sitä näe. Näissä Galilean asukkaissa oli vain se ero, että heille tarjottiin näkö ja siis myös valkeus, mutta epäuskossansa he hylkäsivät tämän tarjouksen.

Valkeus on loistanut Suomessa, samoin kuin Amerikassakin, jo satoja vuosia. Molemmissa maissa on ollut sellaisia, jotka ovat julistaneet Jeesuksen evankeliumia sen puhtaudessa ja totuudessa. Monet ovat nähneet valkeuden ja valkeus on poistanut pimeyden heidän sieluistansa. He ovat hätääntyneinä huutaneet: ”Mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?” ja ovat saaneet kuulla ainoan oikean vastauksen kysymykseen: ”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut”. Pyhän Hengen voiman kautta he ovat ottaneet tämän evankeliumin kutsun vastaan ja silloin on pimeys poistunut heidän sieluistansa. Monet asiat ovat selvinneet. On käsitetty mikä on elämän tarkoitus ja mikä on kuoleman merkitys. Siitä, mikä on ennen ollut heille suurta hullutusta, on tullut heille suureksi viisaudeksi. On huomattu kuinka kauhea asia synty on ja kuinka kauheat ovat synnin seuraukset. On iloittu varmuudesta, että synnit ovat pestyt pois Jeesuksen veressä. Sydämeen on tullut rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Pyhä Henki on alkanut kuljettaa ja Hengessä on alettu vaeltaa. On löydetty voimaa synnin voittamiseen ja rohkeutta Kristuksen tunnustamiseen.

Mutta Suomessa ja Amerikassa, niin kuin muuallakin maailmassa, on ollut ja on vieläkin sellaisia, jotka eivät ole nähneet valkeutta, vaikka valkeus on heille loistanut. Lakia ja evankeliumia on julistettu. On sanottu: ”Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle”. Mutta synty on ollut monelle liian rakasta; he eivät ole tahonneet siitä luopua. Joillekin maalliset aarteet ovat olleet kaikki kai-

kessa. Ei ole ollut tilaa sydämissä Jeesukselle. Toiset ovat sanoneet: ”En tarvitse Vapahtajaa, voin pelastaa itseni, jos vaan yritän elää Jumalan käskyjen mukaan.” Kuinka ikävää on ajatella näitä ihmisiä, kun muistamme, että Jumala puhuen Jeesuksesta sanassaan sanoo: ”Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmiselle annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12) Selvää on, että ne, jotka rakastavat pimeyttä ja hylkäävät maailman valkeuden, Jeesuksen, joutuvat iankaikkiseen pimeyteen.

Nytkin taasen, jouluaikana, tämä valkeus loistaa erittäin kirkkaasti. Vaikka on kyllä totta, että monista saarnastuoleista tämä valkeus ei loista, sillä Kristuksen evankeliumia ei niistä enää saarnata. Maailmassa on kuitenkin vielä sellaisiakin saarnastuoleja ja seurakuntia, joissa Jeesuksen evankeliumia julistetaan. Siis vieläkin saadaan kuulla siitä Vapahtajasta, joka syntyi Betlehemissä ja joka koko maailmalle hankki syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden, pyhällä elämällään viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Ja kiitos olkoon Jumalan, että on vielä sellaisiakin, jotka Pyhän Hengen voiman kautta näkevät tämän valkeuden ja valkeudessa vaeltavat.

Oletko sinä, rakas lukija, nähnyt tämän valkeuden, vai istutko vielä pimeydessä? Pimeydessä istut, jos et usko olevasi syntinen ja jos et tunne tarvitsevasi Vapahtajaa. Pimeydessä istut, jos synti vielä hallitsee sydäntäsi ja olet sen orjuudessa. Jos näin on asian laita, sinäkin olet kuoleman maassa ja varjossa. Olet matkalla kadotukseen, iankaikkinen kuolema on edessäsi. Mutta jos olet nähnyt valkeuden, olet autuas ja onnellinen. Olet matkalla taivaaseen. Päälläsi on Jeesuksen vanhurskauden puku ja Jumala siis näkee sinut aivan pyhänä ja vanhurskaana. Tiedät omasta kokemuksestasi minkälaista on se rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Tiedät kuinka hyvä on olla, kun ei tarvitse elämää eikä kuolemaa peljätä, vaan saa joka hetki olla varma siitä, että ”kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat.”

Muista, ystävä, että tämä valkeus loistaa sinulle joka kerta, kun kuulet evankeliumin hyvää sanomaa. Juuri tänä aikana sinä kuulet sitä kaikkialla. Kuulet, kun lapset ja aikuiset laulavat siitä Seimen Lapsesta, joka niin rakasti meitä syntisiä, että jätti taivaan kirkkauden ja tuli tänne maailmaan pelastamaan meidät. Kuulet saarnoja siitä

Rauhanruhtinaasta, joka ”teki rauhan Hänen ristinsä veren kautta” ja sovitti koko maailman Jumalan kanssa. Ja luet kirjoituksia Hänestä, joka oli rikas, mutta tuli köyhäksi meidän tähtemme. Kun tämä valkeus loistaa sinulle evankeliumin kautta, Pyhä Henki kutsuu sinuakin uskomaan syntisi anteeksi Hänessä. Hän tahtoo, että sinäkin näet tämän valkeuden. Sinullekin Hän tahtoo vakuuttaa: Tämä lapsi on syntynyt juuri sinulle. Hän on maksanut koko maailman syntivelan, sinunkin syntivelkasi. Hän on tehnyt kaiken pelastustasi varten. Saat uskoa Hänessä syntisi anteeksi sellaisena kuin olet ja anteeksiantamus ja taivas ovat omasi.

Jumala suokoon, että olet nähnyt tämän suuren valkeuden. Ja suokoon Hän myös, että kaikki ne, jotka vielä pimeydessä vaeltavat, näkisivät Hänet, heidän Vapahtajansa, että hekin voisivat vaelttaa valkeudessa kohti taivaallista kotiansa.

Kertomus Jeesus-lapsen maailmaan tulemisesta

Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt. Oli mies, Jumalan lähettämä; hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa. Ei hän ollut se valkeus, mutta hän tuli valkeudesta todistamaan. Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut. Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. Ja

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.
Joh. 1:1-14.

Kuka tämä lapsi on

Tämä teksti on erittäin sopiva tutkisteltavaksi Jeesuksen syntymäjuhlan aikana. Totta kyllä, ettei siinä Jeesus-nimeä mainita, mutta siinä käytetään tästä Seimen Lapsesta kahta muuta paljon puhuvaa ja kuvaavaa nimeä. Häntä kutsutaan Sanaksi: Sanotaan ”Sana tuli lihaksi”. Tämä nimihän sopii Hänelle mainiosti. Mehän sanojen kautta tulkitsemme ajatuksemme toisille. Niin Jeesus, syntynyt Isästä iankaikkisuudessa, ilmaisee meille mitä meidän tulee Jumalasta tietää. Tekstissämme Jeesusta kutsutaan myös valkeudeksi. Johannes kirjoittaa: ”Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.” Kuinka sopiva nimi tämäkin on tälle Lapselle, joka kärsimisellään ja kuolemallaan sovitti maailman Jumalan kanssa. Syntiset ihmiset, jotka luonnostansa ovat hengellisessä pimeydessä eivät kä ymmärrä mitä heidän rauhaansa kuuluu, pääsevät valkeuteen. Uskon kautta Häneen he käsittävät sen tosiasian, että heille on Hänessä anteeksiantamus synneistänsä. He ovat autuaita Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä.

Siis vaikka Johannes ei tekstissämme mainitse Jeesus -nimeä, hän kyllä puhuu meille siitä Lapsesta, jonka syntymäjuhlaa jouluna vietämme. Hän tarjoaa meille tästä Lapsesta erittäin lohduttavia tietoja. Ensin hän sanoo meille, että tämä Lapsi on aina ollut olemassa. Tekstimme alkaa sanoilla: ”Alussa oli Sana”. Huomatkaa, ettei tekstissämme sanota, että tämä Sana luotiin, tai että Hän syntyi. Sanotaan, että **Sana oli**. Tämä tarkoittaa sitä, että Sanalla ei ollut alkua — Hän on ollut olemassa jo iäisyudessa. Hän oli läsnä jo silloin, kun luomistyö tapahtui ja Hänen kauttansa luomistyö tapahtui niin kuin tekstimme todistaa. Johannes kirjoittaa: *Kaikki on saanut syntynsä Hänen kauttaan ja ilman Häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on*. Siis vaikka niin monet väittävät ja opettavat, että Jeesus sai alkunsa Betlehemissä syntyessään — ja tätä mieltä ovat kaikki ne, jotka kieltävät neitseellisen syntymän, jotka järjen mukaan selittävät kaikki Jeesuksen ihmetyöt — me emme yhdy heidän kanssaan tun-

nustamaan tätä sielun tuhoavaa oppia. Me päinvastoin pidämme lujasti kiinni Raamatun selvästä opetuksesta, että Sana, Jeesus Kristus, totinen valkeus. on ollut olemassa jo iäisyydestä, että Hänen kauttaan kaikki on saanut syntynsä ja me jatkuvasti laulamme:

*Ah, Herra, joka kaikki loit,
Kuin alentaa noin Itses voit,
Ja tulla halpaan seimehen,
Heinille härkään, juhtien.*

VK 1938, n:o 21:5.

Mutta joku kysyy: Jos Jeesus on jo ollut olemassa iäisyydestä saakka, mitä sitten tapahtui siellä Betlehemissä? Tekstimme vastaa tähän kysymykseen sanoen: *Sana tuli lihaksi*. Jeesus Kristus otti päällensä ihmismuodon sinä yönä melkein kaksituhatta vuotta sitten, toisin sanoen Hän tuli ihmiseksi. Hän jätti taivaan kirkkauden ja kunnian ja tuli veljeksemme. *Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli Häinkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi*, sanoo Hebrealaiskirjeen kirjoittaja. Näin tapahtui siellä Betlehemissä sinä ensimmäisenä jouluyönä, Sana tuli lihaksi. Kristus tuli ihmiseksi. Sen tähden enkelit lauloivat, sen tähden paimenet kiirehtivät Betleheemiin ja sen tähden tähti ilmestyi taivaalle.

Ja todella enkeleillä oli syytä laulaa, paimenilla oli syytä iloita ja tietäjillä oli syytä tuoda lahjoja. Sillä itse Jumala oli tullut ihmiseksi. Tekstissämme sanotaan: *Ja Sana oli Jumalan tykönä ja Sana oli Jumala*. Ei Jeesus muuttunut ihmiseksi — Hän pysyi Jumalana. Betlehemin seimessä makasi sinä muistorikkaana yönä siis Jumalihminen, Jumala ja Ihminen liitettynä yhdeksi persoonaksi. Tätä ei voi järkemme käsittää. Sanomme Paavalin kanssa: *Ja tunnetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Hän, joka on ilmestynyt lihassa, vanhurskautunut hengessä, näyttäytynyt enkeleille, saarnattu pakanain keskuudessa, uskottu maailmassa, otettu ylös kirkkauteen*. Mutta vaikka järkemme ei voi tätä suurta totuutta käsittää, me uskomme sen, koska Sana niin sen meille todistaa. Sana tuli lihaksi! Tästä olemme varmoja!

Miksi hänen syntymäänsä tarvittiin

Mutta varmaan täytyi olla hyvin tärkeä syy miksi Isä lähetti Poikansa maailmaan — ja niin olikin. Tämä syy käy ilmi seuraavista

tekstimme sanoista: *Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä ja pimeys ei sitä käsittänyt.* Maailman kansat tarvitsivat elämää, todellista elämää ja valkeutta — maailma tarvitsi pelastusta. Sen tähden Isä lähetti Poikansa maailmaan pelastamaan maailmaa synneistään, pelastamaan syntisiä siitä iankaikkisesta rangaistuksesta, jonka olivat synneillensä ansainneet. Ensimmäisessä epistolassaan Johannes kirjoittaa: *Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi.*

Tarvitseeko maailma pelastusta? Monet nauravat ja jotkut loukkaantuvat, kun sanomme Raamatun perusteella, että ihminen on aivan turmeltunut luonnostaan, ettei hänessä ole mitään hyvää eikä hän voi itseään pelastaa. Mutta onko kenelläkään syytä nauraa ja loukkaantua? Eikö viimeinen maailmansota ja kaikki se mikä tapahtui sodan johdosta, todista, että ihmissydän on turmeltunut? Eivätkö ne monet särkyneet kodit täällä maassamme, ne rikokset ja ne synnit, monet niin häpeällisiä, ettei niitä edes voi mainita. — Eivätkö ne murhat, aviorikokset ja varkaudet, joista saamme joka päivä kuulla, todista, että ihmissydän on turmeltunut, ettei ihminen ole paremmaksi tullut, vaan että hän jatkuvasti tarvitsee pelastusta.

Mutta ei tarvitse kaukaa etsiä todisteita siitä, että ihmiskunta tarvitsee pelastusta, tarvitsee valkeutta. Sinä ja minä löydämme tällaisia todisteita omista sydämistämme. Kun seisot nyt hengessä seimen luona, kysyn sinulta: Voitko sanoa, että kaikki sydämesi ajatukset ovat puhtaita ja pyhiä, vai onko sydämessäsi vihasta johtuvia ajatuksia, onko siellä itsekkyyttä, kateutta, katkeruutta, onko siellä pahoja himoja, nytkin tänä iloisena jouluaikana? Eikö asia ole niin, että kaikenlaiset synnit ja pahat teot, jotkut salaisia, jotkut julkisia, ovat elämäsi saastuttaneet? Jotkut voivat puhua ihmisen luonnollisesta hyvydestä, mutta sanon sinulle, Jumalan Sanan perusteella, että ihminen on luonnostaan paha, hänen sydämensä on turmeltunut.

Jos ihmiskunta oli tuleva pelastetuksi, täytyi pahuuden voimat voittaa ja pahuus täytyi poistaa elämästämme. Jumalan lain täytyi tulla täytetyksi, Hänen vanhurskauden vaatimuksensa tyydytetyksi, helvetin voimat voitetuksi. Kuka pystyi tähän yli-inhimilliseen tehtävään? Ei kukaan ihminen voi sielua pelastaa. Se on liian kallis. Psalmista sanoo: *Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Ju-*

malalle sovitusta maksaa. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis. Jumalan Pojan täytyi tehdä se, mikä oli inhimillisesti mahdotonta, vaan mikä oli maailman kansoille luvattu. Hänen täytyi tulla lihaksi, ottaa orjan muoto ja ottaa päällensä meidän kaikkien synnit, vapauttaakseen meidät kiroavasta syyllisyydestä ja iankaikkisesta rangaistuksesta. Kiitos olkoon Jumalan: Sana tuli lihaksi. Jeesus tuli veljeksemme, tuli pelastamaan meidät, tuli ansaitsemaan meille anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden. Hän suoritti täysin riittävän lunastustyön meidän edestämme. Kaikki Jumalan vanhurskauden vaatimukset tulivat täytetyiksi. Laki on nyt täytetty edestämme, iankaikkinen rangaistuksemme on kärsitty, veri on vuodatettu. Golgatalalla on Jumalan Poika henkensä antanut ja on voitollisesti herännyt kuolleista kolmantena päivänä. Oi mikä suuri ilo on minulla, kun saan varmuudella Jumalan Sanan perusteella sanoa: Seimen Lapsi on suorittanut sen suuren tehtävän, jota varten Hän maailmaan tuli. Hän on meidän syntiemme sovitus eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman syntien sovitus. Sinun syntivelkasi on maksettu, sinut on lunastettu, sinut on vanhurskautettu — syntisi on kaikki pesty pois Jeesuksen veressä.

Todella, niin kuin tekstissämme sanotaan, tämä seimen Lapsi oli täynnä armoa ja totuutta. Se oli armoa, että Hän rakkaudesta meihin kurjiin syntisiin, jotka ansaitsimme ainoastaan Jumalan vihan ja rangaistuksen, tuli lihaksi, kärsi ja kuoli puolestamme. Se on armoa, että Hän sanoo meille: ”Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut ja minä annan teille levon”, että Hän käskee meidän tulla Hänen luoksensa sellaisina kuin olemme, köyhinä, kurjina, eikä vaadi meiltä mitään maksua, niin, että Paavali voi kirjoittaa: ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.” Ehkä tämä on monelle vaikeaa uskoa juuri sen tähden, että täällä maailmassa täytyy kaikesta hinta maksaa ja sen tähden että se, mikä on arvokasta, on aina niin kallista. Kiitä Jumalaa, ystävä siitä, että pelastuksesi on vapaa armolahja Jumalalta. Siitä on jo täysi hinta maksettu. Sinä et voi siihen hintaan mitään lisätä. Jeesus on maksanut täydellisen hinnan siitä paikasta, joka on sinua varten valmiina taiwaassa. Vaikka siis olet köyhä, vaikka sinua ei monikaan täällä maa-

ilmassa huomaa, kuitenkin ei kukaan ruhtinas, tai presidentti, ei kukaan kansan johtaja, saa sen kalliimpaa joululahjaa, kuin sinä saat, kun Jeesus on omanasi. Saadaksesi tämän lahjan omaksesi, sinun ei tarvitse muuta, kuin katuvaaisena syntisenä ottaa se vastaan uskon kädellä. Ei tarvitse muuta kuin tunnustaa: minä olen suuren suuri syntinen, mutta Kristus on minun Vapahtajani.

Tämä lihaksi tullut Sana on todella täynnä armoa ja Hän on myös täynnä totuutta. Hänen Sanansa pitää paikkansa, se ei muutu. Siihen saamme luottaa. Sen, mitä Hän on meille sanonut Jumalasta, itseltään, taivaasta ja iäisyydestä, on täyttä totuutta.

Miten häneen suhtaudutaan

Tekstimme kautta meille on tarjottu ihmeellisiä ja lohduttavia tietoja tästä Lapsesta, jonka syntymäjuhlaa jouluna vietämme. Mutta tekstissämme puhutaan myös siitä, miten tämä Lapsi otetaan vastaan täällä maailmassa. Tämä puhe ei ole iloista eikä lohduttavaa, vaan se on ikävää. Johannes kirjoittaa: ”Ja valkeus loistaa pimeydessä ja pimeys ei sitä käsittänyt... Maailmassa hän oli, maailma on hänen kauttansa saanut syntynsä, eikä maailma häntä tuntenut; Hän tuli omiensa tykö, eivätkä hänen omansa ottaneet Häntä vastaan.”

Sana oli maailmassa jo ennen kuin Hän näkyvässä muodossa tänne tuli. Kaikki Vanhassa Testamentissa olevat Jumalan ilmoitukset ja ennustukset olivat Jumalan ääniä; Hän puhui kansalleen Poikansa Jeesuksen kautta. Mutta alusta asti on ollut vain muutamia, jotka ovat Sanaa kuunnelleet, jotka ovat valkeuden käsittäneet. Ja kun Jeesus syntyi, vain pieni joukko iloitsi siitä, että valkeus oli vihdoin maailman pimeydessä loistanut. Suurin osa kansasta loukkaantui Häneen. Kun Hän maailmaan tuli, Hänen kehtonsa oli heille loukkaus. Kun Hän maailmasta lähti, he loukkaantuivat Hänen ristiinsä. He eivät tahtoneet Hänen armoansa, koska he tyytyivät omaan vanhurskauteensa. Valkeus, totuus, pelastus hylättiin. Johannes, Jeesuksen edelläkävijä, joka voimakkaasti todisti tulevasta valkeudesta, teloitettiin. Jeesus ristiinnaulittiin.

Asia on samoin tänäkin päivänä. Hän tuli omiensa tykö, eivätkä hänen omansa ottaneet häntä vastaan. Taas tämän joulun aikana Hän

vierailee omiensa luona, niiden luona, jotka Hän itse on luonut ja lunastanut. Monet saavat kuulla sen ilosanoman, että heille on syntynyt Vapahtaja, mutta kuinka monet ottavat tämän sanoman vastaan sydämissään? Kuinkahan monessa kodissa tämä sanoma otetaan vastaan kuulevin korvin ja uskovin sydämin? Kuinkahan monissa kodeissa joulun tosi vielä loistaa sen jälkeen, kun kuusen valot sammutetaan? Hän tulee omiensa luokse. Hän kolkuttaa sydänten ovella ja sanoo: Poikani, anna minulle sydämesi. Kuinka moneen sydämeen Hän todella pääsee? Kuinka ikävää, että valkeus on tullut taivaasta, mutta maailma on valkeuden hyljännyt.

Ja miksi maailma hylkää valkeuden? Sen tähden, että synti rakastaa pimeyttä. Maailma ei tahdo luopua synneistään ja elää valkeudessa. Siis on totta tänäänkin, että Kristus tuli omiensa luo, vaan hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Kuinka ikävää, koska ilman Jeesusta sielu on pimeydessä ja pimeys täällä maailmassa johdattaa iankaikkiseen pimeyteen.

Mutta Jumalan armosta on aina ollut niitä, jotka ovat ottaneet Sanan vastaan. Tekstissämme sanotaan: ”Mutta kaikille niille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.” Oi kuinka suuri on Jumalan armo! Hän antaa voiman tulla Jumalan lapsiksi, Hän antaa voiman uskoa. Ja tiedämme, että Hän tahtois antaa tämän voiman jokaiselle syntiselle, sillä Hänen tahtonsa on, että kaikki pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden. Jokaiselle Hän siis sanoo: Usko, omista ne siunaukset jotka sinulle on ansaittu ja jotka tarjotaan sinulle vapaana armolahjana.

Ja kuinka onnellinen on hän, joka Jumalan armosta uskoo Jeesukseen. Hän ei ole enää pimeydessä, vaan hän on päässyt ihmeelliseen valkeuteen. Missä Kristus loistaa, siellä on valkeus ja elämä. Tämä valkeus poistaa sydäimestä synnin, kuoleman ja helvetin pelon. Se antaa rohkeutta ja voimaa taistella syntiä vastaan ja vaeltaa evankeliumin valossa.

Tahdon siis nyt lopussa tri Waltherin sanoin sanoa sinulle rakas kanssalunastettu:

”Älä enää sano: Miten minä tulisin Jeesuksen luo? Katso, Jumala on tullut sinun luoksesi ja siis sinä olet jo Hänen kanssansa; usko se

vain ja saat sen kokea. Älä sano: Miten pääsen vapaaksi synneistäni? Katso, syntisi on jo otettu pois sinulta. Betlehemin Seimen lapsi on ottanut ne päällensä ja kantanut ne pois Jumalan edestä, usko tämä ja saat sen kokea. Älä sano: ”Miten Jumala minuun suhtautuu?” Katso, Jumala on jo vastannut tähän kysymykseen Betlehemissä. Siellä Hän on todistanut rakastavansa sinua sellaisella tavalla, että enkelit huu-tavat ilosta ja helvetti vapisee. Siellä Hän on antanut sinulle par-haimpansa ja rakkaimpansa — kalleimman aarteensa, ainosyntyisen Poikansa. Aamen.

Paavali kirjoittaa joulusta

Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaa itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee. Tiit. 2:11-14.

Apostoli Paavali ei tässä Raamatun kohdassa kyllä mainitse sanoja, 'lapsi', 'syntyi', 'enkeli' jne., mutta hän kuitenkin puhuu meille joulusta. Hän puhuu sekä **joulun tapahtumista että joulun oikeasta vietosta.**

Joulun tapahtumista

Hän sanoo: ”Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille”. Kun Paavali nämä sanat kirjoitti, hän ajatteli juuri sitä, mitä tapahtui Betlehemissä sinä muistorikkaana yönä noin kaksituhatta vuotta sitten. Hän ajatteli sitä lasta, joka syntyi tallissa, koska hänelle ei ollut tilaa majatalossa, lasta, josta enkeli sanoi paimenille: ”Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kris-

tus, Herra”, lasta, jota paimenet ja itämaan tietäjät kiirehtivät katso-
maan ja palvelemaan. On selvää, että nämä tapahtumat olivat Paava-
lin mielessä, kun hän kirjoitti: ”Jumalan armo on ilmestynyt pelas-
tukseksi kaikille ihmisille.” Koska silloin, kun Kristus tuli maail-
maan, armo todella ilmestyi. Jeesuksen syntymä on todistus siitä,
että armo on olemassa. Armo, näet, on sitä, että tahdotaan tehdä hy-
vää ansaitsemattomille ja kelvottomille. Armo on Jumalassa oleva
mielentila, joka aiheuttaa sen, että hän rakastaa niitä, jotka tottele-
mattomuutensa tähden eivät ansaitse hänen rakkauttaan ja antaa heil-
le kalliita lahjoja, vaikka he ovat ansainneet hänen iankaikkisen ran-
gaistuksensa. Jeesus-lapsen syntymä on varma todistus siitä, että
Jumalalla on tällainen asenne syntisiä kohtaan, koska Jeesus on Ju-
malan antama kallis lahja maailmalle — maailmalle, joka ei ensin-
kään mitään lahjaa ansainnut. Kun Jeesus syntyi Betlehemissä, Ju-
malan armo todella ilmestyi.

Missä merkityksessä Jeesus on lahja maailmalle, käy ilmi tekstis-
tämme. Paavali kirjoittaa: ”Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelas-
tukseksi kaikille ihmisille.” Jeesus, Jumalan Poika, tuli pelastamaan,
ei tuomitsemaan, palvelemaan, ei palveltavaksi. Hän tuli tekemään
meidän edestämme sen, mitä itse emme voineet tehdä, vaan minkä
Jumala meiltä vaati. Hän tuli puhumaan, ajattelemaan ja elämään
Jumalan tahdon mukaisesti, meidänkin puolestamme, koska me pu-
heillamme, ajatuksillamme ja elämällämme rikoinme Jumalan lain
ja tuotimme päällemme hänen vihansa ja tuomionsa. Hän tuli myös
kärsimään syntiemme iankaikkisen rangaistuksen edestämme. Ja
kaiken sen, mitä varten hän tuli maailmaan, kaiken sen hän teki: täyt-
ti kaikki lain ankarat vaatimukset, eli puolestamme täydellistä elä-
mää, kirotulla ristin puulla, kärsi iankaikkisen rangaistuksemme ja
antoi henkensä. Näin hän maksoi meistä sen hinnan, jonka Jumala
meistä vaati. Kuten tekstissämme sanotaan: ”Hän antoi itsensä mei-
dän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta.” Lu-
nastushinta, jonka hän maksoi, oli täysin riittävä hinta. Jumala leppyi
ja antoi maailman synnit anteeksi. Hän lupaa: ”Niin ei nyt siis ole
mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat”.
Sanoilla ”Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisil-
le”, Paavali siis kauniisti kuvaa meille ensimmäisen joulun tapahtumat.

Armo tuli, pelastus tuli maailman kansoille, kaikille ihmisille, sinulle ja minullekin. Eikö tämä ole jotakin ihmeellistä ja suurta? Itse Jumala tuli ihmiseksi meidän tähtemme! Itse Jumala maksoi syntivelkamme ja ansaitsi meille anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän!

Joulun vietosta

Kuten sanoimme, Paavali puhuu tässä Raamatun kohdassa myös joulun oikeasta vietosta. Luemme: ”Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä.” Näistä sanoista huomaamme, että oikea joulun vietto on sydämen asia. Jeesus on tullut maailmaan muuttamaan ihmissydämiä, synnyttämään niihin autuaallisen toivon, poistamaan niistä pimeyden ja synnin, tuomaan niihin todellisen rauhan ja ilon ja halun ja voiman elää hänen tahtonsa mukaan. Ainoastaan ne, joiden sydämiin Jeesus pääsee, voivat viettää joulua.

Oikea joulun vietto vaatii siis uskoa, koska Jeesus pääsee sydämeen ja hänen ansaitsemansa lahjat voidaan ottaa vastaan ainoastaan uskon kautta. Totta on, että hän on ansainnut anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän kaikille, mutta nämä lahjat vastaanotetaan uskon kädellä. Emme voi niitä itse ansaita omilla töillämme, koska niistä on jo täysi hinta maksettu. Se, joka yrittää niistä hinnan suorittaa, ei saa niitä omaksensa. Jeesus on tullut juuri sinunkin Vapahtajaksesi, ystävä. Hän on sinunkin syntivelkasi maksanut. Usko hänessä syntisi anteeksi. Olet autuas, saat omaksesi taivaan kaikkine aarteineen.

Missä siis on tosi Pyhän Hengen synnyttämä pelastava usko, siellä on oikeaa joulun viettoa. Mutta oikeaan joulun viettoon kuuluu myös pyhä elämä. Paavali kirjoittaa: ”Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa.” Kun Jeesus pääsee sydämeen uskon kautta, elämä myös muuttuu. Se, jolle Jumalan armo on kirkastunut, pääsee vapaaksi synnin kahleista ja perke-

leen orjuudesta. Hän haluaa nyt elää Jeesukselle ja hän saa voiman, että hän voi elää hänelle. Totta kyllä, että hänen elämänsä ei ole nytkään sellaista kuin hän toivoisi sen olevan, koska häneen jää se paha vanha ihminen, joka aina taistelee hänessä olevaa uutta ihmistä vastaan. Hän usein lankeaa. Mutta Jumalan Sanasta ja Sakramenteista hän saa aina uutta voimaa, että hän voi jälleen nousta ja jatkaa matkaansa kohti taivaallista päämääräänsä; voi hyljätä jumalattomuuden ja maailmalliset himot, voi elää siveästi ja vanhurskaasti nykyisessä maailmanajassa. Ja matkustaessaan taivasta kohti hän odottaa ”autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä.” Hän odottaa sitä päivää, jolloin Jeesus ilmestyy uudelleen tänne maailmaan näkyvässä muodossa ja ottaa omansa siihen valtakuntaan, joka on ollut heitä varten valmistettuna maailman perustamisesta asti. Tämä päivä on oleva suuri ilon ja riemun päivä kaikille niille, jotka Jumalan armosta Jeesukseen uskovat ja turvaavat.

Vietä sinäkin, ystävä, joulua oikealla tavalla. Lahjat, kuuset, kynttilät, joulujuhlat ja koristeet ovat kaikki paikallaan, jos niitä oikein käytämme, mutta niiden käyttäminen ei tee joulun vietostamme todellista joulun viettoa. Mitä hyödyttävät lahjat, kynttilät, koristeet ja kuuset, jos ei sydämessä ole uskoa Seimen Lapseen ja jos jumalattomuus ja maailmalliset himot sydämessä hallitsevat?

Suokoon Jumala, että sinä, ystävä, uskossa tänä jouluna polvistut Beethovenin seimen ääreen, näet siellä Jumalasi ja Vapahtajasi, iloitset siitä, että hän on tullut sinut pelastamaan, hylkää jumalattomuuden ja maailmalliset himot ja elät hänelle, joka on edestäsi syntynyt, kuollut ja ylösnoussut. Sitten tämä joulu voi olla sinulle siunauksellinen ja joulun viettosi ei lopu, kun viet kuusesi pois kodistasi, vaan jatkuu kautta koko vuoden.

”Oi rajatonta rakkautta...”

Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa. 1 Joh. 4:9.

Nyt on saapunut se pyhä yö, josta olemme viimeisten viikkojen aikana laulaneet ja jota varten olemme monella tavalla valmistautuneet. Nyt on tullut se yö, jolloin kaikkialla vietetään perhejuhlia, jolloin kynttilän valossa lauletaan määrättyjä, tuttuja lauluja ja avataan lahjoja, jolloin kaikki ovat iloisempia kuin tavallista, jolloin on enemmän hyvää tahtoa ihmisten kesken, ja enemmän rakkautta näkyvissä. Tähän kaikkeen on syynä se, että noin 2000 vuotta sitten syntyi Betlehemissä eräs lapsi ja tänä yönä vietetään Hänen syntymänsä muistojuhlaa.

On selvää, että lapsen on täytynyt olla ihmeellinen lapsi saadak-sensa aikaan tällaista juhlallisuutta vielä satoja vuosia syntymänsä jälkeen. Hän oli ihmeellinen lapsi ja että Hänen tulemisensa maailmaan oli ihmeellinen tapaus. Tämä asia käy ilmi seuraavista Johanneksen sanoista, joihin tahdomme nyt kiinnittää huomiomme: ”Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme Hänen kauttansa.”

Lapsi on tosi Jumala

Näistä sanoista käy ilmi, että lapsi, jonka syntymäjuhlaa vietämme, on tosi Jumala. Jumala itse sanoo Häntä Pojaksensa ja Jumala ei voi valehdella. Se, että tämä lapsi syntyi neitsyestä, on myös todistus siitä, että Hän ei ole tavallinen lapsi, vaan on sekä tosi ihminen että tosi Jumala. Matteus kirjoittaa evankeliumissaan tästä lapsesta seuraavasti: ”Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin. Kun Hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, huomattiin hänen ennen heidän yhteenmenoaan olevan raskaana Pyhästä Hengestä... Tämä kaikki on

tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: ”Katso neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel, mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme.” Lapsen syntymässä tulivat profeettojen ennustuksetkin täytetyiksi. Lapsi on todella se Messias, joka oli luvattu, Daavidin Poika, mutta samalla väkevä Jumala, iankaikkinen Isä ja Rauhanruhtinas. Huolimatta siitä, että Hän syntyi tallissa, makasi seimessä kapaloituna, on Hän Jumalan ainokainen Poika, kuten Johannes sanoo.

Suuri salaisuus

Jumala lähetti Poikansa! Tämä on, kuten apostoli Paavali sanoo, suuri salaisuus. Ihmisjärki ei voi käsittää, miten jumaluuden koko täyteys voi asua avuttomassa lapsessa. Ensimmäinen joulu toi Jumalan maailmaan. Beethovenin seimessä on maailman suurin ihme. Siellä on kaikkivaltias Jumala, kirkkauden Herra, kuninkaiden Kuningas. Ihmiset yrittävät selittää tätä syntymää, mutta se pysyy salaisuutena. Hänen nimensä on Ihmeellinen. Mutta vaikka emme tätä tapahtumaa voi järjellämme ymmärtää emmekä voi sitä selittää, me uskomme sen Pyhän Hengen voimasta ja iloitsemme siitä, että seimen Lapsi on Jumalan ainokainen Poika.

Suuri rakkauden teko

Lapsi on ihmeellinen. Niin on myös ihmeellistä se, että Hän tuli tänne maailmaan. Johannes sanoo, että Hänen tulemisessaan ilmestyi meille Jumalan rakkaus. Kun ajattelemme sitä syytä, jota varten Jumala Hänet tänne lähetti, huomaamme, että Hänen lähettämisensä oli todella suuri rakkauden teko. Syy Hänen tulemiseensa on meissä ja kaikissa ihmisissä. Hän tuli, koska me olemme syntisiä ja synnin palkka on kuolema, iankaikkinen kuolema. Syntiinlankeemuksen kautta on synti tullut meihin kaikkiin. Olemme kaikki tulleet tähän maailmaan syntisinä, kuolleina rikoksiin ja synteihin, kuten Paavali sanoo. Olimme luonnostamme vihan lapsia. Olemme myös sanoin, ajatuksin ja töin rikkoneet Jumalan käskyt. Pahoilla sanoillamme, kateudellamme, itsekkyydellämme, rakkaudettomuudellamme, laiminlyönneillämme olemme ansainneet Jumalan iankaikkisen vihan

Joulu
Oi rajatonta rakkautta

ja rangaistuksen. Itse emme voi mitenkään korjata asiaa, sillä oikeudenmukainen, pyhä ja vanhurskas Jumala vaatii täydellisyyttä. Jos Jumalan suosion voittaminen ja taivaaseen pääseminen riippuisi omista yrityksistämme, emme koskaan pääsisi taivaaseen, vaan joutuisimme viettämään iäisyyden erotettuna Jumalasta iankaikkisessa kadotuksessa.

Jumala ei tahtonut, että kukaan joutuisi viettämään iäisyyden iankaikkisessa tuskassa ja vaivassa. Hän siis lähetti Poikansa, Jeesuksen, maailmaan pelastamaan meidät ja kaikki syntiset. Ja vaikka meidän pelastamisemme merkitsi Hänen Pojallensa sitä, että Hänen täytyi elää täällä maan päällä köyhyydessä, kärsiä täällä pilkkaa ja vainoa, kärsiä helvetin iankaikkiset tuskat kaikkien syntisten edestä, vuodattaa verensä, kärsiä ja kuolla kiroitulla ristin puulla. Vaikka se merkitsi Hänelle kaikkea tätä, Jumala kuitenkin lähetti Hänet tänne. Eikö tämä ole rakkautta? Sellaista rakkautta, jota ei ole koskaan enemmin eikä myöskään sen jälkeen täällä nähty. Ajatelkaa! Meissä ei ole mitään rakkautta ansaitsevaa, ei mitään muuta kuin syntiä, pahutta, ilkeyttä, vihamielisyyttä. Mutta siitä huolimatta Lapsi syntyi meille ja Poika meille annettiin. Ja tämä ihmeellinen lapsi täytti edestämme kaikki lain ankarat vaatimukset, kärsi ja kuoli puolestamme ja sovitti meidät ja koko maailman Jumalan kanssa. Ja kolmantena päivänä Hän voitollisesti nousi ylös kuolleista, täten todistaen, että Jumala oli leppynyt ja antanut maailman synnit anteeksi Hänen tähtensä.

*Oi rajatonta rakkautta,
Mua kohtaan suur on armotyös.
Oi ääretöntä laupeutta,
Kun velkani sä maksoit myös.
Sua kiittää sielu armoitettu,
Ylistää laumas lunastettu.*

Siionin Kannel 1961, n:o 270:2.

Että me eläisimme Hänen kauttansa

Apostoli Johannes kirjoittaa: ”Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme Hänen kauttansa.” Kuinka hyvin tässä kuvataan meille Jeesuksen sovintotyön tarkoitus: ”Että me eläisimme Hänen kauttansa.” Ihminen todella elää vasta sitten, kun hän uskolla omistaa sen, mitä Jeesus on elämällään ja kuolemallaan hänelle ansainnut. Joka ei Jeesukseen usko, on hengellisesti kuollut, mutta joka Häneen uskoo, on saanut uuden elämän. Hänellä on arka omatunto Jumalan edessä, hän tietää olevansa Jumalan lapsi ja taivaan perillinen, hän nauttii sydämessään sitä rauhaa, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi ja iloitsee autuudestaan. Tämä on todellista elämää. Tätä elämää apostoli Paavali ajatteli, kun hän kirjoitti: ”Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.”

Kirjoittaessansa ”että me eläisimme Hänen kauttansa” Johannes ajattelee myös sitä uutta elämää, jossa Jeesukseen uskovat voivat vaeltaa. Jeesus itse antaa heille siihen voimaa, kuten Paavali sanoo kirjeessään Tiitukselle: ”Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalatotuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalallisesti nykyisessä maailmanajassa odottaessamme autuallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä.”

Mutta kun Johannes tekstissämme sanoo ”että me eläisimme Hänen kauttansa”, hän ehkä tarkoittaa etupäässä iankaikkista elämää. Tämän elämän Jeesus ansaitsi kaikille ja jokainen, joka uskoo Häneen, saa sen omaksensa vapaana armolahjana. Se on meillä jo nyt ja kerran pääsemme taivaaseen, jossa saamme täydellisesti sitä nauttia. Emme voi sanoin kuvata tämän iankaikkisen elämän ihanuutta. Emme täällä maan päällä ollessamme voi täysin tajuta, minkälaista on elämä, kun ei synty enää vaivaa, synnin seurauksia ei enää ole, usko on muuttunut näkemiseksi, kyyneleet ovat kaikki pyyhityt pois, ian-

kaikkinen riemu, autuus ja ilo on alkanut Kristuksen kasvojen edessä.

Jumala antoi Poikansa, että voisimme elää Hänen kauttansa. Todella tämä oli rakkauden teko ja tämä teko on jokaisen oikean joulujuhlan keskipiste. Olkoon se keskeisenä meidänkin joulujuhlissamme. Laulakaamme joululauluja, antakaamme joululahjoja, käykäämme joulujumalanpalveluksessa, viettäkäämme perhejuhlia, mutta ainoastaan sen tähden, että Jumala antoi meille Poikansa ja Hänessä elämän — hengellisen elämän, voiman vaeltaa uudessa elämässä ja iankaikkisen elämän. Olkoon tämä Jumalan suuri rakkauden teko pääasia elämässämme, ei ainoastaan jouluna, vaan aina — se, mikä määrää, miten elämme, miten toimimme, miten suhtaudumme lähimmäisiimme ja vastoinikäymisiin. Kun tämä suuri rakkauden teko saa olla keskeisenä elämässämme, silloin on elämä onnellista ja kuolema autuaallista. Aamen.

Jumalan antama joululahja

”Katsokaa, minkä kaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sen tähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne häntä. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.”

1 Joh. 3:1,2.

Taas tänä jouluna saamme vastaanottaa lahjoja sekä omaisiltamme että ystäviltämme. Tuskin on montakaan lukijoittemme joukossa, jotka jäävät ilman lahjaa. Lahjat ovat tavallisesti meille tervetulleita. Ne ovat osoitus antajan rakkaudesta. Usein ne täyttävät jonkin kipeän tarpeen.

Mutta joululahjojen vastaanottamisen, sekä myös antamisen, tulisi merkitä meille Jumalan lapsille vielä enemmän kuin rakkauden osoittamista ja tarpeen täyttämistä. Sen tulisi muistuttaa meitä Juma-

lan antamasta suuresta joululahjasta, Jeesuksesta. Silloin tämä tapa palvelisi iankaikkista pelastustamme.

Yllä olevat Raamatun sanat puhuvat meille tästä Jumalan antamasta Joululahjasta. **Niistä käy ilmi, miksi Jumalan antama joululahja on niin suuri ja kallis lahja meille syntisille.**

Huomaamme, että se on niin suuri ja kallis lahja sen tähden, että tämän lahjan kautta meistä tuli **Jumalan lapsia ja Jumalan perillisiä.**

Jumalan lapsia

”Katsokaa, minkä kaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sen tähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne häntä.” Näin Johannes kuvaa meille, miten olemme hyötäneet Jumalan suuresta rakkauden teosta, Jeesuksen maailmaan lähettämisestä eli ”suuren Joululahjan antamisesta”. Tämän lahjan kautta meistä on tullut Jumalan lapsia.

Vaikka kaikkialla julistetaan sanomaa, että kaikki ihmiset ovat ilman muuta Jumalan lapsia, kaikki ovat veljiä, kaikilla on sama Isä ja Jumala ja kaikki ovat matkalla samaan paikkaan, asia ei kuitenkaan näin ole. Tekstistämme käy ilmi, että Jumalan lapset ja maailman lapset ovat kaksi eri joukkoa. Johannes sanoo että maailma ei tunne niitä, jotka ovat Jumalan lapsia. Jumalan lapset ja maailman lapset eivät siis ole saman perheen jäseniä, sillä kyllähän saman perheen jäsenet toisensa tunsivat. On totta, että luomisen kannalta kaikki ovat Jumalan lapsia, sillä sama Jumala on kaikki luonut. Samoin myös lunastuksen kannalta sillä sama Jumala on kaikki lunastanut samalla hinnalla. Mutta kun on kysymys ihmisten suhtautumisesta Jumalaan, silloin eivät kaikki ole Jumalan lapsia. Vain harvat ihmiset maailmassa tuntevat Jumalan armollisena Jumalana ja Isänä. Vain harvat rakastavat häntä ja odottavat Häneltä kaikkea hyvää. Vain harvat osaavat puhua Hänelle niin kuin rakkaat lapset puhuvat rakkaalle isällensä. Suurin osa ihmisistä on Jumalan vihollisia, jotka vastustavat Hänen tahtoansa, yrittävät paeta Hänen kasvojensa edestä ja pitävät Häntä ankarana tuomarina, jolta he odottavat ainoastaan vihaa ja rangaistusta.

Tällaisia ovat kaikki ihmiset luonnostaan. Tällaisia olimme mekin. Tämän syntiinlankeemus sai aikaan. Silloin ihminen menetti kyvyn rakastaa Jumalaa ja menetti kyvyn elää Hänen tahtonsa mukaan ja olla Hänelle otollinen. Silloin hänen sydämistään tuli turmeltunut sydän. ”Mikä lihasta on syntynyt, on lihaa” sanoo Jumala. Toisin sanoen kaikki ovat perineet esivanhemmiltansa turmeltuneen sydämen. Kaikki ovat syntisiä: ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoa-takaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.”

Seurauksena on, että maailma on täynnä orpolapsia, lapsia jotka ovat Isän kodin ulkopuolella, lapsia, jotka ovat ankaran mestarinsa, saatanan, orjuudessa matkalla iankaikkiseen orjuuteen. Sillä, joka ei ole Isän lapsi ei ole myöskään Isän perillinen. Hänellä on toinen isä, joka antaa lapsillensa perinnöksi iankaikkisen kadotuksen.

Tällaisia olimme mekin luonnostamme, kodittomia lapsia matkal-la iankaikkiseen pimeyteen. Mutta koska Jumala antoi meille suuren ja sanomattoman Joululahjan, olemme nyt Hänen lapsiansa. Johannes kuvaa tätä lahjan antamista sanoilla:

”Katsokaa minkä kaltaisen rakkauden Isä on meille antanut.” Hän puhuu siitä suuresta rakkauden teosta, josta profeetatkin olivat puhuneet jo satoja vuosia ennemmin ja jonka enkeli ilmoitti sanoessaan paimenille: ”Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra.” Todella tämän Lapsen antaminen oli rakkauden teko. Hän ei tullut tänne maailmaan sen tähden, että me Hänen tulemistaan rukoilimme, ei sen tähden, että me sen ansaitsimme, ei sen tähden, että Hänen oli pakko tänne tulla. Hän tuli sen tähden, että Isä rakasti meitä syntisiä, rakasti meitä niin suuresti, että oli valmis antamaan meille sen, mikä oli Hänelle kallein — oman rakkaan Poikansa. Hän antoi tämän Poikansa elää, kärsiä, kuolla ja vuodattaa pyhän kalliin verensä puolestamme, että syntivelkamme tulisi näin maksetuksi, Hän voisi tämän Poikansa tähden antaa syntimme anteeksi ja pysyä oikeudenmukaisena vanhurskaana Jumalana.

Joulu Jumalan antama joululahja

Eikö ollutkin suuri ja ihmeellinen tämä Jumalan antama Joululahja? Tämän lahjan johdosta meillä on nyt leppynyt ja sovitettu Jumala, joka on avannut meille taivaan portit. Hän on luvannut: ”Joka uskoo ja kastetaan se pelastuu.” ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta ettei kukaan kerskaisi.” Kasteessa Hän on ottanut meidät tämän Poikansa ansaitseman pelastuksen osallisuuteen, ja tehnyt meistä omia lapsiaan. Ja jokainen kastettu, joka uskoo Jeesuksessa syntinsä anteeksi, on nytkin Jumalan rakas lapsi. Hän tuntee Jumalan armollisena Isänään ja nauttii omantunnon ja sydämen rauhaa.

On syytä iloita, kun saamme vastaanottaa maallisia joululahjoja ja kun saamme viettää joulun perheemme kanssa. Mutta jouluilomme ei riipu näistä asioista. Voimme iloita vaikka joudumme viettämään joulun yksinämme ja vaikka emme maallisia lahjoja saakaan. Sillä onhan meillä omanamme Jumalan antama Joululahja, jonka kautta meistä on tullut Jumalan lapsia.

Jumalan perillisiä

Koska olemme Jumalan lapsia, olemme myös Jumalan perillisiä. Tämäkin totuus käy ilmi tekstistämme. Johannes kirjoittaa: ”Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” Olemme jo nyt autuaallisessa asemassa. Pahan ja jumalattoman maailman, levottoman ja vaivatun maailman keskellä me nautimme sielun ja omantunnon rauhaa ja todellista onnea. Tiedämme olevamme kuninkaallisia pappeja, pyhiä ja vanhurskaita Jumalan silmissä. Maailma ei kyllä tunne meitä. Maailma ei näe sitä vanhurskauden pukua, joka on päällämme. Se ei näe mitään kuninkaallisia merkkejä rinnassamme. Maailma katsoo meihin ja päättelee, että olemme kaikista ihmisistä surkuteltavimmat. Mutta maailma ei tunne meitä, koska se ei tunne Jeesusta. Syy ei ole meissä vaan maailmassa. Maailma näet on sokea, sillä se ei tunne Jeesusta, joka yksin voi antaa hengellisen näön.

Joulu Jumalan antama joululahja

Mutta vaikka olemme jo täällä maan päällä ollessamme niin autuaallisessa asemassa, meitä odottaa paljon autuaallisempi ja ihanampi osa tulevaisuudessa. Meitä odottaa suuri perintö — taivas; rauha Jumalan kasvojen edessä, iankaikkinen joulu Karitsan valtaistuimen luona. Kerran koittaa se päivä, jolloin tulemme Jeesuksen kaltaisiksi ja jolloin saamme nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on; se päivä, jolloin Vapahtajamme Jeesus ”muuttaa meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi”. Silloin kaikki tämän elämän vaivat, surut ja puutteet häviävät. Me istumme Jumalan oikealla kädellä ja juomme iankaikkisesti virvoittavista lähteistä. Miten tämä on mahdollista? Se on salaisuus, mutta kuitenkin tosiasiassa. Emme yritä sitä järjellämme ymmärtää, vaan uskomme, että Hän, joka voi sanallansa maailman luoda, saattoi tehdä ihmisen maan tomusta, Hän voi myös herättää meidät kuolleista ja saada aikaan sen, että meistä tulee Hänen kaltaisiaan.

Syytä on iloina, kun ajattelemme Jumalan antamaa joululahjaa. Sen kautta meistä tulee Jumalan perillisiä. Älä siis väliltä, ystävä, kun joudut kärsimään pilkkaa maailman lasten taholta. Kerran tulee se päivä, jolloin maailman lapset myös näkevät, mitä eivät nyt näe ja joutuvat tunnustamaan, että olit todella Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Ja jos joudut viettämään joulun vaikeissakin olosuhteissa, älä masennu. Sinua odottaa iankaikkinen joulu taivaassa, joka on kaikin puolin täydellinen.

Ja muista, että on myös syytä iloina sen jälkeen, kun joulun kellot ovat lakanneet soimasta, kun kuusen kynttilät ovat sammuneet ja joululaulut ovat lakanneet kaikumasta. Hän jää aivan omaksemme loppuun asti ja saamme viettää iäisyydenkin Hänen seurassaan. Aamen.

Jumalan ihmeellinen armo

Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaaakseen itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee.

Tiitus 2:11-14.

Joulua voidaan kutsua **armon** juhlaaksi. Jumalan armo on sen alkuunpanija. Sen sanoma on sanoma armosta. Tekstimme sopii siis hyvin joulutekstiksi. Siinä apostoli Paavali näet puhuu tästä sanomattomasta Jumalan armosta. Hän sanoo, että tämä armo ensinnäkin pelastaa meidät, toiseksi se kasvattaa meitä pyhyudessa ja kolmanneksi se synnyttää meissä taivaan kodin kaipuuta.

Jumalan armo pelastaa meidät

”Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille”, kirjoittaa apostoli. Jumalan armo ilmestyi silloin, kun Jeesus-lapsi syntyi, silloin kun Jumalan ainokainen Poika tuli tänne maailmaan ja, kuten Paavali tekstissämme sanoo, ”antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta”.

Seuraukset olisivat olleet meille kauheat, jos Poika ei olisi tullut. Me synnissä syntyneet, synnin orjuuteen vaipuneet, me pahantekijät, me Jumalan lain rikkojat, olisimme kuolleet synteihimme ja joutuneet iankaikkiseen kadotukseen, jos ei Jumala olisi Poikaansa meille antanut. Synti oli näet niin turmellut sydämemme, että me vihasimme Jumalaa, joka oli meidät luonut, ja taistelimme kaikin voimin häntä vastaan. Emme etsineet häntä, vaan yritimme paeta hänen kasvojensa edestä.

Kaikesta tästä huolimatta Isä lähetti Poikansa lunastamaan meidät. Poika tuli ja lunasti meidät ja kaikki maailman kansat elämälleen ja kuolemallaan. Hän antoi itsensä jokaisen syntisen edestä — juutalaisten ja pakanoiden, rikkaiden ja köyhien, mustien ja valkoisten. ”Hän on meidän syntiemme sovitin, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien”, sanoo Johannes. Tämä on **armo** — ansaitsematonta hyvyyttä ja rakkautta, se Jumalan sydämessä oleva asenne, joka saa aikaan sen, että Hän oman rakkaan Poikansa uhraa kiroitulla ristinpuulla meidän tottelemattomien, uppiniskaitten, vihamielisten, turmeltuneiden edestä. Näin meidän ei tarvitse kärsiä iankaikkisesti, vaan pääsemme taivaaseen.

Armo on ilmestynyt! Ja ajattele, ystävä, sinäkin olet tämän armon kohde, sillä olet ihminen ja armo ilmestyi pelastukseksi kaikille ihmisille, sanoo Paavali. Voit ajatella olevasi niin paha, niin syvälle syntiin vaipunut, ettet ikipäivänä voisi seistä Jumalan edessä ja kestää. Voit pitää itseäsi niin heikkona, niin kelvottomana, niin maailmalliseksi tulleet, ettei sinulla ole mitään pelastumisen mahdollisuutta. Mutta et näillä ajatuksillasi voi tehdä tyhjäksi sitä tosiasiaa, että olet lunastettu. Kaikki syntisi ovat anteeksiannetut Jumalan sydämessä. Jeesuksen veri on pessyt ne pois. Sillä, kuten sanoimme, olet ihminen ja Jeesus on tullut pelastukseksi kaikille ihmisille. Sinulle on armo ilmestynyt. Sinulle on syntynyt Vapahtaja. Sinulle sanotaan: ”Usko Herraan Jeesukseen niin sinä pelastut.” Sinua, sellaisena kuin olet, Jumala kutsuu tämänkin kirjoituksen kautta iloitsemaan varmuudesta, että taivaan portit ovat sinullekin avoinna.

Jumalan armo kasvattaa meitä

Jumalan ihmeellinen armo pelastaa. Se myös kasvattaa. Apostoli sanoo tekstissämme: ”Jumalan armo on ilmestynyt kasvattamaan meitä, että me hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa.” Kun Jumalan armo otetaan uskossa vastaan, vastaanottajissa syntyy vastakaikua. Saul lakkasi vainoamasta uskovaisia ja alkoi julistaa Kristuksen evankeliumia. Sakkeus maksoi nelinkertaisesti takaisin niille, joilta hän oli varastanut. Leevi järjesti pidot Jeesuksen kunniaksi. Jumalan armo on voimallinen.

Tämä ei tarkoita sitä, että syntisestä tulee täydellinen uskoon tultuaan. On kyllä totta, että kun on kysymys taivaskelpoiseksi tulemisesta, olemme uskon kautta Jumalan silmissä täydellisiä. Hän ei näe syntejämme. Mutta itssessämme olemme vielä syntisiä ja elämämme ei ole täydellistä. On kasvamisen varaa. Jumalattomuus vaivaa, maailmalliset himot kiusaavat. Sitä hyvää, mitä tahtoisimme tehdä, sitä emme tee, vaan sitä pahaa, mitä emme tahtoisimme tehdä, sitä teemme. Itsekkyys, rakkaudettomuus, ylpeys, kateus — nämä kaikki usein löytävät jalansijaa sydämessämme. Mutta Jumalan tahto on, että hylkäisimme jumalattomuuden ja maailmalliset himot ja eläisimme siiveästi ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa.

Sinä masentuneena toteat, että olet epäonnistunut tämän Jumalan asettaman tavoitteen saavuttamisessa. Ehkä profeetta Jesajan kanssa valitat: ”Voi minua, minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet.” Ehkä huudat: ”Missä on minun kasvamiseni?”

Jumala vastaa: ”Minun armoni kasvattaa sinua”. Ethän, ystävä vain ole yrittänyt kasvattaa itseäsi? Ethän vain ole omiin hyviin ai komuksiisi ja lupauksiisi pannut toivoasi? Siinä tapauksessa ei ole kumma, jos olet epätoivoinen. Itsessäsi et löydä kasvamisen voimaa. Voima on Jumalan armossa. Armon löydät Jumalan Sanassa. Kuule, kun Hän Sanansa kautta sinulle puhuu. Kuule, kun hän kertoo lapsesta, joka seimessä makaa, joka vaikka oli rikas, tuli köyhäksi sinun tähtesi, että sinä hänen kauttansa tulisit rikkaaksi. Kuule, kun hän kertoo sinulle valmiista pelastuksesta, jonka tämä hänen Poikansa hankki koko maailmalle pyhällä verellään ja viattomalla kärsimisellä ja kuolemallaan. Kuule, kun hän kertoo pyhän kasteen ihmeellisestä pesosta, jossa sinut pestiin puhtaaksi ja jonka kautta sait anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden ja jotka lahjat saat vieläkin uskon kädellä omistaa. Anna Jumalan armon kasvattaa sinua. Siinä on voima. Se kyllä voi tehdä sinusta hurskaan palvelijan, joka hyviä töitä ahkeroitsee.

Jumalan armo synnyttää kaipuun taivaan kotiin

Jumalan armo synnyttää sen vastaanottajissa myös taivaallisen kodin kaipuuta. Kun armo saa loistaa sydämessämme, alamme odot-

taa ”autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä”, kuten Paavali tekstissämme sanoo. Niin kuin Simeon, samoin mekin hartaasti odotamme sitä aikaa, jolloin usko muuttuu näkemiseksi ja me saamme jättää taaksemme tämän elämän murheet ja huolet ja päästä Jeesuksen luo. Mitä enemmän Jumalan armo saa vaikuttaa meihin, sitä voimakkaammaksi tulee tämä halu. Mitä paremmin opimme tuntemaan Vapahtajamme, sitä palavampi on kaipuu päästä näkemään häntä kasvoista kasvoihin. Tämän maailman aarteet menettävät loistoansa, maalliset asiat tulevat vähemmän tärkeiksi, taivaalliset aarteet ja Jumalan valtakunnan asiat tulevat aina yhä kalliimmiksi. Herran huoneeseen ei ole vaikea tulla. Päinvastoin on kiire päästä sinne, koska siitä on tullut taivaan portti. Jumalan valtakunnan työn tekeminen ei enää rasita, vaan se tuottaa mitä suurinta iloa. Näin tapahtuu, kun Jumalan armo saa meissä vaikuttaa Sanan kautta.

Ja eipä kumma, jos pääsyä taivaan kotiin aletaan odottaa. Sillä se, joka uskoo, mitä Jumala siitä tulevasta elämästä Sanassaan sanoo, tietää, että se elämä on niin paljon parempaa kuin tämä maallinen, ettei niitä ollenkaan voi verrata. Kukapa pitäisi tätä maallista, ristinalaista, synnin saastuttamaa elämää parempana ja tärkeämpänä kuin elämää Jeesuksen luona, jossa on täydellinen ilo.

Suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä kannattaa odottaa. Ne, jotka odottavat, eivät joudu häpeään. Kerran hän ilmestyy, niin kuin hän on luvannut — ei enää pelastamaan, vaan tällä kertaa tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Kerran varmasti koittaa se päivä, josta laulamme: ”Katsella silmillämme me saamme Jeesusta, kuollutta edestämme ja ylösnoussutta. Ah, kuinka autuasta on häntä ihailla. Kristuksen siellä vasta saan täysin tuntea.”

Jumalan armo on ilmestynyt! Se on ilmestynyt sinullekin, ystävä. Se on ilmestynyt pelastukseksi, se on ilmestynyt kasvattamaan sinua, että eläisit vanhurskaasti ja siveästi tässä nykyisessä maailmanajassa ja uskossa odottaisit Herran Jeesuksen ilmestymistä kirkkaudessa. Autuas olet, jos tämän armon olet uskossa vastaanottanut. Näin ollen on sinulla 'Joulu ainainen.' Aamen.

Uusivuosi

Oikeat ilon aiheet

*Niin ne seitsemänkymmentä palasivat iloiten ja sanoivat: "Herra, rii-
vaajatkkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden." Silloin hän sanoi
heille: "Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niinkuin salaman.
Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja
ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava. Äl-
kää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan
iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa." Sillä
hetkellä hän riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: "Minä ylistän sinua,
Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmär-
täväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on si-
nulle hyväksi näkynyt. Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni,
eikä kukaan muu tunne, kuka Poika on, kuin Isä; eikä kukaan muu tun-
ne, kuka Isä on, kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoit-
taa."*

Luuk. 10: 17-22

Uusi vuosi on edessämme. Mitä vuosi tuo mukanaan? Tähän ky-
symykseen emme tiedä vastausta. Edessämme voi olla vaikeita päi-
viä, kärsimystä ja vastoinikäymisiä. Mutta huolimatta siitä, mitä vuo-
si tuo, meillä Jumalan lapsilla ei ole syytä murehtia, vaan päinvas-
toin syytä iloita. Näistä uskovaisten ilonaiheista puhutaan yllä ole-
vassa Raamatun kohdassa, johon tahdomme nyt kiinnittää huomi-
omme.

Nimemme ovat kirjoitetut taivaissa

Ensin huomaamme, että meidän tulee iloita sen tähden, että ni-
memme ovat kirjoitettuina taivaassa.

Tekstimme kertoo meille siitä, mitä tapahtui, kun ne seitsemän-
kymmentä Jeesuksen lähettämää opetuslasta palasivat lähetysmatkal-
taan Jeesuksen luo. Jeesus oli lähettänyt nämä opetuslapset kaksit-
tain jokaiseen kaupunkiin ja paikkaan, johon Hän itse aikoi mennä.
Hän oli sanonut heille: "Parantakaa sairaat siellä ja sanokaa heille:

”Jumalan valtakunta on tullut teitä lähelle”. Heidän tehtävänsä oli valmistaa Hänelle tietä ja tämän tuli tapahtua siten, että he julistaisivat evankeliumia ja parantaisivat sairaita.

Nyt opetuslapset palaavat matkaltaan. Meille sanotaan, että he palasivat iloiten ja sanoivat: ”Herra, riivaajatkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden.” He olivat noudattaneet Jeesuksen käskyä. Olivat käyttäneet sitä valtaa, jonka Jeesus oli heille antanut ja heihin suuresti vaikutti se, että heidän kauttansa oli niin ihmeellisiä tapahtunut. Riivaajatkin, pahat henget, olivat olleet heille alamaisia. Heidän käskystään ne olivat lähteneet pois niistä henkilöistä, joissa olivat asuneet.

Huomatkaamme: tekstimme johdosta emme voi tulla siihen johdopäätökseen, että opetuslasten ilo oli kokonaan väärää iloa, koska he sanoivat Jeesukselle: ”Riivaajatkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden.” Kyllä he tietävät ja tunnustavat, että he ovat olleet vain välineitä. Jeesuksen voima on heidän kauttansa saanut nämä ihmeteot aikaan. Ja siitä he iloitsevat. Ei Jeesus nuhtele heitä, vaan Hän myöntää, että asia on niin kuin he ovat sanoneet. Hän, kaikkietävä Jumalan Poika, on nähnyt heidän työnsä tulokset. Hän sanoo: ”Minä näin saatanan lankeavan alas taivaasta niin kuin salaman.” Toisin sanoen: Teidän työnne kautta saatana kärsi tappion, kun te minun nimessäni toimitte. Minä olen tämän julman vainoojan voittanut. Vaikka hän vielä riehuu ja taistelee, hän ei saavuta voittoa siellä missä minun nimessäni toimitaan ja missä minun antamaani valtaa käytetään, vaan joka kerta kun minun Sanani pääsee ihmisessä vaikuttamaan, saatana tulee heitetyksi alas valtaistuimeltaan niin kuin salama taivaasta.

Sitten Jeesus tekee opetuslapsille ihmeellisen ja rohkaisevan lupauksen. Hän sanoo: ”Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa eikä mikään ole teitä vahingoittava.” Jeesus vahvistaa opetuslastensa sanat. He ovat todella tehneet ihmetekojä Hänen voimansa kautta, ovat tallanneet käärmeitä ja skorpioneja. Sinä aikana sielunvihollinen käytti näitä matelijoita toteuttaessaan pahat aikeensa. Mutta opetuslapset tallasivat ne ja kaikki vihollisen voimat, koska he olivat Jeesuksen voimalla ja vallalla varustetut. Jeesus jatkaa ja sanoo heille: ”Eikä

mikään ole teitä vahingoittava". Tähän lupaukseen sisältyy paljon. Siinä Jeesus lupaa, ettei todellinen vahinko eli onnettomuus voi Hänen opetuslapsiansa kohdata, ja siitä myös käy ilmi, että sielunvihollisen voima on rajoitettu. Tätä kiljuvaa jalopeuraa, tätä valheitten isää, pidättää Hän, jolle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

Mutta vaikka Jeesus vahvistaa sen mitä opetuslapset ovat sanelleet, Hän kuitenkin myös varoittaa heitä ja antaa heille tärkeän neuvon, koska Hän huomaa heidän sanoissaan ja käytöksessään jotakin vaarallista. Hän sanoo: "Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaassa." Jeesus huomaa, että he kiinnittävät liian paljon huomiota työnsä hedelmään, erikoisesti ihmetekoihin ja niihin erikoisiin tilapäisiin lahjoihin, jotka Hän on heille antanut ja unohtavat kaikkein tärkeimmän asian. He eivät puhu mitään siitä, miten heidän sanomansa on otettu vastaan, eivätkä siitä, miten kallis etuoikeus heillä on ollut, kun ovat saaneet Hänen lapsinaan julistaa Hänen evankeliumiaan. Sen tähden Jeesus sanoo heille: "Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaassa." Hän tahtoo sanoa: nämä erikoiset lahjat annetaan vain silloin kun kirkko niitä tarvitsee. Niitä ei anneta läheskään kaikille uskovaisille. Älkää siis liiaksi niistä iloitko ja älkää kiinnittäkö niihin liian paljon huomiota. Se, että nimenne ovat kirjoitetut taivaassa, että olette Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä, on tärkein asia. Ilman uskoa minuun, Jeesukseen, eivät ihmetyöt teitä hyödyttäisi ollenkaan. Evankeliumin lupauksista, Jumalan armosta, minun antamistani hengellisistä lahjoista kannattaa iloita. Sillä nämä eivät ole tilapäisiä lahjoja, vaan niistä riippuu teidän iankaikkinen autuutenne.

Jeesus ei enää meidän uskovaisten kautta tee ihmetekoja samalla tavalla kun opetuslasten aikana. Niitä ei enää tarvita, koska ennustukset ovat tulleet täytetyiksi ja meillä on ne nyt kirjoitetussa muodossa Uudessa Testamentissa. Kristillinen Kirkko ei enää ole alkuvaiheessaan niin kuin silloin. Mutta meillä uskovaisilla on nytkin Kristuksen Evankeliumi, Pyhä Henki toimii sen kautta ja käyttäen meitä välineinään tekee ihmetekoja. Kun me julistamme Sanaa ja

teemme Herran valtakunnan työtä ja Sana otetaan vastaan uskovin sydämin, saatana kärsii tappion. Ja kun me huomaamme, että työme on tuottanut hedelmää, me iloitsemme. Totta kai! Koska taivaasakin on suuri ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen. Mikä tuottaa uskovaiselle sen suurempaa iloa kuin se, että hän saa kuulla jonkun sanovan hänelle: ”Sinun kauttasi minulle kirkastui Jumalan armo ja tulin tuntemaan Jeesuksen omana Vapahtajanani.” Me sanomme Jeesukselle: Jeesus, sinun nimesi tähden ja Sinun voimasi kautta on tämä henkilö vapautettu saatanan kahleista. Kiitos olkoon Sinulle!

Eikä Jeesus kiellä meitä iloitsemasta, mutta niin kuin ne 70 tarvitsivat sen muistutuksen ja kehotuksen, jonka Jeesus heille antoi, niin mekin usein tarvitsemme samanlaisen muistutuksen. Miksi? Sen tähden, että meillä on taipumus kiinnittää liiaksi huomiota työmme hedelmään, näkyviin kouraantuntuviin asioihin. On aina vaara, että me unohdamme sen kaikkein tärkeimmän ja alamme perustaa työmme hedelmiin ja ulkonaiseen menestykseen. Jos emme sellaista huomaa, me masennumme, emmekä voi iloita.

Ihmisiä liittyy seurakuntaamme, runsaasti väkeä käy tilaisuuksissa, saadaan kirkkorakennuksia ja lahjoituksia seurakunnalle, järjestetään hauskoja tilaisuuksia, joissa on ajanvietettä ja ohjelmaa ja niihinkin saapuu kansaa, löytyy henkilöitä, jotka aktiivisesti tekevät seurakuntatyötä, me iloitsemme ja on hyvä olla. Ja oikein teemme. Ei Jeesus kiellä meiltä tätä iloa ja nämä ovat kaikki sellaisia asioita, joiden edestä meidän tulee ahkerasti tehdä työtä rakkaudesta Jeesukseen. Mutta älkäämme perustako iloamme näihin asioihin. Muistakaamme, että olemme vain aseita, joiden kautta Jumalan voima vaikuttaa. Muistakaamme myös, että Jumala hedelmän antaa, meidän tulee vain Sanan siementä kylvää. Ei ole syytä masentua, vaikka emme hedelmää näekään. Meillä on aina syytä iloita, koska nimemme ovat kirjoitettuina taivaassa. Tämä on varma asia, joka pitää paikkansa silloinkin, kun ei mitään ulkonaista hedelmää näy, kun myrskyt riehuvat, kun hyvät tunteet häipyvät. Kun Jeesuksessa olemme uskon ja kasteen kautta, nimemme ovat kirjoitettuna taivaassa. Saamme olla aivan varmoja siitä, että olemme valittuja Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä, koska tämä varmuus ei perustu

meihin itseemme vaan Jumalan muuttumattomiin lupauksiin. Sanassaan Hän vakuuttaa: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä”. ”Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.” Sanassaan Hän kertoo miksi juuri usko Jeesukseen pelastaa, nimittäin sen tähden, että Jeesus on maksanut syntivelkamme, on elänyt puolestamme täydellistä elämää, on kärsinyt syntiemme iankaikkisen rangaistuksen, on vuodattanut pyhän, kalliin verensä ja antanut henkensä puolestamme. Näin Hän on maksanut meistä täydellisen lunastushinnan. Oikeudenmukainen Jumala on voinut antaa koko maailman synnit anteeksi ja onkin antanut ne anteeksi. Hän itse sanoo Sanassaan: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.” Ylösnoussut Vapahtaja ja se tyhjä hauta Joosefin yrttitarhassa, ovat varmoja todistuksia siitä, että maailman synnit ovat anteeksi annetut ja maailma on vanhurskaaksi julistettu. Usko Jeesukseen pelastaa, koska Hän on edestämme tehnyt mitä itse emme voineet tehdä, koska Hän on kärsinyt rangaistuksemme, on maksanut meistä täydellisen lunastushinnan. Ja uskon kädellä me saamme omaksemme kaiken, mitä Hän on edestämme tehnyt. Jumala näkee meidät pyhinä ja vanhurskaina... Nämä ovat kaikki varmoja asioita ja niistä kannattaa iloita joka hetki.

Iloitse siis sinä, joka olet todistanut ja rukoillut etkä edes tiedä yhtäkään henkilöä, joka olisi sinun todistuksesi kautta tullut uskoon. Iloitse sinä, joka Jeesuksen nimen tähden saat kärsiä alituista pilkkaa ja vainoa. Onhan nimesi kirjoitettuna taivaassa. Onhan Jeesus jo Pyhässä Kasteessa ottanut sinut omaksi lapsekseen, jo silloin Hän verhosi sinut vanhurskauden puvullaan. Onhan tämä vanhurskauden puku vieläkin päälläsi, kun Häneen uskot. Muista, että Jumalan lupaukset pysyvät samanlaisina, vaikka kuinka mustalta ja synkältä elämä näyttää. Niitä eivät voi vastoinkäymiset ja ahdistukset muuttaa. Niihin saa kurja syntinen aina turvata, ja näin hänellä on aina syytä iloita.

Jumala on ilmoittanut meille pelastuksemme

Tekstistämme käy ilmi, että meillä uskovaisilla on myös toinenkin tärkeä ilon aihe, nimittäin se, että Jumala on ilmoittanut meille ne asiat, jotka koskevat pelastustamme. Tekstissämme sanotaan: ”Sillä hetkellä Jeesus riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt. Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne, kuka Poika on, kuin Isä; eikä kukaan muu tunne, kuka Isä on, kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.”

Jeesus kiittää Jumalaa ja iloitsee siitä, että Hän on salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä. — Viisaat ja ymmärtäväiset ovat sellaisia kuin kirjanoppineet ja fariseukset, jotka turvaten ja luottaen omaan viisauteensa hylkäsivät Jumalan viisauden. Hengelliset totuudet ovat heille hullutusta. Jeesus sanoo: ”Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt.” Joku kysynee: Onko Jumalalle näkynyt hyväksi, että ihmiset ovat hengellisesti sokeita? Tähän vastaamme: Tässä ei tarkoiteta sitä, että Jumala tahtoi tai määräsi heidät hengelliseen sokeuteen. Sillä Hänen tahtonsa on, että kaikki pelastuisivat ja tulisivat totuuden tuntoon. Profeetta Hesekielin kirjassa luemme: Olisiko minulle mieleen jumalattoman kuolema, sanoo Herra, Herra; eikö se, että hän kääntyy pois teiltänsä ja elää? Mutta jos ihmiset tahallaan paaduttavat sydämensä, ei Jumalaa voi siitä syyttää. Ja Hän vihdoin paaduttaa sellaiset sydämet niin, etteivät he voi ottaa vastaan totuutta. Tämä tapahtuu rangaistukseksi niille, jotka olivat pitäneet omaa viisauttaan armon jumalallista ilmoitusta parempana.

Mutta lapsenmielisille Jumala on nämä ihmeelliset asiat ilmoittanut, kuten Jeesus sanoo, Pojan kautta. Luonnostaan ei kukaan näitä asioita käsitä — ne ovat luonnolliselle ihmiselle hullutusta. Paavali sanoo: ”Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on: sillä se on hänelle hullutus, eikä Hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.” Mutta lapsenmielisille, niille, jotka hylkäävät oman viisautensa, jotka tunnustavat olevansa

itsessään tietämättömiä niissä asioissa ”mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut”, niille on Jumala Poikansa kautta ne ilmoittanut, heissä on Pyhä Henki saanut tehdä työnsä, niin, että se mikä oli heille hullutusta, on nyt heille suurinta viisautta, siitä he elävät, siitä he saavat lohdutuksen ja ravinnon.

Kuinka saamme kiittää Jumalaa siitä, että Hänen armostaan olemme niitä lapsenmielisiä, joille on ilmoitettu nämä suuret ja ihmeelliset asiat. Hänen armostaan käsitämme olevamme itsessämme kadotettuja syntisiä, mutta samalla olemme varmoja siitä, että niemme ovat kirjoitettuina taivaassa, että Jeesuksen ansion tähden ja uskon kautta Häneen olemme taivaan kansalaisia ja kerran pääsemme sinne, missä saamme olla Hänen kanssaan iankaikkisesti. Tämä on oikea ja tärkeä ilon aihe. Aamen.

Tutki ja koettele minua

Herra sinä tutkit minua ja tunnet minut. Istunpa minä tahi nousen, sinä sen tiedät sinä ymmärrät minun ajatukseni kaukaa. Käynpä tahi makaan, sinä sen havaitset ja kaikki minun tieni ovat sinulle tutut.

Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.

Ps. 139:1-3,23,24.

Yllä oleva tekstimme on rukous. Psalmikirja sopiikin mainiosti rukouskirjaksi. Ne Jumalan ihmiset, jotka psalmit kirjoittivat, kirjoittivat Pyhän Hengen vaikutuksesta. He siis varmasti rukoilivat oikeita asioita. Me emme aina osaa rukoilla sitä, mitä meidän tulisi rukoilla. On siis hyvä, että usein rukoilemme Psalmin kirjoittajien sanoin.

”Tutki minua, Jumala” — pyyntö, jonka psalmista tässäkin tekstimme rukouksessa tekee, on ehkä sellainen, joka meiltä itseltämme jää tekemättä. On kuitenkin äärettömän tärkeää, että jokainen Jumalan lapsen tekee. Tutkikaamme sitä siis nyt alkaessamme uutta vuotta.

Tutki minua

Psalmista pyytää Jumalaa tutkimaan ja koettelemaan häntä. Jokaisen Jumalan lapsen tulisi näin rukoilla ensinnäkin sen tähden, että hän on itse hyvin huono oman itsensä tutkija. Me ihmiset olemme näet sellaisia, että me selitämme kaikki asiat parhain päin, kun omat tekomme, ajatuksemme ja motiivimme ovat kysymyksessä. Jos joku tekemme johtuu itsekkyydestä tai kateudesta, me osaamme itsemme vakuuttaa, että se johtuukin vallan erilaisista syistä. Osaamme väittää, että olemme jättäneet jonkin velvollisuuden suorittamatta, koska siihen ei ole ollut tilaisuutta, vaikka tosiasiassa siihen ei ole ollut halua eikä intoa. Osaamme panna toisen syyksi jonkun surun, joka on meitä kohdannut, vaikka syy on meissä itsessämme.

Me kyllä huomaamme, että toiset eivät osaa itseään tutkia. Selvästi huomaamme heidän puheestaan, milloin he kääntävät asiat omaksi edukseen, milloin he toisia syyttävät, kun itse ovatkin syyllisiä. Tämän pitäisi olla todistus meille, että me olemme itse samanlaisia. Mutta sitä se ei ole. Olemme huonoja itsemme tutkijoita. Sen tähden on oikein ja tarpeellista, että käännyimme Jumalan puoleen ja pyydämme, että Hän tutkii meitä. Sillä Hän kyllä siihen pystyy. Hän on näet kaikkitietävä. Hän voi tutkia sydämet ja ajatukset, kuten tekstistämme käy ilmi. Ja tekstimme edellisissä jakeissa Psalmista sanoo: ”Herra sinä tutkit minua ja tunnet minut. Istunpa minä tahi nousen, sinä sen tiedät, sinä ymmärrät minun ajatukseni kaukaa. Käynpä tahi makaan, sinä sen havaitset ja kaikki minun tieni ovat sinulle tutut.” (Ps. 139:1-3)

Koettele minua

Mutta psalmista ei ainoastaan pyydä Jumalaa tutkimaan häntä, vaan hän sanoo myös: Koettele minua. Tällä hän tarkoittaa sitä, että Jumala osoittaisi hänelle, minkälainen hän todella on. Antaisi hänen nähdä omat heikkoutensa ja mitkä ajatukset ovat hänelle vaarallisia. Psalmista tahtoo sanoa: Jos olen ylpeä, kuljeta minua sellaisten kokemusten kautta, että nöyrryn. Jos olen itsekäs, osoita se minulle. Jos olen ahne, liiaksi kiintynyt tähän maailmaan tai välinpitämätön, näytä nämä syntini minulle sellaisella tavalla, että ne huomaan.

Jumala kuuli tämän Daavidin rukouksen. Monella ankaralla tavalla hän koetteli Daavidia. Hänen lapsensa kuoli. Saul etsi häntä tappaakseen hänet, hänen poikansa Absalom nousi häntä vastaan ja kuoli järkyttävällä tavalla. Paavalialla Jumala koetteli antamalla hänelle pistimen hänen lihaansa. Tiedämme minkälaisiin koettelemuksiin Hän salli Jobin joutua.

Jumala koettelee oikein

Ehkä joku sanoo: Jos Jumala näin ankaralla tavalla vastaa, kun Häntä pyydetään tutkimaan ja koettelemaan, kuka sitten uskaltaa näin rukoilla. Tähän vastaamme: Ei kukaan muu, kuin Jumalan rakas lapsi. Jumalan lapsi näet on varma siitä, että kaikki vaikuttaa hänen parhaaksensa, kuten Jumala Sanassaan lupaa. Hän on varma, että Jumala ei koettele häntä vihassa vaan rakkaudessa, että kaikki, mitä Hän sallii hänelle tapahtua, on tarpeellista. Näin Jumala johdattaa hänet iankaikkiselle tielle. Hän näkee, että muut tiet johdattaisivat hänet vaivaan.

Seuraa sinäkin, ystävä, psalmistan esimerkkiä ja pyydä, että Jumala tutkii sydäntäsi ja koettelee sinua. Saat olla aivan varma, että Hän koettelee sinua tavalla, joka on hyödyksesi. Totta kyllä, tällainen rukous voi merkitä sinulle sitä, että joudut kärsimään, nöyrytmään ja kulkemaan vaikeita teitä. Mutta vaikka mikä sinua kohtaisi, saat olla varma siitä, ettei se ole sinulle vahingoksi vaan hyödyksi. Jumala johdattaa sinua vaivaan vievältä tieltä iankaikkiselle tielle. Daavid, Paavali, Job ja monet muut joutuivat kärsimään, mutta he säilyivät uskossa.

Eräs amerikkalainen runoilija, joka on kirjoittanut paljon lohduttavia virsiä, sanoi kerran: ”Olen kuullut, että kirurgi, joka tahtomattaan aiheutti sokeuteni, ei ole koskaan lakannut suremasta sitä, että näin tapahtui. Jos voisin hänet nyt tavata sanoisin hänelle: Kiitos, kiitos, kun teitte minusta sokean...” Hän lisäsi: ”Vaikka kirurgin virhe aiheutti sokeuteni, se ei kuitenkaan ollut Jumalan puolelta virhe. Uskon, että Jumalan tahto oli, että minä viettäisin elämäni pimeydessä, että voisin paremmin laulaa Hänelle ylistystä ja kiitosta ja kehoittaa toisiakin niin tekemään.”

Eräät Kiinassa olevat lähetystyöntekijät myös ihmettelivät suuresti, kun kuulivat erään vanhan miehen sanovan: Olen iloinen siitä, että olen spitaalinen. Jos en olisi ollut spitaalinen, en olisi tullut tänne sairaalaan; jos en olisi tänne tullut, en olisi koskaan tullut tuntemaan Jeesusta. Olen ennemmin spitaalinen Jeesuksen opetuslapsi, kuin terve kadotuksen tien kulkija.

Kyllä saamme olla varmoja siitä, että ne koettelemukset, jotka meitä kohtaavat täällä, ovat parhaaksemme. Niiden kautta Jumala tahtoo pitää meidät iankaikkisella tiellä. Ajatelkaa kuinka suuren hinnan hän maksoi, että me sille tielle pääsimme. Hän antoi oman Poikansa, Jeesuksen tulla tänne maailmaan pelastamaan meidät, ostamaan meidät pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, maksamaan syntivelkamme, jota itse emme voineet maksaa. Jos Hän uhrasi kalleimpansa saattaakseen meidät taivaan tielle, eikö Hän sitten myös tee kaikkensa pitääkseen meidät tällä tiellä? Aivan varmasti.

Niin Hän on luvannut tehdä. Paavali sanoo: Hän, joka on aloittanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. Kaikki koettelemukset, jotka meitä kohtaavat, on siis varmasti annettu meille sen tähden, että ne johdattaisivat meidät iankaikkiselle tielle. Herra on nähnyt että muut tiet johdattaisivat meidät vaivaan. Terveys olisi jollekin vaarallista, siis hän joutuu sairastamaan — rikkaus olisi toiselle vaarallista, siis hän joutuu köyhyydessä elämään... Ystävät olisivat kiusauksena toiselle, hän siis joutuu elämään yksinäisenä. Ylpeys vaivaa joitakin, itsekkyyys toisia, rakaudettomuus toisia. Hän lähettää heille siis sellaisia kokemuksia, jotka nöyryyttävät, jotka kasvattavat rakkaudessa.

Rukoilkaamme siis mekin psalmistan sanoin: ”Tutki minua Jumala ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso, jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle”. Kun Jumala meitä tutkii ja koettelee, tyytykäämme Hänen menettelyihinsä ja olkaamme varmoja, että ne ovat meidän parhaaksemme. — Aamen.

Herran sanojen kuulemisen nälkä

Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä.”

Aamos 8:11,12.

Ajatellessansa uutta vuotta ihmiset osaavat pelätä monia asioita. Kuka pelkää atomisodan syttymistä, kuka työpaikan menettämistä, kuka sairauden uhriksi joutumista. Mutta on eräs asia, jota ei monikaan näytä pelkäävän, nimittäin ”Herran sanojen kuulemisen nälkä”. Tämä käy ilmi siitä, että suuri osa kansastamme ei käy lainkaan Sanaa kuulemassa, monet vain silloin tällöin. Raamattutunneille on vaikeaa saada osanottajia. Asia on myös yleensä niin, että se joka ei tunne tarvetta käydä Sanaa kuulemassa, ei myöskään tutki sitä kotonaan.

Koska asia näin on, tekstimme lienee sopiva mietiskelyn aiheeksi meille aloittaessamme uutta vuotta. Siinä varoitetaan meitä laiminlyömästä Herran Sanan kuulemista, ettei meitä kohtaisi ”Herran sanojen kuulemisen nälkä”.

Tekstimme kirjoittaja on Aamos, karjapaimen, joka sai Jumalalta kutsun toimia Israelissa profeettana noin 750 vuotta ennen Kristusta. Israel oli hyljännyt Jumalan Sanan ja kääntynyt epäjumaliensa puoleen. Aamoksen päätehtävänä oli nuhdella heitä ja varoittaa heitä tulevasta tuomiosta, että he katuisivat syntejään ja kääntyisivät jälleen Jumalan puoleen. Tätä tehtävää Aamos hoitaa kirjoittaessaan tekstimme sanat. Hän sanoo israelilaisille, mikä on oleva seuraus, jos Jumalan Sana jatkuvasti hylätään! Se otetaan pois, tulee Herran sanojen kuulemisen nälkä, joka on paljon hirvittävämpi kuin leivän nälkä ja veden jano.

Kuten jo mainitsimme, meitä tahtoo vaivata sama synti kuin vaivasi israelilaisia. Ruokaa on, mutta puuttuu hengellinen ruokahalu. Näiden tekstimme sanojen kautta Jumala tahtoo meitäkin muistuttaa siitä, mikä voi olla seurauksena, jos jatkuvasti hylkäämme hänen Sanansa. Meitäkin voi kohdata hänen sanojensa kuulemisen nälkä.

Jumala voi toteuttaa tämän uhkauksensa monella tavalla. Voi käydä niin, että Sanan julistaminen ja käyttäminen kerta kaikkiaan kielletään maassamme, kuten on monissa maissa tapahtunut kautta aikojen. Voi käydä niin, että Sanaa saadaan julistaa, mutta ei löydy oikeita julistajia, sellaisia, jotka julistaisivat lakia ja evankeliumia ja oikein erottaisivat ne toisistaan. Tai voi käydä niin, että ymmärrys otetaan pois. Kun näin käy, silloin on tullut Herran sanojen kuulemisen nälkä.

Kuvatessaan meille kuinka hirvittävä päivä on se, jolloin Herran Sanaa ei enää löydy, profeetta sanoo: ”Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta etelään, he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä.” Kun Herran Sana on otettu pois, silloin on ihminen menettänyt kalleimman aarteensa. Hän on menettänyt ainoan ”kasvattajan Kristukseen”, ainoan pelastuksen lähteen ja ainoan Jumalalle kelpaavan elämän ohjeen. Hänellä ei silloin ole mitään, mikä voisi poistaa sydäimestä kuoleman pelkoa ja tuoda sinne todellista rauhaa. Sydämessä on vain levottomuutta ja pelkoa. Sielu etsii rauhaa, mutta rauhaa ei löydy, tai tulee paatuminen ja sielu vaipuu väärään rauhaan. Lopullinen seuraus on iankaikkinen kuolema.

Näin käy kun Herran Sana otetaan pois, sillä ainoastaan tämän Sanan kautta voi syntisestä tulla Jumalan rakas lapsi ja taivaan perillinen, joka jo täällä ajassa nauttii sydämen ja omantunnon rauhaa. Sana — Raamatun Sana — on se väline, jota Jumala käyttää saattaessansa syntisiä kadotuksen tieltä taivaan tielle ja säilyttäessään heitä tällä taivaan tiellä.

Hän käyttää ensinnäkin **lain sanaa**. Apostoli Paavali sanoo laista, että se on ”tullut meille kasvattajaksi Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme”. (Gal. 3:23) Hän tarkoittaa, että Kristus, syntisten pelastaja, ei kelpaa ainoallekaan, jos ei laki saa ensin murskata hänessä olevia itsevanhurskauden muureja ja vakuuttaa hänelle, että hän on synneillänsä ansainnut Jumalan iankaikkisen rangaistuk-

sen ja on siis itsessään kadotettu syntinen. Mutta Kristuksen omat tarvitsevat myös lain sanaa. He tarvitsevat sitä vanhan ihmisen Puolesta, sillä tämä heissä oleva vanha ihminen ei tässä elämässä koskaan tule hurskaaksi, vaan pysyy luonteeltaan vihamielisenä Jumalaa kohtaan. Kristityt tarvitsevat lakia myös senkin tähden, että he ovat vanhan ihmisen puolesta taipuvaisia erehtymään niistä teoista, mitä Jumala tahtoo heidän tekevän. Heidän on siis jatkuvasti opittava Jumalan laista, mikä Jumalan tahto heihin nähden on.

Saattaessansa syntisiä taivaan tielle ja säilyttäessään heitä tällä tiellä Jumala myös käyttää **evankeliumin sanaa**, sillä lain sana ei voi sinänsä pelastaa eikä uskossa säilyttää. Evankeliumin sanasta tulee voima. Kuten apostoli Paavali sanoo: ”Se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi.” (Room. 1:16) Siitä uskovainen saa myös voiman elää Jumalan tahdon mukaan. Tämä evankeliumin sana, että Jumala on Poikansa Jeesuksen sovintotyön tähden sydämessänsä antanut koko maailman synnit anteeksi. Tämä sana on synnin hädässä olevalle lääke, joka parantaa. Se tuo syntisen sydämeen varmuuden, että hänen syntivelkansa on täysin maksettu ja että taivaan portit ovat hänelle avatut. Ja kun syntisellä on tämä varmuus eli usko, on hänellä päällänsä Jeesuksen vanhurskauden puku ja näin ollen hän on taivaskelpoinen Jumalan silmissä.

Ottakaamme, ystävät, vaarin näistä profeetta Aamoksen sanoista. Jumala puhuu meillekin niiden kautta. Sananjulistajille hän tahtoo sanoa: Saarnatkaa lakini. Älkää typistäkö sitä, älkääkä lieventäkö sen kirpeyttä. Julistakaa evankeliumia. Älkää poistako siitä sen suloutta. Tehkää näin, ettei teiltä otettaisi pois julistamisen taitoa. **Meille kaikille** hän tahtoo sanoa: Älkää laiminlyökö Sanan kuulemista. Teillä on vielä tilaisuus kuulla oikeatakin lain ja evankeliumin julistusta. Vielä saatte kuulla Siinain sanoman, joka säilyttää teidät synnin tunnossa niin että evankeliumi teille kelpaa. Ja vielä saatte myös kuulla Siionin sanoman, joka lohduttaa, virvoittaa ja vahvistaa. Mutta jos tahallanne hylkäätte Sanani, voi käydä niin, että jo tämän tulevan vuoden aikana teitä kohtaa Herran sanojen kuulemisen nälkä.

Jumala opettakoon meitä kaikkia pitämään hänen Sanansa kuulemista oikeassa arvossa. Herra ei ota Sanaansa pois niiltä, jotka pitävät sitä kalliina ja mielellänsä sitä kuulevat ja tutkivat. Jeesus sanoo: ”Sillä sille jolla on, sille annetaan, mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on.” (Mk. 3:25). Kun Jeesuksen Sanas-

sa pysymme, voi Pyhä Henki tämän Sanan kautta saada aikaan sen, että rikastumme Jeesuksessa, kaikessa puheessa ja kaikessa tiedossa, niin ettei meiltä puutu missään armolahjassa odottaessamme Heramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä.

Voittoa ja tappiota

Sillä oikeita ympärileikattuja olemme me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Jumalaa ja kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa, emmekä luota lihaan, vaikka minulla on, mihin luottaa lihassakin. Jos kuka muu luulee voivansa luottaa lihaan, niin voin vielä enemmän minä, joka olen ympärileikattu kahdeksanpäiväisenä ja olen Israelin kansaa, Benjaminin sukukuntaa, hebrealainen hebrealaisista syntynyt, ollut lakiin nähden fariseus, intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton. Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana — että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun haivaittäisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaiseksi samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen ylösnousemiseen kuolleista. Fil. 3:3-11

Tammikuun aikana saimme taistella verolomakkeiden kanssa. Täytyi laskea vuoden tulot ja menot ja ottaa selvää siitä, oliko vuosi tuottanut meille voittoa vai tappiota. Paavali puhuu tässä tekstisämme myös voitosta ja tappiosta, mutta kirjoittaessaan näitä sanoja hänellä ei ole mielessään verolomakkeiden täyttäminen. Hän puhuu hengellisestä voitosta ja hengellisestä tappiosta. Ensin hän puhuu sellaisista voitoista, jotka todellisuudessa ovat tappioita. Sitten hän puhuu todellisista voitoista, jotka todella hyödyttävät ihmistä.

Juutalais-uskonnon puolustajat olivat tulleet vaivaamaan Filipin seurakuntalaisia. He olivat yrittäneet saada filippiiläisiä uskovaisia luopumaan kristinuskosta ja liittymään juutalaisuuteen. He olivat ehkä puhuneet tähän tapaan: Te pelastutte ainoastaan jos ympärileikkautatte itsenne, jos noudatatte kaikkia seremonialain määräyksiä. Ei usko Jeesukseen teitä hyödytä. Tulkaa meidän joukkoomme. Sitten teillä on jotain, mistä voitte kerskata.

Tekstissämme Paavali varoittaa Filipin uskovaisia kuuntelemasta tällaista puhetta. Hän tahtoo sanoa: Nämä ihmiset väittävät, että juutalaisuskonto todella hyödyttää ihmistä. He kerskaavat suurista voitoista ja eduista. Mutta kuulkaa: minä voisin kerskata aivan samoista asioista joista he kerskaavat. Minä olen juutalainen; minut ympärileikattiin kahdeksanpäiväisenä; minä olen Benjaminin sukukuntaa, olin fariseus ja ulkonaisesti noudatin kaikkia lain vaatimuksia. Ja kyllä minulla oli intoa, tein niin paljon kuin kukaan, juutalaisuuden puolesta. Kyllä minä voisin kerskata aivan samoista asioista, joista juutalaiset kerskaavat. Mutta en pidä niitä voittoina, vaan pidän niitä tappioina. Sillä ne eivät auttaneet minua pelastumaan — ne johtivat minua kauemmas kadotuksen tielle.

Paavali pitää näitä asioita tappioina siksi, että ne olivat tehneet hänet ylpeäksi. Hän oli ajatellut: ”minä olen uskollinen juutalainen; tunnen lain; olen elänyt sen määräyksien mukaan; minulla on ollut kiivautta uskonnon puolesta; en minä siis tarvitse Vapahtajaa. Kyllä minä jos kukaan olen itse ansainnut Jumalan suosion.” Siis juuri ne asiat, joita juutalaiset pitivät voittoina, Paavali luki nyt tappioksi, sillä ne olivat estäneet häntä omistamasta Jeesusta Vapahtajaksensa.

Paljon on nykyaikanakin sellaista, mitä ihmiset pitävät voittona, mutta mikä on todellisuudessa heille tappiota. Kun heille puhutaan siitä, kuinka tärkeätä on, että Jeesuksessa uskotaan synnit anteeksi, he usein sanovat: ”Minun vanhempani olivat uskovaisia, tai minun sukulaiseni on pappina.” jne. Onhan siitä kyllä ihmiselle usein hyötyä, jos hänellä on ollut uskovaiset vanhemmat tai jos hänellä on uskovaisia sukulaisia. Nämä sukulaiset voivat esimerkiksi ja kehoituksellansa vaikuttaa häneen niin, että hän alkaa käyttää armovälineitä, ja niiden kautta Pyhä Henki voi sytyttää uskon hänen sydämeensä. Mutta uskovaiset omaiset ovat tappiona sellaiselle, joka toivoo pelastuvansa **heidän** uskonsa kautta.

Paavali puhuu myös tekstissämme ulkonaisesti nuhteettomasta elämästään fariseuksena ollessaan. Senkin hän lukee tappioksi syystä, että hän turvasi tähän nuhteettomaan elämäänsä ja toivoi pelastuvansa sen nojalla. Tänäänkin monet odottavat, että saavat taivaan palkaksi siksi, että ovat aina yrittäneet siveästi elää. Kuullaan jatkuvasti tällaista puhetta: ”Ei ole väliä mitä uskotaan. Jos jokainen parhaansa yrittää, kyllä hän pelastuu.” Kyllähän Jumala tahtoo, että eletään siveästi. Uskovainen ihminen haluaa elää Jumalan tahdon mukaan. Mutta ulkonaisesti nuhteeton elämä on tappio sille, joka toivoo sen nojalla pelastuvansa. Paavali kirjoittaa galatalaisille: *”Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia.”* (Gal. 3:10)

Paavali lukee tappioksi myös sen innon mikä hänellä oli ollut fariseuksena ollessaan, sillä hän ymmärtää nyt, että se oli ollut väärää intoa. Hän oli käyttänyt sitä Kristuksen seurakunnan vainoamiseen. Nytkin on maailmassa paljon intoa mikä ei ole Jumalasta. Levitetään kirjallisuutta, jossa kielletään Raamatun perusopit, kuljetaan talosta taloon, yritetään saada ihmisiä uskomaan, että he voivat itsensä pelastaa tai että he voivat ainakin auttaa omassa pelastuksessaan. Tällainen into ei ole ihmiselle voitoksi. Se on hänelle tappioksi, sillä se johtaa hänet kauemmas Jeesuksesta. Heistä, joilla on tällaista intoa, täytyy sanoa Paavalin kanssa: *”Sillä minä todistan heistä, että heillä on kiivaus Jumalan puolesta, mutta ei taidon mukaan, sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta, vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, eivät he ole alistuneet Jumalan vanhurskauden alle.”* (Room. 10:2,3)

Pidätkö sinä, rakas lukija, voittona jotain mikä on todellisuudessa tappiota? Kerskaatko siinä: olen käynyt rippikoulun, kuulun kirkkoon, olen tehnyt ahkerasti työtä sekä seurakunnan että paikkakunnan hyväksi, olen lukenut Raamatun niin ja niin monta kertaa, en ole ollut syypää mihinkään suurempaan rikokseen. Kyllä minä siis pelastun.” Jos näin ajattelet, nämä asiat eivät ole sinulle voittoja, ne ovat tappioita. Itsestään asiat ovat hyviä. Mutta kun pelastuksen toivo näihin ulkonaisiin tekoihin perustetaan, niin niistä tulee tappioita. Niihin luotetaan, eikä tarvita Vapahtajaa. Jeesus hyljätään. Ja ilman Jeesusta ei ole pelastusta. Jeesus sanoo: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6)

Kun Kristus tuli Paavalin sydämeen, hän näki asiat eri valossa. Hän kirjoittaa: ”Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden luenut tappioksi.” Paavali oli ollut niin ylpeä siitä, että hän oli juutalainen ja fariseus. Hän oli pitänyt itseään rikkaana ja oli kerskannut voitoistaan. Mutta kun Jeesus tuli hänen elämäänsä, hän huomasi, että nämä voitot eivät olleet ensinkään voittoja eikä rikkauksia. Ne olivat tappioita siksi, että ne olivat pidättäneet Jeesuksen häneltä. Nyt hän vasta oli todella rikas. Nyt hänellä oli omaan todellisia voittoja. Hän puhuu näistä voitoistaan tekstissämme.

Ensin hän sanoo: ”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla.” Jeesuksen tuntemista Paavali pitää suurena voittona. Ja sitten hän kertoo, miksi hän niin suurena voittona sitä pitää. Hän kirjoittaa: ”Sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana, että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan Hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella.” Paavali pitää Kristuksen tuntemista niin suurena voittona siksi, että hän on Kristuksen tuntemisen kautta saanut itselleen vanhurskauden, joka on tehnyt hänestä taivaskelpoisen. Kristuksen tuntemisella hän tarkoittaa sitä, että hän, Pyhän Hengen voiman kautta, nyt uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika ja Hänen Vapahtajansa, joka on hänen edestään kärsinyt ja kuollut, on hänellekin hankkinut anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Hän on varma siitä, että Jeesuksen tähden Jumala ei lue hänelle hänen rikkomuksiaan, vaan että hän on aivan pyhä ja vanhurskas Jumalan silmien edessä. Hänellä on nyt uskon kautta omanansa se vanhurskaus, minkä Jeesus on hänelle ja koko maailmalle ansainnut. Ennen Paavali oli luottanut omaan vanhurskauteensa. Hän oli uskonut voivansa itse ansaita taivaan lain tekojen kautta. Mutta nyt hän tietää, että hänen oma vanhurskautensa on niin kuin saastutettu vaate Jumalan silmien edessä. Hän ymmärtää, että hänen sydämensä on luonnostaan aivan turmeltunut, hän on itsessään kadotettu ja tuomittu syntinen ja että hän olisi joutunut helvetin iankaikkisiin tuskiin, jos hän olisi jatkuvasti itseensä luottanut. Siis hän pitää sitä niin suurena voittona, että hän on saanut uskon lahjan ja uskon kautta Jeesuksen vanhurskauden omaksensa. Nyt hänellä on sellainen vanhurskaus, joka kelpaa Jumalalle.

Uusivuosi
Voittoa ja tappiota

Sinulla myös, ystävä, on todellinen voitto siinä vanhurskaudessa, mikä sinulla on omanasi uskon kautta Jeesukseen ja mikä sinulle jo kasteessa lahjoitettiin. Ajattele! Jumala ei näe sinun syntiäsi. Hänen silmissään olet aivan pyhä ja vanhurskas. Jeesuksen veri on puhdistanut sinut kaikesta synnistä. Jeesus on maksanut täydellisesti syntivelkasi ja on ansainnut sinulle anteeksiantamuksen elämän ja autuuden. Nämä lahjat olet saanut omaksesi uskon ja kasteen kautta. Olet Jumalan rakas lapsi. Sinun ei tarvitse peljätä kuolemaa sillä kuoleman jälkeen sinua odottaa taivas. Todella se on sinullekin suuri voitto, että tunnet Jeesuksen Vapahtajanasi ja että päälläsi on Hänen vanhurskauden pukunsa. Niin kuin Paavali, niin sinunkin tulisi olla valmis menettämään kaikki ja pitämään sen roskana, että saisit pitää omanasi tämän Jeesuksen vanhurskauden, mikä sinulla on uskon kautta.

Kun Paavali tuli tuntemaan Jeesuksen Vapahtajanansa ja uskon kautta sai Jeesuksen vanhurskauden omaksensa, hän sai muitakin voittoja omaksensa. Tekstimme loppujakeissa hän puhuu siitä, miten hän saa uskovaisena kokea Jeesuksen ylösnousemisen voimaa. Varmuus, että Kristus oli noussut ylös kuolleista, että Hän elää, antoi Paavalille rohkeutta ja voimaa palvella Kristusta. Hänellä oli elävä Vapahtaja, kuolema oli voitettu. Raamatun sana oli varma, Jumala oli hyväksynyt Poikansa sovitustyön; koska Jeesus elää, hänkin saa elää iankaikkisesti. Hän saa tehdä työnsä suurella rohkeudella, pelkäämättä ja epäilemättä. Tämä oli Paavalille suuri voitto. Se on meillemkin suuri voitto.

Paavali pitää myös sitä, että hän saa osallistua Jeesuksen kärsimyksiin, suurena voittona. Uskovaisena hän saa Jeesuksen tähden kärsiä; ahdistukset ja koettelemukset kohtaavat häntä. Mutta hän tietää, että se on hänelle tarpeellista ja hyödyllistä. Hän siis pitää sitäkin voittona. Muistakaamme mekin, että meille on voitto, kun jouddumme Jeesuksen tähden kärsimään, ristiä kantamaan. Näin uskomme vahvistuu.

Jumala suokoon, että me kaikki aina voisimme oikein arvostella mikä on voittoa ja mikä on tappiota meille. Suokoon Hän, että osaisimme aina lukea voitoksi sen, mikä on todella meille voittoa ja että aina olisimme valmiita menettämään kaiken muun, saadaksemme pitää omanamme ne voitot mitkä meillä ovat Jeesuksessa.

Paastonaika

Paastonaika

Niin Jeesus kääntyi heihin ja sanoi: "Jerusalemmin tyttäret, älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne." Luuk. 23:28.

Paastonaika on se osa kirkkovuotta, joka on ennen pääsiäistä. Siihen sisältyy neljäkymmentä arkipäivää ja kuusi sunnuntaita. Tänä vuonna se alkaa maaliskuun 2 päivänä. Kirkkoisämme ovat asettaneet tämän ajan sitä varten, että silloin erikoisesti tutkisimme Jeesuksen kärsimystä ja kuolemaa. Pidämme, että paastonaika, niin kuin koko kirkkovuosijärjestys, on hyvä ja hyödyllinen, kun me sitä oikein vietämme.

Paastonajan oikeaan viettoon kuuluu siis ennen kaikkea se, että me tutkimme ja mietimme Jeesuksen kärsimystä ja kuolemaa. Tämän vuoksi monissa seurakunnissa pidetään paastonaikana erikoisia arki-iltajumalanpalveluksia ja jaetaan Jeesuksen kärsimysaiheista kirjallisuutta, jota voidaan kotona tutkia.

Mutta Jeesuksen kärsimystä ja kuolemaa tutkitaan ja ajatellaan monella eri tavalla. Kaikkia se ei hyödytä. Jotkut sitä tutkiessaan kyllä tulevat liikutetuksi ja itkevätkin, mutta he itkevät ainoastaan siksi, että heidän käy Jeesusta sääli. "Kuinka ikävää, että niin jalo ja hyvä mies joutui tuolla tavalla kärsimään ja antamaan henkensä periaatteittensa puolesta", he ajattelevat. Paastonajan tarkoitus ei ole tunteiden herättäminen. Niille, jotka tällä tavalla Hänen kärsimiseensä ja kuolemaansa suhtautuvat, Jeesus sanoo, niin kuin Hän sanoi niille naisille, jotka itkivät katsellessaan, kun Hän kantoi ristiänsä: 'Jerusalemmin tyttäret, älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne.' (Luuk. 23:28) Näillä sanoilla Jeesus tahtoi heille sanoa: Älkää minua säälikö ja murehtiko, vaan huomatkaa, että minä juuri teidän syntienne tähden kärsin. Itkekää siis omia syntejanne ja lastenne syntejä, että teille kelpaisi se lunastus, minkä Minä teille kār-

simiselläni ja kuolemallani ansaitseen, ja että pelastuisitte siitä iankaikkisesta rangaistuksesta, jonka olette synneillänne ansainneet.

Paastonajan tarkoitus on saada meidätkin kärsimyshistorian tutkimisen kautta huomaamaan, että Jeesus kärsi ja kuoli juuri meidän syntiemme tähden, jotta me katuvaaisina syntisinä uskon kädellä omistaisimme sen syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän, minkä Hän kärsimisellään ja kuolemallaan meille ja koko maailmalle ansaitsi, että oppisimme pitämään tätä suurta pelastustamme aina yhä suuremmassa arvossa.

Jumala suokoon, että Jeesuksen kärsimisen ja kuoleamisen tutkiminen meihinkin vaikuttaisi siten, että me profeetta Jesajan kanssa sanoisimme: ”Hän on haavoitettu **meidän** rikkomustemme tähden, runneltu **meidän** pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että **meillä rauha olisi ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.**”

Paastonajan tarkoituksena on myös auttaa meitä uudessa elämässä vaeltamaan. Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman tutkimisen tulisi myös vaikuttaa meihin niin, että emme enää haluaisi elää synnissä, vaan haluaisimme elää Hänelle, joka on edestämme kuollut. Tällainen halu onkin sen sydämessä, joka on varma siitä, että Jeesus on juuri hänen edestään kärsinyt ja kuollut sekä on vapaana armolahjana kasteen ja uskon kautta antanut hänelle taivaan kaikkine aarteineen. Paavali kirjoittaa roomalaisille: ”Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” (Room. 6:4) Se siis viettää oikeaa paastonaikaa, joka käyttää sitä niin, että antaa Kristukselta saatujen siunausten velvoittaa häntä uudessa elämässä vaeltamiseen, joka erikoisesti harjoittaa itsensäkieltämistä ja kaikella tavalla upottaa hänessä olevan vanhan ihmisen. Sana ’paasto’ laajemmassa merkityksessä tarkoittaakin sitä, että vältämme kaikkea sellaista, mikä estäisi meitä uudessa elämässä vaeltamasta. Tämä voi jollekin merkitä sitä, että hän rajoittaa syömistään tai lukemistaan tai jotain nautintoaan, tai sitä, että hän luopuu aivan tykkänään jostakin itsekkäästä harrastuksestaan. Mikä hyvänsä vain on esteenä hänelle uuden elämän vaeltamisessa, siitä hän tahtoo luopua. Ja huomatkaa, hän ei

tahdo siitä luopua ainoastaan paastonajaksi. Tilapäinen luopuminen jostakin itsekkäästä tavasta vain paastonajaksi siinä mielessä, että sitä jatketaan pääsiäisen jälkeen, ei hyödytä ihmistä. Sitä itsensäkieltämistä, mitä harjoitetaan paastonaikana, tulisi harjoittaa siinä mielessä, että sitä jatketaan pääsiäisen jälkeenkin.

Jumala suokoon, että tänäkin paastonaikana Kristuksen kärsimisen tutkiminen vaikuttaisi meihin niin, että saisimme voimaa uudessa elämässä vaeltamiseen ja yhtyisimme virren tekijän kanssa sanomaan:

*Jeesus sinun vaivas kovat,
Ristis, kipus katkera,
Mulle turvaks, opiks ovat,
Eläissä ja kuollessa
Kun mä sytyn syntihin,
Auta, että muistaisin:
Semmoiseen on käynyt vaivaan
Syntein tähden Herra taivaan.*

VK 1938, n:o 56:1

Paastonajan hartaus

Ja kun saavuttiin paikalle, jota sanotaan Pääkallonpaikaksi, niin siellä he ristiinnaulitsivat hänet.

Luuk. 23:33.

Eräässä virressä laulamme: ”Sinun tuskantuleesi minä raukka puita kannoin. Sinun käsivarsiini minä köydet julmat annoin. Minä nauhat teroitin, jotka käsiisi lyötihin. Hekumaa kun rakastan, jouduit sinä ruoskituksi, alla ristin raskahan ratki maahan painetuksi. Minä nostin ristinkin, siihen sinut naulasin.” Nämä ovat järkyttäviä sanoja, mutta ne pitävät paikkansa. Me ristiinnaulitsimme Jeesuksen. Kuten Raamatussa sanotaan, ”Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden”. Jeesus myös sanoo meille: ”Sinä olet minua synneilläsi vavannut, rasittanut minua pahoilla töilläsi.” Toisin sanoen Jeesus joutui kärsimään ja kuolemaan kiroilla ristin puulla meidän syntiemme

tähden. Hänen piikkikruunattu päänsä on muistutus meille siitä, että ylpeys on usein vallinnut sydämessämme. Hänen hiljaiset, kalvenneet huulensa johdattavat muistoomme ne monet turhat ja pahat sanat, jotka ovat huuliltamme lähteneet. Hänen lävistetyt kätensä muistuttavat meille, miten usein olemme käsiämme käyttäneet pahanteekoon ja miten olemme usein olleet niitä käyttämättä hyvän tekemiseen. Hänen lävistetyt jalkansa ovat meille muistutuksena siitä, että olemme usein kulkeneet synnin teitä. Meillä jokaisella on syytä tunnustaa: Minä sain aikaan Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman.

Mutta kun tämä tosiasia, että olemme synneillämme Jeesuksen ristiinnaulinneet, meille selviää, alkäämme joutuko epätoivoon. Muistakaamme myös asian toinen puoli: Hän kärsimisellään ja kuolemallaan maksoi syntivelkamme. Hän ei vain kuollut marttyyrinä ja esimerkkinä. Hän kuoli syntiuhrina sovittaaksensa meidät ja koko maailman Jumalan kanssa lunastaaksensa meidät ja kaikki ihmiset lain kirouksesta, tyydyttäöksensä Jumalan vanhurskauden vaatimukset, jotka olisivat muuten tuominneet meidät iankaikkiseen kadotukseen.

Oi ihmeellistä rakkautta! Jokainen veripisara, joka Golgatalta putoaa, huutaa: Hän rakasti minua ja antoi itsensä minun edestäni. Ei ole mitään taivaassa eikä maan päällä, jota voitaisiin verrata siihen rakkauteen, joka johdatti Jeesuksen ristille, jossa Hän kärsi ja kuoli maailman syntien edestä. Näin hän sai aikaan sen, että taivaan portit ovat nyt avoinna meille. Hänen ylösnousemuksensa kuolleista on todistus siitä, että hän voitti synnin, kuoleman ja perkeleen ja että taivaan Isä antoi maailman synnit anteeksi. Jeesuksen lupaus pitää paikkansa: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä.” Paina nämä sanat mieleesi, älä koskaan niitä unhoita. Uskon kädellä saat omaksesi Jeesuksen ansaitsemat lahjat, syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden.

Luulisi, että jokainen, joka kuulee sanoman Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta riemuitsisi sanomattomalla ilolla ja palvelisi häntä ilomielin kaikki elämänsä päivät. Mutta niin ei ole asianlaita. Monet kuulevat sanoman rististä, mutta se on heille pahennus ja kompastuskivi. Ristiinnaulittu, kärsivä Vapahtaja ei heille kelpaa, vaan he häpeävät häntä. Töitä he kyllä tekisivät, että taivaan ansaitsisivat.

He kyllä ottaisivat vastaan kuninkaan, joka tulisi heidän luoksensa suuressa loistossa ja tarjoaisi heille maallisia etuja, mutta he eivät tahdo ottaa vastaan ristiinnaulittua Vapahtajaa. Häntä he häpeävät. Kerrotaan eräästä työstä, joka jäi talon kolmanteen kerrokseen nukkumaan tulipalon sattuessa. Palokuntalaiset kielsivät tytön äitiä menemästä tyttöä hakemaan, mutta äiti kuitenkin meni. Hän pääsi kolmanteen kerrokseen ja pelasti tytön, mutta hänen omat kasvonsa paloivat muodottomiksi. Vuosia myöhemmin äiti oli rautatieasemalla tyttöä vastassa, kun hän palasi kotiin yliopistosta. Kun tyttö astui alas junasta, hänen ystävänsä kysyivät häneltä kuka on tuo kauhean näköinen nainen, joka tulee sinua kohti? Tyttö punastui, käänsi päänsä ja sanoi äidistään: ”En tunne häntä.” Niin monet nytkin, kun heille näytetään ristiinnaulittu Vapahtaja, joka on juuri heidän tähtensä antanut itsensä ruuskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi sanovat: ”En tunne häntä.” Ristiinnaulittu, kärsivä Vapahtaja on heille loukkaus.

Älä sinä, rakas ystävä, häpeä ristiinnaulittua Jeesusta. Hän antoi itsensä ruuskittavaksi, pilkattavaksi ja ristiinnaulittavaksi juuri sinun tähtesi. Kärsimisellään ja kuolemallaan hän hankki sinulle anteeksiantamuksen ja taivaan. Ota nämä lahjat vastaan uskon kädellä. Kiitä häntä näistä sanomattomista lahjoista. Pidä sitä suurena ja kalliina etuoukeutena, että voit nyt palvella häntä täällä maailmassa. Laula:

*Sun omas, Jeesus, tahdon olla
ja elää sulle yksinään,
Kun sinä armos auringolla
saat sydämeni syttymään.
Sinua kiitan riemumielin
ja veisaan sydämin ja kielin.*

Siionin Kannel 1961, n:o 270:5.

Näetkö Herran armon?

"Herra, suo meidän nähdä sinun armosi, anna apusi meille. Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra, puhuu: hän puhuu rauhaa kansallensa, hurskaillensa."
Ps. 85:8,9.

Psalmista pyytää, että hän saisi nähdä Herran armon. Tämä rukous sopii meillekin, sillä meitäkin tahtoo vaivata huono näkö, kun on kysymyksessä Herran armon näkeminen.

Se, että armo on olemassa, on aivan varma asia. Jumala itse Sannassaan aina yhä uudelleen vakuuttaa meille, että Hän on armon Jumala. Psalmissa 103 hän sanoo: "Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsä näitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät. Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme. Niin kuin isä armahtaa lapsiansa niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä... Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät." Apostoli Paavali kirjoittaa: "Mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi." (Room. 5:20) Armo on olemassa kurjimmallekin syntiselle. Ilman omaa ansiotamme Jumala antaa syntimme anteeksi ja kruunaa meidät hyvyydellensä. Tämä on armoa.

Mutta vaikka armo on olemassa, armon näkeminen on kohdalamme heikkoa. Sillä asia on niin, että kun syntinen näkee Jumalan armon selvästi, seuraukset ovat selvästi havaittavissa. Se, joka näkee armon, iloitsee autuudestaan, hän kirkastaa Vapahtajaansa koko elämällään, hän todistaa Vapahtajastaan, on palava uskossaan, innokas Herran työssä, hän ilomielin rientää Sanaa kuulemaan, hän tyytyväisenä kantaa ristiään eikä tämän elämän ahdistukset voi häneltä hänen iloansa riistää. Tällainen on hän, joka selvästi näkee Jumalan armon. Mutta me emme ole tällaisia. Ilomme, palavuutemme, intomme tahtoo olla hetkellistä. Usein murhe vaivaa, epäilykset kiusaavat. Olemme kylmiä, penseitä, hitaita kiittämään, hitaita rukoilemaan,

hitaita tekemään Herran työtä. Emme näe armoa, vaikka se on joka hetki nähtävissä.

Tällaiseen huonoon näköön on monta tekijää. Monet eivät näe Jumalan armoa, koska he eivät näe syntejäänsä. Eihän terveet tarvitse parantajaa. Lääkkeet eivät kiinnosta tervettä ihmistä. Ainoastaan sairaat osaavat pitää lääkettä suuressa arvossa. On myös paljon niitä, jotka kerran olivat synnin tunnossa ja myös näkivät armon, mutta eivät valvoneet, alkoivat leikkiä synnin kanssa ja vähitellen omatunto paatui. Armo menetti merkityksensä. Nyt he eivät sitä enää näe, eivätkä kaipaa nähdä sitä.

Tekstimme kirjoittaja on kuitenkin henkilö, joka kaipaa nähdä Herran armon selvemmin. Hänelle on synty tullut suureksi. Hän on saanut maistaa Jumalan armoa ja tietää kuinka ihanaa on olla, kun armo näkyy kirkkaana. Hän valittaa sitä, että häntä vaivaa huono näkö. Psalminkirjoittaja on näet uskossa oleva ihminen.

Näin on asian laita. Meitä uskovaisiakin vaivaa huono näkö, kun armon näkeminen on kysymyksessä. Näköämme häiritsevät monet asiat. Meissä oleva luonnollisen ihmisen ääni, joka jatkuvasti kuiskaa meille, että Jumala katsoo töihimme ja niiden mukaan tuomitsee meidät. Samoin järkemme myös jatkuvasti julistaa samaa väärää oppia ja vakuuttaa meille, että on suurta hulluutta uskoa, että pelastumme armosta uskon kautta. Sielun vihollinen myös tekee kaikkensa, ettemme näkisi armon aurinkoa. Ja miten käy? Ikävä kyllä, käy niin, että näkömme heikkenee siinä määrin, että näemme vain syntimme ja puutteemme ja kuulemme Siinain jyrinän korvissamme. Joudumme huutamaan: ”Herra, suo meidän nähdä sinun armosi.” Virren tekijän kanssa rukoilemme: ”Sytytä taas armos aamurusko.”

Vaikeaa on olla, kun ei armonaurinkoa näy. Raskasta on kulku, kun synnit vaivaavat ja sydän syyttää. Ja vaarallista on myös pimeässä matkan jatkaminen. On eksymisen vaara, on vaara, että lankeamme ja vahingoitumme niin, ettemme voi enää jatkaa matkaamme.

Psalmin kirjoittaja oli tietoinen siitä, miten näkö parantuu. Hän sanoo: ”Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra puhuu: hän puhuu rauhaa kansallensa, hurskaillensa.” Kun sinua, ystävä, vaivaa heikko näkö, kuule sinäkin, mitä Herra puhuu ja saat jälleen näkösi takaisin. Mene tämän luotettavan lääkärin luo. Älä etsi apua omasta sydäimestäsi,

kuten niin monet tekevät. Sydämesi osaa vain syyttää. Älä etsi apua omista teoistasi. Tulet aina huomaamaan, että ne ovat synneillä tahrattuja. Älä etsi apua tämän maailman viisailta. He antavat väärät lääkkeet. Niin kuin psalmista, kuule sinäkin, mitä Herra puhuu. Hän puhuu rauhaa kansallensa. Hän puhuu vedestä ja ruuasta, jota saa ostaa rahatta ja hinnatta. Hän puhuu valmiista pelastuksesta, joka on jo sinulle hankittu lähes 2000 vuotta sitten ja joka annetaan sinulle vapaana lahjana. Hän puhuu Pojastansa, Jeesuksesta, joka tämän pelastuksen ansaitsi sinulle ja koko maailmalle pyhällä elämällään, pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemaltaan. Hän sanoo: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.” (2 Kor. 5:19) ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:36) Tällainen puhe on rauhan puhetta. Se tuo rauhan sydämeen ja omaan tuntoon. Kun tällaista puhetta kuuntelet ja otat sen uskossa vastaan, Jumalan armon aamurusko jälleen syttyy sinulle. Sydämesi syytökset eivät voi sinua masentaa, sillä armo näkyy ja voit syyttäjälle vastata: ”Kun on Jeesukseni edesvastaajani, kuka päälleni kantaa nyt voi? Hänpä puolestani oli uhrinani, joka armosta autuuden toi.”

Eikö ole suuri asia, että meillä on armollinen Jumala, joka puhuu meille tällaista rauhan puhetta? Näin hän parantaa heikkoa näköämme, että voimme ilomielin uskossa jatkaa matkaamme taivasta kohti.

Meidän tähtemme

Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Jes. 53:5

Yllä olevien sanojen kirjoittaja on profeetta Jesaja. Noin 700 vuotta ennen Jeesuksen ristiinnaulitsemista hän kuvasi Vapahtajamme kärsimyksen ja kuoleman ja selitti niiden merkityksen.

Sana 'meidän' on usein toistuva ja merkityksellinen sana tässä Raamatun kohdassa. Tahdomme tähän sanaan nyt kiinnittää huomiomme. Sanassa on meille sekä lakia että evankeliumia.

Sana 'meidän' lain sanana

Profeetta erityisesti korostaa sanaa «meidän» ensinnäkin sen tähden, että kun on kysymys synnistä, me ihmiset olemme niin hitaita ajattelemaan omia syntejämme. Helpommin huomaamme muiden synnit. Puhe epäjumalan palvelemisesta tuo mieleemme Intiassa ja Japanissa olevat kivipatsaat ja ne ihmiset, jotka niiden edessä kumartavat. Emme ajattele sitä, että me itse usein teemme epäjumalan rahastamme, omaisistamme ja ystävistämme, työstämme, maallisesta kirjallisuudesta jne. antamalla näille asioille ensimmäisen sijan sydämessämme. Näin tapahtuu, kun pidämme näitä asioita tärkeämpinä kuin Jumalan sanaa ja sakramentteja. Ja silloinhan ne ovat meille tärkeämpiä, kun annamme niiden olla esteenä kirkossa käymiselle ja Sanan tutkimiselle. Kun on puhe varastamisesta, ajattelemme pankkirosvoja, kavaltaajia ja vankiloissa olevia. Meille ei tule mieleenkään, että itse varastamme työnantajaltamme, kun työaikana tuhlaamme aikaa, varastamme Jumalalta, kun hänen valtakuntansa työn tukemiseksi annamme liiastamme emmekä uhraa hänelle sitä mukaa kuin hän meitä siunaa, ja kun emme käytä häneltä saamiamme kykyjä hänen palvelukseensa. Kun on kysymys rakkaudettomuudesta ja sopeutumattomuudesta, näemme vian aina toisessa. Ajattelemme:

Itse olen toiminut rehellisesti, olen yrittänyt elää sovussa kaikkien kanssa, minussa ei ole syytä. Syy on hänessä.

Mutta kuulkaamme. Profeetta ei sano: Hän on haavoitettu heidän rikkomustensa tähden, hän on runneltu heidän pahain tekojensa tähden. Hän käyttää sanaa '**meidän**'. Jeesus kärsi pilkkaa ja pahoinpitelyä juuri meidän tähtemme. Naulat lävistivät hänen kätensä ja jalkansa ja hän joutui Jumalan hylkäämäksi sen tähden, että me olemme olleet pahoja. Se turha sana, joka lähti huuliltamme; se itsesrakkaus, joka sai aikaan sen, että laiminlöimme velvollisuutemme lähimmäistämme kohtaan; se kateus joka aiheutti meissä katkeruutta ja ilkeyttä ja johti pahoihin tekoihin — näiden meidän syntiemme tähden Jeesus kärsi ja kuoli. Sillä juuri näillä synneillämme, jotka lähtevät turmeltuneesta sydämestämme, olemme ansainneet Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen. Ja Jeesus kärsi ja kuoli pelastaakseen meidät tästä rangaistuksesta. Ei mikään muu olisi voinut meitä pelastaa. Jumalan laki täytyi tulla täytetyksi viimeistä piirtoa myöten, syntiemme rangaistus täytyi tulla täydellisesti kärsityksi. Ei oikeudenmukainen Jumala olisi muuten voinut antaa syntiämme anteeksi.

Sattuvasti Luther sanoo: ”Syvälle piirtäös sydämeesi ja ällös vähääkään epäile sitä, että juuri sinä noin räakkäät Kristusta. Syntisi varmasti sen tekivät. ... Nähdessäsi siis Kristuksen naulojen lävistävän hänen kätensä, usko että ne ovat sinun tekosi, nähdessäsi hänen orjantappurakuununsa usko, että se on sinun pahat ajatuksesi. ... Huomaa! Kun yksi naula tuskia tuottaen lävistää Kristuksen käden tai jalan, pitäisi sinun iankaikkisesti kärsimän samanlaista, jopa paljon pahemmista nauloista. Niin todella käypikin niille, jotka kohdallansa antavat Kristuksen kärsimyksen hukkaan mennä, sillä tämä ankara kuvastin, Kristus, ei ole valhetteleva eikä leikkiä laskeva. Minkä hän ennalta sanoo, on toteen käyvä vastustamattomasti!”

Sana 'meidän' evankeliumin sanana

Profeetta on halunnut vakuuttaa meitä siitä, että me synneillämme saimme aikaan Jeesuksen kärsimyksen ja kuoleman. Mutta hän on tehnyt näin ainoastaan sen tähden, että me näkisimme Jeesuksessa myös oman Vapahtajamme synnistä, uskoisimme, että hän on todella kantanut kaiken sen sairauden ja päällensä sälyttänyt kaiken sen ki-

vun, joka meidän kurjien syntisten olisi pitänyt kärsiä ja kantaa. Sillä ei se meitä vielä auta, että uskomme synneillämme saaneemme aikaan Jeesuksen kärsimyksen. Se vasta auttaa, kun me uskomme, että hän kärsimyksellään ja kuolemallaan sovitti juuri meidän syntimme ja ansaitsi anteeksiantamuksen ja taivaan. Tällaista uskoa profeetta tahtoo meissä saada aikaan ja vahvistaa näiden sanojen kautta.

Hän sanoo: ”Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi ja hänen haavainsa kautta olemme paratut.” Meidän rangaistuksemme oli Jeesuksen päällä. Jos hän on kerran sen kärsinyt, ei meidän tarvitse sitä kärsiä. Turhaa on kuoleman pelko. Ei meitä kuoleman jälkeen odota rangaistus vaan iankaikkinen elämä. Ja huomattaamme, profeetta ei sano, että vain määrättyjen syntiemme rangaistus on kärsitty. Ei, hän vain sanoo: ”Rangaistus oli hänen päällensä”. Kaikkien syntiemme rangaistus — niidenkin, jotka teimme täysin tietoisina siitä, että siten rikomme Jumalan tahtoa vastaan, myös niiden syntien, joista emme ole voineet kenellekään puhua, nuoruudessamme tehtyjen syntien — kaikkien syntiemme rangaistus oli hänen päällensä ja hän täydellisesti kärsi tämän rangaistuksen meidän edestämme. Tämä merkitsi hänelle sitä, että hän joutui huutamaan: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit!” Mutta iankaikkinen rangaistuksemme tuli kärsityksi. Ei mitään rangaistusta jäänyt kärsimättä. Hänen sanansa ristillä, ”se on täytetty”, ovat todistus siitä, ettei työ jäänyt keskeneräiseksi.

Profeetta sanoo: ”Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi.” Tämä ei tarkoita mitään muuta kuin sitä, että Jumalamme on leppynyt ja on sydämessään antanut meidän ja koko maailman synnit anteeksi Poikansa tähden. Me saamme nauttia rauhaa, sydämen, sielun ja omantunnon rauhaa. Ei tarvitse pelätä, että joudumme kadotukseen. Ei tarvitse kysyä: Miten voin ansaita Jumalan suosion? Ei tarvitse kauhistua lain ja omantunnon syytöksien edessä. Rangaistuksemme on kärsitty, laki on täytetty puolestamme. Saamme nauttia rauhaa. Jos jollakin on jotakin sanottavaa synneistämme, heidän on puhuttava Vapahtajallemme, joka kantoi ne Golgatalle ja kärsi niiden rangaistuksen.

Profeetta sanoo myös: ”Ja hänen haavainsa kautta olemme paratut”. Jokainen ihminen on luonnostaan sairastunut. Toisin sanoen hän ei

ole siinä kunnossa, että hän kelpaisi taivaaseen. Synti on tämän sairauden aiheuttanut. Mutta Jeesuksen haavojen kautta syntinen tulee terveeksi. Se veri, joka näistä haavoista virtasi, puhdistaa näet kaikesta synnistä. Joka ikinä uskon ja kasteen kautta tulee tällä verellä vihmotuksi, hän on terve Jumalan silmissä. Hän on saanut omakseen sen täydellisen vanhurskauden puvun, jonka Jeesus hankki hänelle ja koko maailmalle. Hän on saanut omaksensa taivaan. Ainoastaan se, joka epäuskossa hylkää Jeesuksen jää sairaaksi, ja joutuu kärsimään iankaikkisen kuoleman.

Autuas olet, ystävä, kun uskot, että Jeesus on sinunkin syntiesi rangaistuksen kärsinyt ja näin sovittanut sinutkin Jumalan kanssa. Ja miksi et tätä uskoisi, kun kerran Jumala itse profeettansa kautta vakuuttaa, että asia näin on.

Kärsimys- viikko

Risti oli Jumalan voima!

Niin toinen pahantekijöistä, jotka siinä riippuivat, herjasi häntä: "Etkö sinä ole Kristus? Auta itseäsi ja meitä." Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: "Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen? Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt." Ja hän sanoi: "Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi". Niin Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa." Ja oli jo noin kuudes hetki. Niin yli kaiken maan tuli pimeys, jota kesti hamaan yhdeksänteen hetkeen, sillä aurinko oli pimentynyt. Ja temppelin esirippu repesi keskeltä kahtia. Ja Jeesus huusi suurella äänellä ja sanoi: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni". Ja sen sanottuaan hän antoi henkensä. Mutta kun sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: "Totisesti, tämä oli vanhurskas mies".

Luuk. 23:39-47.

Apostoli Paavali kirjoittaa korinttolaisille: "Sillä sana ristiksestä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille jotka pelastumme, se on Jumalan voima." Tahdomme kiinnittää huomiomme hetkeksi kahteen henkilöön, joille Jeesuksen risti oli todella Jumalan voima. Meille kerrotaan heistä Luukkaan evankeliumissa, luvussa 23. Ensimmäinen on roomalainen sadanpäämies.

Johonkin aikaan ennen perjantaiamua roomalainen sadanpäämies sai käskyn ristiinnaulita kolme juutalaista — kaksi pahantekijää ja Hänet, joka kutsui itseään kuninkaaksi. Ehkä tämä käsky ei ollenkaan häntä yllättänyt, sillä hän oli tottunut sellaiseen. Ollessaan sadanpäämiehenä Palestiinassa hän oli usein saanut ottaa vastaan tällaisia käskyjä. Tämänkin käskyn saatuaan hän varmaan heti lähti toimittamaan tehtävänsä tekemättä mitään kysymyksiä.

Mutta siitä hetkestä lähtien, jolloin hän näki Jeesuksen, hän varmaan tiesi, että tämä ristiinnaulitseminen oli oleva erilainen kuin

toiset. Toiset kuolemaan tuomitut olivat olleet uhmaavia ja pelkurimaisia, mutta Jeesus oli rauhallinen ja varma. Silloinkin, kun Häntä naulittiin ristin puuhun, Hän nöyrästi alistui. Toiset olivat usein huttaneet uhkauksia, olivat kiroilleet, mutta Jeesus oli äänetön. Ja kun Hän vihdoinkin puhui, lähti Hänen huuliltansa rukous. Se rukous ei ollut hänen omasta puolestaan, vaan hänen murhaajiensa puolesta: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” Kuinka nämä sanat lienevät koskeneet sadanpäämiehen sydämeen. Tämä mies, jonka hän oli ristiinnaulinnut, rukoi hänen puolestaan.

Koko päivän sadanpäämies sai katsella Jeesuksen kärsimystä. Hän kuuli miten kansanjoukot pilkkasivat, kuuli heidän huutavan: Muita Hän on auttanut; auttakoon itseänsä, jos Hän on Jumalan Kristus, se valittu. Ja sitten hän kuuli Jumalan itsensä puhuvan taivaasta. Kolme tuntia ihmiset olivat ivanneet ja pilkanneet tätä miestä ja nyt Jumala vastasi lähettämällä synkän pimeyden koko maan ylitse. Pilkaaminen loppui, ihmiset puhuivat kuiskaten. Sitten Jeesus kuoli sanoen kuollessaan: ”Isä, Sinun käsiisi Minä annan henkeni.” Ja maa järjisi, kalliot halkesivat ja nukkuneita pyhiä nousi ylös. Suuresti liikutettuna kansa löi rintoihinsa ja palasi kotiinsa.

Sadanpäämies ei enää voinut olla vaiti. Hän oli nähnyt ja kuullut niin ihmeellistä. Hän oli tullut vakuutetuksi siitä, että viaton mies oli tapettu. Hän oli varma, ettei Jeesus ollut ainoastaan ihminen, vaan että Hän oli myös tosi Jumala. Hän huusi: ”Totisesti tämä oli vanhurskas mies”, ja Matteus kertoo meille evankeliumissaan, että hän myös sanoi: ”Totisesti tämä oli Jumalan Poika.” Todella sana rististä ei ollut hänelle hullutusta. Päinvastoin risti vaikutti häneen niin, että hän tunnusti Jeesuksen Jumalan Pojaksi. Voimme päättää, että hän käsitti ristin tosi merkityksen.

Kun sinäkin katsot Jeesuksen ristiin, käyttämällä Jumalan armovalineitä, suokoon Jumala, että sinäkin teet saman tunnustuksen kuin teki tämä sadanpäämies. Suokoon Jumala, että sinäkin sanot: Totisesti tämä oli Jumalan Poika, vanhurskas mies. Sinun ei ollenkaan tarvitse epäillä tätä totuutta, sillä Jumala vahvistaa sen Sanassaan monessa eri kohdassa. Hän sanoo meille, että Jeesus sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, oli synnitön. Hän kutsuu Jeesusta Jumalaksi. Pidä sinä siis lujasti kiinni tästä Raamatun totuudesta:

Jeesus on todella Jumalan Poika, taivaan ja maan Herra. Älä anna sielun vihollisen ottaa pois tätä varmuutta sinulta. Sillä jos annat näin tapahtua, uskosi on turha. Silloin perustat uskosi ainoastaan tavalliseen ihmiseen. Pidä vain jatkuvasti kiinni siitä totuudesta, että Hän, joka ristillä kuoli ja verensä vuodatti, on Jumalan oma Poika. Hinta, jonka hän maksoi pelastaakseen sinut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, on siis täysin riittävä hinta, sillä hinta on Jumalan Pojan veri.

Toinen mies, jolle sana rististä oli Jumalan voima, on ehkä tumpi meille. Mielessäni on se ryöväri, joka ristiinnaulittiin Jeesuksen oikealla puolella. Raamattu ei tarjoa meille paljon tietoja tästäkään miehestä, mutta tiedämme, että hän oli rikkonut hallituksen lakia vastaan ja oli lakien mukaan ansainnut ristinkuoleman. Matteus kertoo meille, että tämäkin ryöväri ensin pilkkasi Jeesusta. Mutta sadanpäämiehen tavoin hänkin pian lopetti pilkkaamisensa, sillä niin suuresti Jeesus häneen vaikutti. Hän myös kuuli Jeesuksen rukoilevan: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät.” Ja hän huomasi, kuinka rauhallinen Jeesus oli, vaikka varma kuolema oli Hänen edessään. Hän oli varmaan kuullut Jeesuksen kutsuvan itseään Jumalan Pojaksi, joka oli tullut maailmaan pelastamaan syntisiä. Kaiken tämän kautta Pyhä Henki teki työtänsä tämän ryövärin sydämessä, niin ettei hänkään enää voinut olla vaiti, vaan kääntyi siihen toiseen pahantekijään, joka vieläkin vain pilkkasi Jeesusta ja huusi: ”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä joka olet saman rangaistuksen alainen? Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme mitä meidän tekemme ansaitsevat. Mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.” Ihmeellinen muutos on tapahtunut hänessä. Hän on katsonut Jeesuksen ristiin ja on tullut käsittämään syyllisyytensä. Hän tunnustaa syntinsä, eikä yritä itseään puolustaa. Hän ymmärtää, että hän on kuoleman ansainnut ja myös, että hän on ansainnut Jumalan iankaikkisen rangaistuksen. Hän siis tunnustaa syntinsä Jeesukselle ja rististä tulee hänellekin Jumalan voima. Sillä syntinen ihminen ottaa vastaan ristin tarjoamat siunaukset ainoastaan silloin, kun hän tulee huomaamaan syyllisyytensä. Jos hän ei usko tarvitsevansa syntien anteeksiantamusta ja pelastusta, on se merkinä omaan vanhurskauteen turvaamisesta. Ja ihminen, joka turvaa omaan vanhurs-

kauteensa, hylkää sen syntien anteeksiantamuksen ja pelastuksen, jonka risti hänelle tarjoaa. Sana rististä on silloin hänelle hullutus.

Siis katso sinäkin, ystävä, Jeesuksen ristiin ja huomaa syntisi, niin että ristin tarjoamat siunaukset sinullekin kelpaavat. Opi ymmärtämään, että omat pahat tekosi, pahat ajatukset, pahat sanasi lähettivät Jeesuksen ristille kärsimään ja kuolemaan ja ansaitsemaan sinulle anteeksiantamuksen. Opi tunnustamaan syntisi Jeesukselle niin kuin teki katuvinen ryövärikin. Opi sanomaan:

*”Mun tähteni vain sinut haavoitetaan;
Mun tähteni kuoleman maistat sä vaan;
Mun tähteni ristillä huokaillet vain,
Mua muistat, mutt' unhotat itsesi ain.”*

ASELK:n VK, n:o 57:3.

Kun katsot ristiin, huomaat olevasi syyllinen ja huudat: Herra ole minulle kurjalle syntiselle armollinen, niin katso sitten toisen kerran tähän kirottuun puuhun ja huomaa myös pelastuksesi, niin kuin teki se katuvinen ryöväri. Hän kääntyi Jeesukseen ja sanoi: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Hän oli katsonut ristiin ja usko oli syttynyt hänen sydämeensä. Hän oli varma, että tämä mies hänen vieressään ei ollut ainoastaan ihminen, vaan että Hän oli myös Jumalan poika, joka voi antaa hänelle synnit anteeksi. Ei hän ollenkaan tätä epäillyt. Ja siis hän vain sanoi: Herra, muista minua. Kuinka ihmeellinen oli hänen uskonsa. Hänen vieressään ristillä oli kuoleva mies. Ei Hänellä ollut kuninkaallista pukua, ei kruunua päässään. Mutta uskon silmillä kuoleva ryöväri katsoi Häneen ja näki Hänessä taivaan ja maan kuninkaan, maailman Vapahtajan, hänenkin Vapahtajansa. Katso sinäkin, ystävä, Jeesuksen ristiin samalla tavalla. Siellä riippuu sinunkin Vapahtajasi, Lunastajasi ja Kuninkaasi. Sellaisena kuin olet, saat sinäkin uskoa Hänessä syntisi anteeksi. Sinullekin Hän ansaitsi anteeksiantamuksen ja elämän. Vapaana armolahjana Jumala tahtoo nämä siunaukset sinulle antaa.

Jeesus vastasi ryövärin pyyntöön sanoen: ”Totisesti minä sanon sinulle: Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Ei mitään kysymyksiä tehdä, ei mitään vaatimuksia. Jeesus kuulee synnintunnustuksen, uskon rukouksen ja vakuuttaa ryöväriille, että hän pääsee taivaaseen sinä samana päivänä. Kuoleva ryöväri

katsoo ristiin uskon silmillä ja saa itselleen ne siunaukset, jotka se tarjoaa, syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Hän löytää sydämellensä rauhan ja ilon.

Suokoon Jumala että sana rististä saa olla sinullekin, ystävä, Jumalan voima. Saat uskossa omistaa itsellesi ne lahjat, jotka risti sinulle tarjoaa. Ja kun uskossa pysyt loppuun asti, saat kerran kuulla, kun Jeesus sinullekin kuiskaa: ”Totisesti Minä sanon sinulle; tänä päivänä pitää sinun oleman Minun kanssani paratiisissa.” Aamen.

Jeesuksen kuolema

Ja Jeesus huusi suurella äänellä ja sanoi: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.” Ja sen sanottuaan hän antoi henkensä. Luuk. 23:46

Olemme saapuneet Golgatan ristin juurelle. Sydämemme ovat täynnä surua. Jeesus on riippunut ristinpuussa jo useita tunteja. Hän kärsii siellä sanomatonta sielun ja ruumiin tuskaa. Hän on lyöty, Hän on pilkattu, Hänen päällensä on syljetty. Hänen päähänsä on pantu piikkikruunu. Sotamiehet ovat lävistäneet Hänen kätensä ja jalkansa nauloilla. Hänen haavoistaan on vuotanut Hänen pyhä, kallis verensä. Jerusalemin tyttörien kanssa me itemme katsellessamme, kun Hän kärsii. Sanomme: Liian ankaraa on rangaistuksesi. Liian kovaa on kärsimyksesi. Mutta Jeesus vastaa meille niin kuin Hän vastasi niille Jerusalemin tyttärille, jotka itkivät Häntä. Hän sanoo: ”Älkää minua itkekö, vaan itekää itseänne.” Toisin sanoen: Älkää ajatelko ainoastaan sitä, että minulla on vaikea kuolema ja sen johdosta säälilikö minua. Tämä ei hyödytä teitä. Ajatelkaa sitä mitä minun kuolemani juuri teille merkitsee. Ajatelkaa itseänne ja pitäkää huoli siitä, että oikein suhtaudutte minun kuolemaani.

Tahdomme noudattaa tätä Jeesuksen kehotusta. Tahdomme tekstimme valossa tutkia Hänen kuolemaansa ja huomata mitä se meille merkitsee.

Jeesuksen kuolemaa usein kuvataan seuraavalla tavalla: Sanoetaan, että Hänen kuolemansa oli todellinen, se oli vapaaehtoinen, se oli uhrikuolema, se oli hedelmällinen ja se oli rauhallinen. Kaikki nämä sanat todella hyvin kuvaavat meille minkälainen Jeesuksen kuolema oli.

Se oli todellinen. Luukas sanoo: ”Ja sen sanottuaan Hän antoi henkensä.” Hänen henkensä erosi ruumiista juuri niin kuin meidän henkemme kerran ruumiistamme eroaa. Monet omin silmin näkivät kun Hän kuoli. Hänen kuolemansa oli todellinen.

Se oli vapaaehtoinen. Tämä totuus myös käy ilmi sanoista: ”Hän antoi henkensä”. Sitä ei Häneltä otettu, Hän antoi sen. Hän Itse ennusti kuolemaansa sanoen Nikodeemukselle: ”Niin kuin Mooses ylensi käärmeeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän.” Maallisen vaelluksensa loppuaikoina Hän usein puhui opetuslapsilensa tulevasta kuolemastaan. Hän sanoi: ”Minä annan henkeni. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se ja minulla on valta ottaa se jälleen.” Vapaaehtoisesti Hän antoi itsensä vihollistensa käsiin Getsemanen yrittitarhassa. Kun kansa ristin ääressä pilkkasi Häntä sanoen: ”Auta itseäsi, jos olet Jumalan Poika, ja astu alas ristiltä” Hän olisi kyllä voinut noudattaa tätä käskyä. Mutta Hän valitsi ristin, koska Hän oli tullut maailmaan juuri sitä varten, että Hän voisi kärsiä ja kuolla sinun ja minun ja koko maailman syntien edestä; voisi antaa elämänsä lunnaiksi monen edestä.

Hänen kuolemansa oli siis myös uhrikuolema, toisin sanoen kuolema meidän, sinun ja minun edestämme. Profeetta Jesaja kirjoittaa: ”Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden... Herra heitti Hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme... Hän kantoi monien synnit.” Jeesus itse sanoi: ”Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä... Minä annan henkeni lammasten edestä.” Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä.” Synneillämme ansaitsimme iankaikkisen kadotuksen, iankaikkisen tuskan ja vaivan, mutta Jeesus kärsi ja kuoli meidän edestämme näin maksaen syntivelkamme.

Jeesuksen kuolema oli sen tähden myös hedelmällinen kuolema. Hänen kuolemansa sai aikaan sen, että maailma tuli sovitetuksi Jumalan kanssa. Hänen sovitustyönsä tähden Jumala julisti maailman synnit anteeksi. Paavali kirjoittaa: ”Silloin kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi Hänen kanssaan Hänen Poikansa kuoleman kautta.” Jeesus on sovittanut meidät Jumalan kanssa. Me saamme uskoa syntimme anteeksi Hänessä. Joka Häneen uskoo, se ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän.

Jeesuksen kuolema oli myös rauhallinen kuolema. Kuollessaan Hän sanoi: ”Isä, Sinun käsiisi minä annan henkeni.” Hän oli lopettanut työnsä; Hän oli ansainnut syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden koko maailmalle. Maailman synty, joka oli hetkeksi erottanut Hänet Isästä, oli nyt poistettu. Hänellä on rauha; Hän antaa henkensä Isän käsiin.

Jeesuksen tahto on, että sinä uskon kautta omistat ne lahjat, jotka Hän kuolemallansa koko maailmalle ansaitsi. Et voi itse omilla teoillasi hankkia itsellesi anteeksiantamusta ja iankaikkista elämää. Paavali kirjoittaa: ”Tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista.” Parhaat työmme ovat synnillä saastutettuja. Niillä emme voi ansaita Jumalan suosiota. Köyhinä, kurjina, avuttomina, hyljäten oman vanhurskautemme, meidän tulee turvata Jeesuksen ansioon ja vapaana armolahjana ottaa vastaan se pelastus, jonka Hän meille ansaitsi. ”Mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.” (Room. 4:5)

Siis me suhtaudumme oikein Jeesuksen kuolemaan, kun uskossa omistamme Hänen kuolemansa hedelmät, syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden. Kun meillä nämä lahjat ovat omanamme, on meillä myös sydämissämme se rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Paavali kirjoittaa: ”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” Usko Jeesukseen synnyttää myös halun elää Jeesukselle. Apostoli Paavali sanoo: ”Hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut.” Uskovainen käsittää, että hänet on pelastettu palvelemaan. Hän on valmis

sanomaan: Minä olen Sinun, Jeesus; tahdon kaikilla lahjoillani ja kyvyilläni palvella Sinua.

Kun meillä on oikea suhde Jeesuksen kuolemaan, meillä myös voi olla rauhallinen kuolema. Meidän kuolemamme ei tosin voi joka suhteessa olla sellainen, kuin oli Jeesuksen kuolema. Me emme voi vapaaehtoisesti kuolla niin kuin Hän kuoli. Kun Jumalan määräämä päivä tulee, meidän täytyy täältä lähteä riippumatta omasta tahdostamme. Meidän kuolemamme ei myöskään tule olemaan uhrikuolema. Emme voi kuolemallamme ketään toista ihmistä pelastaa iankaikkisesta kadotuksesta. Mutta rauhallinen kuolema meillä voi olla. Emme tahdo sanoa, ettei uskovainen ihminen koskaan pelkää kuolemaa. Kuolema on uskovaisenkin lihalle ja verelle järkyttävää. Mutta uskovaisen kuolema on samalla rauhallinen, koska hänen ei tarvitse peljätä sitä, mikä häntä kuoleman jälkeen odottaa. Hän on varma siitä, että hänen syntinsä ovat pestyt pois Karitsan veressä. Hän ei turvaa omiin huonoihin töihinsä, vaan hän turvaa Jeesuksen täydelliseen sovintotyöhön. Hän on varma siitä, että hänen sielunsa on Jeesuksen kanssa taivaassa sinä samana hetkenä, kun hän ummistaa silmänsä kuolon uneen. Viimeisenä päivänä se yhdistetään hänen ruumiinsa kanssa ja hän saa elää, sekä ruumiin että sielun puolesta, Jeesuksen kanssa siellä, missä on iankaikkisesti täydellistä iloa, riemua ja autuutta.

Seuraava ote eräästä kirjeestä, jonka eräs nuori lähetyssaarnaaja kirjoitti ystävällensä Afrikasta sen jälkeen, kun hänen vaimonsa kuoli, kuvaa hyvin meille miten uskovainen suhtautuu kuolemaan. Tälle lähetyssaarnaajalle jäi kolme lasta: John 8-vuotias, Barbara 5-vuotias ja Theodore, jonka syntyessä hänen äitinsä kuoli. Lähetyssaarnaaja kirjoittaa: ”Barbara ja Johnny ottivat vastaan tiedon äitinsä kuolemasta paremmin, kuin osasin toivoa. Niin pian kun sairaalasta palasin, kerroin heille, että Jeesus oli ottanut heidän äitinsä taivaaseen. Barbara tämän kuultuaan teki vain yhden kysymyksen: Saanko mennä kertomaan toisille lapsille, että äitini on mennyt taivaaseen? Johnny vähän itki sanoen, että hän tulee kaipaamaan äitiänsä. Mutta kun minä muistutin hänelle, miten hänen äitinsä oli nyt niin onnellinen kuin hän voisi olla sen tähden, että hän oli päässyt Jeesuksen luo, hän tyytyi tähän ja hänkin meni viemään sanomaa toisille lapsille.

Kärsimysviikko
Jeesuksen kuolema

Heidän uskonsa Jeesukseen, samoin kuin minunkin uskoni, on ollut meille suurena voimana ja lohdutuksena. Tästä olemme Jumalalle kiitollisia.”

Näin sinäkin voit suhtautua kuolemaan, kun sinulla on uskon kautta omanasi Jeesuksen kuoleman hedelmät. Saat laulaa:

*On lepokammio hauta meille,
Kun kerran meidätkin haudataan,
Ja kuoloon uskossa nukkuneille,
On hauta vankila hetken vaan.
Se kerran aukee, Sen mahti raukee,
Kun meidät sieltä pois kutsutaan.*

VK 1938, n:o 71:4.

Kuka on kristitty?

Niin toinen pahantekijöistä, jotka siinä riippuivat, herjasi häntä: "Etkö sinä ole Kristus? Auta itseäsi ja meitä." Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: "Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen? Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt." Ja hän sanoi: "Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Niin Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa."

Luuk. 23:39-43.

'Kristitty'-sanaa alettiin käyttää vasta Antiokiassa useita vuosia Jeesuksen kuoleman jälkeen. Mutta kristityitä on ollut maailmassa jo heti syntiinlankeemuksen jälkeen. Vanhan Testamentin aikanakin oli niitä, jotka uskoivat Jeesukseen. Totta kyllä Jeesus ei ollut vielä saapunut maailmaan, mutta hänet oli luvattu. Ja usko luvattuun Messiaaseen toi syntiselle silloin samat lahjat, kuin usko ristiinnaulittuun ja ylösnousseeseen Vapahtajaan tuo meille nyt. Eivät ihmiset milloinkaan ole pelastuneet töitten kautta. Uskon kautta heistä Vanhan Testamentinkin aikana tuli Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä. Päävali sanoo: "Aabraham uskoi Jumalaan ja se luettiin hänelle vanhuskaudeksi."

Jos maailmassa olisi ollut sanomalehtiä ensimmäisenä pitkänäperjantaina, ja jos silloin olisi sana 'kristitty' ollut jo käytössä, ei varmaan ainoastakaan sanomalehdestä olisi löytynyt kirjoitusta, jossa olisi kirjoitettu tähän tapaan: "Jeesus Nasaretilaisen rinnalla kuoli kaksi miestä, oikealla puolella oleva oli kristitty." Vaikka maailma olisi kuullutkin toisen pahantekijän tunnustuksen ja ne sanat, jotka Jeesus hänelle lausui, se olisi kuitenkin puhunut tähän tapaan: "Kuollessansa toinen pahantekijöistä pyysi päästä Jeesus Nasaretilaisen valtakuntaan. Tämän pyynnön Jeesus lupasi täyttää. Mutta

siitä huolimatta sekä pyynnön tekijä että lupauksen antaja jättivät tämän maailman yhtä avuttomina kuin se kolmas mies, joka herjasi loppuun asti. Jos on olemassa elämää rajan toisella puolella, saamme olla varmoja siitä, etteivät nämä kolme missään ihannevaltakunnassa nyt ole. Pahoilla teoillansa he ansaitsivat rangaistuksen jota ei mikään kuoleman hetkellä tapahtunut mielenmuutos voi poistaa.”

Näin maailma ajattelee, mutta kiitos olkoon Jumalan, että asia ei näin ole. Pelastuksemme ei riipu siitä, mitä olemme tehneet tai jättäneet tekemättä. Se ryöväri Jeesuksen oikealla puolella sai kuulla Jeesuksen sanovan: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Hän ei voinut vedota tekoihinsa. Hänellä ei ollut mitään tarjottavaa Jeesukselle paitsi syntiä — pahoja tekoja, pahoja sanoja, törkeitä rikkomuksia. Mutta kuitenkin hän sai kuulla, että hän pääsee taivaan paratiisiin. Tämän ihmeellisen lahjan hän sai armosta. Jumala itse Pyhän Henkensä kautta särkei hänen kovan sydämensä, niin että hänelle kelpasi se pelastus, jonka Jeesus hänelle hankki. Hän kuuli ne sanat, jotka Jeesus lausui ristillä ollessaan. Näiden sanojen kautta Pyhä Henki teki työnsä. Siellä ristillä ollessaan tämä pahantekijä tapasi Jumalansa peljättävänä ja hirmuisena tuomarina, joka uhkasi hukuttaa hänet helvetin iankaikkisessa tuleessa. Mutta hädässään hän kuuli Vapahtajansa äänen lupaavan hänelle anteeksiannon ja taivaan vapaana armolahjana. Usko syntyi. Tuli kaipaus päästä osalliseksi tuosta armosta. Hän sanoi: ”Jeesus, muista minua kun tulet valtakuntaasi.” Uskon kipinä leimahti liekkiin, kun hän sai kuulla Vapahtajan lupauksen: ”Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Ja kun usko syttyi, hyvät työt seurasivat, kuten aina tapahtuu, missä tosi usko on. Tämä pahantekijä, joka yhä vain herjasi Jeesusta, sai kuulla tämän vastasyntyneen kristityn huulilta nuhtelun sanoja. Tämä oli jalo teko.

Me elämme maassa, jota sanotaan kristityksi. Me kuulumme kristilliseen kirkkoon. Me elämme kunnollista elämää. Maailma katsoo näihin merkkeihin ja sanoo meitä kristityiksi. — Muistakaamme, että tosi kristillisyys ei riipu näistä asioista. Kristittynä oleminen merkitsee uskossa olemista, luottamusta Jeesuksen, Jumalan Pojan sovintotyöhön. Ei mikään muu kuin Jeesuksen veren voima, joka saadaan

Kärsimysviikko
Kuka on kristitty?

uskon kautta, voi pestä pois veriruskeita syntejämme. Näillä synneil-
lämme olemme ansainneet iankaikkisen kadotuksen. Olemme tur-
vautuneet muihin jumaliin — tavaraan, muihin ihmisiin, omaan vii-
sauteemme, olemme puhuneet lähimmäisistämme pahaa, vihastuneet
heihin. Näillä synneillä olemme ansainneet Jumalan vihan ja ian-
kaikkisen rangaistuksen. Ja tämän rangaistuksen me joudumme kär-
simään, jos emme pääse vapaiksi näiden syntiemme tuottamasta ki-
rouksesta. Jeesus voi meidät vapauttaa. Hän on voittanut synnin,
kuoleman ja perkeleen vallan. Hän on sovittanut kaikki syntimme.
Raamattu lupaa, että joka ikinä häneen uskoo, se ei huku, vaan hä-
nellä on iankaikkinen elämä. Uskokaamme Jeesukseen! Sellaisina
kuin olemme. Älkäämme turvatko siihen, että olemme niin ja niin
paljon tehneet tai siihen, että kuulumme kristilliseen seurakuntaan ja
elämme kristillisessä maassa. Nämä asiat eivät tuo meille anteeksian-
tamusta, ne eivät tee meistä taivaskelpoisia. Kun kuulemme lain ää-
nen sanovan, että olemme ansainneet synneillämme Jumalan vihan ja
rangaistuksen ja tämä sanoma peljättää, paetkaamme Kristuksen haa-
vojen turviin. Uskokaamme, että Hän on meidän vanhurskaitemme.
Silloin olemme kristittyjä. Silloin olemme Jumalan lapsia ja taivaan
perillisiä. Silloin teemme myös tekoja ja tekomme kelpaavat Juma-
lalle, koska ne lähtevät uskosta.

Kun maailma ylistää autuaaksi niitä, jotka tekevät tekoja ja saavat
suuria aikaan ja sinä katsot sydämeesi ja elämääsi ja huomaat
enemmän laiminlyöntejä kuin tekoja, enemmän syntejä kuin pyhyyt-
tä. Kun maailma tuomitsee ne, jotka lankeavat, eikä anna heille an-
teeksi, olkoon lohdutuksenasi se pahantekijä, joka tyhjin käsin, il-
man tekoja sai armosta anteeksiantamuksen ja taivaan. Olkoon tämä
tapaus vakuutuksena sinullekin, että huolimatta pahoista teoistasi,
lankeemuksistasi ja turmeltuneesta sydäimestäsi, sinullekin annetaan
taivas kaikkine aarteineen, koska Jeesus on syntisi sovittanut ja si-
nullekin tämän lahjan ansainnut. Ja kiittolisena hänelle sinäkin me-
net ja teet tekoja ja elät Hänelle, joka on kärsinyt ja kuollut puolestasi.
Aamen.

Puhtaatkin tarvitsevat puhdistusta

Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kun Jeesus tiesi hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän tykö, niin hän, joka oli rakastanut omiansa, jotka maailmassa olivat, osoitti heille rakkautta loppuun asti. Ja ehtoollisella oltaessa, kun perkele jo oli pannut Juudas Iskariotin, Simonin pojan, sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen, niin Jeesus, tietäen, että Isä oli antanut kaikki hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt Jumalan tyköä ja oli menevä Jumalan tykö, nousi ehtoolliselta ja riisui vaippansa, otti liinavaateen ja vyötti sillä itsensä. Sitten hän kaatoi vettä pesumaljaan ja rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt. Niin hän tuli Simon Pietarin kohdalle, ja tämä sanoi hänelle: "Herra, sinäkö peset minun jalkani?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vastedes sinä sen ymmärrät." Pietari sanoi hänelle: "Et ikinä sinä saa pestä minun jalkojani." Jeesus vastasi hänelle: "Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani." Simon Pietari sanoi hänelle: "Herra, älä pese ainoastaan minun jalkojani, vaan myös kädet ja pää." Jeesus sanoi hänelle: "Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas; ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Sillä hän tiesi kavaltajansa; sentähden hän sanoi: "Ette kaikki ole puhtaat." Kun hän siis oli pessyt heidän jalkansa ja ottanut vaippansa ja taas asettunut aterialle, sanoi hän heille: "Ymmärrätekö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.

Joh. 13:1-15

Pesemällä opetuslasten jalat Vapahtaja antoi heille ja meille kaikille tärkeän opetuksen. Tämä opetus on juuri se, jonka tahdomme erityisesti paastonaikana oppia. Se, joka tämän opetuksen omaksuu

ja joka sitä käytännössä noudattaa, viettää oikealla tavalla paastonai-
kaa.

Ollessansa Jerusalemissa yläsalissa sinä yönä, jona hänet kaval-
lettiin, Jeesus nousi ja riisui vaippansa, otti liinavaatteen ja vyötti
sillä itsensä. Sitten hän kaatoi vettä pesumaljaan ja rupesi pesemään
opetuslasten jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaatteella, jolla oli
vyöttäytynyt.

Jokapäiväinen puhdistus on tarpeellista

Tällä yllättävällä teolla oli kaksi päätarkoitusta. Sen ensimmäinen
tarkoitus oli opettaa opetuslapsille ja meille, että jokapäiväinen puh-
distautuminen synnistä on aivan välttämätöntä niille, jotka tahtovat
Jeesuksen opetuslapsina säilyä. Ei riitä luottaminen siihen, että ker-
ran tulimme uskoon. Uskoon tultuamme meidän tulee jatkuvasti ris-
tiinnaulita meissä oleva vanha ihminen himoineen ja haluineen ja
katuvaisina turvautua Jumalan vapaaseen armoon Kristuksessa.

Pietari ensin vastusti Jeesuksen tekoa. Hän sanoi: ”Et ikinä sinä
saa pestä minun jalkojani.” Hän ei silloin tajunnut sitä, että Jeesuk-
sen suorittamalla palveluksella oli hengellinen merkitys. Jeesus sa-
noi Pietarille: ”Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun
kanssani.” Matkalla kertyvä lika ei saa jäädä meihin. Jos se ei tule
pestyksi pois, emme voi pitää omanamme sitä, mitä Jeesus meille ja
kaikille syntisille hankki. Toisin sanoen, jos emme joka päivä kadu
syntejämme ja uskossa omista hänen anteeksiantamustaan, emme voi
säilyä uskossa.

Sillä tiellä, jota me Jumalan lapset kuljemme, on paljon pölyä ja
jalkamme osaavat etsiä ne pölyisimmät paikat. Sydämeemme jatku-
vasti nousee pahoja ajatuksia, jotka likaavat ja saastuttavat. Milloin
olemme kateellisia, kun joku toinen on onnistunut siinä, missä me
olemme epäonnistuneet. Milloin olemme tyytymättömiä, riitaisia,
rakkaudettomia ja itsekkäitä. Jokaisen päivän päättyessä jalkamme
ovat likaisia, pesun tarpeessa. Kiitos olkoon Jumalan, että meillä on
joka päivä avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan, jossa saamme
peseytyä. ”Jeesuksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa mei-
dät kaikesta synnistä.”

Kun Pietari huomaa, että tällä pesemisellä onkin jokin syvälli-
sempi merkitys, hän innostuu ja sanoo: ”Herra, älä pese ainoastaan

minun jalkojani, vaan myös kädet ja pää.” Mutta tähän Jeesus vastaa: ”Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas; ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.” Opetuslapset, kaikki paitsi Juudas, uskoivat Jeesukseen. He olivat siis Jumalan silmissä puhtaita, niin kuin on kirjoitettu kaikista uskossa olevista kastetuista: ”Te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.” Uskon ja kasteen kautta saa syntinen omaksensa Jeesuksen vanhurskauden, joka peittää hänen syntinsä. Hän tulee täydellisesti vanhurskaaksi sillä hetkellä, kun usko syntyy. Emme siis tule vanhurskaiksi vähin erin tai pala palalta. Jos näin olisi asian laita, emme koskaan voisi olla varmoja siitä, että olemme Jumalalle otollisia ja taivaskelpoisia. Jeesus sanoo opetuslapsillensa: ”Te olette puhtaat.” Usko, heikkokin usko, omistaa koko pelastuksen, täydellisen vanhurskauden.

Yksi opetuslapsista ei kuitenkaan ollut puhdas. Juudas Iskariot oli menettänyt sen lahjavanhurskauden, joka hänelläkin oli todennäköisesti kerran ollut. Hän oli liannut itsensä kokonaan, koska hän oli kieltäytynyt pesemästä ”jalkojaan” jatkuvasti jokapäiväisen parannuksen kautta. Jeesus tahtoo varoittaa muita opetuslapsia joutumasta samanlaiseen tilaan. Hän siis pesee heidän jalkansa ja näin osoittaa heille ja meille kaikille, miten tärkeää on, että me jatkuvasti peseydymme siinä puhdistuslähteessä, joka meillä on Vapahtajassamme Jeesuksessa. Tämä merkitsee päivittäistä taistelua syntiä vastaan. Se merkitsee myös Jumalan Sanan ja Sakramenttien säännöllistä käyttöä, joiden kautta Jeesus antaa meille voimaa tähän taisteluun ja antaa meille hengellistä ravintoa vakuuttaen meille, että meillä on hänessä ”lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.” (Ef. 1:7)

Vapahtajamme opettaa meille nöyryyttä:

Jeesuksen teon toinen tarkoitus oli se, että opetuslapset ja me kaikki oppisimme palvelemaan toinen toistamme nöyryydessä. Kun hän oli pessyt kaikkien opetuslasten jalat ja taas asettunut aterialle, hän sanoi: ”Ymmärrätekö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhutlette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt tei-

dän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte kuin minä olen teille tehnyt.”

Jeesus ei tällä teollaan asettanut kolmatta sakramenttia. Hän ei tarkoittanut sitä, että meidän tulee pestä toistemme jalkoja, niin että saisimme, syntimme anteeksi. Teko oli esikuva nöyryydestä ja nöyrästä, palvelevasta hengestä. Tätä nöyryyttä ja tätä palvelevaa henkeä tulee olla meilläkin.

Opetuslapset olivat riidelleet keskenään siitä, kuka heistä oli suurin. He tarvitsivat tällaista opetusta. Samoin mekin kipeästi tarvitsemme sitä. Sillä mekin olemme usein riidelleet samasta asiasta. Jumalan valtakunnan työ on joskus saanut jäädä tekemättä, jos sen tekeminen ei ole tuottanut meille riittävästi huomiota ja kiitosta tai jos joku toinen on mielestämme saanut enemmän kiitosta kuin me. Kunnian himo, ylpeys ja itsekkyyys ovat liian usein saaneet olla vieraina sydämessämme.

Nöyryys ja nöyrän palvelemisen taito opitaan Jeesuksen ristin juurella. Siellä huomaamme, miten kauhea asia synty on. Sen tähden Jumalan Poika joutuu kärsimään sanomatonta ruumiin ja sielun tuskaa, joutuu huutamaan: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Ristin luona näemme myös, miten suuri on Jumalan armo ja rakkaus meitä syntisiä kohtaan. Poika kärsii ja kuolee meidän sijaisenaamme, ettei meidän tarvitse iankaikkisesti kärsiä. — Oi, Pyhä Henki, johdatta meidät Golgatalle! Näytä meille syntimme ja näytä meille Jumalan suuri armo ja Vapahtajamme sanomaton rakkaus, että me voimme nöyryydessä palvella toinen toistamme.

Monta vuotta tekstimme tapahtuman jälkeen Pietari kirjoitti: ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi.” Pietari oli hyvä oppilas. Hän oppi nöyryyttä. Hän ei enää yrittänyt itseään korottaa, vaan hän nöyrästi palveli lähimmäistään varmana siitä, että Jumala itse ajallansa hänet korottaa. Se päivä varmasti koittaa, jolloin Pietari ja kaikki Herran omat korotetaan. Kun Jeesus saapuu tuomitsemaan maailmaa, silloin kaikki saavat nähdä, kun Vapahtajamme korottaa omansa. Kirkastetuin ruumiin me pääsemme siihen valtakuntaan, jossa saamme nauttia iankaikkista kunniaa.

Rakas Jeesus, puhu meille

Kun Herodes näki Jeesuksen, ihastui hän suuresti; sillä hän oli jo kauan aikaa halunnut nähdä häntä, koska oli kuullut hänestä. ja hän toivoi saavansa nähdä häneltä jonkin ihmeen. Ja hän teki Jeesukselle monia kysymyksiä: mutta tämä ei vastannut mitään. Luuk. 23:8,9.

Paastonajan oikeaan viettoon kuuluu se, että me pysähdymme kuuntelemaan, kun Jeesus puhuu meille kärsimyksensä ja kuolemastaan. Kaikki eivät kuitenkaan kuule Jeesuksen ääntä siitä huolimatta, että he lukevat Raamattua ja käyvät seurakuntansa tilaisuuksissa. Yllä olevasta Raamatun kohdasta käy ilmi, mikä voi olla tähän syynä.

Jeesus oli Herodeksen edessä vaiti

Herodes teki Jeesukselle monia kysymyksiä, mutta tämä ei vastannut hänelle mitään. Se, että hän oli vaiti Herodeksen edessä, johtui Herodeksesta. Herodes ei näet vilpittömässä mielessä etsinyt Jeesukselta apua, vaan hän halusi käyttää häntä viihdyttäjänä ja pilkan kohteena. Kun hän näki Jeesuksen, hän suuresti ihastui, koska hän toivoi saavansa nähdä häneltä jonkin ihmeen. Sanotaan myös, että ”Herodes joukkoineen kohteli häntä halveksivasti ja pilkkasi häntä”. Kun Jeesusta tässä mielessä lähestytään ja tällä tavalla kohdellaan, hänen ääntänsä ei varmastikaan kuulla.

Monet nytkin Herodeksen tavoin ihastuvat Jeesukseen ja Jeesuksen seurakuntaan — ei sen tähden että Jeesus on Jumalan Poika, joka antaa sielulle levon ja rauhan, vaan aivan muista syistä. Joillekin Jeesus on vain erikoinen ihminen, jolla on hyviä neuvoja tätä elämää varten. He lukevat Raamattua ja käyvät kirkossa sadakseen vain tällaista opetusta. Puhe synnistä ja armosta ei kiinnosta heitä. He ovat sitä mieltä, että he voivat itse ansaita taivaan. He vain haluavat oppia paremmin tekemään tekoja, että voisivat itsensä pelastaa. Jot-

kut tutkivat Raamattua sen tähden, että he tahtovat sitä arvostella ja vastustaa niitä, jotka uskovat sen sanoman. Jotkut puhuvat Raamattusta ja uskonasioista osoittaaksensa, miten paljon he tietävät, eikä sen tähden, että he uskovat Jeesukseen ja tahtovat hänestä todistaa. Joillekin seurakunta on vain paikka, jossa he voivat seurustella ystäviensä kanssa tai harrastaa musiikkia. Toisille se on vain jonkinlainen omantunnon rauhoittaja — siihen täytyy kuulua, mutta sen tilaisuuksissa ei tarvitse käydä eikä sen toimintaan tarvitse osallistua.

Ihastuminen eli kiinnostus ei siis johdu siitä, että minä olen syntinen ihminen, joka saan Jeesukselta syntien anteeksiantamuksen ja autuuden, vaan aivan muista syistä. Ja miten selvästi tämä käykään ilmi. Jos seurakunnassa julistus ja opetus palvelevat yksinomaan Raamatun pääoppia — että syntinen tulee vanhurskaaksi Jumalan edessä yksin uskon kautta ilman lain tekoja, jos julistus on pelkäättään Jumalan sanan selitystä ja sovellutusta, lain ja evankeliumin julistusta, he ovat tyytymättömiä. He sanovat: Teillä ei ole mitään erikoista.

Kun tällä tavalla Jeesukseen ihastutaan, Jeesuksen ääntä ei kuulla. Hän kyllä puhuu nytkin Sanansa kautta. Mutta sille, joka Herodeksen tavoin suhtautuu häneen, hän on mykkä.

Se, että Jeesus ei Herodekselle mitään vastannut, oli varoitus hänelle. Se oli voimakasta lain julistusta. Jeesus tahtoi vaitiolollaan järkyttää häntä, niin ettei hän loppuun saakka ylpeänä hylkäisi sitä pelastusta, jonka hän oli tullut hänellekin ansaitsemaan. Saamme olla varmoja siitä, että Jeesuksen vaitiolo voimakkaasti puhutteli Herodesta. Mutta kun lain sanoma uppiniskaisesti hylätään, se ei saata tehdä työtänsä. Tällainen vastustuskyky ihmisellä on. Hän voi paaduttaa itsensä. Hän ei kuitenkaan voi Jumalaa siitä syyttää.

Vakava varoitus Sanan käyttäjille

Tässä on vakava varoitus meille, jotka Jumalan Sanaa käytämme. Meidän tulee jatkuvasti rukoilla Jumalalta oikeata kuuntelemisen taitoa, niin ettei meistä Sanaa käytettäessä tule kuuroja. Kerrotaan erään sepän koirasta, joka vietti suurimman osan ajastaan isäntänsä pajassa. Kun muita koiria tuli pajaan, ne heti pelästyivät, kun kipinät alkoivat lentää, ja pakenivat. Mutta sepän koira oli niin tottunut nii-

hin, että se vain makasi rauhassa. Koira jopa vietti yötkin pajassa. Eräänä yönä paja syttyi tuleen ja koira menetti henkensä tulipalossa. Kun ei vain meidän kohdallamme kävisi niin, että Sanan varoitukset tulevat meille niin tutuiksi, että saatamme lain kipinöiden keskellä rauhassa nukkua. Syytä on rukoilla: ”Rakas Jeesus, auta meitä, niin että voimme oikein kuulla äänesi. Älä lakkaa puhumasta meille. Puhu meille loppuun asti ja suo, että saamme kuulla äänesi myös iäisydessä.”

Jeesus vielä puhuu

Iankaikkinen kiitos olkoon Jumalalle, että hän on puhunut kansallensa kautta aikojen ja yhä puhuu meille. Heprealaiskirjeen kirjoittaja kirjoittaa: ”Jumala on näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta.” (Hebr. 1:2) Jumalan Poika puhuu meille Raamatun sanassa. Apostoli Paavali sanoo, että jokainen Vanhan Testamentin kirjoitus on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt (2 Tim. 3:15). Hän sanoo myös hänen ja muiden apostolien Uudessa Testamentissa olevista kirjoituksista: ”Kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan niin kuin se tosiasiassa on, Jumalan sanana.” (1 Tess. 2:13). Johannes on ilmoittanut meille Jeesuksen puheen tarkoituksen seuraavin sanoin: ”Mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänään.” (Joh. 20:31). Jeesus puhuu meille sen tähden, että me pelastuisimme synnistä ja sen iankaikkisista seurauksista.

Tämä on Jeesuksen tarkoitus silloinkin, kun hän nuhtelee ja varoittaa meitä. Ei hän muuta tahdo kuin sitä, että meille tulisi se hätä, joka tuli Sakkeukselle ja sille samarialaiselle vaimolle, niin että meille kelpaisi se elävä vesi, joka sammuttaa janomme iankaikkisesti.

Meidän iankaikkinen pelastuksemme on myös hänen tarkoituksensa, kun hän julistaa meille evankeliumin sanomaa, sitä ilosanomaa hänestä itsestään ja siitä, mitä hän on tehnyt kaikkien puolesta. Hänen hartain toivomuksensa on, että me uskossa ottaisimme vastaan syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän, jotka lahjat

hän hankki koko maailmalle pyhällä elämällään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan.

Mitä olisi Herodes kuullutkaan, jos hän ei olisi sydäntänsä sulkenut? Hän olisi kuullut sen saman sanoman, jonka Sakkeuskin kuuli: ”Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on”, ja sen, jonka Nikodeemus kuuli: ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16).

Tällä tavalla Jeesus puhuu sinullekin, ystävä, sinulle, joka suret syntejäsi ja haluaisit päästä niistä vapaaksi. Mutta puhe on aivan kärsittämätöntä järjellesi. Sinä ehkä ajattelet: Minä olen niin suuri syntinen, että minun täytyy erittäin ahkerasti tehdä hyviä töitä, niin että pääsen taivaaseen. Hän sanoo sinulle: Pelastuksesi ei riipu sinusta ja teoistasi. ”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.” Sinä ajattelet: Minun sydämeeni jatkuvasti nousee pahoja ajatuksia ja himoja, en varmaankaan ole siis Jumalan lapsi. Hän sanoo sinulle: ”Jeesuksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.” (1 Joh. 1:7). Sinä sanot: Minä pelkään, etten voi kestää kiusauksia ja koettelemuksia. Hän sanoo: ”Minun armossani on sinulle kyllin, sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” (2 Kor. 12:1). Sinä sanot: Minä pelkään kuolemaa. Hän sanoo sinulle: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.” (Joh. 11:25,26).

Olkoon Jeesuksen puhe meille aina tärkein ja kallein asia täällä maailmassa. Kuunnelkaamme sitä aina ilomielin siitä huolimatta, että se on maailmalle hullutusta. Sanokaamme:

*Rakas Jeesus, puhu meille,
puhu yhä uudestaan,
että meille langenneille,
taivaan tulit avaamaan.
Jeesus, Jeesus kätke se,
iäks sydämihimme.*

Siionin Kannel 1961, n:o 145:5.

Pääsiäinen

Saarna sovituksesta

Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen; yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet; ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut. Sen tähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan; jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne. Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiinsa, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläisiä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. 2 Kor. 5:14-21.

Miten sovitus tapahtui

Paavali puhuu tekstissämme sovituksesta. Hän kirjoittaa: ”Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.” Sovitusta tarvitaan ainoastaan silloin, kun välit ovat rikkoontuneet. Sovitusta tarvittiin siis Jumalan ja ihmisen välillä, silloin kun ihminen syntyi lankesi, koska syntiintulokseensa Jumalan ja ihmisen väliset suhteet rikkoontuivat. Jesaja kirjoittaa: ”Teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne ja teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa” (Jes. 59:2) Paavali kirjoittaa: ”Yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet.” (Room. 5:12) Ihminen vi-

hoitti Jumalan synnillään ja joutui kuoleman alaiseksi, sekä ajallisen että iankaikkisen kuoleman alaiseksi.

Ihminen ei voinut omilla teoillansa sovittaa itseään Jumalan kanssa. Pyhä ja vanhurskas Jumala näet vaati, että lain molempien taulujen käskyt piti tulla täytetyiksi viimeistä piirtoa myöten ja jokaisen synnin ajallinen ja iankaikkinen rangaistus piti tulla täydellisesti kärsityksi. On siis selvää, ettei ihminen voinut sovittaa itseään Jumalan kanssa. Jumala, joka on myös rakkauden Jumala, päätti siis itse sovittaa itsensä maailman kanssa. Tekstissämme Paavali kertoo meille, miten tämä tapahtui.

Hän kirjoittaa: ”Jumala oli Kristuksessa.” Sovitustyö tapahtui Kristuksen kautta. Hän, Jumalan Poika, jossa jumaluuden koko täyteys asui ruumiillisesti, tuli maailmaan saamaan aikaan sovituksen Jumalan ja ihmisen välillä. Jumala itse lähetti oman Poikansa täyttämään Hänen vanhurskautensa vaatimukset ihmisten puolesta. ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” Synnitön Jeesus tehdään synniksi ihmisten tähden. Tämä tarkoittaa sitä, että Hänestä tulee ihmisten sijainen. Ihmisten synnit, koko maailman synnit, heitetään Hänen päällensä. Hän kärsii niiden iankaikkisen rangaistuksen ihmisten puolesta. Hän uhraa itsensä Golgatan ristin alttarilla, hän on kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristinkuolemaan asti.

Ja mikä on seuraus? Paavali sanoo kirjeessään roomalaisille: ”Me tulimme sovitetuiksi Jumalan kanssa hänen Poikansa kuoleman kautta.” Ja tekstissämme hän sanoo: ”Yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet.” Kun Jeesus uhraisi syntiuhrinsa, Jumala leppyi. Hän ”ei lukenut heille heidän rikkomuksiaan.” Jo silloin Hän antoi koko maailmalle synnit anteeksi ja julisti maailman vanhurskaaksi. Se näet, ”ettei lueta syntiä”, on aivan samaa kuin synnin anteeksiantaminen tai syntisten vanhurskaiksi julistaminen. Kun Jeesus kuoli ristillä, oli Jumalan silmissä aivan sama kuin jos kaikki olisivat kuolleet, kaikki olisivat kärsineet iankaikkisen rangaistuksensa ja maksaneet syntivelkansa.

Näin apostoli Paavali opettaa meille, että on olemassa kaikkien ihmisten sovitus Jumalan kanssa, sellainen, jota ei vasta ihmisten ole aikaansaattava, vaan joka on saatu aikaan yli 1900 vuotta sitten Kris-

tuksen kautta. Sovitus on olemassa ennen mitään ihmisten taholta tulevaa toimintaa ja siitä riippumatta. Se on täysin valmis tosiasia. Näin suuren työn sai Jeesus aikaan — Hän sovitti maailman Jumalan kanssa.

Miten sovitus meitä hyödyttää

Mitä tämä suuri tosiasia, että Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, merkitsee sinulle, ystävä? Sanotko: ”Jos asia on näin, sitten kaikki on hyvin. Ei minun tarvitse pääteni vaivata asialla. Saan olla ja elää niin kuin tahdon, jos olen kerran sovitettu Jumalan kanssa”? Tämä on väärä ja vaarallinen johtopäätös. Tri C. F. W. Walther puhuen tästä asiasta eräässä pääsiäissaarnassaan sanoo: ”Mitä auttaa loukkaajaa, vaikka se jota hän loukkasi, on leppynyt, mutta hän, yhä vihan kaunaa kantaen, lykkää luotaan sovinnon käden? Mitä auttaa maailmaa se, että Kristus täydellä todella on sen Vapahtaja, kun se ei tahdo tietää mistään Vapahtajasta? Mitä auttaa maailmaa, että Kristus todellakin on sen lunastanut ja Jumalan kanssa sovittanut, kun se itsehurskaassa sokeudessaan tahtoo itse itsensä lunastaa ja sovittaa?”

Se syntien anteeksiantamus, jonka Jeesus koko maailmalle hankki, on uskolla omistettava. Muuten se ei hyödytä syntistä. Ei auta se, että tiedetään, mitä tapahtui Golgatalla. Perkelekin tietää mitä siellä tapahtui, mutta se tieto ei hyödytä häntä. Vasta se on pelastavaa uskoa, kun olemme varmoja siitä, että Jumala sovitti juuri minut itsensä kanssa, ja kun sydämestämme voimme sanoa Lutherin kanssa: ”Minä uskon, että Jeesus Kristus... on lunastanut minut, kadotetun ja tuomitun syntisen... ei hopealla eikä kullalla, vaan pyhällä kalliilla verellensä ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan.” Paavali kirjoittaa: ”Mutta, joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi” (Room. 4:5) ”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” (Room. 5:1) Totta on, että Jumala sovitti maailman Itsensä kanssa, toisin sanoen, että Hän antoi maailman synnit anteeksi, mutta on myös totta, että tämä lahja voidaan hyljätä. Se hyljätään, kun kieltäydytään uskomasta Jeesukseen. Epäusko siis

johdattaa ihmisen kadotukseen, vaikka hänet onkin lunastettu ja vanhurskautettu.

Tämän vuoksi Paavali tekstissämme sanoo: ”Me pyydämme Kristuksen puolesta; antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.” Hän tahtoo sanoa: Olette sovitetut, Jumala on sydämessään antanut syntinne anteeksi, mutta tämä sovitus hyödyttää teitä ainoastaan, jos omistatte sen uskon kädellä. Uskokaa siis, että se teillekin kuuluu. Jeesus on teidänkin edestänne kärsinyt ja kuollut, että teillä olisi omananne sellainen vanhurskaus, joka tekisi teistä taivaskelpoisia. Ja sellainen vanhurskaus teillä on, kun teillä on Kristuksen vanhurskaus omananne uskon kautta.

Miten on asian laita sinun kohdallasi, ystävä? Onko sinulla Jeesuksen vanhurskauden puku päälläsi? Vai oletko ilman sydämen ja sielun rauhaa? Elätkö synnissä, oletko yrittänyt elämääsi parantaa, mutta parannusta ei ole tapahtunut? Turhia ovat omat yrityksesi. Et voi itseäsi parantaa. Jeesus yksin voi sinut parantaa. Kun katuvaishana käännyt uskossa Jeesuksen puoleen, kyllä sitten elämäsiikin paremmaksi tulee. Älä ajattele, että sinun on ensin jotakin tehtävä ansaitaksesi anteeksiantamuksen uskottomuudellesi, vaan uskottomuuttasi katuen usko tämäkin synti anteeksi Jeesuksessa. Hän on ansainnut anteeksiantamuksen kaikille synneillesi, ja anteeksiantamus annetaan armosta, ilman omia töitäsi.

Miten sovitettu elää

Kun olet henkilökohtaisesti sovitettu Jumalan kanssa, sitten tahdot elää Jeesukselle. Paavali kirjoittaa tekstissämme: ”Hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut.” Hän sanoo myös: ”Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut... Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen; yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet.” Toisin sanoen, Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme uskossa. Me uskovaiset olemme niitä, jotka olemme ”tulleet tähän päätökseen” että Kristus on kuollut meidän edestämme ja me olemme siis vanhurskaita Jumalan silmien edessä.

Paavalin sanoista selvästi huomaamme, että pelastava usko ei ole pelkkää tietoa. Se ei ole jonkinlaista harrastusta, sitä ei voida ottaa esille ainoastaan sunnuntaisin ja juhlapäivinä tai tarpeen tullessa ja sitten laittaa jonnekin hyllylle lepäämään muuksi ajaksi. Kun Pyhä Henki on todellisen uskon sydämeen sytyttänyt, ihmisestä on todella tullut uusi luomus, kuten Paavali sanoo. Hänellä on uusi sydän, uusi päämäärä, uudet tavoitteet. Tosi usko on elävää, se vaikuttaa ihmisen koko elämään, hänen ajatuksiinsa. Jeesus on hänelle nyt kaikki kaikessa. Hänelle hän tahtoo elää, Häntä hän tahtoo palvella. Kaikissa asioissa hän kysyy: Onko tämä Jeesuksen tahdon mukaista? Ei hän tahdo tahallaan tehdä sitä, mikä on Jeesuksen tahtoa vastaan. Hän tahtoo antaa ruumiinsa ”eläväksi, pyhäksi Jumalalle otolliseksi uhriksi.” Hän ei tahdo mukautua tämän maailman ajan mukaan, vaan tahtoo muuttaa mielensä uudistuksen kautta tutkiaksensa, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.

Tosin hänen elämänsä ei ole täydellistä, koska häneen on jäänyt hänen syntinen lihansa, joka ei tahtoisi olla missään tekemisissä Jeesuksen kanssa. Hän usein heikkoudessaan lankeaa ja joutuu Paavalin kanssa valittamaan: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista”. Tri. Walther on sopivasti kirjoittanut uskovaisen elämästä seuraavasti: ”Kristitty on tässä maailmassa elämänsä ajan pyhiinvaellusmatkalla taivaaseen. Perkele käy hänen kimppuunsa maantierosvon lailla, kristitty lankeaakin, mutta ei siitä syystä, että se olisi hänen aikomuksensa, vaan heikkoudesta. Silloin se annetaan hänelle anteeksi. Jokapäiväisessä katumuksessa tosi kristitty valittaa sitä Jumalan istuimen edessä kyynelin tai ainakin huokaillen mitä hartaimmin anteeksiantamusta. Mutta siinä, joka antaa synnin itseänsä vallita, on varsin varma merkki siitä, että hän ei ole kristitty.”

Ja vaikka kristitty iloitsee siitä, että hänestä on tullut uusi luomus ja hänellä on nyt voitto synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta, hän ei kuitenkaan itseään kiitä ja ylistä, vaan hän sanoo Paavalin kanssa: ”Mutta kaikki on Jumalasta. Jos Jumalan armo ei olisi ollut minua kohtaan niin ylenpalttinen, olisin tänä päivänä kadotuksen tiellä, olisin ilman sydämen rauhaa.” Ja vaikka hänen täytyy valittaa omaa heikkouttansa ja kurjuuttansa, vaikka uskon kilvoitus on vaikeaa,

ristin kantaminen raskasta, hän ei joudu epätoivoon. Hän muistaa taas, että ”kaikki on Jumalasta.” Jumala on aloittanut hänessä sen hyvän työn, Hän on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. Jumala itse on armonvälineittensä kautta säilyttävä hänet uskossa, on antava hänelle voimaa, että hän voi vaeltaa Jeesuksen tahdon mukaan. Hän pysyy siis Jeesuksen Sanassa, muistaa Kasteessa saatuja lahjoja, käy usein Herran pöydässä ja luottaa siihen, että Jumala ei anna kenenkään ryöstää häntä Hänen kädestään. Tällaista on sovitetun elämä.

Tämä on tekstimme sanoma ja kehoitus: Jumala on sovittanut meidät Itsensä kanssa. Vastaanottakaamme uskossa tämä sovitus ja eläkäämme sovitettuina Jumalan lapsina siihen saakka kun pääsemme taivaaseen, jossa saamme elää iankaikkisesti. Aamen.

Ääni, joka kuolleet herättää

Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää. ... Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.
Joh. 5:25,28,29

Suuret ja voimakkaat maat yrittäessään voittaa maailman kansoja puolellensa ovat pystyttäneet voimakkaita radioasemia kautta maailman. Näiden asemien kautta he radioivat lähetyksiä eri maihin kunkin maan omalla kielellä ja toivovat tällä tavalla voivansa vaikuttaa maiden kansoihin. Näin suurten maiden äänet kuuluvat voimakkaina melkein kaikkialla maailmassa.

Mutta maailmassa kuuluu eräs paljon voimakkaampikin ääni. Tämä ääni kuuluu siellä, missä Kristuksen Sanaa julistetaan. Ääni on Jumalan Pojan ääni ja se, että se on voimakas ääni, käy ilmi yllä mai-

nituišta Raamatun kohdista. Niitä tutkiessamme huomaamme, että tämä ääni saa aikaan kuolleiden ylösnousemisen. Se herättää sekä hengellisesti että ruumiillisesti kuolleet.

Hengellisesti kuolleet herätetään

Jeesus sanoo juutalaisille: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.” Jeesus ei tässä puhu siitä kuolleista nousemisesta, joka tapahtuu viimeisenä päivänä, sillä Hän sanoo: ”Aika tulee ja on jo.” Se aika, jolloin Jeesus nämä sanat lausui, oli jo kuolleista heräämisen aikaa ja kun Jeesus sanoo ”aika tulee”, Hän tarkoittaa, että koko Uuden Testamentin aikakausi tulee olemaan tällaista aikaa. Hän näet puhuu hengellisestä ylösnousemisesta, ja kuolleilla Hän tässä tarkoittaa hengellisesti kuolleita, niitä, jotka ovat vielä luonnollisessa tilassa, niitä, joita Pyhä Henki ei ole saanut uudestisyntyttää. Tällaisessa tilassa oleva ihminen on todella kuollut. Raamattu sanoo: ”Olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne” (Ef. 2:1; Kol. 2:13) Luther kuvaa luonnollisessa tilassa olevaa ihmistä seuraavin sanoin 91. psalmin selityksessään: ”Maallisissa, ulkonaisissa, ravintoa ja ruumiillisia tarpeita koskevissa asioissa ihminen on taitava, järkevä ja tuiki toimelias, mutta hengellisissä, jumalallisissa, sielun autuutta koskevissa asioissa ihminen on kuin suolapatsas, kuin Lootin vaimo, jopa kuin pölkkö ja kivi, kuin eloton patsas, silmiään, suutaan, mieltään ja sydäntään käyttämätön. Eihän ihminen huomaa eikä tunne kauhistavaa ja hirveää vihaa synnin tähden, vaan pysyy jatkuvasti, jopa tieteen taitojen suruttomuudessaan, joutuen sen tähden tuhansiin vaaroihin ja lopuksi iankaikkiseen kuolemaan ja kadotukseen.” Nämä hengellisesti kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, saavat elää. Näin sanoo Jeesus.

Joku ehkä kysyy: Miten on mahdollista, että kuollut voi kuulla? Tähän vastaamme: Tämä ei kyllä johdu siitä, että kuolleella on itsellään voima herätä kuolleista ja tulla eläväksi, vaan se johtuu siitä, että tämä ääni on Jumalan Pojan ääni ja äänellä on siis ihmeellinen voima. Se on, kuten Raamattu sanoo, kaksiteräinen miekka. Se tunkee lävitse ja paljastaa sydämen ajatukset ja tuomitsee kaiken synnin, pahuuden ja sydämen epäuskon. Se näyttää synnin synniksi ja

osoittaa, miten tuomio odottaa jokaista epäuskoista ihmistä. Se pysyy hävittämään sen sydämessä olevan rauhan, jonka itsevanhurskaus ja välinpitämättömyys ovat sinne rakentaneet ja saamaan aikaan sen, että syntinen hätäntyneenä huutaa: Mitä minun pitää tekemän, että pelastuisin?

Mutta tämä tuomion ääni on vain lupauksen äänen palvelija. Se kuuluu täällä maailmassa ainoastaan sitä varten, että lupauksen ääni kelpaisi, sillä tässä lupauksen eli evankeliumin äänessä on kuolleista herättävä voima. Paavali kirjoittaa tästä äänestä: ”Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi.” (Room. 1:16) Tämä evankeliumin ääni puhuu valmiista pelastuksesta, jonka Jumalan Poika, Jeesus, on hankkinut koko maailmalle pyhällä verellään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, joka vapaana armolahjana annetaan syntiselle. Se puhuu Jumalan Pojan verestä, joka puhdistaa kaikesta synnistä. Ääni sanoo: ”Minä olen Hyvä Paimen; Hyvä Paimen antaa henkensä lampaiden edestä.” (Job. 10:11) ”Ihmisen Poika ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.” (Matt. 20:28) Ääni lupaa: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:36) Ääni kutsuu syntisiä tulemaan rahatta ja hinnatta omistamaan uskon kädellä se anteeksiantamus ja elämä, joka on koko maailmalle ansaittu.

Ja tämän äänen kautta Pyhä Henki herättää kuolleet. Hän antaa uskon, jolla otetaan vastaan se valmis pelastus, josta ääni kertoo ja jota ääni tarjoaa vapaana armolahjana. Ja kun tämä pelastus uskon kädellä vastaanotetaan, silloin herätään kuolleista. Nyt se ”mikä Jumalan Hengen on” ei ole enää hullutusta, vaan se on mitä korkeinta viisautta. Nyt ”sielun silmät aukenee” ja niin aukenee myös sydän, joka on ollut kiveä kovempi. Sydämeen tulee varmuus, että synnit on anteeksi annettu Jumalan Pojan sovintotyön tähden. Jumala tunnetaan rakkaana Isänä, joka johdattaa kaikki asiat niin, että ne vaikuttavat Hänen lastensa parhaaksi. Tämä on kuolleista heräämistä. Tämä on se ensimmäinen ylösnousemus, josta Ilmestyskirjassa puhutaan.

Mutta tässä ensimmäisessä ylösnousemuksessa eivät kaikki nouse. Monet kuolleet kyllä korvillansa kuulevat Jumalan Pojan äänen,

mutta epäuskossaan hylkäävät kutsun, jota heillekin ojennetaan ja jäävät synteihinsä. Heistä Jeesus sanoo: ”Joka ei usko se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen.” (Joh. 3:18) Ainoastaan ne, jotka kuulevat ja uskovat, eivät joudu tuomittaviksi, vaan ovat siirtyneet kuolemasta elämään.

Ihmeellinen ääni on tämä Jumalan Pojan ääni! Ja se kuuluu vielä tässä nykyisessä aikakaudessakin, jossa kuuluu niin monenlaisia ääniä, peljättäviä, kauheita ääniä — materialismin, väärrien profeettain, hurmahenkisten ja voimanhimoisten ääniä, jotka uhkaavat ryöstää vapauden maailman kansoilta. Tässäkin aikakaudessa kuuluu vielä Jumalan Pojan ääni, joka lupaa, tarjoaa ja antaa todellista rauhaa ja todellista onnea ei ainoastaan tätä elämää varten, vaan myös iankaikkisuutta varten. Armonaika ei ole vielä loppunut. Vielä on tilaisuus kuolleilla herätä ja välttää se tuomio, joka odottaa kaikkia niitä, jotka epäuskossaan hylkäävät Jumalan Pojan. Vielä on aikaa, mutta huomenna voi olla liian myöhäistä.

Kiitä Jumalaa, ystävä, jos Jumalan armosta olet kuullut Jumalan Pojan äänen ja uskot Hänessä syntisi anteeksi. Kun uskossa säilyt loppuun asti, saat osallistua myös viimeisenä päivänä tapahtuvaan elämän ylösnousemukseen.

Ylösnousemus viimeisenä päivänä

Jeesus puhuu tästä viimeisenä päivänä tapahtuvasta ylösnousemuksesta, kun Hän sanoo: ”Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.” Jeesus ei tässä enää puhu hengellisesti kuolleiden ylösnousemuksesta, vaan Hän puhuu nyt ruumiin ylösnousemuksesta. Hän sanoo: ”Kaikki, jotka haudoissa ovat kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin...” Ruumiillisesti kuolleet kuulevat saman Jumalan Pojan äänen, jonka hengellisesti kuolleet kuulevat nyt. Ja niin kuin tämä ääni nyt tekee kuolleet hengellisesti eläviksi, samoin se viimeisenä päivänä tekee haudoissa olevat ruumiillisesti eläviksi. Kuolleet tulevat esiin haudoistaan, kaikki kuolleet. Ei kukaan voi silloin sulkea korviansa ja olla kuulematta.

Kuninkaiden haudoista, köyhien haudoista, maasta ja merestä tulevat kuolleet esiin. Vaikka heidän ruumiinsa olisivat poltetut ja tuhkat heitetyt mereen, heidän hautansa olisivat monien sukupolvien hautojen peittämät tai vaikka heidän ruumiinsa olisivat muuttuneet maaksi, ne kaikki tulevat esiin — samat ruumiit, jotka hautoihin pantiin, samat henkilöt, jotka kuolivat. Jeesus ei sano, milloin tämä hetki tulee, mutta se varmasti tulee ja se on joka hetki lähempänä meitä.

Kun kuolleet viimeisenä päivänä kuulevat Jumalan Pojan äänen ja nousevat ylös, heille alkaa uusi olotila. Tämä olotila ei ole kuitenkaan kaikille samanlainen. Jeesus sanoo: ”Ne, jotka ovat hyvää tehneet nousevat elämän ylösnousemukseen, ne jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.” ”Ne, jotka ovat hyvää tehneet” ovat ne, jotka eläessään täällä maailmassa kuulivat Jumalan Pojan äänen ja uskoivat Häneen. He eivät joudu tuomittaviksi. Jumalan silmissä heidän tekonsa ovat hyviä, koska ne lähtivät uskosta Jeesukseen. He saavat nousta elämän ylösnousemukseen. Kristus on muuttava heidän alennustilansa ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi. Ja he saavat elää iankaikkisesti Hänen kanssaan siinä valtakunnassa, joka on ollut valmistettuna heitä varten maailman perustamisesta asti.

Mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, ovat ne, jotka eivät uskoneet. Heidän tekonsa, vaikka ne olivat maailman silmissä kiitettäviä, ovat Jumalan silmissä syntiä, koska ne eivät lähteneet uskosta. Jumala sanoo: ”Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen.” (Hebr. 11:6) Heille Jeesus siis viimeisenä päivänä sanoo: ”Menkää pois minun tyköäni, te kiroitut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä.” (Matt. 25:41) Ja he joutuvat viettämään iäisyysden siellä, missä on iankaikkinen tuska ja vaiva.

Kuunnelkaamme siis jatkuvasti Jumalan Pojan ihmeellistä ääntä. Se kuuluu vielä siellä, missä evankeliumia puhtaasti julistetaan ja sakramentteja jaetaan Kristuksen käskyn mukaan. Tämän äänen kautta Jumala on luvannut pitää meidät uskossa ja kun uskossa pyysymme loppuun asti, me viimeisenä päivänä osallistumme elämän ylösnousemukseen. Muistakaamme aina: ”Meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta

Pääsiäinen
Ääni, joka kuolleet herättää

Vapahtajaksi, joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi.” (Fil. 3:21) Aamen.

*Jeesus elää, Herrani!
Kuolo, minne hirmus jääpi!
Hän on Vapahtajani,
Kuolleista mun herättääpi.
Jeesus auttaa, pelastaa,
siihen saan mä uskaltaa.*

VK 1938, n:o 77:1.

Hän nousi ylös kuolleista

Sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä anna hurskaasi nähdä kuolemaa. Sinä neuvot minulle elämän tien; ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti.

Psalmi 16:10,11.

Sielu ei jäänyt tuonelaan

Psalmi 16 on Daavidin kirjoittama psalmi. Yllämainituissa jakeissa itse Vapahtaja puhuu suoraan Daavidin kautta. Hän puhuu siitä ajasta, jolloin hänen sielunsa on eronnut hänen ruumiistaan. Kun hän ristillä kuoli, hänen sielunsa erosi hänen ruumiistaan ja meni tuonelaan. Hän ei tässä puhu hänen astumisestaan alas helvettiin. Hän kyllä meni helvettiin, kun hänet oli eläväksi tehty ja julisti tuomiota niille sieluille, jotka täällä maan päällä vastoin Jumalan sanaa paatuivat. Mutta hänen sielunsa oli tuonelassa ennen tätä tapahtumaa. Sana tuonela (heprean sheol) tarkoittaa tässä kuolleiden olotilaa vastakohtana maanpäälliselle elämälle. Vapahtaja puhuessansa taivaalliselle Isällensä sanoo, ettei Isä jätä hänen sieluansa tällaiseen olotilaan. Toisin sanoen, hän on varma siitä, että hänen sielunsa yhdistetään hänen ruumiiseensa.

Ruumis ei nähnyt turmelusta

Vapahtaja sanoo myös: ”Etkä anna Valittusi (Pyhäsi) nähdä turmelusta.” Raamatussa sanotaan myös kaikkia Jeesukseen uskovia valituiksi ja pyhiksi, mutta ainoastaan Jeesusta sanotaan Jumalan Pyhäksi ja Jumalan Valituksi. Tässä Jeesus siis puhuu omasta ruumiistaan, joka pantiin Joosefin hautakammioon. Tämä ruumis ei näe turmelusta. Jumala säilyttää sen turmeltumattomana haudassa. Hän yhdistää sen sieluun oikealla ajalla. Jeesus nousee ylös kuolleista.

Pietarin ja Paavalin todistus

Jotkut nykyajan tutkijat ovat väittäneet, että tekstimme sanat eivät tarkoita Jeesusta, vaan että tässä on jonkun hurskaan henkilön rukous, joka rukoilee, että hän pelastuisi kuolemasta. Mutta sekä Pietari että Paavali, jotka kirjoittivat Jumalan Hengen vaikutuksesta, nimenomaan sanovat, että siinä tarkoitetaan Jeesusta. (Katso Apt. 2:25-32¹, Apt. 13:35-37².)

Me olemme edullisessa asemassa

Vanhanliiton aikaiset ihmiset saivat kuulla, että Jeesus kuolee, mutta tässä huomaamme, että he saivat myös kuulla, että hän nousee

¹) Apt. 2:25-32: Sillä Daavid sanoo hänestä: 'Minä näen alati edessäni Herran, sillä hän on minun oikealla puolellani, etten horjahtaisi. Sentähden minun sydämeni iloitsee ja kieleni riemuitsee, ja myös minun ruumiini on lepäävä toivossa; sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta. Sinä teet minulle tiettäviksi elämän tiet, sinä täytät minut ilolla kasvojesi edessä.' Te miehet, veljet, on lupa teille rohkeasti sanoa, mitä kantaisäämme Daavidiin tulee, että hän on sekä kuollut että haudattu; onhan hänen hautansa meidän keskellämme vielä tänäkin päivänä. Koska hän nyt oli profeetta ja tiesi, että Jumala oli valalla vannonen hänelle luvannut asettavansa hänen kupeittensa hedelmän hänen valtaistuimelleen, niin hän edeltä nähden puhui Kristuksen ylösnousemuksesta, sanoen, ettei Kristus ollut jäävä hyljätynsi tuonelaan eikä hänen ruumiinsa näkevä katoavaisuutta. Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt, minkä todistajia me kaikki olemme.

²) Apt. 13:35-37: Sen tähden hän myös toisessa paikassa sanoo: 'Sinä et salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta.' Sillä kun Daavid oli aikanansa Jumalan tahtoa palvellut, nukkui hän ja tuli otetuksi isiensä tykö ja näki katoavaisuuden. Mutta hän, jonka Jumala herätti, ei nähnyt katoavaisuutta.

ylös kuolleista. Mutta ajatelkaamme, miten paljon edullisemmassa asemassa me olemme, me, jotka nyt elämme. Meillä on Uuden Testamentin pyhät kirjoitukset, jotka todistavat meille, että niin on tapahtunut, kuten profeetat ennustivat. Jumalan Karitsa, Jeesus, on teurastettu ristin puulla, syntiuhri on uhrattu langenneen ihmiskunnan puolesta, Jumalan Poika on kadotukseen tuomittujen syntisten sijaisena kärsinyt ja antanut henkensä. Mutta hänen sielunsa ei ole jäänyt tuonelaan eikä hänen ruumiinsa ole nähnyt turmelusta. Hän on noussut ylös kuolleista. Hän elää! Monet näkivät tyhjän haudan. Naiset kuulivat enkelin sanoman: ”Hän on noussut ylös; ei hän ole täällä.” Monet myös näkivät ylösnousseen Vapahtajan.

Mitä Jeesuksen ylösnousemus merkitsee meille?

Tämä sanoma, että Jeesus on noussut ylös kuolleista, tuottaa sanomatonta iloa ja lohdutusta monille, ei kuitenkaan kaikille. Se ilahduttaa ja lohduttaa niitä, jotka tuntevat synnin hirvittävänä, kadottavana tosiasiana ja tajuavat, etteivät he voi omin voimin päästä vapaiksi sen kahleista. Mutta niille, joille synty ei ole tullut suureksi ja jotka saattavat siis suruttomina elää, tai niille, jotka toivovat omilla teoillansa voivansa itsensä pelastaa — niille tämä sanoma Jeesuksen ylösnousemuksesta ei merkitse mitään. Ei sairras, joka on omasta mielestään terve, ilahdu siitä että hänelle tarjotaan parantavaa lääkettä. Hän hylkää lääkkeen. Ei orja, joka on omasta mielestään vapaa, liikutu siitä, että hänelle sanotaan: ”Sinut on armahdettu”. Armahdus ei kelpaa hänelle. Mutta se, joka tuntee olevansa sairras, ilomielin ottaa vastaan parantavan lääkkeen. Samoin myös vankilassa oleva kiitollisin mielin ottaa vastaan armahduksen. Sairras parantuu, vanki pääsee vapaaksi. Mutta omasta mielestään terve ei parane ja omasta mielestään vapaa jää orjuuteen.

Onneton se ihminen, joka ei osaa iloita Jeesuksen ylösnousemuksesta. Hän on synnin orja ja kulkee kohti iankaikkista orjuutta ilman toivoa tässä maailmassa. Mutta onnellinen se, joka tässä sanomassa löytää lohdutuksen ja rauhan. Hän on katsonut lain peiliin ja nähnyt itsensä sellaisena kuin hän luonnostaan on — kadotettuna ja tuomittuna syntisenä. Mutta hän on myös uskossa tarttunut Jeesukseen, joka on hänen syntivelkansa maksanut. Sanoma Jeesuksen

ylösnousemuksesta merkitsee hänelle sitä, että Jeesus on todella Jumalan Poika, syntisen pelastus on varma asia. Hänen uskollansa on varma perustus. Jumala on hyväksynyt Poikansa sovitustyön täydellisenä lunastushintana maailman synneistä. Hän on todella antanut maailman synnit anteeksi. Jumalan sana pitää paikkansa. Jeesus on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen vallan. Hänen voittonsa on myös niiden voitto, jotka häneen uskovat. Kuolema ei voi heitä vahingoittaa, vaan koska Jeesus elää, hekin saavat elää.

Kuoleman kautta elämään

Vapahtajamme kuvaa meille sen täydellisen elämän, joka odottaa Jumalan omia. Hän sanoo: ”Sinä osoitat minulle elämän tien, ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti.” Kuoleman kautta Vapahtaja pääsee täydelliseen elämään. Luther sanoo: ”Kristus ei ennen kokemuksen kautta tuntenut elämän tietä, koska elämä täällä on kuoleman tie, eli paremmin sanottuna rientämistä kohti kuolemaa, mutta kuolemattomuuteen nouseminen on vasta oikean elämän tien tuntemista.” Toisin sanoen Vapahtaja, joka on Jumala, joka on elämä ja elämän alkulähde, voi näin puhua, koska hän on myös tosi ihminen. Ihmisenä hän koki kuoleman ja ihmisenä hän nyt kokee pääsyn tähän täydelliseen elämään, jossa sekä ruumiilla että sielulla on iankaikkinen ilo ja ihannuus.

Koska Jeesus tuli tänne maailmaan ja kulki kuoleman kautta elämään meidän tähtemme, mekin pääsemme tähän täydelliseen ja lopputtomuuteen elämään. ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä”, sanoo Jeesus. Vaikka toisaalta kuljemme kuoleman tietä, sillä meidän täytyy kokea ajallinen kuolema, me Jeesukseen uskovat kuljemme samalla myös elämän tietä. Ajallinen kuolema vie sielumme Jeesuksen luo. Ylösnousemuksessa sekä ruumiin että sielun puolesta pääsemme Jumalan kasvojen eteen, missä saamme olla iankaikkisesti.

Silloin alkaa meille se täydellinen elämä, josta Vapahtajamme sanoo: ”Ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti.” Saamme nähdä Jumalan kasvoista kasvoihin, olemme joka suhteessa lähellä häntä. Luther sanoo, että Jumalan oikea käsi tässä tarkoittaa tulevaa elämää, jossa on vain ilo. Tämä elämä täällä maan päällä on hänen vasen kätensä, jossa on murhetta. Oikea käsi kuvaa ylösnousemuselämän täydellisyyttä.

Sinäkin, ystävä, kuljet nyt kuoleman tietä. Kerran koittaa se päivä, jolloin sinun on jätettävä tämä maailma taaksesi ja siirryttävä iäisyyteen. Kuljetko myös elämän tietä? Tällä tiellä olet, kun uskossa turvaat Jeesuksen ansioon. Tämä tie tosin kulkee korven kautta, mutta Vapahtajasi lupaa olla kanssasi koko matkan. Pysy hänen Sanasansa, uskossa turvaa Sanan lupauksiin. Pääset varmasti sinne, missä on ylenpalttisesti iloa ja ihanuutta iankaikkisesti.

Jeesus elää — miksi itket?

Mutta Maria seisoi haudan edessä ulkopuolella ja itki. Kun hän näin itki, kurkisti hän hautaan ja näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istuvan, toisen pääpuolella ja toisen jalkapuolella, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut. Nämä sanoivat hänelle: "Vaimo, mitä itket?" Hän sanoi heille: "Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet." Tämän sanottuaan hän kääntyi taaksepäin ja näki Jeesuksen siinä seisovan, eikä tiennyt, että se oli Jeesus. Jeesus sanoi hänelle: "Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?" Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet." Jeesus sanoi hänelle: "Maria!" Tämä kääntyi ja sanoi hänelle hebreankielellä: "Rabbuuni!" se on: opettaja.

Joh. 20:11-16

Maria Magdaleena saapui Jeesuksen haudalle varhain kolmannen päivän aamuna ja sai nähdä, että hauta oli tyhjä. Miten riemullinen hetki tämän olisi pitänytkaan olla Marialle. Jeesus oli täyttänyt lupauksensa. Hän oli sanonut: "Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä." (Joh. 2:19) Hänen ruumiinsa temppeli hajotettiin ristillä, mutta nyt se oli jälleen pystytetty. Hän oli noussut ylös niin kuin hän oli sanonut. Hän oli näin todistanut, että hänen Sanaansa saa varmasti luottaa, että Hän todella on tosi Jumala, ja että Hän oli sovittanut maailman Jumalan kanssa. Hän oli osoittanut, että Jumala oli hyväksynyt hänen sovitustyönsä täydelli-

senä lunastushintana maailman synneistä. Kuolema oli voitettu! Koska hän elää, mekin saamme elää!

Mutta Maria ei riemuitse, vaan itkee. Kun haudassa olevat enkelit kysyvät häneltä, miksi hän itkee, hän vastaa: ”Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.” Maria ei muista Jeesuksen lupauksia. Hän luulee, että Jeesus on edelleen kuollut ja uskoo, että hänen ruumiinsa on varastettu.

Mekin usein käyttäydymme Marian tavoin, aivan kuin olisimme siinä uskossa, että ”ovat ottaneet pois meidän Herramme”. Me hätäilemme ja murehdimme, olemme laiskoja käyttämään elävän Vapah-tajan Sanaa, olemme hitaita rukoilemaan, hitaita todistamaan. Käyt-täydymme näin siitä huolimatta, että meillä on kaikki Uudessa Tes-tamentissa olevat varmat todistukset, että Jeesus todella nousi ylös kuolleista ja elää! — Mistä tämä johtuu? Se johtuu siitä, että se van-ha valehtelija, sielunvihollinen, on aina luonamme tekemässä kaik-kensa, ettemme vain syventyisi Jumalan Sanaan ja muistaisi, että Jeesus elää.

Maria ei jäänyt murheen ja epäilyksen valtaan. Jeesus ilmestyi hänelle, kun hän itki siellä haudan ääressä. Maria luuli häntä puutar-huriksi. Jeesus sanoi hänelle: ”Maria”. Tämä Raamatun kohta on niitä kaikkein lohduttavimpia kohtia Raamatussa. Ylösnoussut Va-pahtaja saapuu lohduttamaan yksityistä surevaa opetuslastansa. Hän ei ole mennyt ylimmäisen papin eikä korkean neuvoston luo, ei Pila-tuksen luo, todistamaan, että hän on noussut ylös. Hän on tässä mur-heen vallassa olevan rakkaan ystävänsä luona.

Me kuljemme kaduilla ja näemme kansaa kaikkialla, vanhoja, nuoria, miehiä, naisia, lapsia. Ajattelemme Kiinan ja Intian miljooi-nia. Kysymme: Mitä minä olen näin monen joukossa? Tuskin minä merkitsen mitään Jumalalle. Mutta se, että Jeesus kutsuu Mariaa ni-meltään todistaa meille, että Jumala tuntee jokaisen yksityisen lap-sensa ja lähestyy häntä. Paavali sanoo: ”Herra tuntee omansa.” Hän kutsuu lampaitaan nimeltä. Hän tietää missä olemme, itkemmekö me vai olemmeko iloisia.

Kun joudut murheen valtaan, ystävä, lue juuri tämä Raamatun kohta ja aseta oma nimesi Marian nimen tilalle. Näin Jeesus tahtoo sinua puhutella.

Maria luuli Jeesusta puutarhuriksi. Emme mekään aina tunne Jeesusta, kun Hän saapuu luoksemme lohduttamaan meitä. On totta, että Hän nyt lohduttaa meitä Raamatun Sanan kautta. Mutta koska olemme niin huonoja Sanan käyttäjiä, Hän käyttää erilaisia tapoja saattaaksensa Sanansa sydämiimme. Joskus Hänen täytyy kuljettaa meitä murheen teitä. Hän joutuu lähettämään jonkin todellisen myrskyn elämäämme — sairauden, onnettomuuden, epäonnistumisen. Ei Hän tahdo mitään muuta, kuin että huomaisimme avuttomuutemme ja muistaisimme uskossa hänen Sanansa lupaukset ja turvaisimme häneen. Mutta hädässämme emme tunne häntä. Huudamme: Missä on Herrani? Tuntuu aivan kuin hän olisi hylännyt meidät.

Mutta eihän Herra omiansa hylkää. Raamattu sanoo: ”Herra Jumala, minun Jumalani on oleva sinun kanssasi. Hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua.” Eiväthän vastoinkäymiset ole sitä varten, että me menettäisimme toivomme, vaan ne vaikuttavat parhaaksemme. Muistaakamme, että Jeesus tahtoo meitäkin lohduttaa Sanansa kautta. Antakaamme hänen puhua meille. Silloin sen vanhan vainoojan valheet eivät voi meihin vaikuttaa. Silloin murheen kyyneleet muuttuvat ilon kyyneleiksi.

Miten Jeesus tekee omistaan rohkeita todistajia?

Ja itse he kertoivat, mitä oli tapahtunut tiellä ja kuinka he olivat hänet tunteneet, kun hän mursi leivän. Mutta heidän tätä puhuessaan Jeesus itse seiso i heidän keskellä ja sanoi heille: ”Rauha teille!” Niin heidän valtasi säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen. Mutta hän sanoi heille: ”Miksi olette hämmästyneet, ja miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin te näette minulla olevan.” Ja tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja jalkansa. Mutta kun he

eivät vielä uskoneet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, sanoi hän heille: "Onko teillä täällä jotakin syötävää?" Niin he antoivat hänelle palasen paistettua kalaa. Ja hän otti ja söi heidän nähtensä. Ja hän sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa." Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimesssänsä kaikille kansoille alkaen Jerusalemissa. Te olette tämän todistajat.

Luk. 24:36-48.

Lukittujen ovien takana olevat opetuslapset eivät tuottaneet Jeesukselle iloa. Hänen tahtonsa näet oli, että he rohkeasti julistaisivat maailmalle sitä ilosanomaa, että hän on noussut ylös kuolleista. Ei Jeesus nytkään iloitse siitä, että hänen opetuslapsensa arkoina ja peljästyneinä sulkeutuvat lukittujen ovien taakse. Maailman täytyy saada kuulla saarnaa parannuksesta ja syntien anteeksiantamuksesta. Golgatan tapahtumat täytyy saada ihmisten tietoon ja samoin myös sanoma tyhjistä haudasta ja ylösnousseesta Vapahtajasta. ”Te olette tämän todistajat”. Nämä sanat kuuluvat meillekin, jotka olemme hänen opetuslapsiaan uskon kautta.

Jeesus avaa ymmärryksemme käsittämään kirjoitukset

Tekstimme kertoo meille, miten Jeesus teki peljästyneistä opetuslapsista rohkeita todistajia, nimittäin siten, että Hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Näin hän poisti heistä sen, mikä esti heitä todistamasta: ensinnäkin pahan omantunnon ja toiseksi epäuskon.

Nämä samat esteet vaivaavat meitäkin. Tekstimme tarjoama opetus on siis meillekin erittäin tarpeellinen. Me saatamme helposti ajatella, että jos Jeesus ilmestyisi meillekin näkyvässä muodossa, silloin mekin voisimme rohkeasti todistaa Hänestä. Jeesus kuitenkin tekstisämme osoittaa meille, että meidän on etsittävä tätä voimaa ja rohkeutta pyhistä kirjoituksista. Kun Hän oli ilmestynyt huoneeseen, jossa opetuslapset olivat, oli näyttänyt heille kätensä ja jalkansa ja syönyt paistettua kalaa heidän nähtensä, Hän sanoi: ”Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kans-

sanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa. Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset.” Jeesus saapuu opetuslasten luo selittämään kirjoituksia, ei vain näyttäytymään heille. Hänen näkemisensä synnytti opetuslapsissa iloa ja ihmettelyä, mutta heitä kuitenkin vaivasivat epäilykset: Jospa hän onkin vain henki. Jospa tämä on vain näky. Vasta sen jälkeen, kun Jeesus oli selittänyt heille kirjoitukset ja avannut heidän ymmärryksensä, poistuivat epäilykset ja pelko heidän sydämistään. Samoin on asianlaita meihinkin nähden. Kun Jeesus saa Pyhän Hengen kautta avata ymmärryksemme käsittämään kirjoitukset, silloin uskomme vahvistuu.

Jeesus ottaa pois pahan omantunnon

Opetuslapset olivat pelon vallassa lukittujen ovien takana ensiksi sen tähden, että heillä oli paha omatunto. Ajatelkaamme niitä edellisen torstai-illan tapahtumia: He olivat riidelleet keskenänsä siitä, kuka heistä oli suurin. He olivat olleet uneliaita silloin, kun Jeesus kärsi Getsemanessa sanomatonta sielun tuskaa. He olivat paenneet, kun Jeesus vangittiin. Ei Pietari yksin ollut kieltäjä. Hänellä oli Juudaan lisäksi kymmenen muuta kanssarikollista. — Ja nyt olivat tulleet omantunnon vaivat: Mitä Jeesus mahtoikaan ajatella meistä? Me kohtelimme häntä niin häpeällisellä tavalla silloin, kun hän niin kipeästi olisi tarvinnut tukeamme.

Rohkea todistaminen edellyttää puhdasta omaatuntoa Jumalan edessä. Siellä missä synty vaivaa ja missä puuttuu varmuus siitä, onko jokin synty anteeksiannettu, ei voi olla rohkeaa todistamista Jeesuksesta. Siellä on vain kyyneleitä, murhetta, pelkoa ja kelvottomuuden tunne. Miten minä, tällainen syntinen, voisin muille puhua? Parempi kun vetäydyn syrjään ja jätän todistamisen niille, jotka ovat arvollisia todistamaan.

Jeesus tietäen, että opetuslapsilta puuttui sydämen rauha, sanoo: ”Rauha teille”. Myöhemmin hän todistaa kirjoituksista, että hän todella voi antaa heille tosi rauhan selittäen heille, mitä hänestä on kirjoitettu Mooseksen laissa, profeetoissa ja psalmeissa — että hän on se ”vaimon siemen, joka on rikki polkeva käärmeen pään”. Se josta sanotaan: ”Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha

olisi” ja se joka psalmistan kautta sanoo: ”Sillä sinä et jätä sieluani tuonelaan, etkä anna valittusi nähdä turmelusta.” Näin Hän vakuuttaa heille, että Hän on todella tehnyt rauhan ristinsä veren kautta. Jumala on Hänen kauttaan sovittanut maailman itsensä kanssa.

Onnellinen se ihminen, joka syntii tehtyään joutuu omantunnon syytöksiä kohteeksi. Onnellinen se ihminen, jolla on särjetty ja pelonalainen sydän, joka tuntee syntikuorman. Hän saa evankeliumista lohdutuksen, hänelle se maistuu. — Voi, niin monet eivät tunne sydämessään mitään pelkoa, vaikka he jatkuvasti loukkaavat pyhää Jumalaa pahoilla ajatuksillaan, sanoillaan ja teoillaan. Niin monien omatunto on lakannut syyttämästä, kun syntii on jatkuvasti palveltu ja omantunnon ääni on aina yhä uudelleen tukahdutettu. Jeesuksen tarjoamaa rauhaa ei tarvita, evankeliumin sana hylätään, tämän maailman ruhtinaan sanaa noudatetaan. Voi sitä hirmuista päivää, kun tämä väärä rauha muuttuu iankaikkiseksi tuskaksi, kun omatunto jälleen alkaa syyttää eikä enää tosi rauhaa tarjota. Rakas Jeesus, varjele meitä paatumasta ja joutumasta viettämään iäisyttä ilman rauhaa.

Peljästyneet ja arat opetuslapset saivat jälleen tosi rauhan sydämiinsä. Luther sanoo: ”Ei Jeesus nuhtele opetuslapsiaan sanoen: Menkää pois, minä en huoli teistä; teidän täytyy olla väkeviä ja rohkeita. Nyt istutte täällä arkoina ja hämmästyneinä. Ei hän niin tee, vaan lohduttaa heitä ystävällisesti tehdäkseen heidät väkeviksi ja rohkeiksi. Sen vuoksi heistä tulikin väkeviä ja rohkeita, vieläpä iloisia ja riemuitseviakin.” Opetuslapset saavat vakuutuksen siitä, että heidän häpeälliset syntinsä ovat anteeksiannetut. Jeesus antaa jälleen heille sen rauhan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, ja he ovat jälleen varmoja siitä, että he ovat taivaallisen Isän rakkaita lapsia.

Ei Jeesus sinuakaan työnnä pois luotansa, ystävä, kun sinä synnin tahraamana, arkana ja pelkääväisenä hänen luoksensa saavut. Päinvastoin hän sanoo: ”Rauha sinulle.” Ja hän tahtoo, että sinäkin olet varma siitä, että syntisi on kaikki pesty pois hänen veressään. Älä siis pakene häntä, kun synti on saanut sinut kiedotuksi pauloihinsa. Vaan mene sinne, missä tiedät Jeesuksen olevan, että hän saa vihmoa sydämesi puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja antaa sinulle sen rauhan, jonka hän hankki sinulle ja koko maailmalle pyhällä elämällään,

pyhällä kalliilla verellään, kärsimisellään ja kuolemallaan. Käänny hänen sanansa puoleen. Ja jos et saa rauhaa yleisestä evankeliumin julistuksesta ja synninpäästöstä, kiirehdi sielunhoitajasi tai jonkun Jumalan lapsen luo ja ota vastaan yksityinen synninpäästö. Älä jää murheen ja pelon valtaan. Tämä ei ole Jeesuksen tahto. Hän tahtoo, että sinulla on puhdas omatunto ja rauha sydämessäsi ja sielussasi.

Tällaista rauhaa nauttiessasi voit todistaa muillekin Jeesuksesta. Tahdot, että muutkin saavat saman rauhan, ja rohkenet todistaa, sillä olet varma, että Vapahtajasi on kanssasi siunaamassa ja vahvistamassa.

Jeesus ottaa pois epäuskon

Opetuslapset olivat lukittujen ovien takana pelon vallassa myös sen tähden, että heitä vaivasi epäusko. Jeesus oli kuollut ja hänen ruumiinsa oli pantu hautaan. Totta kyllä, he olivat kuulleet, että hauta oli ollut tyhjä pääsiäisaamuna. Emmauksen opetuslapset olivat myös kertoneet heille, että Jeesus elää. Mutta he kuitenkin epäilivät. Kun epäusko vaivaa, silloin on vaikeaa tehdä lähetystyötä. Kun en itse ole vakuuttunut siitä, että Jeesus elää, en mitakaan vakuuta siitä, että asia näin on. Kun en ole varma siitä, että Jeesuksen sana on voimallinen ja voi kivikovan sydämen pehmittää, en tunne mitään erikoista intoa tämän sanan julistamiseen. Kun en ole varma siitä, että Jeesuksessa yksin on pelastus iankaikkisesta kadotuksesta, en pidä tärkeänä kertoa hänestä muille. Mutta mitä varmempi olen siitä, että Jeesus elää ja että hän on hankkinut juuri minulle anteeksiantamuksen ja taivaan ja että hänen sanansa kautta tarjoaa ja antaa syntisille tämän pelastuksen, sitä rohkeampi ja halukkaampi olen minä Jeesuksesta todistamaan. En voi jäädä lukittujen ovien taakse piiloon. En voi olla välittämättä niistä tuttavistani ja omaisistani, jotka väärässä rauhassa kulkevat kohti iankaikkista kadotusta. Täytyy puhua siitä, mitä Henki on minulle kirkastanut.

Poistaakseen epäilykset opetuslasten sydämistä, Jeesus käski heidän katsoa hänen käsiään ja jalkojaan ja kosketella häntä. Sitten, vaikka hänen kirkastettu ruumiinsa ei tarvinnut ruokaa, hän söi paistettua kalaa heidän nähtensä, että he huomaisivat hänen olevan todella se sama Jeesus, joka oli kärsinyt ja kuollut Golgatalla, eikä henki.

Näillä toimenpiteillä hän tahtoi osoittaa heille, että kirjoitukset olivat tulleet täytetyiksi. Hän todella oli kärsinyt ja kuollut maailman syntien tähden ja oli noussut ylös kuolleista, kuten pyhissä kirjoituksissa oli ennustettu. ”Kaikki pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa.” Jeesus poistaa epäilykset opetuslasten sydämistä johdattamalla heidät kirjoituksiin ja avaamalla heidän ymmärryksensä käsittämään ne. Ja huomauttaamme, ettei Jeesus epäile Mooseksen kirjojen luotettavuutta, kuten monet nykyajan teologit. Hän todistaa että ne ovat Jumalan Sanaa ja että ne todistavat Hänestä.

Epäilykset poistuvat meidänkin sydämistä, kun Jeesus saa avata ymmärryksemme käsittämään pyhät kirjoitukset. Hän avaa ymmärryksemme Pyhän Hengen kautta, kun me rukousmielin ja nöyrinä kuulemme ja tutkimme hänen Sanaansa. Lapsenmielisille hän on luvannut ilmoittaa ne Raamatun totuudet, jotka viisailta ja ymmärtäväsiltä pysyvät salattuina. Pyhien kirjoituksien kautta hän näyttää meillekin haavansa ja vakuuttaa meille, että ”hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.” Pyhien kirjoituksien kautta hän antaa meillekin varmuuden, että hän on noussut ylös kuolleista ja maailma on tullut sovitetuksi Jumalan kanssa. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu. Ilomme on oleva suuri!

Opetuslapsista sanotaan, etteivät ”he vielä uskoneet ilon tähden vaan ihmettelivät”. Luther sanoo: ”Tämäkin on yksi kristittyjen kiusauksista, että armo on liian suuri, liian kirkas meidän huonouteemme ja kelvottomuuteemme nähden Kristuksen edessä, ja että lohduksin on liian korkea, niin että sydämemme ovat liian ahtaat sitä käsittämään.” Mutta kun Jeesus avasi opetuslasten ymmärryksen käsittämään kirjoitukset, he sekä iloitsivat että uskoivat. Samoin Pyhä Henki on kirjoituksien kautta antava meille voiman uskoa sen järjelle käsittämättömän asian, että missä synti on suureksi tullut, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi. Jumala ei kerta kaikkiaan muista veriruskeita syntejämme, vaan ilman omaa ansiotamme on antanut ne kaikki anteeksi.

Ja tämän uskoen me ilomielin Jeesuksen todistajina noudatamme Jeesuksen käskyä ja julistamme parannusta syntien anteeksisaami-

seksi Jeesuksen nimessä. Julistamme lakia, että Pyhä Henki voi sen kautta rikkoa sen väärän rauhan, joka ihmisten sydämissä vallitsee ja jonka perustuksena on ihmisen oma vanhurskaus. Julistamme evankeliumia, että hätääntyneet saavat lohdutuksen — varmuuden, että Jumalan Poika on hankkinut heille täydellisen pelastuksen, joka armosta annetaan uskon kautta ilman omaa ansiota.

Ystävä, sinä joka suret sitä, että olet niin huono todistaja. Salli Jeesuksen antaa sinulle rohkeutta ja voimaa pyhien kirjoitusten kautta. Kuuntele, kun hän puhuu. Usko hänen sanansa ja saat huomata että sydämen kyllyydestä suu puhuu. Aamen.

Ylösnoussut Vapahtajamme pitää meistä huolen

Sen jälkeen Jeesus taas ilmestyi opetuslapsilleen Tiberiaan järven rannalla; ja hän ilmestyi näin: Simon Pietari ja Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Sebedeuksen pojat sekä kaksi muuta hänen opetuslapsistaan olivat yhdessä. Simon Pietari sanoi heille: "Minä menen kalaan." He sanoivat hänelle: "Me lähdemme myös sinun kanssasi." Niin he lähtivät ja astuivat venheeseen; mutta eivät sinä yönä saaneet mitään. Ja kun jo oli aamu, seiso i Jeesus rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus.

Joh. 21:1-4

Jeesus ilmestyi opetuslapsillensa Galilean meren rannalla. Tämän meren rannalla hän oli pitänyt monta opetustuntia. Meren rannikkokylissä ja kaupungeissa hän oli tehnyt monta ihmetyötä. Tällä merellä hän oli asettanut myrskyn, kävellyt veden päällä. Ja nyt tämän meren rannalla hän halusi ilmestyä opetuslapsillensa ylösnoukseena Vapahtajana vakuuttaakseen heille, että hän jatkuvasti pitää heistä huolen ja auttaa heitä kaikessa hädässä.

Jeesus ilmestyy opetuslapsille heidän tehdessään jokapäiväistä työtään. Hän tarjoaa heille apua juuri näissä jokapäiväisissä tehtävissä. Meillä on taipumus ajatella: Jeesuksen puoleen sopii kääntyä, kun on jokin todellinen suuri hätä. Jeesusta kiinnostavat suuret ja tärkeät asiat ja erikoiset ihmiset. Mutta minä olen vain tavallinen ihminen. Teen vain tavallista työtä. — Kun tällaiset ajatukset tulevat mieleemme, meidän on muistettava tämä Raamatun kohta: Jeesus auttaa opetuslapsia heidän hoitaessansa tavallisia arkitehtäviään. Näin hän tahtoo meitäkin auttaa. Kun aamulla aloitamme päivän työemme, pyytäkäämme häntä jäämään luoksemme siunaamaan ja auttamaan.

Opetuslapset olivat koko yön kalastaneet, mutta eivät olleet mitään saaneet. Jeesus sanoi heille: ”Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte.” He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden. — Opetuslapset saivat kouriintuntuvan todistuksen, että heidän Mestarinsa on kaikkivaltias Jumala ja että hän käyttää valtaansa omiensa parhaaksi. Niin mekin saamme olla varmoja siitä, että hän, ylösnoussut Vapahtajamme ja Veljemme, hallitsee maailmankaikkeutta meidän ja kaikkien hänen kirkkonsa jäsenten parhaaksi.

Tämä kertomus myös opettaa meille, että kaikessa työssä ja toimessamme ylösnousseen Vapahtajamme siunaus on välttämätön, sillä muuten työemme on turhaa. Kuten psalminkirjoittaja sanoo: ”Jos Herra ei huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät. Jos Herra ei kaupunkia varjele, niin turhaan vartija valvoo.” (Ps. 127:1) Tämä on tarpeellinen opetus meille, jotka usein teemme työemme aivan kuin kaikki riippuisi meidän viisaudestamme, taidostamme ja kekseliäisyydestämme, emmekä lainkaan pyydä Jeesukselta siunausta. On oikein, että olemme tarmokkaita ja ahkeria. Ei Kristus antanut opetuslapsille kaloja siten, että kalat omasta aloitteestaan tulivat venheeseen. Heidän täytyi heittää verkko venheen oikealle puolelle, tehdä työtä. Vapahtaja siunasi heidän työnsä ja siten antoi heille kaloja. Tehkäämme mekin ahkerasti työtä, mutta muistaakamme myös, että Vapahtajamme siunaus on välttämätön, että työemme voi menestyä. Pyytäkäämme sitä häneltä ja kiittäkäämme häntä, kun hän siunaa.

Kun opetuslapset astuivat maalle, Jeesus sanoi heille: ”Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saitte.” Niin Simon Pietari astui venheeseen ja veti maalle verkon, täynnä suuria kaloja, sataviisikymmentäkolme. ” Kalat laskettiin. Jeesus tahtoi, että opetuslapset pitäisivät arvossa suurta lahjaa, jonka olivat saaneet. Niin meidänkin tulee pyysähtyä laskemaan, mitä olemme Herralta saaneet. Meillä on taipumus ajatella enemmän puutteitamme kuin niitä lahjoja, joita olemme saaneet. Todellisuudessa meiltä ei puutu mitään, kun meillä on Jeesus omanamme. ”Hänessä meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.” Ja meille luvataan, että ”kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat.” Voimme laulaa:

*Kun Jeesus vain on mulla,
en muusta huolikaan
Saa murhepäivä tulla:
Hän hoitaa omiaan,
Mua aina nostaa, kantaa,
huojentaa huoliain.
Ei multa mitään puutu,
kun Jeesus mun on vain.*

Siionin Kannel 1961, n:o 400.

Helatorstai
Helluntai

Astui ylös taivaisiin, istuu Jumalan, kaikkivaltiaan Isän, oikealla puolella...

*Kun nyt Herra Jeesus oli puhunut heille, otettiin hänet ylös taivaaseen,
ja hän istui Jumalan oikealle puolelle.* Mark. 16:19

Vielä neljäkymmenen päivän ajan ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus näkyvässä muodossa, kirkastetussa ruumiissaan, ilmestyi opetuslapsillensa ja muille maan päällä. Hän tahtoi vakuuttaa heille, että hänen ylösnousemuksensa oli tosiasia, tahtoi selittää heille kirjoituksia (Luuk. 24:27) ja antaa heille lisää opetusta Jumalan valtakunnasta ja heidän tehtävistään täällä maailmassa. (Apt. 1:3–8).

Mutta suoritettuaan työnsä täällä maan päällä hän voitollisena synnin ja helvetin voittajana, (Ef. 4:8) palasi Isänsä kirkkauteen taivaaseen, (Joh. 17:4,5; Luuk. 24:26) sinne Isän kotiin, jossa on monta asuinsijaa ja jossa me saamme olla hänen kanssansa. (Joh. 14:2,3; Fil. 1:23) Meille kerrotaan hänen taivaaseen astumisestansa apostolien teoissa ensimmäisessä luvussa. Neljäkymmentä päivää sen jälkeen, kun hän oli noussut ylös kuolleista, vei hän opetuslapsensa Öljymäelle, puhui heille viimeisen kerran, siunasi heitä ja sitten ”kohotettiin hänet ylös heidän nähtensä ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään” (Apt. 1:9). Näin hän otti heiltä pois näkyvän läsnäolon, mutta samalla lupasi olla heidän kanssansa maailman loppuun asti. (Matt. 28:20). Hänen inhimillinen luontonsa siis ei ole rajoitettu määrättyyn paikkaan, sillä hän ”astui ylös kaikkia taivaita ylemmäksi, täyttääkseen kaikki”. (Ef. 4:10) Siis sekä jumalallisen että inhimillisen luontonsa puolesta on Jeesus vielä meidän kanssamme ja läsnä kaikkialla.

Istui Jumalan oikealle puolelle

”Hänet otettiin ylös taivaaseen ja hän istui Jumalan oikealle puolelle” (Mk. 16:19). Jumalan oikea puoli ei ole myöskään määrätty rajoitettu paikka taivaassa, vaan Jumalan ääretön voima ja majesteetti, joka täyttää ja hallitsee kaikkia (Ps. 118:16; 139:7-10; Matt. 26:64). Istua Jumalan oikealla puolella siis tarkoittaa olla korkeimmassa voiman ja vallan asemassa. Jumala ”asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää” (Ef. 1:20-23).

Kristuksen jumalallinen luonto oli aina Jumalan oikealla puolella, toisin sanoen se aina vallitsi kaikkea. Tämä majesteettisuus annettiin myös hänen inhimilliselle luonnollensa, mutta ollessaan alennustilassa, Jeesus ei sitä aina ja täydellisesti käyttänyt. Mutta nyt hän myös ihmisluontonsa puolesta käyttää tätä kuninkaallista valtaansa.

Meidän ei siis tule ajatella, että kun Jeesus on astunut ylös taivaasiin ja istuu Jumalan oikealla puolella, hän on nyt toimeton. Korotuksen tilassa oleva Vapahtajamme hoitaa vielä kolmenlaista toimintaa. Hän toimii profeettana, ylimmäisenä pappina ja kuninkaana.

Hän on profeetta

Profeettanamme hän vielä saarnaa ja opettaa. Vähän ennen taivaaseen astumistaan hän sanoi opetuslapsillensa: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille” (Mark. 16:15). Hän myös sanoi: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää.” Näin hän antoi seurakunnallensa käskyn saarnata ja opettaa sanaansa, ja kun hänen sanaansa saarnataan ja opetetaan sen puhtaudessa ja totuudessa, niin hän siten toimii profeettanamme. Kun hän lausui sanat: ”Katso minä olen teidän kanssanne joka päivä

Astui ylös taivasiin, istuu Jumalan, kaikkivaltiaan Isän, oikealla puolella

maailman loppuun asti” tarkoitti hän sitä, että hänen sanaansa tulee saarnata ja opettaa maailman loppuun asti.

Jeesus ei ainoastaan ole käskenyt sanaa saarnata ja opettaa, vaan hän on myös antanut ja antaa sanan julistajat. Sama Jeesus, joka ”astui ylös, kaikkia taivaita ylemmäksi, täyttääkseen kaikki”, ”Hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen” (Ef. 4:11,12). Kun sanan julistajat ovat Herran antamia lahjoja, tulee meidän jatkuvasti noudattaa Jeesuksen käskyä: ”Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa” (Matt. 9:38). Ja kun hän lähettää meille työmiehiä, tulee meidän kiittää häntä näistä kalliista lahjoista ja olla hänelle kuuliaisia, kun he opettavat meille Jumalan sanan totuuksia (Hebr.) 13:17.

Ylimmäinen pappimme

Ylimmäisenä pappinamme korotuksen tilassa oleva Vapahtajamme puolustaa meitä uskovaisia (Room. 8:34). Johannes kirjoittaa: ”Mutta jos joku syntii tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas” (1 Joh. 2:1). Vapahtajamme toimii puolustajanamme Jumalan oikeusistuimen edessä. Vaikka olemmekin uudestisyntyneitä Pyhän Hengen voiman kautta, niin me heikkoudessamme joka päivä rikomme Jumalan pyhää lakia vastaan. Kuinka lohduttavaa on tietää, että Vapahtajamme puolustaa meitä. Perustaen puolustuksensa suorittamaansa sovitustyöhön, hän sanoo: ”Isä, olen tehnyt heidän edestänsä kaiken, mitä he itse eivät voineet tehdä, mutta mitä sinä vaadit heiltä. Olen kärsinyt täydellisen rangaistuksen heidän synneistänsä. Annoin henkeni pelastaakseni heidät helvetin iankaikkisista tuskista. Heidät on pesty puhtaaksi minun verelläni. Heille ei ole siis nyt mitään kadotustuomiota.” Sen tähden, että Jeesus on täyttänyt Jumalan vanhurskauden vaatimukset, ottaa Jumala vastaan hänen puolustuksensa.

*Sä astuit Isäs kunniaan.
Nyt vastaat meidän eestä:
”Mä riensin ristin kuolemaan,
Sain voiton perkeleestä!
Sen pää on rikki poljettu,
Sen orjat siltä voitettu:
On ihmiskunta vapaa!*

ASELK:n VK, n:o 97:2.

Kuinka erinomainen puolustaja Jeesus onkaan! Kuuluisa lakimies kerran kertoi, miten hän ei koskaan ota puolustettavakseen eikä yritä vapauttaa sellaista henkilöä, jonka hän tietää olevan syyllisen. Mutta Jeesus ei ole kieltäytynyt ottamasta vastaan yhtäkään asiakasta. Hän itse sanoo: ”Joka minun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos” (Joh. 6:37).

Jeesus myös ylimmäisenä pappinamme rukoilee maailman puolesta. Hän ei rukoile, että maailma jatkaisi edelleen synneissään, vaan että armon aikaa jatkettaisiin niin, että ihmiset saisivat kuulla evankeliumia ja tulla kääntymykseen.

Kuninkaamme

Korotuksen tilassa oleva Vapahtajamme toimii myös kuninkaanamme. Kaikkivaltiaana hän vallitsee koko luomakuntaa, armonsanallaan hän hallitsee seurakuntaansa maan päällä ja vihdoin hän johdattaa sen iankaikkiseen kunniaan taivaaseen. Kuinka lohduttavaa onkaan tietää, että hän, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, on rakas Vapahtajamme. Ja kuinka lohduttavaa on myös tietää, että hän on seurakunnan pää ja että hän vallitsee koko luomakuntaa seurakunnan hyväksi. Me, hänen lapsensa, olemme lähempänä häntä kuin mikään muu. Siispä hän käyttää valtansa ja voimansa meidän, ystäviensä hyödyksi ja eduksi. Niin kuin Joosef Egyptissä käytti valtansa veljiensä hyväksi (1 Moos. 46, 47), samoin Jeesuskin vallitsee koko luomakuntaa meidän kristittyjen hyväksi. Hän johtaa maailman asioita niin, että kaikki vaikuttaa meidän parhaaksemme, jotka Jumalaa rakastamme (Room. 8:28).

Tulee takaisin

Ja kerran tämä sama Jeesus, joka astui ylös taivaasiin, tulee samalla tavalla kuin hän taivaaseen meni (Apt. 1:11). Sinä päivänä jokainen silmä hänet näkee; haudoissa olevatkin kuulevat hänen äänensä. Tämä on oleva kauhea päivä niille, jotka ovat Jeesuksen hyljänneet epäuskossa, mutta meille, jotka Jeesukseen turvaamme, uskoen hänessä syntimme anteeksi, se on oleva riemun ja ilon päivä. Me saamme kuulla hänen sanovan meille: ”Tulkaa, minun Isäni siunatut ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti” (Matt. 25:34).

*Sä Jeesus astuit taivaaseen.
Taas sieltä tulet kerran,
Ja kunniassa suuressa,
Saa kaikki nähdä Herran.
On silloin päivä tuomion,
Vaan nyt tää armonaika on:
Nyt synnit anteeks saadaan.*

Sionin Kannel 1941, n:o 583:3.

Mitä tapahtui helluntaina?

”Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.”
Apt. 2:4.

Näin kirjoittaa Luukas niistä opetuslapsista, jotka olivat yhdessä koolla helluntaipäivänä Jerusalemissa.

Paljon on olemassa erilaisia mielipiteitä siitä, mitä Jerusalemissa tapahtui sinä helluntaipäivänä. Hiljattain luin eräästä kirjasta kohdan, jossa puhutaan tästä tapauksesta. Siinä sanottiin mm., että Pyhä Henki silloin vuodatettiin opetuslasten sydämiin ja se oli heidän uudestisyntymisensä hetki. Kirjoittajan käsityksen mukaan opetuslapset eivät olleet saaneet Pyhää Henkeä, eivätkä olleet uudestisynty-

Helluntai Mitä tapahtui helluntaina?

neet ennen helluntaita. Hän sanoo tämän olevan mahdotonta, koska Pyhä Henki vuodatettiin vasta silloin. Hän myös vetoaa niihin Raamatun kohtiin, joissa Jeesus lupaa lähettää Pyhän Hengen vasta Hänen kirkastumisensa jälkeen, esimerkiksi seuraaviin kohtiin: (Joh. 14:16) ”Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti”, ja (Joh. 16:7) ”Teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönnne, mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän.” Kirjoittaja tekee näiden Raamatun kohtien johdosta sellaisen johtopäätöksen, että Pyhä Henki ei ollut opetuslasten sydämissä ennen Jeesuksen maailmasta poismenoa.

On selvää, että hän ei käsiti seuraavaa tosiasiaa. Raamatussa ei joka kohdassa, jossa puhutaan Pyhän Hengen tulemisesta, tarkoiteta uskoon tulemistä eli uudestisyntymistä, vaan useissa kohdissa puhutaan Hengen antamisesta suuremmassa mitassa ja Hengen erikoisten lahjojen antamisesta niille, jotka ovat jo uskossa.

Siellä missä on tosi usko, on sen aina saanut aikaan Pyhä Henki. Apostoli Paavali kirjoittaa Korinttolaisille: ”Sen tähden minä teen teille tiettäväksi, ettei kukaan... voi sanoa: Jeesus olkoon Herra, paitsi Pyhässä Hengessä.” (1 Kor. 12:3) Myös Vanhan Testamentin uskovaisilla oli Pyhä Henki. Psalmin kirjoittaja sanoo: ”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki. Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi.” (Ps. 51:12,13)

Kaikilla tosi uskovaisilla Jeesuksen aikana oli Pyhä Henki jo ennen Hänen kirkastumistaan ja maailmasta poismenoaan. Käsittämättömyyttä on, miten joku voisi väittää, etteivät Jeesuksen opetuslapset olisi voineet olla Hengen saamia ja uudestisyntyneitä ennen Jeesuksen kirkastumista, koska Pyhä Henki ei ollut vielä vuodatettu. Pietari teki ihanan uskontunnustuksen, kun hän sanoi Jeesukselle: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika”. Ja tähän Jeesus vastasi: ”Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” (Matt. 16:16,17) Ajatelkaa myös Mariaa, Elisabetia, Simeonia, Marttaa ja niitä monia muita, jotka tunnustivat uskonsa Jeesukseen. Kaikilla heillä oli Pyhä Henki. Eivät he muuten olisi voineet uskoa, koska Raamattu sanoo:

Helluntai
Mitä tapahtui helluntaina?

”Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on.” (1 Kor. 2:14)

Lukiessamme Uutta Testamenttia huomaamme ensiksi, että Jeesus antoi kaikille opetuslapsillensa lupauksen, että Hänen kirkastumisensa jälkeen (Joh. 7:39) Henki annetaan heille suuremmassa mitassa todistamaan Vapahtajasta (Joh. 15:26) johdattamalla heidät kaikkeen totuuteen, (Joh. 16:13); toiseksi, että Jeesus myös lupasi antaa opetuslapsillensa, heidän niitä tarvitessaan, erikoisia Pyhän Hengen lahjoja, niin kuin tapahtui helluntaipäivänä, (Apt. 1:5; 2:1–21,33) ja myöhemmin apostolien aikana, (Apt. 10:44–47) sekä vielä nytkin ”jakaen kullekin erikseen, niin kuin tahtoo”, (1 Kor. 12:4–11) Kyllä Pyhä Henki oli toiminut armovälineiden kautta jo ennen Jeesuksen kirkastumista ja poismenoa, mutta Hengen lahjojen antaminen suuremmassa mitassa, ja Hengen erikoisten lahjojen antaminen tapahtui sen jälkeen kun Jeesus oli kirkastettu. Saarnassaan, jonka hän piti helluntaipäivänä, Pietari sanoi: ”Koska hän siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut Pyhän Hengen lupauksen, on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette.” (Apt. 2:33) Näiden lahjojen tarkoituksena ei ollut tehdä ihmisistä kristityitä, vaan tehdä heistä parempia kristityitä ja paremmin varustaa heidät olemaan Jeesuksen todellisia todistajia maailmassa. Jeesus sanoi: ”Vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka.” (Apt. 1:8)

Kuinka monta harhakäsitystä onkaan syntynyt sen johdosta, että ei ole käsitetty sitä, että Raamatussa ei aina tarkoiteta uskoon tulemistä eli uudestisyntymistä, kun Hengen tulemisesta ja lähettämisestä on kysymys. Tämän väärän käsityksen johdosta ovat jotkut kieltäneet kasteessa tapahtuvan uudestisyntymisen, ovat väittäneet, että kirjoitetulla Sanalla ei ole voimaa uudestisyntyttää, ja onpa vielä ollut sellaista mielipidettä, että voitaisiin olla uskossa ilman Pyhää Henkeä!

Antakaamme kirjoitusten selittää kirjoitukset. Totta on, että Pyhä Henki tuli opetuslapsiin helluntaina. Totta on, että Jeesus lupasi lähettää Puolustajan, ja että Johannes kirjoittaa: ”Sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu.” (Joh. 7:39) Mutta

Helluntai Mitä tapahtui helluntaina?

yhtä totta on, että opetuslapset olivat jo ennen helluntaita uskossa. Sanotaanhan että he tulivat helluntaina ”täytetyiksi” Pyhällä Hengellä. (Apt. 2:4) Ja totta on myös, että Pyhä Henki oli jo ensimmäisen Vanhan liiton uskovaisen sydämessä ja että Hän on ollut jokaisen uskovaisen sydämessä kautta aikakausien, sillä ilman Pyhää Henkeä ei voi olla tosi uskoa. (1 Kor. 12:3)

Vielä tänäkin päivänä Pyhä Henki tekee työnsä armovälineiden, Sanan ja Sakramenttien kautta. Hän synnyttää uskon sydämeen, valaisee lahjoillaan, pyhittää ja varjelee oikeassa uskossa. Kaikkia niitä erikoisia lahjoja, jotka annettiin opetuslapsille helluntaina, hän ei ole luvannut antaa jokaiselle uskovaiselle. Mutta kaikille Uuden liiton uskovaisille kuuluvat nämä lupaukset: ”Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti.” (Joh. 14:6) ”Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta.” (Joh. 15:26) ”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen.” (Joh. 16:13) Henki tulee ja pysyy luonamme runsaine lahjoineen Sanan ja Sakramenttien kautta. Käyttäkäämme siis ahkerasti Jumalan armovälineitä, että saamme omaksemme ne Hengen lahjat, jotka kirkastettu Vapahtajamme on luvannut meille antaa.

Pyhä Kolmiykseys

Kuulunko Pyhään kristilliseen seurakuntaan

Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä.

Ef. 2:19-22.

Tämä Raamatun kohta puhuu meille Pyhästä kristillisestä seurakunnasta. Sitä tutkiessamme kysykäämme:

Kuulunko minä tähän seurakuntaan?

Efeson seurakunta koostui pääasiallisesti pakanuudesta kristinuskoon kääntyneistä. Juutalaisilla oli taipumus pitää heitä vähempiarvoisina. He olivat niitä 'ympärileikkaamattomia', jotka eivät olleet Aabrahamin lapsia kuten he. Nämä syytökset todennäköisesti vaivasivat näitä pakanuudesta tulleita kristityitä. Sielunvihollinen varmaan käytti näitä syytöksiä hyväkseen ja teki kaikkensa synnyttääkseen heissä epäilyksiä ja masentaakseen heitä.

Apostoli Paavali siis vakuuttaa näille pakanuudesta kääntyneille, että he ovat varmasti Jumalan lapsia, seurakunnan oikeita jäseniä. Hän sanoo "Niin ette siis enää ole vieraita" jne. Sana 'siis' viittaa siihen, mitä hän on heille vähän ennemmin sanonut. Hän on korostanut heille sitä, että Jumala on heidät eläviksi tehnyt Kristuksen kautta. Hän on muistuttanut heille, että he ennen olivat kuolleet rikoksiinsa ja synteihinsä, vaelsivat "tämän maailman menon mukaan, olivat vihan lapsia niin kuin muutkin, olivat vieraat lupauksen liitolle ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Mutta nyt he eivät enää ole tällaisessa asemassa." Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikok-

siimme, eläviksi. Kristuksen kautta ”on meillä molemmilla, (juutalaisilla ja pakanoilla), pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö”. Ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, niin kuin ennen olitte, sanoo Paavali. Nyt olette samassa asemassa kuin kaikki Jumalan perheeseen kuuluvat. Jumalan silmissä ei ole Juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa.”

Jumalan perheen eli Pyhän kristillisen seurakunnan jäseneksi tullaan siis siten, että Jumala itse tekee hengellisesti kuolleesta hengellisesti elävän. Näkyvään seurakuntaan kuuluminen ei merkitse sitä, että ihminen ilman muuta kuuluu myös pyhään kristilliseen seurakuntaan. On mahdollista, että ihminen on kastettu, on näkyvän seurakunnan toimiva jäsen, tuntee kristinopin, elää ulkonaisesti hurskasta elämää, mutta ei kuitenkaan kuulu Jumalan perheeseen. Tähän perheeseen näet kuuluu ainoastaan se, jonka sydämen Pyhä Henki on saanut lain kautta särkeä; se, jolle hän on saanut kirkastaa Kristuksen, niin että hän on löytänyt hänessä lohdutuksen ja turvan syntiä ja kuolemaa ja kaikkia pimeyden voimia vastaan. Tätä Pyhän Hengen työtä kutsutaan myös uudestisyntymiseksi eli uskoon tulemiseksi.

Kuulunko Pyhään kristilliseen seurakuntaan? Tutkikaamme itseämme tämän kysymyksen valossa. Kysymys on tärkeä, sillä se, joka ei tähän seurakuntaan kuulu, on ”ilman toivoa ja Jumalaa maailmassa” ja matkalla sinne, missä hän joutuu olemaan erotettuna Jumalasta iankaikkisesti.

Tutkiessasi itseäsi ehkä hätäntyneenä sanot: ”Voi minua! En näe itsessäni muuta kuin syntiä. Näen vain tekemättömiä töitä, lukemattomia laiminlyöntejä. Näen rakkaudettomuutta ja ylpeyttä, laiskuutta ja penseyttä. Ne turhat sanat, jotka olen lausunut, kaikuvat korvissani. Ne pahat teot, jotka olen tehnyt, vyöryvät silmiäni edessä. Voi, miten voin seistä Jumalani edessä?”

Tällaista näemme, kun katsomme sydämeemme ja tekoihimme. Mutta ajatellessamme kysymystä: Kuulunko Pyhään kristilliseen seurakuntaan, on meidän katsottava myös Kristukseen, joka on tämän seurakunnan pää. Hän sanoo meille: ”On totta, että olet vihoittanut pyhän ja vanhurskaan Jumalan synneilläsi. Olet ansainnut kadotustuomion. Mutta minä, Jumalan oma Poika, olen tullut maail-

maan ja sinun sijaisenasi tehnyt edestäsi sen, mitä Jumala sinulta vaati, mutta mitä et pystynyt tekemään. Olen täyttänyt jokaisen käskyn edestäsi. Olen kantanut sinun ja koko maailman syntikuorman omassa ruumiissani ristin puuhun. Siellä olen edestäsi kärsinyt sen iankaikkisen rangaistuksen, jonka ansaitsit synneilläsi. Siellä vuodatin vereni ja annoin henkeni puolestasi. Näin maksoin syntivelkasi, sovitin sinut ja koko maailman Jumalan kanssa. Minun tähteni Jumala antoi kaikkien synnit anteeksi. Hän lupaa, että kuka ikinä minuun uskoo, kuka ikinä turvaa siihen, että minun vereni puhdistaa hänet kaikesta synnistä, sille ei ole mitään kadotustuomiota. Aivan sellaisena kuin hän on, hän kelpaa taivaaseen.”

Ystävä, jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki. Älkäämme siis kysykö sydämeiltämme, kuulunko pyhään kristilliseen seurakuntaan, vaan kysykäämme Jumalalta. Hän sanoo meille Sanassansa: ”(Jeesuksessa) meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen hänen armonsa rikkauden mukaan.” Uskossa turvakaamme tähän lupaukseen. Silloin kuulumme Jumalan perheeseen. Kuulumme siihen ihmeelliseen joukkoon, jota Jumalan Henki kuljettaa kohti iankaikkista kirkkautta, siihen seurakuntaan, johon kuuluu jokainen, joka sydämessänsä turvaa Jeesuksen ansioon.

Apostoli, kolmen eri kuvan avulla, kertoo efesolaisille:

Mitä merkitsee kuulua Pyhään kristilliseen seurakuntaan?

Hän sanoo, että tämän seurakunnan jäseninä olemme pyhien kansalaisia, kuulumme Jumalan perheeseen ja olemme kiviä rakennuksessa. Jokaisella kuvalla hän tahtoo korostaa pyhän kristillisen seurakunnan eri puolia.

Sanalla ”kansalainen” hän muistuttaa meille, että tämän seurakunnan jäseninä meillä on kalliita oikeuksia ja etuja, samoin kuin maallisen valtakunnan jäsenilläkin on tiettyjä oikeuksia ja etuja. Sana, jota tässä käytetään, merkitsee enemmän kuin pelkkä kansalainen. Se merkitsee ”muiden kanssa samaa kansalaisoikeutta nauttiva.” Olemme samassa asemassa Jumalan silmissä kuin kaikki pyhät. Sielunvihollinen usein kiusaa meitä yrittämällä saada meitä epäilemään kelpoisuuttamme Jumalan edessä: ”Tuo ja tuo kristitty on niin pal-

jon lahjakkaampi kuin sinä, hän on niin täynnä henkeä ja tekee niin paljon enemmän kuin sinä, että tuskin sinä voit pitää itseäsi Jumalan valtakuntaan kuuluvana.” — Mutta tässä Jumala vakuuttaa meille, että jokainen Jeesukseen uskova, olkoon hän kuinka heikko ja puutteellinen, on kuitenkin samassa asemassa kuin kaikki pyhät. On totta, ettemme ole samanlaisia pyhitykseen nähden. Meillä on erilaisia lahjoja, toisella on vahvempi usko kuin toisella. Mutta jäsenyys Jumalan valtakunnassa ei riipu meidän teoistamme eikä edes uskomme vahvuudesta. Olemme pelastetut armosta uskon kautta. Heikkokin omistaa täydellisen anteeksiantamuksen, taivaan kaikkine aarteineen. Olemme samalla kalliilla verellä pestyjä kuin muutkin ja sama Henki asuu meissä. Olemme kaikkien pyhien kanssa kansalaisia.

”Olette Jumalan perhettä”. Kuulua perheeseen on aivan eri asia kuin olla kansalainen jossakin valtakunnassa. Perheessä on isä ja äiti, jotka rakastavat lapsiaan, kohtelevat ja hoitavat heitä rakkaudella. Suhde on hyvin läheinen. Kuuluessamme Jumalan perheeseen on meillä myös rakas taivaallinen Isä. Hän ei ole meille enää ankara tuomari, joka vain uhkaa ja vaatii, vaan hän on nyt armollinen Isämme. Jeesuksessa olemme oppineet tuntemaan hänet tällaisena armollisena Isänä, joka antaa kaikki syntimme anteeksi, joka antaa meille kaikki tarpeemme, varjelee meitä kaikesta vaarasta, hoitaa meitä hellästi ja kantaa meitä käsivarsillaan. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet,” ja jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä”. Meitä odottaa turmeltumaton, saastuttamaton ja katoamaton perintö taivaassa.

Apostoli sanoo myös, että Pyhän kristillisen seurakunnan jäseninä olemme osa rakennusta. Rakennus-kuvalla hän tahtoo kuvata seurakunnan kestävyyttä, lujuutta ja loistoa ja sitä, että se jatkuvasti kasvaa.

Hän puhuu ensin rakennuksen perustuksesta: ”Apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus.” Jokaisen pyhän kristillisen seurakunnan jäsenen uskon perustuksena ovat apostolit ja profeetat. Tässä ei tietystikään tarkoiteta apostoleita ja profeettoja henkilöinä. He ovat kuolleet, mutta he vielä

elävät ja toimivat kirjoituksiensa kautta. Jokainen ihminen, joka tulee uskoon, tulee uskoon näiden kirjoituksien eli Jumalan Sanan kautta. Ja näiden kirjoituksien keskipiste, niiden olemus, niiden ydin on Jeesus Kristus. Sekä Vanhan Testamentin profeetat että apostolit kirjoittivat hänestä. Ja hänet löydetään ainoastaan heidän sanastaan. Jolla ei ole apostolien ja profeettojen sanaa, sillä ei ole myöskään Jeesusta. Ja jolla ei ole Jeesusta, sillä ei ole oikeaa perustaa. Hän ei ole elävänä kivenä Jumalan rakennuksessa.

Jos tahdot kuulua Pyhään kristilliseen seurakuntaan, ystävä, sinun on pysyttävä apostolien ja profeettojen sanassa. Sinun on tarkattava, missä tätä sanaa puhtaasti julistetaan ja opetetaan. On totta, että pyhä kristillinen seurakunta on näkymätön, mutta Jumala on sanonut meille, missä se ilmenee täällä maailmassa. Se ilmenee siellä missä Kristuksen evankeliumia oikein opetetaan ja saarnataan ja missä sakramentit jaetaan Kristuksen käskyn mukaan. Nämä ovat ne merkit, jotka tulee olla jokaisella oikealla näkyvällä seurakunnalla. Tällaiseen näkyvään seurakuntaan tahtoo Jumalan lapsi kuulua.

Rakennuksen kulmakivistä, Jeesuksesta, Paavali sanoo: ”Jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa.” Kivi asetetaan kiven päälle. Seurakunta jatkuvasti kasvaa. Joskus meistä tuntuu siltä, että seurakunta aivan häviää maan päältä, kun näemme miten monet luopuvat uskostaan ja miten pimeyden voimat saavat voittoja. Mutta tässä meille muistutetaan, että rakennus kasvaa. Se kasvaa siihen asti kunnes valittujen täysi luku on saavutettu. — Muurilaasti, joka pitää kivet yhteen liitettynä on usko Jeesukseen. Tämä yksi rakennus on Jumalan silmissä siis sopusointuinen, kivet eivät ole siinä sikin sokin, eivätkä ne ole epätasaisia ja hiomattomia. Hän on itse jokaisen kiven hionut Pyhän Hengen kautta ja jokaisen hän on pessyt puhtaaksi Poikansa verellä. Tällaisia olemme me Pyhän kristillisen seurakunnan jäsenet Jumalan silmissä, vaikka itsessämme olemme vielä epätasaisia ja hiomattomia synnin tähden. Tästä johtuu, että maailma ei näe tätä rakennusta sellaisena kuin se tässä raamatunkohdassa kuvataan. Maailma näkee kyllä Jumalan kivilouhimon hedelmää. Se näkee Jumalan lasten rakkauden tekoja, sen valon jota he heijastavat, kun he Kristuksen rakkauden vaatimina kulkevat Jumalan teitä. Mutta se näkee myös, että nämä

Jumalan lasten nimeä kantavat eivät ole kaikki näkyvässä yhteydessä, se näkee myös heidän puutteensa ja heikkoutensa. Tämän on synti saanut aikaan. Tätä syntiä vastaan Jumalan lapset taistelevat ja odottavat sitä päivää, jolloin he täydellisiksi tulevat.

Ja tällainen päivä aivan varmasti tulee. Paavali sanoo: ”Koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa.” Pyhällä temppelillä Paavali tarkoittaa Jumalan seurakuntaa sellaisena kuin se on viimeisenä päivänä täydessä kirkkaudessaan, jolloin viimeinen valittu on siihen liitetty. Silloin kun viimeinen kivi on asetettu paikalleen ja kirkon telineet, eli tämä maailma, puretaan, silloin pyhä temppeli seisoo kaikessa loistossaan kaikkien nähtävänä. Silloin ei kukaan näe kivissä mitään epätasaisuutta tai hiomattomuutta. Tämän pyhän temppelin kirkkaus on oleva aivan häikäisevä. Silloin kuivuu Jumalan lasten silmistä se viime kyynelkin, sillä ei enää ole itkuja eikä mitään murhetta. Ja ne, jotka suuresta ahdistuksesta ovat tulleet, saavat kasvoista kasvoihin nähdä hänet, jonka veressä he vaatteensa valkaisivat. Ja se uusi virsi, joka kaikui jo täällä ajassa, kaikuu silloin täysin sävelin Karitsan ylistykseksi, kiitokseksi ja kunniaksi.

”Hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asu-mukseksi Hengessä.” Ajatelkaamme ystävät, tätä. Ajatelkaamme ja kiittäkäämme. Aamen.

Mihin kiinnität katseesi

Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta. Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi.

Matt. 6:19-21

Kesä on saapunut. Ehkä juuri tällä hetkellä teet suunnitelmia kesäloman viettoa varten. On hyvä asia, että saat itsellesi muutamia vapaita viikkoja, jolloin voit rentoutua ja edes vähäksi aikaa unohtaa jokapäiväiset tehtäväsi. Tällainen loma-aika on sekä ruumiillisesti että henkisesti virkistävää. Mutta vaikka aiot vähäksi aikaa unohtaa jokapäiväiset tehtäväsi, ethän samalla aio unohtaa Jumalaa ja Hänen antamiaan armovälineitä? Ethän aio ottaa ”hengellistä lomaa”? Sielunvihollinen kyllä toivoo, että ottaisit myös tällaisen loman, sillä hän ei itse koskaan ota lomaa. Jos sinä siis aivan tykkänään jätät seurakuntasi ja laiminlyöt armovälineet kesän ajaksi, kuinka helppoa on silloin hänen työnsä sinun kohdallasi, ja kuinka suuressa vaarassa sinä olet!

Tahdon siis yllä olevan Raamatun kohdan johdolla kysyä sinulta, rakas lukija, **mihin sinä kiinnität katseesi?**

Tämän tekstin kautta Jeesus tahtoo sinulle sanoa:

Älä kiinnitä katsettasi tämän maailman aarteisiin, vaan kiinnitä katseesi taivaallisiin aarteisiin.

Älä kiinnitä katsettasi maailman aarteisiin

Jeesus sanoo: *Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaavat ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat.* Jeesus ei näillä sanoillansa tarkoita sitä, että meidän tulee välttää ja halveksia kaikkea maallista tavaraa ja tähän maailmaan kuuluvaa. Et löydä Raamatusta sellaista kohtaa jossa sanottaisiin,

että maallinen tavara ja raha itsessään ovat syntiä. Päinvastoin ne ovat Jumalan lahjoja. Paavali kirjoittaa Timoteukselle: *Sillä kaikki, minkä Jumala on luonut, on hyvää, eikä mikään ole hyljättävää, kun se kiitoksella vastaanotetaan; sillä se pyhitetään Jumalan sanalla ja rukouksella.* (1 Tim. 4:4,5) Jumala on käsenyt meidän rukoilla jokapäiväistä leipää ja ansaita sen työnteolla. Tessalonikalaisille Paavali sanoi: *”Kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömäkään pidä.”* (2 Tess. 3:10) On oikein, että etsimme itsellemme ruokaa ja muita elämän tarpeita.

Mutta tässä tekstissämme Jeesus tahtoo osoittaa meille, että meidän ei tule näistä asioista tehdä itsellemme aarteita. Toisin sanoen: Maalliset tavarat, omaisuus, raha jne. eivät itsessään ole syntiä, mutta me voimme käyttää niitä väärin. Jos niistä tulee meille aarteita, jos kiinnitämme sydämemme niihin ja annamme niiden työntää Jeesuksen syrjään, silloin niistä tulee meille aarteita.

Kun kuulemme tämän tekstin sanat, meillä on taipumus soveltaa ne toisiin, eikä itseemme. Ajattelemmme: Jeesus tässä puhuu rikkaille — ei minulle. Mutta näin ei asia ole. Jeesus lausuu nämä sanat tavalisille ihmisille — työläisille, kalastajille, maanviljelijöille, talonmännille jne. Ja tänään hän myös tämän tekstin kautta ei puhu ainoastaan rikkaille, vaan myös meille kaikille — papeille, tehdastyöläisille, kirvesmiehille, metsätyöläisille, konttorityöläisille yms. Kyllä me voimme tehdä maallisesta tavarasta ja maallisista asioista aarteita itsellemme aivan samoin kuin rikkaatkin. Aarteemme voi olla kotimme, automme, kesämökkimme, liikkeemme, ystävämme, opiskelumme tai joku perheenjäsen. Jos mikä hyvänsä näistä on pääasia sydämessämme ja elämässämme, se on meidän aarteemme.

On ikävää katsella sellaista henkilöä, jolla on joku maallinen asia aarteenaan. On ikävää huomata, miten tämä ”aarte” tekee hänestä orjan. Hän voi olla seurakunnan jäsen, mutta Jeesus ja seurakunnan toimeentulo eivät ole hänelle sydämen asioina. Hänen ”aarteensa” tulee ensin. Hän ei voi palvella Jeesusta, koska hänen täytyy palvella todellista mestariansa eikä kukaan voi palvella kahta Herraa. Hän ei voi palvella lähimmäisiensä ja osoittaa heille todellista rakkautta, koska hänen ”aarteensa” on hänen ensirakkautensa ja todellinen mestarinsa. Ja tämä mestari vaatii hänen aikansa, hänen voimansa,

hänen ajatuksensa, hänen kaikkensa. Ei ole sydämessä tilaa tosiaarteelle — Jeesukselle; sille aarteelle, joka todella voisi tehdä hänet rikkaaksi ja antaa hänelle tosivapauden. Sattuvasti Jeesus sanoo: *Missä sinun aarteesi on, siellä on myös sydämesi.*

Ja ikävin kohta koko asiassa on se, että hänellä on aarteenaan sellainen aarre, joka ei kestä. Raha, maallinen tavara, korkea virka, maailman kunnia — ei mikään näistä kestä, eivätkä ne voi pelastaa ihmisen sielua siitä iankaikkisesta rangaistuksesta, jonka hän on synneillensä ansainnut. Jeesus sanoo: *Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa?* Siis ihmiset voivat viettää koko elämänsä etsiessään itsellensä maallisia rikkauksia, he voivat syödä, juoda ja iloita, tai he voivat tehdä itselleen aarteiden heidän omasta viisaudestaan, mutta kerran he tulevat huomaamaan, että heidän aarteensa on otettu heiltä pois. He astuvat iäisyyteen ja kauhistuneina huomaavat, ettei heitä siellä mikään aarre odota, ei ole mitään, mihin voivat turvata. Iäisyys täytyy viettää siinä iankaikkisessa tuleksessa, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä. Silloin he huomaavat, kuinka tyhmiä he olivat, kun kokosivat itselleen aarteita maan päälle eivätkä noudattaneet Jeesuksen kehotusta ja koonneet itselleen aarteita taivaaseen, *missä ei koi ja ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta.*

Eräässä vertauksessa Jeesus kuvasi minkälainen on oleva sellaisen ihmisen iankaikkinen kohtalo, joka kokoaa itselleen aarteita maan päälle ja epäuskossa hylkää tosiaarteiden, Jeesuksen. Mielessäni on vertaus rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta. Helvetissä rikas mies pyysi lievitystä tuskallensa, mutta sitä hän ei saanut, sillä kuoleman jälkeen ei ole mitään pelastuksen mahdollisuutta.

Nyt on aika kiinnittää katseemme taivaallisiin aarteisiin; huomenna voi olla liian myöhäistä.

Kiinnitä katseesi taivaallisiin aarteisiin

Näin Jeesus kehottaa meitä tekemään. Tekstissämme hän sanoo: *”Kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta.”* Näillä sanoilla Jeesus tahtoo meille sanoa: ”Pitäkää kalleimpana aar-

teenanne iankaikkista pelastustanne. Pelastuksenne on siinä, että uskotte minuun Jumalan Poikana ja Vapahtajananne synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta.” Aarteiden kokoaminen taivaaseen ei ole siis sitä, että me itse yritämme itseämme pelastaa omilla teoillamme. Raamattu sanoo: *”Ei mikään liha tule hänen (Jumalan) edessään vanhurskaaksi lain teoista.”* (Room. 3:20) Jeesus on hankkinut meille täydellisen pelastuksen, kun hän täytti kaikki lain vaatimukset edestämme ja kun hän Golgatan ristillä maksoi syntivelkamme kärsien edestämme iankaikkisen rangaistuksen vuodattaen pyhän, kalliin verensä ja antaen henkensä. Näin hän pelasti meidät eikä tähän täydelliseen pelastukseen voi kukaan mitään lisätä. Koko maailma tuli sovitetuksi Jumalan kanssa hänen kauttansa. Johannes kirjoittaa: *Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.*

Aarteiden taivaaseen kokoaminen on siis, ensiksi sitä, että ihminen Jumalan antamalla uskon kädellä omistaa tämän valmiin pelastuksen, jonka Jeesus on hänelle hankkinut. Tämä edellyttää, että ihminen huomaa olevansa syntinen, matkalla iankaikkiseen kadotukseen, sillä ei hänelle Kristuksen ansaitsema pelastus kelpaa, jos hän luottaa itseensä. Oi, että sinäkin siis, rakas lukija, olet Jumalan laista tullut huomaamaan olevasi kadotettu syntinen ja olet profeetta Jesajan kanssa huutanut: *”Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet...”* (Jes. 6:5) ja olet Daavidin kanssa sanonut: *”Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt”* (Ps. 51:7) *”minä tunnen rikokseni, ja minun syntini on aina minun edessäni”*. (Ps. 51:4) Ainoastaan jos Jumalan laki on saanut sinuun näin vaikuttaa, on Jeesuksen ansaitsema pelastus voinut sinulle kelvata ja sinäkin olet voinut koota itsellesi aarteita taivaaseen.

Mutta aarteiden kokoaminen taivaaseen ei ole ainoastaan sitä, että uskossa omistamme Jeesuksen ansaitseman pelastuksen. Se on myös sitä, että pidämme kalleimpana aarteenamme tätä pelastustamme. Se on sitä, että Paavalin kanssa sanomme: *”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana — että voitaisin omakseni*

Kristuksen.” (Fil. 3:8) Se on sitä, että hylkäämme kaikki, mikä on Jeesuksen tahtoa vastaan ja arvostelemme kaikki asiat Jeesuksessa.

Aarteiden kokoaminen taivaaseen on siis myös sitä, että käytämme uskollisesti Jumalan antamia armovälineitä, sillä Pyhä Henki pitää meidät uskossa Jeesukseen ainoastaan näiden välineiden kautta. Jeesus saapuu luoksemme ja pysyy luonamme ainoastaan Sanan, Kasteen ja Pyhän Ehtoollisen kautta. Jos emme näitä armovälineitä käytä, ei Jeesus voi olla meille kaikki kaikessa. Maalliset aarteet työntävät pian hänet pois sydämeistämme ja uskomme sammuu. Sellainen siis kokoaa itsellensä aarteita taivaaseen, joka, niin kuin Maria, valitsee hyvän osan, kuulee Jeesuksen sanaa ja tutkii sitä uskovin sydämin; joka, niin kuin Luther, usein muistaa kasteessa saatuja siunauksia ja antaa kasteen velvoittaa häntä uuden elämän vaeltamiseen ja joka, niin kuin ensimmäiset kristityt, usein osallistuu Herran armoateriaan, ottaa vastaan Kristuksen tosi ruumiin ja veren panttina ja sinettinä siitä, että hänen syntinsä ovat anteeksiannetut.

Kun Jeesus ja hänen ansaitsemansa siunaukset ovat sinun aarteesi, ystävä, sinulla on aarteita, joita ei voida verrata maallisiin aarteisiin. Sinulla on aarteita, jotka tuottavat sinulle iloa ja lohdutusta tässä elämässä ja jotka kestävät kautta iäisyyden. Kuolema ei voi ottaa näitä aarteita sinulta. Kuolema merkitsee vain sitä, että saat alkaa täydellisesti näitä aarteita nauttia.

Jumala auttakoon sinua kiinnittämään katseesi näihin aarteisiin.

Johannes
Kastajan
päivä
juhannus

Johannes Kastaja esikuvana meille

Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnasi taivasten valtakuntaa Juudean erämaassa ja sanoi: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle." Sillä hän on se, josta profeetta Esaias puhuu sanoen: "Huutavan ääni kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi.'" Ja Johanneksella oli puku kamelin-karvoista ja vyötäisillään nahkavyö; ja hänen ruokanaan oli heinäsiirakat ja metsähunaja. Silloin vaelsi hänen tykönsä Jerusalemin ja koko Juudea ja kaikki Jordanin ympäristö, ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä. Mutta nähdessään paljon fariseuksia ja saddukeuksia tulevan kasteelle hän sanoi heille: "Te kyykkäämeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa? Tehkää sentähden parannuksen soveliaita hedelmiä, älkääkää luulko saattavanne sanoa mielessänne: 'Onhan meillä isänä Abraham'; sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Abrahamille. Jo on kirves pantu puitten juurelle; jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen. Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvoinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisunsa aittaan, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulossa."

Matt. 3:1–12

Kesäkuun 24. päivänä vietetään Johannes Kastajan päivää. Kirkkoisämme ovat omistaneet erikoisen päivän tälle miehelle, jonka Jumala lähetti valmistamaan tietä Jeesukselle. On sopivaa, että tällaista päivää vietämme, sillä Jeesus itse sanoi Johanneksesta: "Ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja." Tätä päivää viettäessämme tahdomme kiinnittää huomiomme yllä olevaan raamatunkohtaan, jossa tämä Jumalan mies meil-

le kuvataan. Siitä käy ilmi, että Johannes on sekä henkilönä että todistajana esikuva, jota jokaisen uskovaisen tulisi seurata.

Johannes Kastaja henkilönä on esikuva

Matteus kirjoittaa. ”Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnasi Juudean erämaassa.” Sanat ”niinä päivinä” tarkoittavat sitä aikaa, jolloin Jeesus vaelsi näkyvässä muodossa täällä maan päällä, erityisesti sitä aikaa, jolloin Hän alkoi julkisen saarnavirkansa. Tämä Johannes, josta tekstimme puhuu, ei ole evankelista ja apostoli Johannes, vaan Sakariaan ja Elisabetin poika, hän, jonka syntymän tai vaan enkeli ilmoitti. Hän syntyi Juudeassa. Häntä kutsutaan Johannes Kastajaksi hänen erikoisen työnsä johdosta.

Minkälainen oli Johannes Kastaja henkilönä? Luemme tekstisämme: ”Ja Johanneksella oli puku kamelinkarvoista ja vyötäisillään nahkavyö; ja hänen ruokanaan oli heinäsirkat ja metsähunaja.” Johannes ei ollut henkilö, joka rakasti ylellisyyttä. Hän ei ollut leipäpappi eikä mammonan palvelija. Hänen sydämensä ei ollut kiintynyt tämän maailman aarteisiin. Hän tiesi, että Jumala oli lähettänyt hänet sinne erämaahan valmistamaan Jeesukselle tietä, voittamaan Jeesukselle seuraajia parannuksen saarnaamisen ja kasteen kautta. Tälle työlle hän antautui ja luotti siihen, että Jumala, joka oli kutsunut hänet sitä tekemään, oli myös antava hänelle kaikki elämän tarpeet. Hän tyytyi siis yksinkertaiseen ruokaan ja vaatimattomiin vaatteisiin. Hän, kuten Paavalikin, osasi elää niukkuudessa. Kaiken tuli palvella pääasiaa, syntisten johdattamista Jeesuksen luo.

Voimme paljon oppia Johannekselta. Meillä kaikilla on taipumus kiinnittää liiaksi huomiota itseemme ja maallisiin asioihin. On niin kovin tärkeää se, että meillä on kaikki mukavuudet ja että kaikki tämän elämän asiat sujuvat mieleemme mukaan. Jos asiat eivät mene niin kuin tahdomme, jos emme saa, mitä toivomme saavamme, olemme tyytymättömiä, napolisemme ja usein annamme näiden maallisten vaikeuksien vaikuttaa hengelliseen elämäämme. Emme voi iloita autuudestamme, emme mielellämme osallistu Jumalan valtakunnan työhön, puuttuu intoa ja halua ja työ tuntuu rasittavalta. Teemme aivan päinvastoin kuin Johannes. Hänelle, kuten jo sanoimme, oli kaikkein tärkeintä se, että sieluja voitetaan Jeesukselle.

Kaikkien muiden asioiden täytyi palvella tätä pääasiaa. Mutta meidän kohdallamme on usein niin, että Jumalan valtakunnan työn tekemisemme riippuu siitä, miten maalliset asiamme sujuvat. Joku on sattuvasti sanonut, että monet papitkin ovat enemmän huolissaan lampaitten villasta kuin itse lampaista. Jumala auttakoon meitä kaikkia seuraamaan Johanneksen esimerkkiä.

Johannes oli myös luonteeltaan nöyrä. Hän sanoi kansalle: ”Minä kastan teidät vedellä parannukseen” mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.” Johannes puhuu tässä Jeesuksesta. Hän antaa Jeesukselle kaiken kunnian. Vaikka hänen tykönsä vaelsi Jerusalem, koko Juudea ja kaikki Jordanin ympäristö, kuten tekstissämme sanotaan, ja vaikka hän olisi voinut käyttää tätä ihmisten suosiota omaksi eduksensa, hän ei näin tehnyt. Hän oli vain huutavan ääni erämaassa. Hän halusi pysyä vain äänenä. Hän viittasi Jeesukseen ja sanoi: ”Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.”

Kiitos olkoon Jumalalle, että maailmassa on vieläkin sananjulistajia, jotka kaikessa hiljaisuudessa, nöyrinä tekevät työtänsä. Maailma ei huomaa heitä, koska he eivät etsi kunniaa itselleen, vaan kirkastavat Kristusta. Mutta kuitenkin he ovat maan suola ja iäisyydessä he saavat kuulla Herran sanovan heille: ”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija.” Jumala auttakoon meitä kaikkia nöyrinä palvelemaan Herraa. Suokoon Hän, että voimme unohtaa itsemme ja kaikessa kirkastaa Jeesusta — todistuksellamme, tunnustuksellamme ja elämällämme.

Johannes on myös esikuva meille uskossaan. Hänen uskonsa käy ilmi seuraavista sanoista, jotka hän lausui kuulijoilleen: ”Se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan. Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.” Johannes on varma siitä, että Jeesus on Jumalan Poika, taivaan ja maan Herra, joka Hengen kautta uudestisyntyttää, vanhurskauttaa, pyhittää ja uskossa säilyttää syntisen. Tätä työtä hän kutsuu ”Hengellä ja tulella kastamiseksi”. Hän sanoi myös Jeesuksesta: ”Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.” Johannes itse uskoi siihen Jeesukseen, jolle hän tietä valmisti. Hän oli itse saa-

nut sydämessään kokea sen, mitä hän julisti. Jeesus oli hänenkin Vapahtajansa. Hänessä oli syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus juuri hänellekin. Uskokaamme mekin Jeesukseen. Raamattu sanoo: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.” (Joh. 3:36)

Johannes Kastaja on esikuva todistajana

Johannes on myös esikuva meille todistajana. Hän julisti lakia rohkeasti ja evankeliumia suloisesti. Julistaessaan lakia hän ei katsonut henkilöön. Fariseuksille ja Saddukeuksille, jotka olivat sen ajan suuressa kunniassa pidettyjä ihmisiä, hän sanoi: ”Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa. Tehkää sen tähden parannuksen soveliaita hedelmiä, älkääkä luulko saattavanne sanoa mielessänne: Onhan meillä isänä Aabraham. Sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Aabrahamille. Jo on kirves pantu puitten juurelle, jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää siis hakataan pois ja heitetään tuleen.” Fariseukset ja saddukeukset eivät tulleet Johannes Kastajaa kuulemaan sen tähden, etteivät he tahtoneet menettää arvoansa kansan silmissä. He luottivat siihen, että he olivat Aabrahamin jälkeläisiä. Synti ei vainannut heitä, evankeliumi ei kiinnostanut. Johannes siis sanoi heille suoraan, että heidän ulkonainen hartautensa ei hyödytä heitä. Heidän on tehtävä parannus. Heissä tulee tapahtua mielenmuutos. Heidän tulee käsittää, että he ovat itsessään kadotettuja ja tuomittuja syntisiä ja että heidän vanhurskautensa on kuin saastutettu vaate Jumalan silmissä. Muuten he joutuvat kadotukseen, sillä ainoastaan katuvaitselle, hädässä olevalle syntiselle kelpaa Kristus, jossa yksin on pelastus.

On olemassa sellaisia sananjulistajia, jotka julistavat ainoastaan sitä, mitä kansa tahtoo kuulla, etteivät he joutuisi arvostelun ja hyökkäyksien kohteiksi. Johannes ei ollut tällainen sananjulistaja. Hän julisti totuuden, vaikka tämä tuotti hänelle vainoa. Miten tärkeää olisi, että jokainen todistaja julistaisi lakia samalla tavalla kuin Johannes, että laki voisi tehdä työnsä, synnyttää todellista hätää sydämessä, niin että evankeliumi kelpaisi. Pantakoon pois kaikki puhe

ihmisen omasta hyvyydestä, pois kaikki ylimalkainen puhe synnistä! Saakoon jokainen syntinen kuulla, että hänellä on turmeltunut sydän, että hän ei kykene omin voimin ansaitsemaan Jumalan suosiota ja taivasta ja että juuri hän — eikä vain nuo pankkirosvot, juopot ja aviorikoksen tekijät — on ansainnut Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen pahoilla ajatuksillaan, himoillaan, sanoillaan ja teoillaan.

Vaikka Johannes julisti lakia, hänen pääsanomansa oli kuitenkin evankeliumin sanoma, kuten on jokaisen uskollisen sananjulistajan. ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle”, hän ilmoitti. Kuningas on saapunut tänne keskuuteen, Hän, joka on valtakunnan perustaja, ja jonka kautta on valtakuntaan pääsy. Hän on tullut ottamaan pois maailman synnin, täyttämään Jumalan vanhurskauden vaatimukset puolestanne, ansaitsemaan teille anteeksiantamuksen ja sovittamaan teidät Jumalan kanssa. Katsokaa uskon silmin tähän Jumalan Karitsaan, joka teidän tähtenne uhrataan kiroitulla ristin puulla. Hän on se, josta profeetat ovat kirjoittaneet, joka on ”haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden... ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.” Uskokaa Häneen! Uskon kautta saatte omaksenne taivaan kaikkine aarteineen vapaana armolahjana.

Tällaisen evankeliumin julistuksen kautta Pyhä Henki voi tehdä työtänsä. Tällaisia evankeliumin julistajia tarvitaan siis nytkin. Tahdothan sinäkin, rakas lukija, seurata Johanneksen esimerkkiä ja toimia Jeesuksen evankeliumin julistajana eli todistajana? Tälle tehtävälle on vain yksi edellytys, nimittäin se, että itse olet uskon silmin nähnyt Jeesuksessa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnin, sinunkin syntisi. Jos Jumalan armosta olet uskon lahjan saanut, osaat muillekin julistaa evankeliumin sanomaa, sitä ilosanomaa, että Jeesus Jumalan Poika on pyhällä elämällään, pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan sovittanut maailman Jumalan kanssa, ja joka ikinä Häneen uskoo, se ei huku vaan hänellä on iankaikkinen elämä. Kun näin teet, seuraat Johanneksen esimerkkiä.

Johannes Kastajan päivä
Johannes Kastaja esikuvana meille

*Herra tiedustaa kuin muinoin:
Mulle työhön käyt kenties?
Suur on kenttä, laiho laaja,
Työssä vain niin harva mies.*

*Varhain, myöhään tiedustaa hän
Multa, sulta, ystävä;
Vaan ken valmis on ja vastaa:
Tässä oon mä, lähetä.*

*Jos et poikki merten mennä
Voikaan villein joukkohon,
Eksyneitä paljon täällä
Myöskin ympärillä on.*

*Jos et Paavalin sä lailla
Voikaan suurta vaikuttaa,
Työstä Golgatan sä voinet
Hiljaisesti ilmoittaa.*

*Jos ei suuret ääntäs kuule,
Ilmoitathan pienille.
”Jeesus kuoli sunkin tähtes”,
Lausu heille kaikille!*

ASELK:n VK, n:o 508:1–3,5,6.

Kadonneet – löydetyt

Ja kaikki publikaanit ja syntiset tulivat hänen tykönsä kuulemaan häntä. Mutta fariseukset ja kirjanoppineet nurisivat ja sanoivat: "Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan." Niin hän puhui heille tämän vertauksen sanoen: "Jos jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän panee sen hartioillensa iloiten. Ja kun hän tulee kotiin, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut.' Minä sanon teille: samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. Tahi jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lamppua ja lakaise huonetta ja etsi visusti, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut.' Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen."

Luuk. 15:1-10

On monenlaisia juhlan aiheita. On syntymäpäiviä, hääjuhlia ja kotiintulojuhlia.

Taivaassa myös vietetään juhlia. Näin kertoo meille tekstimme. Mutta näiden taivaallisten juhlien aihe on aivan erilainen kuin ovat meidän maallisten juhliemme aiheet. Taivaassa näet vietetään juhlaa, kun syntinen tekee parannuksen. Siinä onkin todellinen juhla-aihe.

Jeesus kertoi näistä taivaallisista juhlista osoittaaksensa fariseuksille ja kirjanoppineille ja meille kaikille, miten kallis on jokainen yksityinen ihmissielu Jumalalle. Fariseukset ja kirjanoppineet näet aina napisivat, kun Jeesus seurusteli syntisten ja publikaanien kanssa. Syntisillä he tarkoittivat niitä ihmisiä, joiden synnit olivat kaikkien nähtävänä: haureudessa eläviä, juoppoja ja senkaltaisia. Publikaanit olivat Rooman valtion palveluksessa olevia juutalaisia — tullivirkailijoita, jotka tunnettiin epärehellisyydestään. Sakkeus oli sel-

lainen. Muistammehan, että hän, kun tuli uskoon, lupasi palauttaa nelinkertaisesti takaisin, mitä oli varastanut. — Publikaanien ja syntisten joukossa oli niitä, joihin Jeesuksen sana vaikutti ja synnytti synnin hätää. He riensivät Jeesuksen luo apua saamaan. Jeesus ei työntänyt heitä pois luotansa. Sillä hän oli tullut pelastamaan sitä, mikä kadonnut on ja halusi tuoda pelastuksen myös näille syntisille ja publikaaneille.

Osoittaakseen fariseuksille ja kirjanoppineille miten väärällä tavalla he suhtautuivat näihin ihmisiin ja miten kallis jokainen ihmisielu hänelle on, Jeesus esitti nämä kaksi vertausta: Vertauksen kadonneesta lampaasta ja kadonneesta hopearahasta.

Kadonnut lammas

”Jos jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentäyhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta kunnes hän sen löytää.” — Jos te näin menettelette, kun kadonnut lammas on kysymyksessä, miksi ihmettelette sitä, että minä etsin kadonneita syntisiä? Jokainen syntinen on minulle yhtä kallis. Olen tullut jokaista syntistä pelastamaan. Voi teitä, kun pidätte itseänne parempana näitä syntisiä ja publikaaneja. Näin te hylkäätte sen pelastuksen, jonka olen tullut teille hankkimaan. Sillä niin kauan, kun näette itsessänne jotakin parempaa kuin toisissa, teille ei kelpaa Jumalan armolahja. Pelastus saadaan ainoastaan lahjana. Sitä ei voida ansaita.

Miten tärkeä opetus tässä on meille. Meitä kaikkia tahtoo vaivata itse vanhurskauden synty. Me niin helposti ajattelemme jotakin julkisyntistä ja sydämessämme inhoamme häntä, tuomitsemme hänet ja sanomme: itseään hän saa syyttää siitä, että on tuossa tilassa. — Jeesus tahtoo meille sanoa: Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Vihatkaa toki syntiä, mutta rakastakaa syntistä, rukoilkaa hänen puolestaan ja tehkää kaikkenne auttaaksenne häntä. Muistakaa, että hänetkin on ostettu kalliilla hinnalla, minun pyhällä, kalliilla verelläni. Muistakaa, että Jumala tahtoo hänenkin pelastuvan. — Ajatelkaa omaa tilannettanne. Ei Jumala nähnyt teissä jotakin hyvää ja sen tähden pelastanut teitä. Te olitte luonnostanne aivan samassa tilassa kuin kaikki syntiset — kuolleet rikoksiin ja synteihin. Yksin armosta

olette tänään Jumalan lapsia. Jos uskot, että olet vähän parempi ja pyhempi kuin tuo julkisyntinen, silloin olet vielä kaukana Jumalan valtakunnasta.

Se, että Jeesus esitti tämän vertauksen fariseuksille ja kirjanoppineille, on osoitus siitä, että hekin olivat hänelle kalliita. Hän toki osoitti heille, että hän vihasi heidän syntiänsä. Kerran hän sanoi heille: ”Voi teitä kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä. Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä. — Voi teitä kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun olette valkeiksi kalkittujen hautojen kaltaisia; ulkoa ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa.” — Mutta vaikka hän heille näin ankarasti puhui, kuitenkin hän tässä kertoo heille paimenesta ja kadonneesta lampaasta, että he huomaisivat olevansa itse näitä kadonneita lampaita, joita Paimen oli tullut etsimään.

Samoin apostoli Paavali, joka joutui paljon kärsimään juutalaisten taholta, nuhteli heitä heidän synneistään, mutta samalla jatkuvasi rukoili heidän puolestaan ja toimi heidän hyväkseen, että he tulisivat kääntymykseen. Kerran hän sanoi: ”Sillä minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat minun sukulaisiani lihan puolesta.” (Room. 9:3) Nämä sanat kuvaavat niin syvää rakkautta, että ne ovat yli ymmärryksen.

Jumala varjeltakoon meitä, ettei meistä kukaan suhtautuisi fariseusten ja kirjanoppineiden tavoin niihin, jotka ovat julkisynteihin langettaneet. Auttakoon hän meitä Jumalan sanan perusteella tuomitsemaan synnin, kuten Paavali: ”Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelukset, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa.” (1 Kr. 6:9,10) Jumala auttakoon meitäkin näin sanomaan, mutta samalla auttakoon hän meitä rakastamaan heitä ja tekemään kaikkemme, että he tulisivat kääntymykseen ja uskoon. Varjeltakoon Hän meitä ylpeilemästä. Poistakoon Hän mielestämme kaikki ajatukset omasta hyvydestämme ja paremmuudestamme. Monille ylpeille on käynyt niin, että Jumala on sallinut heidän langeta syntiin, jotta he huomaisivat, ettei heillä ole syytä kerskata, ja kaikki on armoa.

Paimen etsii kunnes löytää kadonneen lampaan

Jeesus kertoo miten Paimen etsii kadonnutta lammasta kunnes hän sen löytää. Varmaan sinä, ystävä, sanot kanssani: Ikikiitos Sinulle, Jeesus, että Sinä etsit minuakin, kunnes minut löysit! Minä olisin tänä päivänä siellä synnin korvessa eksyneenä, suuressa vaarassa, jos Sinä et olisi minua etsinyt. Kiitos kristillisistä vanhemmista, jotka saattoivat minut Pyhän Kasteen armoliittoon. Kiitos jokaisesta varoituksesta, ahdistuksesta, nuhtelusta. Kiitos, että annoit minulle uuden sydämen, joka uskossa otti vastaan sen ilosanoman, että Sinä olet täyttänyt kaikki käskyt puolestani ja olet lunastanut minut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta pyhällä kalliilla verelläsi ja viattomalla kärsimiselläsi ja kuolemallasi. Sinulle tahdon elää ja sinussa tahdon kuolla.

Kun paimen löytää kadonneen lampaan, hän panee sen hartioilleen iloiten ja kantaa sen kotiin. Joku on sanonut: Kadoksissa oleva lammas oli Jeesukselle paljon raskaampi kuorma, kuin löydetty lammas hänen hartioillaan. Muistakaamme mekin, ystävät, ettei Jeesus väsy meitä kantaessaan. Hänelle on raskasta, kun joku lammas hylkää Hänen sanansa, seuraa vääriä opettajia ja uskoo heidän harhansa, tai alkaa kulkea maailman mukana synnin teitä. Mutta kun lammas uskossa turvaa Häneen, kuulee Hänen ääntänsä ja seuraa sitä, niin Hän mielellään kantaa meitä, mielellään antaa meille kaikki tarpeemme ja varjelee meitä kaikesta vaarasta. Vihdoin Hän kantaa meidät kotiin, sinne Isän kotiin, jossa on monta asuinsijaa ja jossa saamme olla Hänen kanssaan iankaikkisesti.

Paimen järjestää juhlan, kun hän saapuu kotiin löydetyn lampaan kanssa. Kuten mainitsimme, niin taivaassakin juhlitaan, kun syntinen tekee parannuksen. Niin suuri on syntisen kääntyminen Jumalan silmissä. Kaikki lampaat ovat Hänelle kalliita, niin myös ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, jotka eivät parannusta tarvitse. Ja miksi he eivät parannusta tarvitse? Sen tähden, että he ovat jo parannuksen tehneet. Paimen iloitsee heistäkin, mutta Hän iloitsee vielä enemmän, kun kadonnut lammas löytyy.

Kadonnut hopearaha

Vertaus naisesta, joka kadottaa hopearahan ja etsii sitä kunnes hän sen löytää, kuvaa meille, miten väsymättömästi Jeesus etsii jokaista yksityistä syntistä. Juudakselle, vielä silloin, kun tämä saapui Häntä kavaltamaan, Hän sanoo: ”Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit?” Näin Hän tahtoo vielä viimeisellä hetkellä sanoa: Olet ystäväni, harkitse nyt mitä aiot tehdä; ei ole liian myöhäistä tehdä parannus ja peruuttaa suunnitelmasi. — Kuolevalle ryöväriille Hän lupaa: ”Totisesti minä sanon sinulle, tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” — Hän katsoo Jerusalemin asukkaita ja itkee sanoen: ”Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.” (Mt. 23:37) Oi niitä keinoja, joita Hän nytkin käyttää syntisten etsinnässä. Hän kruunaa hyvyydellään, mutta kun hyvyys ei saa aikaan parannusta, Hän kuljettaa vaikeita teitä. Ja kun syntinen on kääntynyt ja alkaakin kulkea harhaan, Hän asettaa eteen esteitä, varoituksia. Käyttää ystäviä, seurakuntaa johdattaaksensa horjuvan lapsensa jälleen oikealle tielle. Kyllä sinä, ystävä, kuten minäkin, varmaan huomaat miten monenlaisia keinoja Hänen on täytynyt käyttää kääntääkseen katseemme takaisin Häneen, kun maailma on alkanut vetää puoleensa. Miten monta kolausta sinun on täytynyt saada, että olet huomannut vaarat ympärilläsi ja säästynyt vahingolta. Sinun täytyy sanoa Daavidin kanssa: ”Ennen kuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi. Sinä olet hyvä ja hyvin sinä teet. Opeta minulle käskysi... Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin; niin minä opin sinun käskysi.”

Ystävät, kadonneita lampaita ja hopearahoja on miljoonia täällä maailmassa. Eikö olisi kallis asia, jos meidän rukouksiemme ja todistuksiemme kautta Jumala saisi järjestää juhlan taivaassa? Mikä voisi tuottaa meille suurempaa iloa?

Niin, Hyvä Paimen etsi ja löysi meidätkin. Hän kantoi meidät laumaansa ja kerran Hän lähettää enkelinsä kantamaan sielumme Hänen luoksensa. Ikikiitos, kunnia ja ylistys Hänelle nyt ja iankaikisesti. Aamen.

Kirkastus- sunnuntai

Tunteista Sanan lupauksen varaan

Noin kahdeksan päivää sen jälkeen kuin hän oli tämän puhunut, hän otti mukaansa Pietarin ja Johanneksen ja Jaakobin ja nousi vuorelle rukoilemaan. Ja hänen rukoillessaan hänen kasvojensa näkö muuttui, ja hänen vaatteensa tulivat säteilevän valkoisiksi. Ja katso, hänen kanssaan puhui kaksi miestä, ja ne olivat Mooses ja Elias. He näkyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen poismenostansa, jonka hän oli saattava täytäntöön Jerusalemissa. Mutta Pietari ja ne, jotka olivat hänen kanssansa, olivat unen raskauttamia; mutta kun he siitä heräsivät, näkivät he hänen kirkkautensa ja ne kaksi miestä, jotka seisoivat hänen luonansa. Ja kun nämä olivat eroamassa hänestä, sanoi Pietari Jeesukselle: ”Mestari, meidän on tässä hyvä olla; tehkäämme kolme majaa, sinulle yksi ja Moosekselle yksi ja Eliaalle yksi.” Mutta hän ei tiennyt, mitä sanoi. Ja hänen tätä sanoessaan tuli pilvi ja peitti heidät varjoonsa; ja he peljästyivät joutuessaan pilveen. Ja pilvestä kuului ääni, joka sanoi: ”Tämä on minun Poikani, se valittu; kuulkaa häntä.” Ja äänen kuulussa he huomasivat Jeesuksen olevan yksin. Ja he olivat siitä vaiti eivätkä niinä päivinä ilmoittaneet kenellekään mitään siitä, mitä olivat nähneet.

Luuk. 9:28-36.

Taivaalliset antavat voimaa kestää maallisia

Sananjulistajia joskus syytetään siitä, että he puhuvat liikaa taivaallisista asioista ja aivan unohtavat, että olemme vielä täällä maan päällä. Syytös voi tulla niiltä, jotka eivät ensinkään ymmärrä, mikä on saarnan tarkoitus ja mikä on sananjulistajan tehtävä. He voivat olla sitä mieltä, että sananjulistajan tehtävä on puhua ainoastaan tämän maailman asioista ja neuvoa ihmisille, miten heidän tulee täällä maailmassa elää. Valitettavasti ainoastaan tällaista julistusta kuuluu monista kristillisen kirkon saarnatuoleista.

On totta, että sananjulistajan täytyy ottaa huomioon, että olemme täällä maailmassa, mutta hänen ei tule puhua tämän maailman asioista aivan niin kuin ne olisivat ainoa ja tärkein. Raamatun mukaan kristityn koko elämää, siitä saakka kun hän tulee uskoon, sävyttää Jeesuksen ilmestyminen kirkkaudessa viimeisenä päivänä ja tämän tapahtuman valossa tulee myös maallisista asioista puhua.

Tekstimme johtaa ajatuksemme taivaallisiin asioihin ja samalla antaa meille voimaa paremmin kestää maallisten asioidenkin hoitamista.

Jeesus etsi hiljaisen paikan rukousta varten

Tekstimme mukaan Jeesus otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen ja nousi vuorelle rukoilemaan kahdeksan päivää sen jälkeen, kun Pietari oli tehnyt jalon uskontunnustuksen ja sanonut Jeesukselle: Sinä olet Kristus elävän Jumalan Poika! Matteus ja Markus mainitsevat tämän tapahtuneen kuusi päivää sen jälkeen. Tässä ei ole ristiriitaa, sillä Luukas ottaa huomioon viimeisen päivän ennen tapahtumaa ja myös itse kirkastuspäivän, mutta Matteus ja Markus mainitsevat ainoastaan nuo kuusi välipäivää.

Vuoren, jolle Jeesus vei nämä opetuslapsensa, arvellaan olevan Taaborin vuori. Siellä Jeesus halusi kaikessa hiljaisuudessa rukoilla. Oletko huomannut, miten usein Raamattu mainitsee Jeesuksen etsineen hiljaisen paikan rukousta varten. Rukous oli tärkeä osa Hänen elämänsä.

Jos synnittömälle Jumalan Pojalle rukous oli niin tärkeä, miten tärkeä sen tulisikaan olla meille syntisille ihmisille, jotka elämme täällä pahassa maailmassa vihollistemme piirittämänä. Eikö meidän tulisi kiittää Jumalaa, että meille on annettu tämä kallis etuoikeus. Että saamme viedä Jumalalle kaikki asiamme rukouksessa ja olla varmoja siitä, että kun Jeesuksen nimessä rukoilemme, Hän kuulee ja vastaa tavalla, joka on meidän parhaaksemme.

Mutta mitä tekevät nämä opetuslapset, kun Jeesus rukoilee? Tekstimme sanoo, että Pietari ja ne jotka olivat hänen kanssansa, olivat unen raskauttamia. Ihmetteletkö, että Jeesuksen opetuslapset vaipuvat uneen Jeesuksen läsnä ollessa, vaikka ovat kuulleet hänen huuiltaan niin ihmeellistä puhetta ja ovat saaneet nähdä Hänen te-

kevän niin ihmeellisiä tekoja? On muistettava, että vaikka he olivat apostoleita, he olivat ihmisiä. Ehkä Raamattu kertoo heidän uneliaisuudestaan lohdutukseksi meille, ettemme saisi sellaista kuvaa, että Jeesus ja Hänen pelastuksensa ovat vain niitä erittäin hurskaita ihmisiä varten, eikä lainkaan meille tavallisille syntisille ihmisille. Inhimillisiä he olivat, nämä apostolit, ja usein vähäuskoisia.

Jumala on herättänyt uskovansa hengellisestä unesta

Mutta siitä hengellisestä unesta, jossa jokainen ihminen on luonnostaan, siitä he olivat Pyhän Hengen voiman kautta heränneet. Kuten mainitsimme, kahdeksan päivää aikaisemmin Pietari puhui kaikkien opetuslasten puolesta sanoessaan: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” Ja tämä oli heidän tunnustuksensa koko elämän ajan. Ainoastaan Juudas Iskariot hylkäsi Jeesuksen sanan, lankesi uskostaan ja meni omaan paikkaansa, kuten Raamattu sanoo.

Miten kiitollisia saammekaan olla, että Jumala on meidätkin herättänyt synnin unesta, kutsunut meidät pois pimeydestä ja antanut meille kasteen ja uskon, syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän, nämä lahjat, jotka Vapahtajamme meille ansaitsi, kun Hän kärsi ja kuoli edestämme Golgatan kummulla.

Jumala säilyttää uskon sanalla ja sakramenteilla

Hän on antanut meille nämä välineet, sanan ja sakramentit. Niiden kautta Hän tahtoo säilyttää meidät uskossa. Niiden kautta Jeesus tahtoo jatkuvasti kirkastaa itsensä meille.

Kun sinulla, ystävä, on tilaisuus tutkia ja lukea Raamatun sanaa ja käydä Sanaa kuulemassa, käytä näitä tilaisuuksia hyväksesi. Älä jätä oman seurakuntasi kokousta, niin kuin muutamilla on tapa. Monen monet, jotka ovat saaneet kristillisen kasvatuksen, ja ovat saaneet opetusta puhtaassa Jumalan sanassa, katsovat, etteivät he enää tarvitse seurakuntaa eivätkä Sanan kuulemista. Ehkä heidän omantuntonsa vielä kolkuttaa ja sanoo heille: Joskus tulevaisuudessa minäkin menen sanaa kuulemaan. Mutta Jumala sanoo: ”Tänä päivänä, kun te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne. Voi olla, että omantunnon ääni lakkaa kolkuttamasta. Tai voi käydä niin, että käy-

dään kuulemassa, mutta ”kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä”, sillä sydän on paatunut.

Opetuslapset vihdoinkin heräsivät unestaan ja näkivät Jeesuksen kirkkauden ja ne kaksi miestä, jotka seisoiivat Jeesuksen luona, Mooseksen ja Eliaan.

Pyhät keskustelevat pelastuksesta

Sanotaan, että Jeesuksen rukoillessa Hänen kasvojensa näkö muuttui ja Hänen vaatteensa tulivat säteilevän valkoisiksi. Maan päällä ollessaan Jeesus oli kätkenyt kirkkautensa, joka Hänellä aina oli ja ainoastaan muutamat ihmiset olivat silloin tällöin nähneet säteilyä tästä kirkkaudesta. Mutta nyt opetuslapset näkevät hänet kirkastetussa muodossa, suuressa loistossa, näkevät Mooseksen ja Eliaan puhuvan hänen kanssaan.

Mooses oli kuollut 1500 vuotta aikaisemmin. Raamattu sanoo, että Jumala hautasi hänet, ja tavallisesti tämän ymmärretään tarkoittavan, että Jumala antoi hänelle kirkastetun ruumiin ja otti hänet ruumiillisesti taivaaseen. Elia eli 900 vuotta ennemmin. Hänet otettiin taivaaseen tulisissa vaunuissa.

Nyt nämä kaksi miestä tulevat takaisin puhumaan Jeesuksen kanssa määrättyä tarkoitusta varten. Mooses edustaa lakia, Elia profeettoja. Molempien miesten elämäntyönä on ollut johdattaa Jumalan kansa turvaamaan luvattuun Messiaaseen. Ja nyt he ilmestyvät siellä vuorella Jeesuksen luona osoittaakseen, että tämä Jeesus on se luvattu Messias, josta he ovat ennustaneet, hän on nyt saapunut lakia täyttämään, syntisiä pelastamaan. Meille sanotaan, että he puhuivat siellä Hänen poismenostaan, jonka Hän saattoi täytäntöön Jerusalemissa. Toisin sanoen Hänen tulevasta kärsimisestään ja kuolemastaan ja ylösnousemisestaan.

Huomatkaa, mikä on kirkkaudessa olevien pyhien keskustelun aihe. He puhuvat siitä suuresta pelastuksesta, jonka Jeesus sai aikaan viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, joka kaikille ansaittiin ja jonka jokainen uskova saa omaksensa. Eikö meidänkin tulisi enemmän puhua tällaisista tärkeistä asioista. Voi, niin usein osallistumme turhanpäiväisiin keskusteluihin. Voimme pitkään puhua eikä kukaan ole saanut edes vihjettäkään, että olemme kristityitä ja että Jumalan

sana on meille kaikkein kallein asia. Kun ajattelemme, että Jumalan rakas Poika jätti taivaan kirkkauden ja kunnian, tuli tänne murheen laaksoon, kärsi pilkkaa, vainoa, köyhyyttä ja vihdoinkin ristinkuoleman, että meidän ei tarvitse kärsiä helvetin iankaikkisia tuskia, eikö meidän tulisi rohkeasti huutaa maailmalle:

*On kaikkein synnit
anteeks annettu,
kun kuoli Golgatalla Karitsa
maailman kaiken syntiuhrina.*

Siionin Kannel 1961, n:o 163:1b.

Tuntemmeko toisemme taivaassa

Vaikka opetuslapset eivät olleet nähneet Moosesta ja Eliasta, he kuitenkin tunsivat heidät. Meiltä usein kysytään, tuntemmeko toisemme taivaassa. Raamattu ei anna suoraa vastausta tähän kysymykseen. Mutta koska Pietari, Johannes ja Jaakob tunsivat Mooseksen ja Eliaan, joilla oli samanlaiset kirkastetut ruumiit kuin pyhillä tulee olemaan ylösnousemuksessa, voimme päätellä, että taivas ei ole vain epämääräisten henkiolentojen asuinpaikka, vaan koti, jossa tuntemme toisemme. Tuntemme uskossa muuttaneet omaiset, ystävät, apostolit, profeetat ja ennen kaikkea tuntemme Vapahtajamme ja saamme katsella häntä kasvoista kasvoihin.

Taivaassa ruumiimme ovat kirkastetut

Tosiasia, että Mooses ja Elia tunnettiin, todistaa meille myös, että kuoleman jälkeen on elämä ja meilläkin tulee olemaan kirkastetut ruumiit, kun Jeesus herättää meidät viimeisenä päivänä. Meillä tulee olemaan samankaltainen ruumis kuin Jeesuksella oli kirkastumisen jälkeen. Paavali sanoo: ”Joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi.” Jos voisimme vain olla Jeesuksen kanssa iäisyydessä, tämä olisi niin valtavaa Jumalan armoa, että iäisyys ei riittäisi kiittämään Jumalaa siitä. Mutta meillä on loppaus, että meillä tulee olemaan Jeesuksen kaltainen ruumis.

Opetuslapsiin vaikutti syvästi se, mitä he näkivät vuorella. Pietari tavallisella impulsiivisella tavallaan sanoi: Mestari, meillä on tässä hyvä olla. Tehkäämme kolme majaa, Sinulle yksi, Moosekselle yksi ja Elialle yksi. Emme voi moittia Pietaria siitä, että hän halusi jäädä

Jeesuksen luo ja että hän halusi sen kirkastusvuoren hetken jatkuvan. Mutta tekstimme sanoo: Hän ei tiennyt, mitä sanoi. Jeesus ei ottanut Pietarin ehdotusta vakavasti, sillä Hän tiesi, että jos Hän olisi sinne jäänyt, silloin ei maailman syntivelka olisi tullut maksetuksi. Raamattu kertoo, että Pietarin puhuessa pilvi tuli ja peitti heidät varjoonsa ja pilvestä tuli ääni, joka sanoi: ”Tämä on minun Poikani, se valittu, kuulkaa Häntä!”

Jumala ilmoittaa Jeesuksen Pojaksi

Jumala äänellään vahvistaa, mitä opetuslapset ovat silmillään nähneet. Jeesus on todella tosi Jumala, Häntä teidän tulee kuulla. Ja äänen kuullessa opetuslapset huomaavat, että Jeesus on jäänyt yksin. Opetuslapset ovat saaneet välähdyksen taivaan kirkkaudesta. Näin Jumala on vahvistanut heitä tulevia vaikeita päiviä varten. Antanut heille sellaisen hetken, jolloin ovat saaneet hyviä tunteita ja unohtaneet tämän maailman asiat kaikkine pulmineen. He ovat toivoneet, että se hetki voi jatkua, mutta nyt he näkevät Jeesuksen yksin ja kuulevat Jumalan sanoman: kuulkaa Häntä. Hyvät tunteet, kirkastusvuorikokemukset häipyvät, mutta Jeesus ja Hänen sanansa jäävät. Hänen sanassaan meidän tulee pysyä. Häntä meidän tulee kuulla. Joskus Jumala armossaan vie lapsensa kirkastusvuorelle ja antaa heidän aavistaa taivaan autuutta. Sydämessä on hyviä tunteita, tunnemme Jeesuksen läsnäolon. Mutta tällaiset hetket kestävät vain vähän aikaa. Pian hyvien tunteiden tilalle ovat tulleet arkiset ajatukset emmekä tunne mitään erityistä iloa.

Älä perusta toivoasi tunteisiin

Kiitä Jumalaa, jos sinullekin annetaan tällaisia hetkiä, mutta älä perusta toivoasi tunteisiin. Älä anna tunteittesi johdattaa elämääsi. Vaikka sydämemme tunteet muuttuvat, vaihtelevat, Jeesus ja Hänen sanansa pysyvät samanlaisena. Niin myös Hänen sakramenttinsa, sen mitä Hän antoi kasteessa meille, aina pysyy samana Jumalan puolelta. Ihminen voi luopua kasteen armoliitosta, mutta jos hän jälleen tulee uskoon, hän vain palaa siihen samaan armoliittoon, joka on Jumalan puolelta säilynyt. Ja samoin evankeliumin hyvä sanoma myös pysyy samana. Se julistaa meille, että Jumala on lähes kaksituhatta vuotta sitten antanut kaikkien ihmisten synnit anteeksi sen täh-

den, että Hänen Poikansa on kärsinyt ja kuollut kaikkien ihmisten edestä ja ansainnut heille anteeksiantamuksen. Me emme voi tätä asiaa muuttaa uskollamme tai epäuskollamme. Se pysyy huolimatta uskostamme tai epäuskostamme, mutta tietysti me saamme tämän anteeksiantamuksen omaksemme ja hyödyimme siitä ainoastaan silloin, kun uskomme, että juuri meidän syntimme annettiin anteeksi, ja juuri meille ansaittiin iankaikkinen elämä.

Usko sana!

Usko, ystävä, evankeliumin sana huolimatta tunteistasi. Kun uskot ja sanassa pysyt, silloin Jumala antaa sinulle hyviä tunteitakin, jos Hän näkee, että tämä on sinun parhaaksesi. Asia on erittäin hyvin sanottu eräässä hengellisessä laulussa. Siinä sanotaan näin:

*Vain armoon, jonka tunsin
Mun sydämessäni,
Mä aina ennen tahdoin
Rakentaa rauhani.
Mä synnin tuskissani
Näin rauhan kadotin,
Ja tunteen haihtuessa
Jo loppui autuuskin.*

*Mut kiitos armon Hengen:
Hän erheen osoitti.
Nyt seison kalliolla,
On armo turvani.
Nyt Isän sydämessä
On armo iäinen,
Se auennut on meille
Ristillä Jeesuksen.*

*Mun kyllä sydämeni
Nyt vielä vaihtelee:
Se milloin heltyy, lämpii
Ja milloin kylmenee.
Mut ääntä sydämeni
En tahdo kuullakaan,
Kun Isän sydämessä
On kaikki ennallaan.*

Siionin Kannel 1961, n:o 371:2,4,5.

Mikkelinpäivä

He varjelevat sinua kaikilla teilläsi

Sillä hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukkaasi.

Ps. 91:11,12.

Joulu tuo mieleen pyhät enkelit. Enkeli ilmoitti Sakariaalle, että Jeesuksen airut, Johannes Kastaja, oli syntyvä. Enkeli myös ilmoitti sekä Joosefille että Marialle, että Jeesus oli pian saapuva maailmaan. Kun Jeesus syntyi, enkeli ilmoitti tämän ilosanoman paimenille ja suuri joukko taivaallista sotaväkeä ylisti Jumalaa tämän suuren tapahtuman johdosta. Raamattu sanoo, että pyhät enkelit iloitsevat, kun syntinen tulee tuntemaan Jeesuksen omana Vapahtajanaan ja he halajavat katsahtaa evankeliumiin, joka on sanoma Jeesuksesta. On siis sopivaa, että jouluaikana erityisesti muistamme pyhiä enkeleitäkin. Yllä oleva raamatunkohta kertoo meille heidän tehtävistään.

Jumala loi kaikki enkelit hyviksi

Psalmin kirjoittaja sanoo: ”Hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn”. Raamattu kertoo meille, että enkelit ovat henkiolentoja, jotka Jumala on luonut. Heidän luomisajastaan tiedämme vain sen, että se on tapahtunut kuusipäiväisen luomistyön aikana, koska ennen maailman alkua oli olemassa vain Jumala ja luotuansa maailman Jumala lakkasi luomistyöstänsä. Koska Raamattu sanoo enkeleitä henkiolentoiksi, tiedämme, ettei heillä ole ruumista. Kun enkelit ovat ilmestyneet ihmismuodossa, on ollut kysymys vain tällaisen muodon tilapäisestä ottamisesta.

Jumala alun perin loi kaikki enkelit hyviksi. Nyt on kuitenkin olemassa kahdenlaisia enkeleitä — sekä hyviä että pahoja. Tämä johtuu siitä, että osa enkeleistä ei pysynyt alkuperäisessä tilassaan, vaan luopui Jumalasta, lankesi syntiin. Raamattu ei kerro meille, mikä heidän syntinsä oli, mutta sanoo, etteivät he voi tulla jälleen

hyviksi. Pahojen enkeleiden tavoitteena on ihmisten ruumiin ja maallisen omaisuuden vahingoittaminen ja erityisesti heidän sielunsa turmeleminen.

Ne enkelit, jotka eivät langenneet, jäivät kuuliaisiksi Jumalalle ja ovat Jumalan voimasta edelleen niin vahvistuneet hyvässä, etteivät enää voi langeta. Matteuksen evankeliumissa kerrotaan, että he aina taivaassa näkevät Isän kasvot.

Pyhät enkelit noudattavat Jumalan käskyjä

Se, mitä psalmin kirjoittaja sanoo näistä hyvistä enkeleistä, osoittaa meille kuinka hyvää huolta Jumala pitää omistaan. Hän sanoo: ”Sillä hän (Jumala) antaa enkeleillensä sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi”. Tästä huomaamme, että Jumala antaa enkeleillensä käskyjä ja tiedämme, että enkelit noudattavat hänen käskyjensä. Eräässä toisessa psalmissa sanotaan, että ”he hänen käskynsä täyttävät” ja ”hänen tahtonsa tekevät”. Tiedämme myös, että he kykenevät noudattamaan Jumalan käskyjä, sillä Raamattu sanoo heistä, että he ovat erittäin voimakkaita. Psalmissa 103 heitä sanotaan ”väkeviksi sankareiksi”. Apostoli Paavali kirjeessään tessalonikalaisille kutsuu heitä Herran Jeesuksen ”voiman enkeleiksi”. Vanhassa Testamentissa kerrotaan, että yksi enkeli ”lähti ja löi vihollisen leirissä satakahdeksankymmentäviisituhatta kuoliaaksi.”

Pyhät enkelit palvelevat niitä, jotka uskovat Jeesukseen

Mutta ehkä kysyt: Kun Herra antaa pyhille enkeleillensä käskyn palvella meitä syntisiä ihmisiä, noudattavatko he silloinkin hänen käskyjensä? Raamattu vastaa tähän kysymykseen myönteisesti. Vapahtajamme sanoo, että ”Jumalan enkeleillä on ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen. Kyllä pyhät enkelit ilomielin palvelevat syntisiä ihmisiä, mutta he palvelevat ainoastaan niitä, jotka ovat muuttaneet mielensä, niitä, kuten Daavid sanoo, ”joiden rikokset ovat anteeksi annetut, joiden synti on peitetty, niitä joille Herra ei lue heidän pahoja tekojansa.” Pyhät enkelit ovat Hebrealaiskirjeen mukaan ”palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden peria.”

Kun psalmin kirjoittaja sanoo, että Herra antaa enkeleilleen käskyn ”sinusta”, hän tarkoittaa juuri niitä, jotka uskossa turvaavat Herraan. Herraan uskovat ovat kyllä syntisiä, mutta he ovat löytäneet anteeksiantamuksen synneillensä Vapahtajan luona. He ovat Pyhän Hengen voimasta uskossa ottaneet vastaan sen syntien anteeksiantamuksen, jonka Jumalan Poika on koko maailmalle hankkinut pyhällä kalliilla verellään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Heistä on uskon kautta tullut Jumalan rakkaita lapsia, jotka nyt saavat nauttia rakkaan Isän suojelusta ja varjelusta, pyhien enkeleiden palvelua. Eivätkä he voi muuta kuin ihmetellä sitä, että Isän rakkaus heitä kohtaan on ollut niin suurta, että hän on ottanut heidät, kurjat, kelvottomat, kadotuksen ansainneet omiksi lapsikseen ja lähettänyt pyhät enkelinsä heitä palvelemaan.

Ne ihmiset, jotka vielä palvelevat syntiä, jotka tietoisesti ja tahallaan rikkovat Jumalan tahtoa vastaan ja epäuskossa hylkäävät Vapahtajan tarjoamat lahjat, eivät voi lohduttaa itseään sillä ajatuksella, että pyhät enkelit varjelevat heitä. He ovat näet vielä pimeyden valtakunnassa ja Jumalan vihollisia. Miten pyhät enkelit, Jumalan ystävät, voisivat heitä palvella? He kyllä tahtoisivat palvella jokaista syntistä. Miten suurta iloa tuottaisikaan heille se, että he saisivat jokaisen syntisen seurassa kulkea, palvella ja varjella heitä taivaan tiellä. Mutta he eivät voi palvella niitä, jotka epäuskossaan jäävät sielunvihollisen seuraan. Meistä jokainen on joko pyhien tai pahojen enkeleiden seurassa. Muuta mahdollisuutta ei ole.

Tutkikaamme itseämme, ja jos huomaamme, että tiemme on vaaan vievä, tunnustakaamme syntimme Jumalalle. Pyytäkäämme anteeksi häneltä, että olemme hyljänneet hänen tarjoamansa pelastuksen ja varjeluksen. Sanokaamme hänelle: Isä, ota minut. Tällainen olen — paha ja kelvoton. Mutta sinä voit minut puhdistaa. Sinun Poikasi veri on minunkin edestäni virrannut. Pese minut sillä puhtaaksi. Ja olkaamme varmoja, ettei Isä meitä hylkää. Hän johdattaa meidät iankaikkiselle tielle ja saamme kulkea pyhien enkeleiden seurassa.

”Älä kiusaa Herraa sinun Jumalaasi”

Mutta ehkä joku ajattelee: Jos Jumala lupaa varjella lastansa pyhien enkeleittensä kautta kaikilla hänen teillensä, silloinhan voidaan tehdä mitä tahansa ja säilyä vahingolta. Uudessa Testamentissa on kuitenkin eräs kohta, joka osoittaa tällaisen ajatuksen vääräksi. Matteuksen evankeliumissa kerrotaan meille siitä, miten sielunvihollinen samalla tavalla puhui Jeesukselle. Hän asetti Jeesuksien pyhäkön harjalle ja sanoi hänelle: ”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas, sillä kirjoitettu on: Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta, ja he kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaasi.” Sielunvihollinen tuntee Kirjoitukset. Hän osaa lainata sekä Vanhasta että Uudesta Testamentista, mutta hän kääntää kirjoitukset niin, että ne palvelevat hänen omia turmiollisia tarkoituksiaan, kuten hän teki tässäkin puhuessaan Jeesukselle. Hän asetti toisen raamatunkohdan taistelemaan toista vastaan. Mutta Jeesus ei langennut ansaan. Hän sanoi: ”Taas on kirjoitettu: älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.” Toisin sanoen, Herra ei ole luvannut varjella meitä, jos me tietoisesti ja tahallamme teemme Jumalan tahtoa vastaan. Tämä on Jumalan kiusaamista. Ei se, joka ollessansa väkijuomien vaikutuksessa lähtee maantielle autoa ajamaan, voi odottaa, että Jumalan enkelit varjelevat häntä. Ei se, joka ruumistansa väärin käyttää ja ylenkatsoo ne keinot, jotka Jumala on antanut terveyden säilyttämiseksi, voi odottaa, että enkelit pitävät hänet terveenä. Ei se, joka vanhempiensa varoituksista ja kielloista huolimatta lähtee synnin tietä kulkemaan, voi odottaa, että pyhät enkelit kulkevat hänen seurassaan. Tämä on Jumalan kiusaamista ja kirjoitettu on: ”Älä kiusaa Herraa sinun Jumalaasi.” Ei myöskään se, joka hylkää Jumalan antamat armonvälineet, Sanan ja sakramentit, voi odottaa, että Jumala varjelee häntä uskossa.

Kulkekaamme uskossa Herran teitä

Kun Jumalan lapsi uskossa kulkee Herran teitä, hän saa olla varma, että pyhät enkelit ”kantavat häntä käsillänsä, ettei hän loukkaa jalkaansa kiveen”. Kulkeminen on tosin heikkoa ja vaivalloista, niin kuin se tahtoo meillä jokaisella olla. Jumala käyttää tässä kuvakieltä, niin että varmasti ymmärtäisimme, mitä hän tahtoo sanoa. Tiedämme, että enkeleillä ei ole käsiä, mutta kun kuulemme heidät kuvatuina tällä tavalla, mieleemme tulee kuva isästä, joka vahvoilla käsillään kantaa pientä lastansa. Isän käsissä lapsi on hyvässä turvassa. Hän ei voi satuttaa jalkaansa kiveen. Samoin Jumalan lapset ovat hyvässä turvassa, kun pyhät enkelit varjelevat heitä. Ei mikään todellinen vahinko voi heitä kohdata. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että me säilymme kaikelta kärsimykseltä ja kaikelta ahdistukselta silloin, kun pyhien enkelien seurassa kuljemme. Ahdistus ja kärsimys voivat kohdata Jumalan lastakin, mutta ne eivät ole hänelle vahingoksi, vaan ovat hänen parhaaksensa. Tällä tavalla rakas Isä kasvattaa ja vahvistaa lastansa.

Näin pyhät enkelit palvelevat meitä, jotka armosta saamme autuuden periä. He pitivät meistä huolta, kun olimme lapsia. He olivat kanssamme, kun vartuimme ja kasvoimme ja he kulkevat yhä seurassamme. Kun nukumme, he vartioivat meitä ja kun kuolemme he kantavat sielumme Aabrahamin helmaan.

Meillä on syytä iloita enkelien palveluksesta ja syytä kiittää Jumalaa siitä, että hän tällä tavalla pitää meistä huolta. Vaeltakaamme aina niin, että nämä enkelit voivat jatkuvasti iloita meistä. Näin he voivat tehdä, kun uskossa otamme vastaan evankeliumin sanoman ja turvaamme sen lupaukseen, että Jeesus on maksanut meidänkin syntivelkamme ja ansainnut meille taivaan. Enkeleiden ilo on oleva aivan sanomattoman suuri, kun he viimeisenä päivänä saapuvat Jeesuksen seurassa ja tapaavat meidät pyhien joukossa Jeesuksen oikealla puolella. Silloin saamme yhtyä heidän kanssaan ylistämään ja kiittämään Jumalaa iankaikkisesti. Aamen.

Uskonpuhdistus- juhla

Vanhurskas on elävä uskosta

Uskonpuhdistuksen 450-vuotisjuhlassa 27. 8. 1967 Koskenpäällä.

Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaisille ensin, sitten myös kreikkalaisille. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta'. Room. 1:16,17.

Monet ovat sitä mieltä, että varsinainen uskonpuhdistus todellisuudessa alkoi silloin, kun Lutherille Pyhän Hengen vaikutuksesta selvisi yllä olevan raamatunkohdan merkitys. Hän itse kertoo tästä tapahtumasta roomalaiskirjeen selityksensä esipuheessa. Hänen omista sanoistaan huomaamme, että tämän raamatunkohdan oikea käsittäminen oli käännekohta hänen elämässään. Nämä apostoli Paavalin sanat ovat siis varmasti sopiva saarnateksti tähän uskonpuhdistuksen 450-vuotisjuhlaan kirkkokunnassamme. Teksti on myös sopiva sen tähden, että se sisältää uskonpuhdistuksen ja Raamatun pääopin, nimittäin sen, että ”vanhurskas on elävä uskosta”.

Kukaan ei tule vanhurskaaksi lain tekojen kautta

Apostoli Paavalin sanoista käy ilmi, että ei kukaan ihminen voi tulla vanhurskaaksi eli Jumalalle otolliseksi lain tekojen kautta. Hän lainaa profeetta Habakukin sanoja ja sanoo: ”Vanhurskas on elävä uskosta”. Galatalaisille hän kirjoittaa: ”Jos olisi annettu laki, joka voisi eläväksi tehdä, niin vanhurskaus todella tulisi laista.” Mutta laki ei voi tehdä eläväksi. Laki kyllä ilmaisee, minkälainen on se vanhurskaus, jota Jumala vaatii mutta se ei anna voimaa sen saavuttamiseen. Jokainen, joka on yrittänyt tehdä itsensä vanhurskaaksi tekemällä ahkerasti hyviä töitä, olemalla hurskas, vetäytymällä erilleen maailmasta, rukoilemalla tai paastoamalla, jokainen joka on näin tehnyt, on turhaan toiminut. Ei kukaan voi itse muuttaa turmelunutta, täynnä pahoja himoja olevaa sydäntänsä. Paavali kirjoittaa:

”Mutta Israel, joka tavoitteli vanhurskauden lakia, ei ole sitä lakia saavuttanut.” (Room. 9:31). ”Sillä minä todistan heistä, että heillä on kiivaus Jumalan puolesta, mutta ei taidon mukaan, sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta, vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, eivät he ole alistuneet Jumalan vanhurskauden alle.” (Room. 10:2,3)

Luther oli eräs niistä, jotka kaikessa vilpittömyydessä yrittivät omin voimin kirkon antamien ohjeiden mukaan tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä koska hän ”hirveästi pelkäsi tuomion päivää ja sydämen pohjasta halusi pelastua”. Hän kirjoittaa tästä elämänvaiheestaan seuraavasti: ”Minut oli vallannut todella ihmeellinen kiihko päästä ymmärtämään Paavalia hänen kirjeestään roomalaisille, mutta tähän asti oli esteenä ollut... yksi ainoa sana ensimmäisessä luvussa, ’siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy’. Sillä minä vihasin tuota sanaa ’Jumalan vanhurskaus’, koska kaikkien opettajien käytännön ja tavan mukaisesti olin oppinut käsittämään sen tarkoittamaan filosofisesti niin sanottua mahdollista eli aktiivista vanhurskautta, jolla Jumala on vanhurskas ja rankaisee synnin tekijät ja väärät. Vaikka elinkin kaikin puolin moitteettomana munkkina, tunsin itseni Jumalan edessä syntiseksi, jonka omatunto oli mitä rauhattomasti ja joka ei voinut luottaa omakohtaisella sovituksellaan häntä lepyttäneensä, enkä siksi rakastanut vaan suorastaan vihasin vanhurskasta ja syntisiä rankaisevaa Jumalaa.”

Jokainen ihminen luonnostaan ajattelee samalla tavalla kuin Luther silloin ajatteli, nimittäin siten, että Jumalan suosio on ansaittava töitten kautta. Näin ajattelevat sivistyneet ja sivistymättömät. Tämä luulo on niin perin pohjin juurtunut ihmiseen, että se on myrkyttänyt ja saastuttanut opetuksen kristillisen kirkonkin piirissä. Rooman kirkko vieläkin opettaa, että ihmisen täytyy tehdä itsensä kelpolliseksi saamaan Jumalan armon. Monet protestanttiset kirkot opettavat, että kristillisyys on sitä, että yritetään elää Kristuksen kaltaista elämää ja saavuttaa näin Jumalan suosio.

Tämä luulo vaivaa meitä Jumalan lapsiakin. Miksi on aikoja elämässämme, jolloin emme voi tuntea mitään autuuden iloa? Miksi pelko ja epävarmuus usein meitä vaivaavat? Miksi olemme hitaita luottamaan Jumalan armolliseen johdatukseen? Miksi hätäännyimme vastoinkäymisten kohdatessa? Eikö tämä johdu usein kelvottomuu-

den tunnosta? Haluaisimme tuntea samanlaista katumusta kuin Daa-vid ja Pietari, mutta katumuksen kyyneleitä ei tule. Haluaisimme hillitä ja hallita lihan himoja, mutta emme aina onnistu. Haluaisimme osoittaa kiittolisuuttamme Jumalan armosta aivan erikoisella tavalla, mutta liha on liian voimakas. Epäonnistumisemme, puutteemme ja heikkoutemme saavat meidät epäilemään, olemmeko Jumalan lapsia. Ja syynä tähän on usein se väärä luulo, että vanhurskaudemme Jumalan edessä riippuukin omasta kelvollisuudestamme.

Paavalin sanoista huomaamme, että tämä luulo on todella väärä luulo. Jumalan Hengen vaikutuksesta hän kirjoittaa: ”Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima, itse kullekin pelastukseksi, juutalaisille ensin, sitten myös kreikkalaisille. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta' ”. Jumala itse lahjoittaa syntiselle sellaisen vanhurskauden, joka tekee hänestä taivaskelpoisen. Tämä vanhurskaus tarjotaan ja annetaan evankeliumin kautta. Evankeliumi on näet sulosanoma Jumalan armosta ja rakkaudesta syntisiä kohtaan, sanoma siitä, miten hän antoi oman Poikansa syntisten sijaisena maksaa täydellisesti kaikkien syntisten syntivelan ja miten hän Poikansa tähden julisti koko maailman vanhurskaaksi.

Se, että tämä raamatunkohta merkitsee juuri tällaista vanhurskautta — Jumalan lahjoittamaa vanhurskautta — selvisi vihdoinkin Luterille. Kun juuri tämä asia hänelle kirkastui, silloin hänen omien sanojensa mukaan hän ’suorastaan tunsikin itsensä uudestisyntyneeksi, astuneensa avoimista porteista suoraan paratiisiin.’ Hän kirjoittaa: ”Silloin näyttäytyivät minulle heti paikalla koko Raamatun toiset kasvot. Kävin sitten läpi pyhät kirjoitukset, sikäli kuin ne olivat muistissani ja löysin myös muista sanonnoista tälle yhdenmukaisuuden kuten 'Jumalan työ' eli se, minkä Jumala tekee meissä, 'Jumalan voima' jne. Yhtä suurella vihalla kuin olin ennen vihannut sanaa 'Jumalan vanhurskaus', yhtä suurella rakkaudella nyt ylistin tätä minulle kaikkein suloisinta sanaa ja siten tämä Paavalin kohta oli todella paratiisin portti.”

Onko tästä raamatunkohdasta tullut paratiisin portti Sinulle, rakas ystävä? Pysähtykäämme hetkeksi ajattelemaan, mitä Jumala siinä meille, syntien tähden kadotuksen ansainneille, sanoo. Hän sanoo, että on olemassa vanhurskaus meitä varten, joka meidät pelastaa,

vanhurskaus, joka ei riipu siitä, mitä me itse teemme. Tämä 'vanhurskaus' sana, jota tässä käytetään, on oikeudenkäyttöllinen sana, jota käytetään oikeus- ja lakikielessä. Se tarkoittaa **julistaa** vanhurskaaksi. Paavali puhuu tässä samasta asiasta, josta hän puhuu niin usein Roomalaiskirjeessään, nimittäin siitä, että Jumala on julistanut jumalattomat ihmiset vanhurskaiksi. Kirjeen neljännessä luvussa hän sanoo, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Viidennessä luvussa hän sanoo: "Niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi." Ja hän puhuu vanhurskauttamisesta, joka on jo tapahtunut. Hän sanoo. "Silloin kun me vielä olimme Jumalan vihollisia, me tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan." Näin evankeliumin sanoma kuuluu. Älkäämme mitenkään lieventäkö sitä. Asia on näin: Jumalaton seisoo Jumalan, Tuomarin edessä. Hän odottaa kuulevansa tuomion, mutta jumalallinen Tuomari julistaa hänet vanhurskaaksi, julistaa syntisen pyhäksi, syyllisen syyttömäksi, saastaisen puhtaaksi. Hän julistaa hänet niin täydellisesti vanhurskaaksi, että hän kelpaa taivaaseen. Ihmeellistä puhetta, Jumalan omaa puhetta, sinuakin koskevaa puhetta!

Älkäämme kuitenkaan luulko niin kuin jotkut luulevat, että Jumala on rakkaus siinä mielessä, ettei synti olekaan hänelle kauhea asia ja että hän antaa sen anteeksi ilman muuta. Golgata on meille todistus siitä, ettei asia näin ole. Ei mikään muu kuin Jumalan ainoan Pojan pyhä veri ja kärsiminen ja kuolema kiroitulla ristin puulla voinut tyydyttää Jumalan vanhurskauden vaatimuksia. Pyhä ja vanhurskas Jumala vaati, että laki täytyi tulla täytetyksi viimeistä piirtoa myöten ihmisen kohdalla ja että syntisten iankaikkinen rangaistus täytyi tulla täydellisesti kärsityksi. Ei olisi muuten voinut olla syntiselle anteeksiantamusta. Mutta syntinen ei itse pystynyt täyttämään näitä Jumalan vaatimuksia. Jumala siis rakkaudessaan lähetti oman Poikansa maailmaan. Ja hänen Poikansa vapaehtoisesti tuli, pani itsensä lain alaiseksi, tuli meidän sijaiseksemme, täytti lain joka kohdassa, otti päällensä meidän ja koko maailman syntikuorman. Hänet kirottiin ja tuomittiin meidän sijaisenaamme. Hän maksoi syntivelkamme täydellisesti. Ja Jumala hyväksyi hänen työnsä täydellisenä lunastushintana meistä ja julisti meidät ja koko maailman vanhurskaaksi hänen tähtensä. Tämän hän todisti herättämällä Poikansa kuolemasta kolman-

tena päivänä. Tässä on meidän vanhurskaudemme — Jeesuksen kärsiminen ja kuoleminen ja ylösnouseminen. Ja syntinen pelastuu Jumalan vihasta ja rangaistuksesta ainoastaan, jos hän tulee osalliseksi tästä vanhurskaudesta, joka on Jeesuksessa.

Syntinen tulee vanhurskaaksi vain uskon kautta

Apostoli Paavali osoittaa, miten syntinen tulee tästä vanhurskaudesta osalliseksi. Tämä tapahtuu ja voi tapahtua ainoastaan uskon kautta. Tämä Jumalan vanhurskaus ilmestyy evankeliumissa uskoon. Se on jo täysin valmis asia. Se tarjotaan ja annetaan evankeliumissa. Evankeliumi on sanoma tästä valmiista vanhurskaudesta. 'Uskosta uskoon' tarkoittaa sitä, että tämä vanhurskaus, joka tarjotaan meille evankeliumissa, voidaan ottaa vastaan vain uskolla ja se on tarkoitettukin uskolla vastaanotettavaksi. Kun syntinen uskoo evankeliumin sanoman, että Jumala on julistanut koko maailman vanhurskaaksi Jeesuksen tähden, siis hänetkin, hän on vanhurskas eli taivaskelpoinen. Tätä ei tule ymmärtää siten, että hänestä uskoon tultua poistuisi kaikki synti, vaan siten, että hän pukeutuu 'valkoiseen pukuun', joka peittää kaikki hänen syntitahransa Jumalan silmissä. Daavid kuvaa asian näin: "Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty. Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa." (Ps. 32:1-3).

Evankeliumi ei ole kuitenkaan ainoastaan sanoma siitä, miten Jumala on vanhurskauttanut jumalattoman Jeesuksen tähden, vaan se on myös voima pelastukseksi. Se on väline, jonka kautta Pyhä Henki tekee työnsä, syyttää syntisessä sen uskon, jolla hän ottaa vastaan Jumalan lahjoittaman vanhurskauden. Se on ainoa pelastusväline, mitä on olemassa. Ainoastaan sen kautta voi pelastua juutalainen, ainoastaan sen kautta voi pelastua kreikkalainen eli pakana. Ja aivan varmasti jokainen, jonka sydämeen Pyhä Henki saa evankeliumin kautta syyttää uskon ja säilyttää tämän uskon siellä, aivan varmasti hän pelastuu. Sillä hänellä on uskon kautta Jeesuksen vanhurskaus omanaan.

Eipä kumma, ettei apostoli Paavali hävennyt Kristuksen evankeliumia, vaan teki kaikkensa, että se saisi puhtaana levitä pimeydessä olevien kansojen keskuudessa. Eipä kumma, ettei Lutherkaan tätä

maailman taholta halveksittua sanomaa hävennyt, vaan ahkerasti toimi, että niin monet kuin mahdollista saisivat sen oikein julistettuna kuulla. Molemmat olivat Jumalan armosta oppineet tuntemaan, että evankeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi.

Ystävät, älkäämme mekään hävetkö evankeliumia. Sillä mekin vielä Jumalan armosta tiedämme, mitä evankeliumi on. Tiedämme sen olevan hyvä sanoma siitä, että Jumala Kristuksen tähden on armosta julistanut koko maailman vanhurskaaksi ja että vanhurskas on elävä uskosta. Me vietämme oikein uskonpuhdistuksen 450-vuotisjuhlaa, jos teemme kaikkemme, että tätä sanomaa oikein julistettuna saadaan kuulla ja että se voi puhtaana säilyä ja levitä. Vain harvat, jotka elävät tässä nykyisessä maailmanajassa elävät uskossa ja monet, jotka kantavat luterilaista nimeä, eivät ymmärrä, mitä merkitsee se, että 'vanhurskas on elävä uskosta'.

Tämä opinkappale, että vanhurskas on elävä uskosta, on kristinuskon pääopinkappale. Tämä opinkappale erottaa kristinuskon kaikista vääristä uskonnoista. Sopivasti kirjoittaa tri Carl Manthey-Zorn kirjassaan Täksi päiväksi: "Jos tahdot olla kristitty ja tulla Jumalan edessä vanhurskaaksi ja autuaaksi, täytyy sinun pitää kiinni tästä opinkappaleesta. Jos tahdot kristittynä olla Jumalan valtakunnan hyödyllinen jäsen, on sinun tehtävä kaikki voitavasi, jotta tämä opinkappale säilytettäisiin ja saarnattaisiin seurakunnassa puhtaana ja selkeänä. Samoin kuin silmäsi ei voi sietää pölyä, samoin sinunkaan ei pidä sietää sitä, että tämä opinkappale edes vähemmässä määrässä salataan, sitä himmennetään, sitä vastaan hyökätään tai sitä vahingoitetaan. Vain tämän opinkappaleen kautta annetaan Jumalalle oikea kunnia. Vain tämän opinkappaleen kautta annetaan kurjille syntisille, jotka tahtovat pelastua, oikea lohdutus." Aamen.

Jumalan Sana

Raamattu on sana sanalta Jumalan sanaa

Pyhitä heidät totuudessa, sinun sanasi on totuus.

Joh. 17:17

Lohduttava totuus

Minulle ovat aina olleet erittäin lohduttavia seuraavat katekismuksemme sanat: Pyhä Raamattu on sana sanalta Jumalan omaa sanaa. Jumala käytti Vanhan Testamentin kirjoittajina Moosesta ja profeettoja ja Uuden Testamentin kirjoittajina evankelistoja ja apostoleja. He olivat Pyhän Hengen välikappaleita, kun hän antoi Jumalan sanat ihmisille puhuttuina ja kirjoitettuina. Pyhä Raamattu on erehtymätön, voimallinen ja iankaikkisesti muuttumaton totuus, jonka varassa voi turvallisesti elää ja autuaasti kuolla. Nämä Katekismuksemme sanat vahvistetaan useilla Raamatun kohdilla, mm. vedotaan seuraaviin raamatunlauseisiin: *”Herran Henki puhuu minussa ja hänen sanansa on minun kielelläni”*. (2 Sam. 23:2) *”Kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niin kuin se totisesti on, Jumalan sanana.”* (1 Tess. 2:13) *”Raamattu ei voi raueta tyhjiin.”* (Joh. 10:35) *”Sinun sanasi on totuus.”* (Joh. 17:17) Näin Jumala itse selvästi todistaa meille, että sekä Vanha että Uusi Testamentti on sana sanalta Hänen omaa, erehtymätöntä Sanaansa. Todella tämän totuuden varassa on turvallista elää ja autuaasta kuolla.

Tätä oppia vastaan hyökätään!

Tätä oppia vastaan on tehty ja vielä jatkuvasti tehdään ankaria hyökkäyksiä. Monet väittävät Raamatun olevan kokonaan ihmisten sanaa. Toiset ovat sitä mieltä, että Raamattu kyllä sisältää Jumalan sanaa, vaan siinä on paljon ihmisten omaakin sanaa. Tätä mieltä ovat

monet maailman kuuluisat luterilaisetkin teologit. He puhuvat tähän tapaan: Raamattu on erehtymätön niissä asioissa, jotka koskevat uskontoa, mutta siinä olevat historialliset ja tieteelliset tiedot eivät ole luotettavia. Toiset puhuvat kyllä Raamatun sisällön inspiraatiosta, mutta vastustavat jyrkästi, kun sanotaan, että se on sana sanalta Jumalan henkivaikutuksesta syntynyt.

Pyhä Henki antaa varmuuden, että Raamattu on Jumalan Sanaa

Mistä johtuu, että tämä oppi, joka on niin selvästi Raamatussa esitetty ja jonka kieltäminen merkitsisi uskomme perustuksien kumoamista ja pelastuksemme varmuuden tuhoamista, on niin ankarien hyökkäysten kohteena? Se johtuu siitä, että ihmisjärki ei tahdo alistua Jumalan sanaan. Ihminen ei vangitse jokaista ajatusta kuuliaseksi Kristukselle. (2 Kor. 10:5) Että voidaan tulla varmoiksi siitä, että Raamattu on sana sanalta Jumalan sanaa, täytyy sitä tutkia avoimin mielin ja sydämin, että Pyhä Henki voi sytyttää tällaisen vakaumuksen sydämeen ja näin saada aikaan siellä varmuuden, jota ei voida kumota. Raamattu täytyy myös panna koetukselle elämässämme. Jeesus sanoo: ”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta...” (Joh. 7:17) Jos tahdomme tietää, onko Herra hyvä, meidän täytyy itse maistaa ja katsoa, sanoo Psalmista. (Ps. 34:9) Eräs tieteen professori sanoi kerran kristitylle: ”Raamattu? En olisi luullut, että kukaan älykäs ihminen nykyaikana uskoo Raamattuun!” ”Kyllä” vastasi uskovainen oppilas varmuudella, ”minä uskon sen kaikki, sillä, näet, minä tunnen sen kirjoittajan.” Kristitty tuntee Herransa ja Vapahtajansa, Jeesuksen, koska hän uskoo, kun Jeesus sanoo: ”Sillä niin Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa.” (Joh. 3:16) Hän myös uskoo, kun hän sanoo: ”Raamattu ei voi raueta tyhjiin.” (Joh. 10:35)

Miten on vastattava hyökkäyksiin?

Inhimilliset väitökset eivät voi synnyttää varmuutta siitä, että Raamattu on Jumalan sanaa, mutta ne voivat aiheuttaa sen, että ihminen alkaa avoimin mielin tutkia Raamattua, niin että Pyhä Henki voi sitten sanan kautta tällaisen varmuuden synnyttää. Siis muuttamalla sanalla tahdomme vastata niihin vastalauseisiin, joita tavalli-

sesti saamme kuulla, kun opetamme, että Raamattu on sana sanalta Jumalan sanaa.

Sanotaan, että jos Raamattu otetaan vastaan sana sanalta Jumalan sanana, tulisi kirjoitusten tyylin olla samanlaista kautta koko Raamatun. Tähän vastaamme: Pyhä Henki käyttää aseitaan sellaisina kuin hän ne löytää. Jokaisessa tapauksessa hän käyttää sen kirjoittajan sanavarastoa ja siitä valitsee ja antaa hänelle sen sanan, mitä hänen on käytettävä kirjoittaessaan. Siis vaikka jokainen kirjoittaja käyttää omia sanojansa ja sanontatapojansa, omaa tyyliään, hänet estetään valitsemasta vääriä sanoja ja näin väärentämästä totuutta.

Kysytään: Jos Jumala Pyhä Henki antoi kirjoittajille sanat, miksi he itse sitten vetoavat omiin historiallisiin tutkisteluihinsa, niihin tietoihin, joita ovat muilta saaneet ja omiin kokemuksiinsa? Vastaamme: Samoin kuin Pyhä Henki käytti kirjoittajien puhetapoja, heidän erikoisia kirjallisia lahjojansa, niin Hän myös käytti heidän suorittamiaan tutkisteluja, heidän kokemuksiensa ja niitä tietoja, joita he olivat muilta saaneet. Raamatun kirjoittajat eivät olleet kuolleita tai koneellisia, vaan eläviä aseita, joille oli annettu älykkyyttä, joilla oli oma tahtonsa ja jotka käyttivät määrättyä tyyliä ja omia sanontatapoja kirjoittaessaan.

Väitetään myös, että on löydetty niin paljon Raamatun käsikirjoituksia ja koska niissä on eroavaisuuksia, ei voida olla varmoja siitä, mitä Jumala alun perin sanoi. Vastaamme: Ainoastaan alkuperäiset kirjoitukset ovat Jumalan henkivaikutuksesta syntyneet. Jäljennökset ovat Jumalan sanaa siinä määrin, kun ne ovat uskollisia alkuperäisille teksteille. Kumoavatko nämä eroavaisuudet jäljennöksissä Raamatun pätevyys? Eikö sitten enää ole Jumalan sanaa? Annetaan tri W. H. Dau'n vastata tähän. Hän kirjoittaa: ”Jos sellainen Raamattu, josta yksi sivu puuttuu, joutuisi pastori Monteliuksen käsiin, Raamattu ei sen tähden olisi virheellinen. Jos siinä käännöksessä, jota me käytämme, olisi joku kohta väärin käännetty, Raamattu ei sen tähden olisi vajavainen. Jos ne käsikirjoitukset, jotka on säilytetty meidän aikaamme saakka, olisivat joissakin tapauksissa mahdottomia lukea, tai jos jokin jäljentäjän virhe niissä ilmenisi, Raamattu ei sen takia olisi virheellinen.” (Theological Monthly, 1923, p. 75)

Asiantuntijat sanovat, että ”Raamatun teksti on sellaisessa kunnossa, että jokaisessa tapauksessa, kun tarvitaan suora, selvä lause jostakin opista tai tärkeästä tosiasiasta, teksti on selvä ja turmeltumaton.” (Engelder, ”Scripture Cannot Be Broken”) Ja huomatkkaa! Eroavaisuudet käsikirjoituksissa eivät vaikuta yhteenkään Raamatun oppiin!

Mutta eivät ainoastaan tekstien tutkijat, vaan itse Vapahtajamme vakuuttaa meille, että tänäkin päivänä meillä on Raamatussamme ne sanat, jotka pyhät kirjoittajat kirjoittivat Pyhän Hengen vaikutuksesta. Seuraavissa Raamatun kohdissa on Jeesuksen oma vakuutus siitä, että Hän säilyttää sanansa ajan loppuun saakka: ”Ja tämän valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.” (Matt. 24:14) ”Mennää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käsenyt teidän pitää. Ja katso minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.” (Matt. 28:19,20) ”Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun.” (Joh. 17:20)

Sanotaan myös, että Raamattu ei voi olla sana sanalta Jumalan sanaa, koska siinä on ristiriitoja. Vastaamme: Raamatun ristiriidat ovat vain ihmisten mielessä. Todellisia ristiriitoja Raamatussa ei ole. Monille Raamatun kohdille, joita vuosisatoja pidettiin ratkaisemattomina ristiriitoina, on tutkimisen kautta löytynyt selitys. Ja jos eteemme tulisi sellainen tapaus, ettemme mitenkään voisi kahta lausetta sovittaa toisensa kanssa, jätämme asian sikseen, koska me kristityt, Jumalan Pojan sanojen nojalla, luotamme Raamatun erehtymättömyyteen. Hän sanoo: ”Raamattu ei voi raueta tyhjiin.” (Joh. 10:35). Tiedämme että vika on meissä, ei Jumalassa.

Väitetään myös, että Raamattu ei ole Jumalan sanaa, koska siinä puhutaan vähäpätöisistä asioista. Esimerkiksi vedotaan seuraaviin Paavalin sanoihin Timoteukselle: ”Tuo tullessasi päällyysvaippa, jonka jätin Troaaseen Karpuksen luo, ja kirjat ennen kaikkea pergamentit.” (2 Tim. 4:13) Mutta onko vähäpätöinen asia kuulla, että Jumala rakastaa ihmisiä heidän vähäpätöisine asioineen? Luther kirjoittaa: ”Mikä voisi olla vähäpätöisempää ihmisruumiissa kuin hius?

Mutta ne on kaikki laskettu ja Taivaan Isä huolehtii niistä... Siis tämä on uskovaisille suuri lohdutus... Tätä Pyhä Henki tahtoo opettaa, kun hän kirjoittaa pyhistä ja heidän vähäpätöisistä asioistaan... Se osoittaa, että Jumala rakastaa näitä vähäpätöisiä asioita.”

Raamattu on sana sanalta Jumalan Sanaa. Tästä saat olla varma, ystävä. Lain sanoma on Jumalan oma sanoma: Olet syntinen ja syneilläsi olet ansainnut Jumalan vihan ja iankaikkisen rangaistuksen. Et voi itse syntivelkaasi maksaa ja siis et voi pelastaa itseäsi. Evankeeliumin sanoma on myös Jumalan oma sanoma: Jeesus Kristus, Jumalan oma Poika, on maksanut syntivelkasi täydellisesti. Hän on lunastanut sinut pyhällä kalliilla verellään ja kuolemallaan. Hän on sovittanut koko maailman Jumalan kanssa, siis sinutkin. Pelastuksesi on varma! Joka ikinä uskoo Häneen, se ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän. Saat elää turvallisesti ja autuaasti kuolla.

Lähteinä käytetty: ”Holy Scripture The Word of God”, Abiding Word, Vol. 2. — W. W. Albrecht. ”Scripture Cannot Be Broken,” — Engelder ”Why Do I Believe The Bible is God's Word?” — Dallman.

Suurin tarpeesi

Ja heidän vaeltaessaan hän meni muutamaa kylään. Niin eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa. Ja hänellä oli sisar, Maria niminen, joka asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettansa. Mutta Martta puuhasi monissa palvelustoimissa; ja hän tuli ja sanoi: "Herra, etkö sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi." Herra vastasi ja sanoi hänelle: "Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois." Luuk. 10: 38-42

Kansikuvamme [Jeesus Martan ja Marian kodissa] johdattaa mieleemme tutun kertomuksen Jeesuksen vierailusta Marian ja Martan kodissa, jolloin Jeesus opetti Martalle erään tärkeän totuuden. Kun Martta valitti sitä, että Maria vain kuunteli Jeesuksen puhetta eikä auttanut häntä keittiössä, Jeesus sanoi hänelle: "Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois." Näin Jeesus opetti Martalle, mikä hänen suurin tarpeensa oli — nimittäin Hänen Sanansa. Martta tarvitsi opetusta tässä asiassa, sillä hän osoitti käytöksellään, että hän piti kotitöitään tärkeämpinä kuin Jeesuksen Sanan kuulemista. Huomatkaamme, että Jeesus ei tässä väheksy eikä kiellä sitä työtä, jota Martta käsillänsä teki. Hän vain tahtoo Martalle opettaa, että se on vähemmän tärkeätä kuin Hänen Sanansa kuuleminen. Kun on tilaisuus kuulla Hänen puhettansa, tällaisten tehtävien ei tulisi olla esteenä sen kuulemiseen.

Jos Martalta olisi kysytty: Mikä on suurin tarpeesi? hän ei varmaankaan olisi vastannut: Suurin tarpeeni on saada ruoka valmiiksi ajoissa. Mutta hänen käytöksensä puhui toisin. Ei nytkään löytyisi montakaan sellaista, joka sanoisi: Suurin tarpeeni on saada itselleni uusi auto, uusia vaatteita, uusia huonekaluja, uusia koneita; suurin tarpeeni on käydä teatterissa ja elokuvissa. Mutta elämällänsä monet

osoittavat, että he kuitenkin pitävät näitä asioita suurimpina tarpeinaan. Ei ole aikaa sanan tutkimiselle ja kuulemiselle, ei ole aikaa osallistua Jumalan valtakunnan työhön. Pitää tehdä työtä, että saadaan itselle tavaraa, jota kipeästi tarvitaan. Puhutaan paljon maallisista asioista, filmitähdistä, uusista elokuvista, työhön liittyvistä asioista, uusista keksinnöistä, politiikasta jne., mutta ei koskaan puhuta synnistä, armosta, anteeksiantamuksesta, Jeesuksesta ja taivaasta. Tällä tavalla osoitetaan, mitä pidetään suurimpina tarpeina ja mitä pidetään vähemmän tärkeänä. Eikö meillä kaikilla ole syytä tutkia sydäntämme ja elämäämme ja tehdä itsellemme kysymys: Mitä minä pidän suurimpana tarpeenani?

Jeesuksen sanoista käy ilmi, mikä on suurin tarpeemme. Suurin tarpeemme on Jeesus ja Hänen Sanansa. Maria istui Jeesuksen jalkojen juurella ja kuunteli Jeesuksen puhetta. Jeesus sanoi Martalle: ”Tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan.”

Miksi Jeesus on suurin tarpeemme? Vastaus tähän kysymykseen on seuraavissa Raamatun sanoissa. Pietari, puhuen Jeesuksesta, sanoo: ”Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12) Pelastus iankaikkisesta rangaistuksesta, jonka olemme synneillämme ansainneet, on yksin Jeesuksessa. — Jeesus, Jumalan Poika, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan ja pyhällä kalliilla verellensä lunasti meidät ja koko maailman, maksoi meistä täydellisen lunastushinnan niin, että Jumala Hänen tähtensä antoi koko maailman synnit anteeksi ja lupasi: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä.” Muuta pelastumisen mahdollisuutta ei synnille ole. Jeesus sanoo: ”Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” Eikö ole selvää, että Jeesus on suurin tarpeemme? Jeesus löydetään Hänen Sanassansa, pyhässä Raamatussa. Voisimme siis myös sanoa, että Jeesuksen Sana on suurin tarpeemme.

Mutta emme tarvitse Jeesusta ainoastaan iäisyyttä varten. Hän on suurin tarpeemme myös meidän täällä maan päällä ollessamme. Tarvitsemme Häntä oppaaksemme, kun tämän synnin pimentämän maailman läpi kuljemme taivasta kohti. Varmasti kuljemme harhaan, jos

Jumalan sana
Suurin tarpeesi

ei Hän saa olla oppaanamme ja neuvoa meille, miten meidän tulee elää, mitä meidän tulee välttää ja mitä asioita meidän tulee etsiä.

Tarvitsemme Jeesusta myös vahvistajaksemme. Emme kestä vihollistemme hyökkäyksiä, jos ei Hän anna meille voimaa. Uskomme pian sammuu, jos ei Hän jatkuvasti ravitse sielujamme, samoin kuin Hän ruumiitammekin ravitsee. Emme myöskään voi elää Jumalan tahdon mukaan, jos ei Jeesus jatkuvasti anna meille siihen voimaa.

Tarvitsemme Jeesusta myös ystäväksemme ja lohduttajaksemme. Maalliset ystävät voivat hyljätä meidät, mutta Jeesus ei koskaan meitä hylkää. Hän on luvannut olla kanssamme joka päivä maailman loppuun asti ja Hän pitää lupauksensa. Hän on käkenyt meidän heittää kaikki murheemme Hänen päällensä, sillä Hän pitää meistä huolen. Hän yksin voi vakuuttaa meille, että kaikki ahdistukset ja vastoinkäymiset, jotka kohtaavat meitä täällä maailmassa, vaikuttavat meidän parhaaksemme ja ovat armollisen Jumalan rakkauden osoituksia. Tarvitsemme tällaista ystävää ja lohduttajaa. Muuten emme voi kestää.

Suokoon Jumala, että sinä, ystävä, aina käsität, mikä on suurin tarpeesi ja seuraat Marian esimerkkiä, annat Jeesukselle ensi sijan sydämessäsi ja elämässäsi. Näin voit tehdä, jos pysyt Jeesuksen Sanassa, sillä kuten jo sanoimme, Jeesus löydetään Hänen Sanassaan ja Sanansa kautta Hän saapuu luoksemme.

Jumalan kansan sapatinlepo

Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa. Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä. Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili. Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan.

Hebr. 4:9-16

Rakkaat ystävät Vapahtajassamme Jeesuksessa!

Tutussa lastenvirressä laulamme: ”Mä taimi olen sun tarhassas ja varten taivasta luotu”. Nuo sanat 'Ja varten taivasta luotu' tulivat mieleeni, kun tutkin tämän päivän tekstiä. Tekstimme tarkoituksena on näet muistuttaa meille, että Jumala tahtoo meidät taivaaseen ja myös neuvoa meille, miten voimme säilyä sinne johtavalla tiellä.

Olen iloinen, että saan juuri näistä asioista puhua teille tänään, sillä sananpalvelijan päätehtävähän on toimia välikappaleena, kun Jumala kokoaa omansa luoksensa taivaaseen. Oloni täällä keskuudessa on ollut Jumalan tarkoituksen mukaista ainoastaan sikäli, kuin se on saanut palvella tätä asiaa.

Pysykäämme Jumalan Sanassa

Tekstimme kirjoittaja vakuuttaa meille, että Jumalan kansaa varmasti odottaa iankaikkinen lepo. Hän sanoo: *”Niin on myös Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistansa, hänkin niin kuin Jumala omista teoistansa.”* Autuas se, joka kuuluu Jumalan kansaan. Häntä odottaa samanlainen lepo kuin se, jota Jumala nautti seitsemäntenä päivänä.

Tämä Jumalan lepo ei ollut toimettomuuden lepoa, sillä Jeesus sanoo: *”Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä.”* (Joh. 5:17) Ainoastaan luomistyö päättyi — ei muu työ. Jumalan lepo tarkoitti sitä autuasta iloa ja jumalallista mielihyvää, jolla hän katseli valmista luomistyötään. (1 Moos. 1:2,25) Kaikki oli sangen hyvää. Sapatinlepo, jota tekstimme kirjoittaja tarkoittaa, on taivaan iankaikkinen autuus. Elämä siellä ei tule olemaan toimetonta elämää, sillä Ilmestyskirjassa sanotaan autuaista, että he *”ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään”*. (Ilm. 7:15) Se tulee kuitenkin olemaan täydellistä lepoa kaikesta synnin aiheuttamasta vaivasta. Raamattu sanoo: *”Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästedes. Totisesti sanoo Henki — he saavat levätä vaivoistansa, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä.”* (Ilm. 14:13) Matkanteko täällä erämaassa on raskasta, matkamiehet usein väsyneitä, sillä synty painaa ja kiusaa, sielunvihollinen hyökkää ja monenlaiset elämän vaikeudet kohtaavat. Mutta matkan päässä Jumalan kansaa odottaa täydellinen lepo, minkäänlaista raskautusta ei ole enää olemassa.

Tämä sapatinlepo odottaa Jumalan kansaan kuuluvia. Ainoa edellytys sen saavuttamiselle on Jumalan kansaan kuuluminen. Jotkut toivovat pääsevänsä tähän lepoon omien tekojensa nojalla. Mutta, kuten kuulumme, Jumala itse sanoo, että autuaitten teot seuraavat heitä. Ne eivät kulje heidän edellensä valmistamassa heille tietä. Ne seuraavat heitä todistuksena heidän uskostaan Jeesukseen, joka on ainoa tie taivaaseen. Jeesukseen uskoville Pietari sanoo: *”Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa,*

julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa” (1 Piet. 2:9).

Nykyään monet moittivat niitä, jotka opetuksessaan ja julistuksessaan korostavat iäisyysasioita. Heidän mielestään on tärkeintä opettaa ihmisille, miten elämä täällä maan päällä voi tulla paremmaksi. Vähemmän tärkeätä, jos lainkaan tärkeätä, on heidän mielestään puhua synnistä ja sen seurauksista, pelastuksesta, uskosta ja taivaasta. Kaikki ovat Jumalan kansaa, he sanovat, matkalla samaan paikkaan. — Näin järki päättää, mutta Jumala opettaa tämän tekstimme kautta, kuten monessa muussakin Raamatun kohdassa, että on olemassa iankaikkinen lepo niille, jotka uskossa turvaavat Jeesukseen, mutta ”joka ei usko se tuomitaan kadotukseen”.

Onnellinen se ihminen, joka saa jatkuvasti kuulla, että hänet on luotu taivasta varten, jolle neuvotaan tie iankaikkiseen sapatinlepoon ja jota ohjataan tätä tietä kulkemaan. Kun hän uskossa ottaa vastaan tämän Jumalan oman sanoman, hän kuuluu Jumalan kansaan ja on todella sillä tiellä, joka johtaa iankaikkiseen sapatinlepoon. Tämän tien matkustajana hän rakkaudesta Vapahtajaansa tahtoo rakastaa ja palvella lähimmäisiään. Näin — kun Jumalan järjestystä noudatetaan — ihmisille varustetaan matkaeväitä tätä maallista matkaa varten, mutta mikä tärkeintä, heitä valmistetaan iäisyyttä varten.

Oletko, ystävä, pysähtynyt ajattelemaan, miten paljon sinulla on syytä kiittää Jumalaa, kun saat kuulla juuri sellaista julistusta ja opetusta, jossa Raamatun päätarkoitus, syntisen pelastus, on keskeinen asia? Sillä mitä se hyödyttäisi, jos voittaisit koko maailman omaksesi, mutta saisit vahingon sielullesi.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, olkoon julistuksesi ja opetuksesi aina tätä Raamatun mukaista julistusta ja opetusta. Palvelkoon jokainen saarna, opetustunti, kirjoitus ja kaikki seurakunnan toiminta Raamatun päätarkoitusta, että taivasta varten luotu syntinen voi tulla viisaaksi, niin että hän pelastuu uskon kautta Jeesukseen. Tällaista taitoa rukoile kirkollesi ja sananpalvelijallesi.

Ahkeroikaamme päästä Jumalan kansan sapatinlepoon

Israelin lapset matkalla Egyptistä luvattuun maahan saivat kuulla tätä oikeaa Sanan julistusta. Heille teroitettiin, että luvattu maa, johon he olivat matkalla, oli vain kuva siitä taivaallisesta kotimaasta, johon syntinen pääsee uskon kautta tulevaan Messiaaseen. Mutta tekstimme edellisissä jakeissa sanotaan: *”Mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat”*. He eivät saavuttaneet luvattua maata — ei maallista eikä taivaallista — epäuskonsa tähden. Tekstimme kirjoittaja käyttää heidän esimerkkiään varoituksena meille. Hän sanoo: *”Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä.”* Näillä sanoilla hän tahtoo sanoa: Syy siihen, että syntinen ei saavuta luvattua maata on hänessä itsessään. Se ei ole Jumalasta. Se Sana, jonka Jumala antoi israelilaisille, oli tehokas, se on tehokas vielä tänäkin päivänä.

Tämä Sana kuvataan meille tekstissämme. Sanotaan, että se on elävä ja voimallinen. Se on elävä ja voimallinen sen tähden, että se on elävän Jumalan Sana, jonka kautta Pyhä Henki toimii. Se on kuin kaksiteräinen miekka. Toisin sanoen sillä on läpitunkeva voima. Niin kuin terävä veitsi voi avata luuston hienoimmatkin liitokset ja paljastaa itse ytimen, niin Jumalan Sana voi ihmisen sydämessä vaikuttaa. Luonnostaan sydän on kova kuin kivi. Mutta Sana pystyy sen pehmittämään. Laki paljastaa ja tuomitsee sydämen pahat ajatukset ja himot ja osoittaa, että synnin palkka on iankaikkinen kuolema. Se synnyttää sydämessä hädän synnin tähden. Evankeliumi vakuuttaa hätäntyneelle sydämelle, että Jumala on Jeesuksen tähden antanut kaikki synnit anteeksi ja saa aikaan sydämessä rauhan. Syntinen pääsee vapaaksi synnin kahleista ja sielunvihollisen orjuudesta, hänestä tulee Jumalan lapsi ja taivaan perillinen.

Tekstimme kirjoittaja kuvaa Sanan voiman tässä yhteydessä korostaakseen, miten vakava asia on, kun suhtaudutaan välinpitämättömästi ja epäuskoisesti Sanaan. Sana ei ole jokin kuollut esine, jota saa käyttää leikkikaluna tai tutkimuskohteena tutkimisen vuoksi. Sitä ei tule käyttää pahan ja epäuskoisen sydämen verhoksi tai omien

mielipiteiden tueksi. Näin käytettynä sydän paatuu. Tapahtuu, niin kuin tapahtui israelilaisille ”jotka kiusasivat ja koettelivat Herraa, vaikka olivat nähneet hänen tekojansa neljäkymmentä vuotta”.

”Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon” tarkoittaa: ”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, alkää paaduttako sydämiänne”, vaan olkoon meillä aina arka omatunto Jumalan Sanan edessä. Olkoon sen jokainen sana meille todella Jumalan sana, kallis ja tärkeä, jonka puolesta olemme valmiit taistelemaan. Muistakaamme aina, että tämä sana on sen Herran sana, jolle ei mikään luotu ole näkymätön, vaan jonka silmissä kaikki on alastonta ja paljastettua ja jolle meidän on kerran tehtävä tili.

Kuten sanottu, nämä sanat esitetään tekstissämme varoituksena meille. Tällaista varoitusta me kaikki tarvitsemme. Mutta samalla sanat ovat lohdutuksen sanoja. Sillä mikä voisi olla meille itsessään avuttomille, kelvottomille syntisille lohduttavampaa kuin se tieto, että Jumalan Sana on elävä ja voimallinen. Se voi särkeä ja pehmitää kylmät ja kovat sydämet, se voi pelastaa meidät ja varjella meidät taivaan tiellä. Jeesus sanoo: ”Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani ja tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.” Paavali sanoo evankeliumista, että se on ”Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi” ja Pietari kirjoittaa: ”Olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta.” (1 Piet. 1:23)

Pitäkäämme kiinni tunnustuksesta

Jättäessänsä Efeson seurakunnan, Paavali sanoi jäähyväispuheessaan: *”Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa”* (Apt. 20:32). Näihin sanoihin minäkin voin yhtyä lohdullisin mielin. Jumalan armosta teillä on Jumalan elävä ja voimallinen Sana puhtaana keskuudessanne. Te saatte kuulla sen oikeaa julistusta ja opetusta. Onhan teillä sananjulistajia, jotka ovat osoittautuneet uskollisiksi tässä tehtävässä. Tämän Sanan kautta Jumala voi teitä vahvistaa, kasvattaa, lujittaa ja lohduttaa, niin että pääsette kerran iankaikkiseen sapatinlepoon.

Näillä heprealaisilla, joille tekstimme sanat osoitettiin, oli Jumalan elävä ja voimallinen sana. Tämä ei tarkoita kuitenkaan sitä, että heillä oli vain kirjoitukset kotonansa jossakin hyllyllä, vaan että he tunsivat ja uskoivat Sanan opetukset, tunnustivat uskoaan, opettivat Sanaa muille ja noudattivat sitä kaikessa. Mutta kun Sanaa tunnustetaan ja noudatetaan, silloin seuraa taistelu. Sielunvihollinen hyökkää, maailma pilkkaa ja painostaa. Näin on aina ollut, näin tulee aina olemaan. Tällainen taistelu ei ole helppo. Heprealaisten keskuudessa oli todennäköisesti vainon ja painostuksen tähden horjuvia. Ehkä jotkut olivat luopuneet uskostaan ja palanneet juutalaisuuteen. Sen tähden tekstimme kirjoittaja sanoo: *”Koska meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitääkäämme kiinni tunnustuksesta.”* Toisin sanoen: Jeesus on paljon suurempi ylimmäinen pappi kuin vanhanliiton ylimmäiset papit. He vain kuvasivat tätä meidän pappiamme. On suuri erehdys luulla, että entinen uskonne on parempi kuin usko Jeesukseen, jonka Pyhä Henki on teille antanut. Älkää masentuko ja menettäkö toivoanne. Pitäkää kiinni tunnustuksestanne. Ette joudu häpeään.

Muista sinäkin, ystävä, tunnustuksesi suurta Ylimmäistä Pappia, Jeesusta. Hän on todella suuri. Hän meni ”ei kauristen ja vasikkain veren kautta, vaan oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkein pyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen”. Tällainen on tunnustuksesi pappi. Pappi, joka uhrasi itsensä edestäsi ristin alttarilla ja täytti lain puolestasi, niin että Jumala saattoi antaa anteeksi sinun syntisi, koko maailman synnit. Tämä pappisi puolustaa sinua yhä Isän tykönä. Johannes sanoo: ”Meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas”. Koska sinulla on tällainen pappi, pidä kiinni tunnustuksesta.

Muista myös, että tämä pappisi on sellainen, joka ymmärtää meitä. Tekstimme sanoo: *”Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.”* Ylimmäinen pappimme tuntee meidät ei ainoastaan sen perusteella, että hän on kaikkietävä Jumalan Poika, vaan myös senkin perusteella, että Hän on tosi ihminen. Hän tuli veljeksemme ja oli joka suhteessa niin kuin me, paitsi ettei hänellä ollut syntiä. Oman kokemuksensa perusteella hän siis tietää, mitä on olla ihminen. Ihmisen heikkoudet, tarpeet, tuskat, murheet ja kiusaukset ovat hänelle tuttuja. Hän on

Jumalan sana
Jumalan kansan sapatinlepo

kipujen mies ja sairauden tuttava. Sen tähden hän ymmärtää pulmamme ja vaikeutemme paljon paremmin kuin me itse. Hän osaa sääliä heikkouksiamme.

Kun me tunnustamme uskoamme, sielunvihollinen usein yrittääkin lannistaa meidät juuri siten, että osoittaa meille heikkouksiamme. Kun aiomme todistaa, hän kysyy: Sinäkö nyt osaat muka toisia neuvoa? Kun taistelemme Sanan mukaisen tunnustuksen puolesta ja tuomitsemme harhat, hän sanoo: Eiköhän sinussa itsessäsi ole niin paljon korjaamisen varaa, että on parempi olla vaiti. Kun me epäonnistumme vaelluksessamme, hän sanoo: Nyt on kaikki mennyt, älä vain nyt luule, että vieläkin saat armoon turvata. Hän tekee kaikkensa vakuuttaaksensa meille, että tunnustuksemme Apostoli ja Ylimmäinen Pappi, Jeesus, on ankara ja kova, niin suuri ja ylhäinen, ettei hän lainkaan ymmärrä heikkouksiamme. Tekstissämme Jumala kuitenkin vakuuttaa meille, että suuri Ylimmäinen Pappimme ei ole tällainen. Hän säälii meitä. Elämällään ja kuolemallaan Hän on ansainnut meille anteeksiantamuksen kaikista synneistämme. Kun me katuvaissina, uskossa Häneen turvaamme, ei hän lue meille syntejämme, vaan Hän sanoo: Muista, jos olet syntinen, niin minä olen sinun vanhurskautesi. Jos olet heikko, minä olen väkevä. Jos olet alaston ja saastainen, minun pyhyytteni ja vanhurskauteni peittää sinut. Jos olet murheellinen ja peljästynyt, minä lohdutan ja vahvistan sinua. Itsesäsi olet todella kelvoton ja puutteellinen, minussa olet Jumalalle otollinen. Tule uskalluksella Jumalasi eteen. Minun tähteni hän on nyt armollinen ja laupias Isäsi, jolta saat kaikki tarpeesi.

Ystävät! Teillä on elävä ja voimallinen Jumalan Sana. Teillä on Ylimmäinen Pappi, joka osaa sääliä heikkouksianne. Teitä odottaa iankaikkinen sapatinlepo taivaassa. Pitäkää kiinni tunnustuksesta. Huolimatta siitä, että näinä viimeisinä aikoina niin monet ovat hyljänneet Jumalan Sanan, olkoon tämä Sana aina teidän kallein aarteenne, saakoon se uskossa sulautua teihin, niin että säilytte sillä tiellä, joka kerran johdattaa teidät iankaikkiseen sapatinlepoon. Saakoot monet teidän tunnustuksenne kautta tulla johdatetuiksi samalle tielle, niin että hekin voivat levätä vaivoistansa iankaikkisesti Jumalan luona. Aamen.

Simson — uskon sankari

Lue Tuomarien kirjan luvut 13 – 16. (Raamattutunti)

Heprealaiskirjeessä sanotaan Simsonista seuraavasti: ”Ja mitä vielä sanoisin? Sillä minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista, Simsonista, Jeftasta, Daavidista ja Samuelista ja profeetoista, jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalo-peurain kidat, sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoon, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoon muukalaisten sotajoukot.” (Hebr. 11:32–34) Koska Simsonia ylistetään uskon sankarina, on selvää, että meille on suureksi hyödyksi tutkia kertomusta hänestä.

Nasiiri

Sana tarkoittaa ”erotettu”. Nasiirilupauksen kautta henkilö vihkiytyi Herralle. Jumala asetti Mooseksen laissa tiettyjä sääntöjä nasiirille: Hänen oli pidättäydyttävä viinistä ja väkijuomasta, partaveitsei ei saanut koskettaa hänen päätänsä, hän ei saanut mennä kuolleen luo. (4 Moos. 6) — Jotkut olivat nasiireja vain määrätyn ajan, esim. apostoli Paavali (Apt. 18:8). Kun aika päättyi, he jälleen käyttivät partaveistä. Mutta Simson, Samuel ja Johannes Kastaja olivat nasiireja koko elämänsä ajan. Pitkä tukka oli näkyvä merkki siitä, että nasiiri oli vihkiytynyt Herralle. — ”Kun Simsonin tukka leikattiin, hän menetti voimansa. Ei sen tähden, että voima olisi todella ollut tukassa, vaan koska Jumala antoi hänelle erinomaista voimaa ainoastaan niin kauan kuin hän oli uskollinen lupaukselleen.”

Jumalan enkeli

Raamatussa puhutaan luoduista Herran enkeleistä. Näistä hyvät enkelit palvelevat Jumalaa ja Jumalan lapsia. Mutta joskus nimi ”Herran enkeli” annetaan myös Pyhän Kolminaisuuden toiselle persoonalle, kuten tässä. ”Herran enkeli vastasi hänelle: Minkä tähden kysyt minun nimeäni? Se on ihmeellinen.” (Tuom. 13:18; Jes. 9:5) Jumalan enkeli oli tässä tapauksessa enkeli, jota ei oltu luotu (angelus increatus) — siis Poika. Myös samaistetaan enkeli ja Jumala (Tuom. 13:11), kuten tehdään myös esimerkiksi (1 Moos. 48:15,16) jne. Luther sanoo (1 Moos. 48:15,16) johdosta: ”Tässä siis ilmaistaan kahdella nimityksellä — 'Jumala' ja 'enkeli' — kahta eri persoonaa, olemuksen kuitenkin ollessa yksi ja sama ja ilman mitään eroa. Enkelikin on näet luonnoltaan iankaikkinen Jumala, muuten ei Jaakob häntä rukoilisi. Häntä sanotaan kuitenkin enkeliksi virkansa ja tehtävänsä tähden, joka Hänellä Poikana on Isältä.”

Voidaanko Jumala nähdä

”Me olemme kuoleman omat, sillä olemme nähneet Jumalan.” (Tuom. 13:22; Katso myös: 2 Moos. 33:20; 5 Moos. 5:26; Tuom. 6:22,23; Joh. 1:18; 1 Tim.:6:16) Jumalan ääretöntä olemusta ei kukaan ole nähnyt. Mutta hän on antanut joidenkin nähdä heijastuksia hänen kirkkaudestaan, merkkejä hänen läsnäolostaan. Hän on ilmestynyt heille muodossa (ihmismuodossakin, kuten tässä), jota ihminen on kestänyt katsella. Mutta ei kukaan ole nähnyt häntä täydellisessä kirkkaudessaan.

Oliko Simsonilla lupa ottaa filistealainen vaimo

”Eikö ole yhtään naista veljiesi tyttärien joukossa ja minun koko kansassani, kun aiot mennä ottamaan vaimon ympärileikkaamattomien filistealaisten joukosta?” (Tuom. 14:3) — Simsonin vanhempien vastustus perustui Jumalan lain säädöksiin (2 Moos. 34:16 ja 5 Moos. 7:34) Avioliitot epäuskoisten kanssa ovat aina vaarallisia. Vanhempien velvollisuus on teroittaa lapsille, kuinka tärkeää on, että he pyytävät Herralta Jumalaa pelkäävää, uskovaista aviopuolisoa.

Tämä on Jumalan tahto. Mutta Simsonin tapaus oli poikkeus. Herralla oli erikoinen tarkoitus salliessaan sen. (Tuom. 14:4) Jumala on lain antaja. Hänellä on oikeus tehdä poikkeuksia. Tämä erikoinen tapaus ei ole tarkoitettu esimerkiksi meille.

Mikä tarkoitus oli leijonan tappamisella, arvoituksella, jne.

Leijonan tappaminen, sen raadon löytäminen, siitä aiheutuva arvoitus ja filistealaisten menettely etsiessään siihen selitystä — kaikki nämä palvelivat Jumalan tarkoitusta. ”Hän etsi tilaisuutta filistealaisia vastaan.” (Tuom. 14:4) Filistealaiset olivat jumalattomia, epämooraalisia, Jumalan ja Jumalan kansan vihollisia. Jumala tahtoi Simsonin kautta pelastaa kansansa heidän käsistään. (Tuom. 13:5) Lopullinen vapauttaminen oli tapahtuva Saulin ja Daavidin kautta.

Mitä on sanottava siitä, että Simson surmasi niin monta filistealaista

Tämä tapahtui Herran Hengen vaikutuksesta. (Tuom. 14:19; 15:18). Hän toimi Israelin tuomarina, Jumalan asettamana. On muistettava, että Jumala ei ole ainoastaan rakkaus. Hän on myös pyhä ja oikeudenmukainen Jumala, jonka viha ilmestyy taivaasta kohdatakseen kaikkea jumalattomuutta ja vääryyttä, mitä ihmiset harjoittavat. (Room. 1:18) Jumala käyttää eri keinoja tuhotakseen ihmiset, jotka joutuvat hänen tuomionsa alle, kun eivät ole nöyrytyneet parannukseen. Vedenpaisumus oli eräs tällainen keino. Simsonin kautta hän tuhosi nämä filistealaiset, joiden syntivelka oli tullut täyteen. Simsonin viha oli vanhurskasta ja oikeutettua vihaa, eikä johtunut lihallisista syistä, silloin kun Herran Henki häntä johdatti. Filistealaiset itse tuottivat päällensä Jumalan tuomion.

Heikko käännös

Tuomarien kirjan jae (Tuom. 15:19) kuuluu v. 1933 suomenkielisessä käänöksessä³⁾: ”Silloin Jumala avasi hampaankolon leualluussa, ja siitä vuoti vettä; hän joi... siitä lähde sai nimekseen Een-

³⁾ Uudessa v. 1992 käänöksessä jae kuuluu: ”Silloin Jumala avasi Lehin notkoon lähteen, josta tuli vettä. Simson joi, ja hänen voimansa palasivat. Siitä paikka sai nimen En-Kore, ja se on Lehissä vielä tänäkin päivänä.”

Hakkore, se on vielä tänäkin päivänä Lehissa.” On todennäköistä, että seuraava käännös on oikea: ”Mutta Jumala halkaisi onton paikan (aukon), joka on Lehissa.” Lehi tarkoittaa kyllä leukaluuta, mutta kuten yhteys osoittaa, se on tässä paikan nimi. Se, että Lehissa oli myöhemmin lähde, viittaa siihen, että Jumala ei avannut sitä leuka-luussa, vaan Lehi-nimisessä paikassa. Samantapainen ihmeteko kuin ne, jotka mainitaan toisessa ja neljännessä Mooseksen kirjassa. (2 Moos. 17:6; 4 Moos. 20:8,11)

Mitä on sanottava siitä, mitä meille kerrotaan kohdassa Tuom. 16:1-19, Simson Gassassa, Delila

Johdattiko Herran Henki tänäkin aikana Simsonia? Ei. Sillä Henki ei johdata syntiin, vaan pyhyyteen. Simson alkoi kulkea synnin tietä ja Herra poistui hänestä. (Tuom. 16:20) Jakeessa 3 sanotaan, että Simson tarttui kaupungin portin oviin ja molempiin pihtipieliin, asetti ne hartioilleen ja vei ne vuorelle. (Tuom. 16:3) Ei tämäkään teko johtunut Hengestä, vaan Simsonin ylpeydestä. Hän tahtoi osoittaa, kuinka voimakas hän oli.

Simson katui syntiään, hän kuoli autuaana

Hänen kuolemansa ei ollut itsemurha. Hän kuoli kansansa tuomarina ja vapauttajana rukoillen Herraa. (Hebr. 11:32–34)

Simson oli esikuva Jeesuksesta

Hänen ihmeellinen sikiämisensä ja syntymänsä muistuttavat meitä paljon suuremmasta ihmeestä — Kristuksen sikiämisestä ja syntymästä.

Simson oli erotettu Herralle. Herran Henki oli hänessä. — Jeesus oli aina inhimillisen luontonsakin puolesta täynnä Pyhää Henkeä. (Ps. 45:8) Hänet erotettiin olemaan Pappimme, Profeettamme ja Kunnikaamme.

Simson otti filistealaisen vaimon itselleen. — Seurakunta on Kristuksen morsian. Se on luonnostaan turmeltunut, saastainen, samanlaisessa tilassa kuin pakanat. Meidät on otettu seurakunnan jäseniksi sulasta armosta, ilman omaa ansiotamme.

Simson — ilman aseita — tappoi kiljuvan leijonan. Raamatussa sanotaan sielunvihollista kiljuvaksi jalopeaksi. (1 Piet. 5:8) Jeesus taisteli tätä jalopeakia vastaan. Tämä merkitsi hänelle kärsimistä ja kuolemaa, mutta hän polki rikki käärmeen pään (1 Moos. 3:15) ja saavutti voiton.

Simson löysi leijonan raadosta hunajaa. — Niin Kristuksen voitto tuotti syntisille syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden. ”Kuinka makeat ovat minulle sinun lupauksesi! Ne ovat hunajaa makeammat minun suussani.” (Ps. 119:103) — Simson itse nautti hunajaa. — Jeesukselle tuotti iloa se, että hän hankki syntisille pelastuksen. — Simson jakoi hunajaa vanhemmillensa. — Jeesuksen kädesä, Sanassa ja Sakramenteissa on ”hunajaa” kaikille syntisille. Hän sanoo: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.” (Matt. 11:28)

Simsonin maanmiehet antoivat hänet vihollisten käsiin. He sitoivat hänet. — Jeesuksen maanmiehet antoivat Jeesuksen roomalaisten käsiin, ristiinnaulittavaksi. — Hengen voimassa Simsonin siteet sulivat pois. — Jeesusta ei voinut kuolemakaan sitoa. Hän nousi voitollisena kolmantena päivänä. Hänen voimansa kautta me, jotka uskomme häneen, voimme pysyä vapaina synnin, maailman ja sielunvihollisen siteistä. Eikä kuolemakaan voi meitä sitoa iankaikkisesti, sillä Jeesuksen voitto on meidänkin voittomme. (Joh. 11:25,26; 1 Kor. 15:54,55)

Simson kuoli kansansa pelastajana. — Kristus kuolemallaan sai aikaan meidän iankaikkisen pelastuksemme.

Ne sanat ovat henki ja elämä

Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.
Joh. 6:63

Syntinen pelastuu yksin uskon kautta

Vähän ennen kuin Jeesus lausui yllä olevat sanat, hän oli pitänyt opetuslapsillensa — ei ainoastaan niille kahdelletoista, vaan suu-remmalle joukolle — jalon saarnan. Tässä saarnassaan hän oli opettanut tärkeitä ja lohduttavia hengellisiä totuuksia. Hän oli mm. sanonut: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.” Lihansa syömisellä ja verensä juomisella hän tarkoitti uskomista häneen. Toisin sanoen hän julisti heille kristinuskon pääoppia, nimittäin sitä, että syntinen pelastuu yksin uskon kautta häneen ilman lain tekoja. Olisi luullut tämän olevan mitä lohduttavinta puhetta näille opetuslapsille, mutta sitä se ei heille ollut. Sanotaan: ”Niin monet hänen opetuslapsistansa sen kuultuaan, sanoivat: Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?” He loukkaantuivat Jeesuksen sanoihin.

Tästä johtui, että Jeesus lausui heille tekstimme sanat: ”Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.” Raamatussa sanotaan sitä hengeksi, joka on Pyhästä Hengestä ja lihaksi sitä, joka on syntynyt lihasta ja joka lähtee ihmisestä ja ihmisen järjestä. Jeesus siis tarkoittaa, että hänen sanansa ovat yläpuolella lihaa. Ne ovat lähtöisin Pyhästä Hengestä. Niitä ei voida ymmärtää lihalla ja järjellä. Ainoastaan se, joka on saanut Pyhältä Hengeltä hengellistä ymmärrystä, voi ne ymmärtää. Ne ovat lihalle liian korkeita ja käsitämättömiä. Jeesuksen sanoissa ei ollut siis vikaa. Ne ovat henki ja elämä. Vika oli kuulijoissa, jotka olivat järjellään yrittäneet ne käsitellä. Järki ei voi Jeesuksen sanoja ymmärtää. Jeesuksen sanat täytyy ottaa vastaan uskossa. Joka ne Hengen voimasta uskossa ottaa vas-

taan, saa kokea, että ne ovat myös elämä. Hän tuntee Jumalan rakkaana Isänään, joka on antanut hänen syntinsä anteeksi ja iloitsee varmuudessa, että hänellä on iankaikkinen koti taivaassa.

Kuinka tärkeää onkaan, että me aina muistamme tekstimme opetuksen: Jeesuksen sanat ovat henki ja elämä. Ne tulevat aina olemaan hullutusta järjelle. Ne on otettava vastaan uskossa. Seuraukset voivat olla ikäviä, jos tämä totuus unohdetaan. — Monet tämän maailman viisaat ja oppineet, maailman silmissä etevimmät ihmiset, väittävät jatkuvasti, että Raamatun totuudet eivät pidä paikkaansa. He väittävät, ettei ihmistä ole luotu, vaan hän on vähitellen kehittynyt, maailma on miljoonia vuosia vanha, Jeesus ei syntynyt neitsyestä, hän ei noussut ylös kuolleista eikä kyennyt tekemään ihmetekoja. Tällaiset väitteet järkyttävät suuresti niitä Jumalan lapsia, jotka eivät muista tai jotka eivät ole tietoisia siitä, että Jeesuksen sanat ovat henki ja elämä ja että ne voidaan ottaa vastaan ainoastaan Pyhän Hengen antamalla uskolla. Mutta jos muistamme nämä tekstimme sanat, emme silloin ihmettele kuullessamme tällaisia väitteitä. Ajattelemme vain: Emme voi muuta odottaa niiltä, joilla ei ole uskoa. Aivan samalla tavalla minäkin ajattelisin, jos ei Jumalan Pyhä Henki olisi saanut minua valaista. Raamatun totuudet olisivat minullekin hullutusta.

Tekstimme opetus on tärkeää muistaa myös silloin, kun huomaamme ihmisten luopuvan Jumalan Sanasta ja uskosta. Syy ei ole Sanassa, vaan ihmisissä. Luther sanoo:

”Mitäpä nyt teemme? Hänen omat opetuslapsensa eivät tahdo pysyä, vaan luopuvat hänestä. Tämä on kirjoitettu meille lohdutukseksi ja esikuvaksi, ettemme kauhistuisi suuria pahennuksia, vaan kestämmme ne sanoen: Ken seisoo, se seisköön, ken lankeaa, se langetkoon! Ei Jumalan sana sinun seisomisellasi tule oikeaksi eli todeksi, eipä sen vuoksi Jumalan sana sinun luopumisellasi tule vääräksi, vaan sana on aina oikea.”

Pyhää Henkeä on etsittävä Jeesuksen Sanasta

Tekstimme sanoista huomaamme myös, että Pyhää Henkeä on etsittävä Jeesuksen Sanasta eikä mistään muualta. Jeesus sanoo: ”Ne **sanat**, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.”

Jumalan sana
Ne sanat ovat henki ja elämä

Nykyään hyökätään ankarasti sitä oppia vastaan, että tosi Jumala löydetään yksinomaan Jumalan Sanasta eli Pyhästä Raamatusta. Isä, Poika ja Pyhä Henki yritetään erottaa Raamatun Sanasta. Puhutaan tapaan: ”Ei kuivia oppeja, vaan Jeesus! Emme välitä sanoista — henkilö Jeesus on meille tärkeä. Hän on suurempi kuin kirjoitetut sanat. Jumala ilmaisee itsensä suurien tekojen kautta — ei kirjaimellinen sana ole niin tärkeä kuin teot.” — Tällainen puhe on eksyttänyt monta. Se on sielunvihollisesta lähtöisin. Jeesus sanoo, että Henki toimii Sanan kautta. Jos joku tahtoo saada Pyhän Hengen, on hänen pitädyttävä Jeesuksen sanoihin. Ne ovat henki ja elämä.

Luther kirjoittaa: ”Sen vuoksi, jos jotakin sattuisi eteesi, joka sinusta näyttäisi pyhältä ja ihanalta, niin että olisit valmis sitä enkelinä pitämään, niin ota se kumminkin käsiisi, pidä se Jumalan sanan valossa, katso, jos sillä on mitään perustusta pyhässä Raamatussa ja onko Jumala sen säätänyt ja käskenyt, tai ei. Jos kuulet kenen kerskaavan siitä, että hänellä on joku Pyhän Hengen ilmoitus eli käsky ja siitä puuttuu Jumalan sana, olkoonpa se sitten mitä hyvänsä, niin sano: Tämä on paha perkele.”

Jos Jeesuksen Sana eli pyhän Raamatun sana hyljätään, silloin on jäljellä ainoastaan ihmisten mielikuvituksia ja haaveiluja. Silloin on turhaa puhua Jumalan teoista ja sielun pelastuksesta, sillä Jumala ei ole kertonut näistä asioista muualla kuin Raamatussa. Jos ei usko perustu Raamatun sanan lupauksiin, silloin usko on turhaa.

Älkää siis etsikö Jumalaa Hänen Sanansa ulkopuolelta. Muistaamme, että Jeesuksen sanat ovat henki ja elämä. Niihin saamme luottaa. Hyljätäkäämme kaikki, mikä ei ole Sanan mukaista. Ja kun Jeesus Sanassansa lupaa meille, että hänen verensä puhdistaa meidät kaikesta synnistä, uskokaamme tämä lupaus. Se on aivan varma. Kun hän vakuuttaa meille, että koko maailma tuli sovitetuksi Jumalan kanssa hänen kauttansa, iloitkaamme! Sillä mekin kuulumme maailmaan. Kun hän lupaa säilyttää meidät uskossa loppuun asti, luottaamme tähän lupaukseen. Kun hän vielä lupaa ottaa meidät taivaan kotiin, olkaamme varmoja, että näin tulee tapahtumaan. Näin hän on sanonut. Hänen sanansa ovat henki ja elämä. Ja kiittäkäämme Jumalaa siitä, että saamme hänen Sanaansa jatkuvasti kuulla ja tutkia.

Pyhä saarnavirka

Pyhä saarnavirka

Niinpä, kun minä tulin teidän tykönnne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan. Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan. Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa, mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat, vaan me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätettyä, jonka Jumala on edeltä määrännyt ennen maailmanaikoja meidän kirkkaudeksemme, sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut — sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet — vaan, niin kuin kirjoitettu on: ”mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.

1 Kor. 2:1-10

On paljon epäselvyyttä ihmisten mielissä papin tehtävistä sekä saarnastuolissa että saarnastuolin ulkopuolella. On pappeja, jotka luulevat kaikesta tärkeimmän tehtävänsä ulkopuolella saarnastuolin olevan paikkakuntansa olosuhteiden parantamisen. Tämä päämäärä mielessään he yhtyvät kaikenlaisiin yhteiskunnallisiin seuroihin, vieläpä salaseuroihinkin. He saarnaavat vain maallisista asioista. Saarnojensa pääaiheena ovat kuulusat ihmiset, Shakespearin kirjoitukset tai omat kokemuksensa. Näyttää siltä, että unohdetaan, että kristityn papin tärkein tehtävä sekä ulkopuolella saarnastuolin että saarnastuolissa on Kristuksen evankeliumin saarnaaminen — sielujen pelastaminen, tulevalle elämälle valmistuminen.

Apostoli Paavali ei koskaan tätä unohtanut. Huomaamme tämän tekstimme sanoista, sillä tekstissämme hän puhuu meille **kristillistä saarnavirasta**. Huomaamme ensinnäkin, mikä on sen väärinkäyttö ja toiseksi, mikä on saarnaviran oikea toimitus.

Saarnaviran väärästä käytöstä

Tekstissämme Paavali sanoo: ”Niinpä, kun minä tulin tyköne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla”... Ja sitten hän lisää: ”Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa.” Ensiksi me kysymme: Miksi Paavali näki tarpeelliseksi kirjoittaa korinttolaisille tällä tavalla? Miksi hänen täytyi itseänsä puolustaa ja selittää näille ihmisille, ettei hän tullut heidän tykönsä loistavana puhujana, rohkeana ja mahtavana? Löydämme vastauksen näihin kysymyksiin, jos muistamme mitä Paavali kirjoitti edellisessä luvussa epistolassaan. Tässä luvussa Paavali nuhteli korinttolaisia siitä, että he olivat jakautuneet eri puolueisiin. Osa oli sanonut itsensä Paavalin seuraajaksi, toiset Keefaan, toiset Apollokseen. He olivat alkaneet panna liian paljon painoa yksityiselle johtajalle. Paavali huomauttaa siis heille, että kaikki nämä miehet saarnasivat samaa evankeliumia, ettei Kristus ollut jaettu, ettei heidän tulisi antaa niin paljon huomiota puhujalle, vaan sille, mitä puhuttiin. Ei heidän tulisi pitää niin tärkeänä, kuinka hyvin puhuja voi sanoja käyttää, tai kuinka hyvin hän voi tunteita liikuttaa.

Nämä ajatukset mielessään Paavali selittää heille, miksi hän ei tule heidän luoksensa kaunopuheisena, vaikuttavana persoonana; miksi hän tulee saarnaamatta sitä viisautta, jota maailma tahtoo kuulla; miksi hän tulee vain yksinkertaisena Herran palvelijana puhuen sitä kieltä, jota kaikki voivat ymmärtää. Hän sanoo heille miksi hän näin tekee näillä tekstimme sanoilla: ”Ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan.” Paavali sanoo, ettei oikeaa saarnaamista ole se, kun pappi panee painon kaunopuheisuudelle, kun hän käyttää sellaisia sanoja, jotka tekevät puheen aiheen epäselväksi. Se ei ole oikeaa saarnaamista, kun pappi puhuu ihmisten viisautta, kun hänen puheensa perustuksena on tiede ja filosofia, kun hän puhuu sitä, mitä maailma tahtoo kuulla. Se ei ole oikeaa saarnaamista siksi, että sellainen saarnaaminen johtaa kuulijat perus-

tamaan uskonsa ihmisten viisauteen — antamaan kaiken huomion puhujalle eikä Sanalle, jota saarnataan.

Kyllähän Paavali olisi voinut puhua ihmisten viisautta, jos hän olisi tahtonut niin tehdä. Kyllä hän olisi voinut puhua sitä, mitä maailma tahtoi kuulla. Hän oli saanut opetuksensa Gamalielin jalkojen juurella. Hän olisi voinut puhua loistavasti historiasta tai filosofiasta. Mutta hän tiesi, että se ei ollut hänen tehtävänsä. Kristus ei ollut sitä varten häntä kutsunut saarnavirkaan. Siksi hän ei tullut ihmisten luokse, niin kuin jotkut odottivat hänen tulevan loistavana puhujana, maailman viisaana. Hän tuli vain yksinkertaisena Sanan julistajana puhuen ihmisten kieltä, huolehtien siitä, mitä hän puhui. Hän tuli tuntien oman heikkoutensa.

Ehkä ajattelette, ystävät, että tämä tekstimme opetus kuuluu vain papeille. Ehkä sanotte: ”eihän tämä minuun koske.” Mutta, ystävät, ei asia ole niin. Tekstimme opetus kuuluu teillekin. Sillä tekstistämme Jumala tahtoo teidän oppivan, mitä teidän tulee odottaa pastoriltanne, kun hän astuu saarnastuoliin. Hän tahtoo, että opitte panemaan painon oikealle asialle. Ja tiedämme, että kaikki tarvitsemme tekstimme opetusta. Sillä meillä kaikilla tahtoo olla se heikkous, että kiinnitämme liian paljon huomiota vähäpätöisiin asioihin. Joskus meistä tuntuu, että kaikki saarnat ovat liiaksi samanlaisia. Tahdoisimme, että papit puhuisivat jo jotakin uutta. Joskus kiinnitämme huomiomme papin puhetaitoon, jos hän ei ole loistava puhuja, jos hänellä ei ole sellainen puhetaito, joka miellyttää meitä, emme välitä häntä kuunnella ja saarna usein lankeaa kuuroille korville, vaikka pappi on hyvinkin selittänyt tekstin. Joskus panemme kaiken painon papin persoonalle. Jos emme pidä hänestä, sitten emme pidä hänen saarnastaankaan. Ja joskus, kun kuulemme oikein loistavaa puhujaa, joka puhuu liikuttavasti, sanomme: ”Kyllä oli hyvä puhe”, vaikka saarnan aihe oli niin epäselvä, ettemme tiedä, mistä hän puhui, kun hänen saarnansa päättyi. Ystävät, Jeesus tahtoo, että opitte etsimään oikeita tuntomerkkejä, kun arvostelette puhujaa ja puhetta. Älkää arvostelko syntisen lihanne mukaan. Älkää aina odottako kuullakseen sitä, mitä tahdotte kuulla, sitä mikä teitä miellyttää. Älkääkään loukkaantuko, jos pastori tekstin johdolla puhuu sitä, mitä syntinen lihanne ei tahdo kuulla. Muistakaa, ettei ole uskollisen papin velvol-

lisuus puhua ihmisten viisautta. Sellainen saarnaaminen ei olisi oikeata saarnaamista.

Saarnaviran oikea hoidanto

Mutta mikä sitten on oikeaa saarnaamista, te kysytte? Löydämme vastauksen tähän kysymykseen Paavalin esimerkistä tekstissämme. Hän sanoo meille, että vaikkei hän puhukaan ihmisten viisautta, siltikin hän puhuu viisautta. Hän puhuu Jumalan viisautta. Ja sellainen saarnaaminen on oikeaa saarnaamista, kun kristityt papit puhuvat Jumalan viisautta. Niin Jumala tahtoo Hänen sananjulistajiensa saarnaavan. Ja tekstissämme Paavali kuvaa meille tällaisen saarnaamisen.

Ensiksi hän sanoo meille, mitä tämä ”Jumalan viisaus” on. Hän sanoo: ”Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.” Näillä sanoilla Paavali sanoo meille, että silloin saarnaamme Jumalan viisautta, kun saarnaamme Kristuksen evankeliumia, kun ristiinnaulittu Vapahtajamme on kaiken saarnaamisen keskipiste ja ydin. Kun jokainen saarna viittaa Häneen, joka on kärsinyt ja kuollut koko maailman syntien edestä, joka on maksanut täyden syntivelkamme ja joka on sovittanut koko maailman Jumalan kanssa vuodattaen pyhän, kalliin verensä ja kuollen kirotulla ristinpuulla, niin silloin saarnaamme Jumalan viisautta.

Ja tiedämme, että tämä Jumalan viisaus sisältää myös lain saarnan. Sillä ei hyödyttäisi mitään saarnata ristiinnaulitusta Jeesuksesta syntisten Vapahtajana, jos ihmiset eivät tietäisi olevansa syntisiä. Raamattu sanoo, että ainoa keino, jonka kautta ihmiset tulevat synnintuntoon, on Jumalan lain kautta. Paavali kirjoittaa: ”Sillä lain kautta tulee synnintunto.” Siis kun Paavali saarnasi Jumalan viisautta, hän saarnasi sekä lakia että evankeliumia. Hän osoitti Jumalan sanasta, että he olivat syntisiä ja tuomituita kadotukseen syntiensä tähden. Ei hän yrittänyt lieventää lain saarnaa. Hän suorastaan sanoi ihmisille, mitkä olivat synnin seuraukset, niin kuin hän sanoi, kun hän kirjoitti nämä sanat korinttolaisille: ”Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa. Älkää eksykö. Eivät huorinte-

kijät, ei epäjumalanpalvelijat, ei avionrikkojat... eivät varkaat, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa.” Hän kehotti heitä mielenmuutokseen, katumaan syntiänsä. Ja sitten hän kertoi heille, ei kiehtovilla viisauden sanoilla, ei puheen loistolla vaan yksinkertaisesti, suorin sanoin, siitä Vapahtajasta, joka oli kuollut heidän ja kaikkien ihmisten edestä. Hän sanoi heille, että vaikka he olivatkin syntisiä ja olivat ansainneet iankaikkisen kadotuksen, vaikka he vieläkin joka päivä tekivät syntiä ajatuksin, sanoin ja töin, ei heillä ollut syytä joutua epätoivoon. Sillä heidän syntinsä oli kaikki pesty pois Jeesuksen veressä. Heidän velkansa oli täydellisesti maksettu. Kristus oli ansainnut syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän heille. He saavat nämä lahjat omaksensa. Sillä Jumala sanoo: ”Kuka ikinä uskoo (Poikaan), se ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän.”

Tällaista viisautta Paavali saarnasi ja tällaista viisautta Jumala tahtoo, että Hänen sanansa julistajat tänäkin päivänä saarnaavat. Totta on, ettei se ole viisautta maailman silmissä, vaan maailman silmissä se on vain hulluutta. Mutta se on viisautta ”täydellisten seurassa”, niin kuin tekstimme sanoo. Ja sanalla ”täydellisten” tekstissämme Paavali tarkoittaa niitä, jotka voivat sen viisauden ymmärtää, eli ”uskovaisia”. Maailman lapset eivät voi käsittää tätä viisautta, vaan heille se on salaisuutta. ”Jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet”, sanoo Paavali. Ja hän lisää: ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” Maailman lapset eivät ymmärrä, eivätkä voi käsittää niitä siunauksia, jotka evankeliumi tuottaa niille, jotka Jumalaa rakastavat.

Ja me uskovaisetkaan emme ymmärrä tai tunne tätä viisautta itsestämme. Se on Jumalan Pyhä Henki, joka on sen meille ilmoittanut. Niin kuin Paavali tekstissämme sanoo: ”Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.” Kerran tämä Jumalan viisaus oli meillekin hullutusta meille, jotka tänään olemme uskossa. Kerran mekin olimme hengellisesti sokeita. Mutta kaikkitietävä Pyhä Henki valaisi meidät. Hän ilmoitti meille tämän Jumalan viisauden, niin ettemme enää sitä hul-

lutuksena pidä. Nyt olemme varmoja, että se on todellista viisautta — paljon korkeampaa kuin maailman viisaus. Todellakin, niin kuin Paavali tekstissämme sanoo, ei kukaan, joka ei ole itse sydämessään kokenut tätä viisautta, voi käsittää kuinka ihmeellistä se on.

Saamme kiittää Jumalaa, että maailmassa on vielä niitä, jotka saarnaavat tätä viisautta, niitä, jotka eivät pelkää tuomita syntiä, vaikka maailma usein loukkaantuu, vaan saarnaavat Vapahtajasta, joka ristiinnaulittiin, vaikka maailma nauraa ja kutsuu sitä hullutukseksi. Se olisi pimeä ja synkkä päivä meille, jos menisimme Herran huoneeseen ja kuulisimme siellä ihmisten viisautta eikä evankeliumin lohduttavaa sanomaa. Sillä me, jotka olemme tulleet synnintuntoon, jotka tunnustamme, että olemme kurjia syntisiä ja jotka Jumalan armosta olemme saaneet maistaa evankeliumin ihanuutta, me tahdomme kuulla sen hyvän uutisen Vapahtajastamme aina uudelleen. Tahdomme kuulla Hänestä, joka on tullut maailmaan ja ottanut päällensä orjan muodon, kärsinyt vainoa ja pilkkaa meidän tähtemme, Hänestä, joka on kantanut meidän syntikuormamme ja on verensä vuodattamisen kautta ansainnut meille syntien anteeksiantamuksen ja autuuden. Yhä uudelleen tahdomme kuulla, miten nämä siunaukset tarjotaan meille vapaana lahjana, ettei meille esitetä mitään vaatimuksia. Tässä sanomassa on lohdutuksemme, ilomme ja vahvistus uskollemme.

Jumala auttakoon kaikkia kristittyjä sananjulistajia kautta maailman saarnaamaan 'Jumalan viisautta'. Jumala auttakoon heitä jatkuvasti saarnaamaan sekä lakia että evankeliumia, että ihmiset tulisivat tuntemaan syntisyytensä ja siten löytäisivät syntien anteeksiantamuksen ja elämän Vapahtajassamme Jeesuksessa Kristuksessa. Aamen.

Herra lähettää työmiehiä elonkorjuuseensa

Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätty niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa." Ja hän kutsui tykönsä ne kaksitoista opetuslastaan ja antoi heille vallan ajaa ulos saastaisia henkiä ja parantaa kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta. Ja nämä ovat niiden kahdentoista apostolin nimet: ensimmäinen oli Simon, jota kutsuttiin Pietariksi, ja Andreas, hänen veljensä, sitten Jaakob Sebedeuksen poika, ja Johannes, hänen veljensä, Filippus ja Bartolomeus, Tuomas ja Matteus, publikaani, Jaakob, Alfeuksen poika, ja Lebbeus, lisänimeltä Taddeus, Simon Kananeeus ja Juudas Iskariot, sama, joka hänet kavalsi. Nämä kaksitoista Jeesus lähetti ja käski heitä sanoen: "Älköön tienne viekö pakanain luokse, älkääkä menkö mihinkään samarialaisten kaupunkiin, vaan menkää ennemmin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö. Ja missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: 'Taivasten valtakunta on tullut lähelle.' Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitälistä, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa. Älkää varustako itsellenne kultaa, älkää hopeata älkääkä vaskea vyöhönnä, älkää laukkua matkalle, älkää kahta ihokasta, älkää kenkiä, älkääkä sauva; sillä työmiehen on ruokansa ansainnut. Ja mihin kaupunkiin tai kylään te tulettekin, tiedustelkaa, kuka siellä on arvollinen, ja jääkää hänen luokseen, kunnes sieltä lähdette. Ja tullessanne taloon tervehtikää sitä. Ja jos talo on arvollinen, tulkoon sille teidän rauhanne; mutta jos se ei ole arvollinen, palatkoon teidän rauhanne teille takaisin. Ja missä teitä ei oteta vastaan eikä teidän sanojanne kuulla, lähtekää pois siitä talosta tai siitä kaupungista ja pudistakaa tomu jaloistanne. Totisesti minä sanon teille: Sodoman ja Gomorran maan on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sen kaupungin. Matt. 9:36-10:15.

Tällä leirillä käsitteimme monia eri aiheita ja eräs niistä oli: Mistä saisimme pastoreita. Kun seurasin keskustelua tämän aiheen johdosta, havaitsin, että monet olivat todella huolissaan tästä asiasta. Sen tähden valitsinkin tätä tilaisuutta varten tekstin, josta käy ilmi, että Herra lähettää työmiehiä elonkorjuuseensa.

Miksi Herra lähettää heitä

Kun tätä tekstiä tutkimme, huomaamme ensiksi, miksi Herra näitä työmiehiä lähettää. Matteus kertoo meille, että ”nähdessään kansanjoukot Jeesuksen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljättyt niin kuin lampaat, joilla ei ole paimenta”. Sen jälkeen hän pyysi opetuslapsia rukoilemaan Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa. Sitten hän lähetti nämä kaksitoista tätä työtä tekemään. Jeesuksella on säälivä sydän. Siitä johtuu, että hän lähettää työmiehiä elonkorjuuseensa. Ne kansanjoukot, jotka hän näki matkallaan Galileaan, olivat niin kuin lampaat ilman paimenta, nääntyneitä ja hyljättyjä. Kaikkietävänä Jumalan Poikana hän näki mitä synti oli saanut aikaan. Sydämet olivat vailla rauhaa, synti vallitsi ja piti orjuudessa. Sielunvihollinen raateli ja haavoitti. Paimenia kyllä oli, mutta voi, miten vähän oli niitä, jotka huolehtivat laumasta, jotka ravitsivat nälkäisiä sieluja, johdattivat janoisia virvoittavien vetten tykö ja varjelivat vihollisten hyökkäyksiltä. Suurin osa etsi vain itselleen kunniaa ja huomiota. Lampaat jäivät hyljättyiksi. Vapahtaja näkee tämän ja hänen käy heitä sääli. Tällainen sydän' hänellä on. Syntisten hätä ja puutteet koskevat häneen. Hän ei iloitse nähdessänsä syntisten kulkevan kadotuksen tietä. Hän ei ajattele: itse hän on valinnut synnin tien, kärsiköön nyt. Ei, Jerusalemin asukkaista hän itkien sanoi: ”Kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoa poikansa siipiensä alle, mutta te ette ole tahtoneet.” Nähdessänsä siis nyt nämä nääntyneet ja hyljättyt kansanjoukot, hän sanoo opetuslapsillensa: ”Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.”

Työmaa on laaja. Jokainen ihminen on luotu taivasta varten. Jumalan tahto on, että jokainen perisi iankaikkisen elämän. Ettei kenenkään tarvitse joutua iankaikkiseen kadotukseen. Mutta elo täytyy

korjata. Nääntyneiden ja nälkäisten täytyy saada syödä elämän leipää ja juoda elävää vettä. Ruuan ja juoman jakajia siis tarvitaan. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettää työmiehiä ruokkimaan näitä nälässä olevia, sitomaan heidän haavojansa, hoitamaan ja kaitsemaan heitä, korjaamaan heidät pois vihollisen vallasta ja synnin kahleista Jumalan aittaan.

Pian sen jälkeen, kun Vapahtaja oli antanut opetuslapsille tämän kehotuksen, hän lähetti ne kaksitoista tätä kallista työtä tekemään. Tämä teko oli seuraus siitä, että hänellä on säälivä sydän. Näille kahdelletoista annetaan tämä käsky: ”Missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: Taivasten valtakunta on tullut lähelle”. Israelin paimenet olivat kyllä saarnanneet, mutta olivat saarnanneet lakien ja sääntöjen noudattamisesta, isiltä perityistä säännöistä. Tällainen saarna oli näännyttänyt ja rasittanut. Älkää te näin saarnatko, sanoo Vapahtaja, vaan olkoon teidän julistuksenne vallan toisenlainen. Saarnatkaa lakia, mutta saarnatkaa sitä siten, että kuulijat ymmärtävät, että laki on hengellinen. Toisin sanoen, että se vaatii todellista mielenmuutosta, ei vain ulkonaisia tekoja. Riistäkää lain sanomalla syntisiltä heidän kaikki oma hyvyytensä ja mahdollisuutensa, että heille ei jää mitään omaa, johon voivat luottaa, vaan joutuvat huutamaan profeetta Jesajan kanssa: ”Voi minua, minä hukun.” Ja sitten julistakaa heille se ilosanoma, että taivasten valtakunta on tullut lähelle! Jumala on valmistanut teille täydellisen pelastuksen minussa, Hänen Pojassaan. Minä olen tullut ansaitsemaan teille vapauden synnistä, kuolemasta ja sie-lunvihollisen vallasta. Minä olen tullut maksamaan syntivelkanne, antamaan teille taivaan ja iankaikkisen elämän. Minussa on teille pääsy taivaan valtakuntaan, jossa ei ole mitään syntiä, ei mitään kuolemaa, ei mitään kadotustuomiota. Vapahtaja varustaa nämä kaksitoista ihmeitä tekevällä voimalla todistukseksi siitä, että he ovat Jumalan omia lähettiläitä, heidän sanansa on Jumalan sanaa ja Jumalan valtakunta ei ole maallinen, vaan hengellinen. Hän antaa heille val-lan ajaa ulos saastaisia henkiä, parantaa kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta. Tämä valta oli välttämätön sinä aikana, jolloin kirkko oli muuttumassa pakanoiden kirkoksi. Tätä valtaa ei ole luvattu kaikille sananjulistajille. Jumala antaa sen silloin, kun tilanne vaa-tii.

Sinäkin, ystävä, olet taivaan valtakunnassa tänään, kun uskot Vapahtajaasi, sen tähden, että Vapahtajallasi on säälivä sydän. Koska hän lähetti ne kaksitoista ja sen jälkeen on lähettänyt sananjulistajia, sinäkin, joka luonnostasi olit nääntynyt ja hyljätty, olet nyt viheriäisillä niityillä nauttimassa sielun ja omantunnon rauhaa. Jeesuksen ajasta saakka on julistettu sanomaa: ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle.” Kautta aikojen on ollut niitä, jotka Pyhän Hengen voimasta ovat ottaneet uskossa sanoman vastaan ja niin sinäkin olet saanut kuulla tämän saman sanoman ja saat jatkuvasti sitä kuulla. Kun kiität Vapahtajaasi niistä lahjoista, joita olet häneltä saanut, älä unohda kiittää häntä siitä, että hän ei hyljännyt syntiinlangenneita lampaita, vaan lähetti ja yhä lähettää työmiehiä elonkorjuuseen. Hän lähettää niitä, jotka Jumalan sanalla johdattavat kadonneet pois synnin korvesta, ravitsevat heidän sielujansa, varjelevat heitä pedon hyökkäyksiltä ja kaitsevat heitä elämän tiellä. Rukoile, että Herra jatkuvasti lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa, koska eloa on paljon ja uskollisia työmiehiä on perin vähän. Sano: ”Elon Herra, rukoilemme, ota parhaat miehemme, anna heidän koottavakseen lyhteet Jeesuksellemme”.

Keitä Jeesus kutsuu

Tekstistämme käy ilmi minkälaisia olivat ne kaksitoista, jotka Jeesus kutsui tätä kallista työtä tekemään. Heidän nimensä luetellaan ja kahden nimen jälkeen on maininta siitä, kuka kyseessä oleva henkilö on. Matteuksen nimen jälkeen on sana ’publikaani’ ja Juudas Iskariotin nimen jälkeen ovat sanat ’joka hänet kavalsi’. Jeesuksen lähettämät työmiehet ovat syntisiä ihmisiä. Publikaanit tunnettiin epärehellisyydestään. Jeesuksen kavaltaminen johtui ahneuden synnistä. Mutta nämä syntiset olivat myös niitä, jotka olivat lahjaksi saaneet. Lähettäessensä heidät matkalle Jeesus sanoi heille: ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.” Maailmasta ei löydy synnittömiä sananpalvelijoita. Syntisiä miehiä on käytettävä tässä pyhässä virassa. Mutta kaikissa niissä, jotka Jeesus kutsuu tätä työtä tekemään, löytyy yksi perusedellytys. He ovat lahjaksi saaneet. He ovat armosta uskossa ottaneet vastaan syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden. Heidän silmänsä ovat nähneet Kuninkaan, Jeesuksen Jumalan Poikana, maailman

Vapahtajana ja omana Vapahtajanaan. He ovat löytäneet rauhan sielulensa hänessä. Tällaisia olivat Matteus ja Juudaskin, kun Jeesus heidät kutsui. Matteus oli ollut epärehellinen, mutta ei hän enää synnissä elänyt. Sanoessaan tässä tekstissään itsensä publikaaniksi hän tahtoo sanoa: minä en itsessäni ole mitään, mutta Jumalan armosta minä sain sen kalliin oikeuden, että sain toimia Jeesuksen opetuslapsena. Ei Juudaskaan elänyt synnissä silloin, kun Jeesus hänet kutsui. Eihän Jeesus olisi sokeata valinnut johtamaan sokeita. Vasta myöhemmin Juudas lankesi. Matteus mainitsee hänen lankeemuksensa varoituksena jokaiselle sananpalvelijalle, että hän aina valvoisi, ettei hän, joka muille saarnaa, joutuisi hyljättyksi.

Mitä nämä tiedot näistä kahdestatoista apostolista merkitsevät meille? Ne merkitsevät meille ensinnäkin sitä, että meidän ei koskaan tulisi unohtaa sitä tosiasiaa, että sananpalvelija on syntinen ihminen. Hän joutuu ankariin kiusauksiin, koska sielunvihollinen ei vihaa ketään niin paljon kuin sitä, joka on koko elämänsä antanut juuri tälle kalliille elonkorjuutyölle. Tämä vanha vainooja yrittää kaikin keinoin saada sananpalvelijan lankeamaan. Seurakunnan paimen tarvitsee siis jatkuvasti lampaiden esirukouksia. Ei kenenkään tulisi ajatella, että sananpalvelija on niin pyhä, ettei hän minun rukouksiani tarvitse. Onnellinen se sananpalvelija, jota jatkuvasti muistetaan Herran armoistuminen edessä. Jolle pyydetään vahvempaa uskoa, kykyä käyttää niitä hengenlahjoja, joita hän on saanut, enemmän nöyryyttä, kärsivällisyyttä, taitoa, viisautta ja itsensä kieltämisen taitoa. Hänellä ei ole omastaan mitään muuta kuin syntiä. Hän saa pitää omanaan ainoastaan nämä Jeesuksen ansaitsemat lahjat. Ainoastaan, jos hän voi niitä oikein käyttää, voi hän tehdä tätä kallista työtä, voi johdattaa lampaat Golgatalle ja näyttää heille Hänet, jonka haavojen kautta me olemme paratut. Ei hän muuten pysty hoitamaan tätä vastuunalaista ja vaativaa tehtävää. Ystävä, älä anna päivänkään kulua, ettet muista sananpalvelijaasi armoistuminen edessä. Paavali sanoo: ”Veljet, rukoilkaa meidän edestämme, että Herran sana nopeasti leviäisi ja tulisi kirkastetuksi muualakin niin kuin teidän keskuudessanne, ja että me pelastuisimme nurgista ja häijyistä ihmisistä.”

Mitä tämä tieto, että apostolit olivat syntisiä ihmisiä, merkitsee teille, rakkaat veljet, jotka toimitte sananpalvelijoina. Se merkitsee

sitä, ettei teidänkään koskaan tule unohtaa, ettei se, että te olette syntisiä ihmisiä, saa tulla esteeksi teidän työllenne. Älkää ajatelko: miten minä, joka itse olen tällainen syntinen, miten minä voin hoitaa tätä pyhää virkaa! Muistakaa vain, että olette lahjaksi saaneet sen vanhurskauden, joka peittää kaikki syntinne Jumalan silmissä. Hoitakaa sitä tehtävää, joka on teille uskottu rohkeudella. Saarnatkaa sanaa sopivalla ja sopimattomalla ajalla, ylentäkää ristin lippua kaikkien nähtäväksi. Älkää koskaan jättäkö sanomatta, miksi Karitsa on kuollut ristillä. Hoitakaa laumanne lampaita, varoittakaa ja nuhdelkaa! Sielunvihollinen käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien kenen hän saisi niellä. Älkää arkailko varoittaa niitä, jotka synnin kanssa leikkivät, Jumalan sanan vastaisia oppeja hyväksyvät ja väärien profeettojen sanaa seuraavat. Kerran teidän on tehtävä tili siitä, miten hoiditte virkanne. Hoitakaa lampaitanne, kehottakaa ja lohduttakaa. Voi, miten monet uupuvat ristin kantamisesta. Sanokaa heille, että heidän vaivannäkönsä on päättynyt. Heille on tullut kuormankantaja, joka sanoo: heittäkää kaikki murheenne minun päälleni. Olkaa varmoja, että Herra pitää lupauksensa ja antaa teille sen voiman, mitä tarvitsette tässä vastuunalaisessa tehtävässä.

Sen, että apostolit olivat syntisiä ihmisiä, tulisi olla lohduttavaa myös teille kaikille, jotka toimitte Herran viinitarhassa. On totta, ettei jokaista ole kutsuttu hoitamaan pyhää saarnavirkaa, mutta jokainen Jumalan lapsi on kuninkaallinen pappi ja hänelläkin on papin tehtävä. Yksityisenä kristittynä sinun tulee toimia Jeesuksen todistajana. Ehkä sinäkin usein ajattelet: miten voin todistaa Jeesuksesta, kun olen tällainen. Muista, että sinäkin olet kasteessa pukunut päällesi Jeesuksen vanhurskauden puvun ja tämä puku on sinulla nytkin uskon kautta. Sinäkin saat tehdä tätä kallista työtä rohkeudella. Synnittömyys ei ole edellytys lähetystyön tekemiselle. Näin ollen ei täältä maailmasta löytyisi ketään, joka kelpaisi tähän tehtävään. Syntiset kelpaavat siihen, kun he lahjaksi saaneena uskossa nauttivat anteeksiantamusta. Sinäkin kelpaat tähän jaloön työhön, vaikka nimesi jälkeen täytyisi liittää sanat: entinen aviorikoksen tekijä, entinen kavaltaja, entinen Jumalan lasten vainooja. Kelpaat todistajaksi, koska uskon kautta Jeesukseen olet pyhä ja vanhurskas Jumalan silmissä. Et ainoastaan kelpaa, vaan Jeesus kutsuu sinua todistamaan.

Miten on toimittava

Neuvoessaan opetuslapsilleen, miten heidän oli toimittava, Jeesus, sanoo: ”Älkää varustako itsellenne kultaa, älkää hopeata, älkääkä vaskea vyöhönne, älkää laukkua matkalle, älkää kahta ihokasta, älkää kenkiä, älkääkä sauvaa.” Näillä sanoilla Jeesus neuvoo opetuslapsia tekemään työtänsä uskossa ja luottamaan Jumalan huolenpitoon. Ei kunnian, ei voiton, ei suosion vuoksi, vaan Jumalan vuoksi. ”Lahjaksi antakaa”, aina muistakaa, että olette lahjaksi saaneet.” Sanoessaan ”sillä työmies on palkkansa ansainnut”, hän kuitenkin oikeuttaa sananpalvelijoita ottamaan palkan ja sanoo heitä työmiehiksi, jotka ansaitsevat palkkansa. Mutta siinä tulee elää etsimättä ja pyytämättä omaa kunniaa, rikkautta ja valtaa. Tahdon lukea teille, mitä Luther kirjoittaa: ”Sillä työmies on ruokansa ansainnut.” Tästä havaitaan, että sanankuulijat ovat velvolliset hankkimaan saarnamiehelleen ruuan ja vaatteet. Suuren synnin tekevät ne, jotka tahtovat olla kristityitä eivätkä kuitenkaan pidä huolta saarnamiestensä toimeentulosta, vaan pikemminkin tahtovat vielä ryöstää heiltä sen, mikä hurskasten määräysten kautta heidän osakseen on tuleva. Mutta sellaisten tulee kerran tehdä tili teoistaan hänelle, joka on sanonut: ”Työmies on palkkansa ansainnut.”

Tekstimme loppusanat ovat vakavia kehotuksen ja varoituksen sanoja sanankuulijoille. Sananpalvelija, joka tulee Herran lähettämänä heidän luoksensa ja julistaa Herran sanaa, on otettava vastaan. Opetuslapsia kehotetaan jäämään sinne, missä sanaa kunnioitetaan ja kuunnellaan, mutta lähtemään pois sieltä, missä sanaa pilkataan ja vastustetaan ja sananpalvelija hylätään. Ottakaa ilolla vastaan ne sananpalvelijat, jotka Jumala on teille lähettänyt, kun he teille julistavat Herran sanaa, että he voivat tehdä työnsä ilolla eikä huokauksella. Näin noudatatte Herran tahtoa, autatte ja tuette sananpalvelijaanne. Ja sananpalvelijan julistama rauha on tuleva päällemme. Kerran, kun on oleva yksi lauma, sinä voit viitata paimeneen ja sanoa: hän on se, joka minua johdatti taivaan tielle. Ja paimen voi viitata sinuun ja sanoa: tässä on tämä lammas, jonka hoitooni uskoit. Kaikkien perille päässeiden lampaiden kanssa voimme iankaikkisesti kiittää sitä suurta sielujen Paimenta, joka antoi henkensä lampaiden edestä. Aamen.

Ruoki minun lampaitani

Jeesus sanoi hänelle kolmannen kerran: 'Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?' Pietari tuli murheelliseksi siitä, että hän kolmannen kerran sanoi hänelle: 'Olenko minä sinulle rakas? ja vastasi hänelle: 'Herra, sinä tiedät kaikki, sinä tiedät, että olet minulle rakas'. Jeesus sanoi hänelle: 'Ruoki minun lampaitani.' Joh. 21:17

Vapahtajamme sanat Pietarille: ”Ruoki minun lampaitani”, jotka ovat kokouksemme tunnus, ilmaisevat syyn, miksi olette kokoontuneet tänne, miksi kirkkonne seurakunnat ovat olemassa ja miksi olette valmiit uhraamaan aikaanne, voimianne ja varojanne, niin että kirkkonne ja sen toiminta voi jatkua. Syy tähän kaikkeen on, että Jeesuksen lampaat saavat oikeata, ravitsevaa ruokaa.

Olette onnellisia, kun saatte ravitsevaa ruokaa

Olette onnellisia, kun Jumalan armosta seurakunnillanne on oikeata ravitsevaa ruokaa tarjottavana Jeesuksen lampaille ja karitsoille. Miten monenlaista ruokaa tarjotaankaan monissa kirkoissa niin täällä Suomessa kuin muuallakin — ruokaa, joka on monien mielestä maukasta, mutta ruokaa, joka ei ravitse. Kirkossakävijät saavat kärsiä nälkää, kun heille tarjotaan ihmisten mielipiteitä, kauniita sanoja ja järjen päätelmiä sen sijaan, että heille tarjottaisiin sitä ravitsevaa, täydellistä ruokaa, jonka Jumala on lahjoittanut maailmalle pyhässä Raamatussa.

Teillä on syytä kiittää Jumalaa, rakkaat ystävät siitä, että seurakuntanne tahtovat tarjota ainoastaan oikeata ravitsevaa ruokaa, Jumalan erehtymätöntä Sanaa julistettuna ja opetettuna siten, että Raamattu itse saa selittää itsensä eikä sen rinnalla mitään muuta.

Siitä saakka, kun kirkkonne ensimmäiset seurakunnat perustettiin, monet ovat rukoilleet, ahkerasti työtä tehneet ja taistelleet, että oikeata ravitsevaa ruokaa — ja vain tätä ruokaa — on voitu tarjota

lampoille. He ovat usein joutuneet ankaran arvostelun kohteiksi, ovat menettäneet ystäviä ja joutuneet omassa perhepiirissäkkin kärsimään vain sen tähden, että ovat tahtoneet olla siellä, missä ainoastaan ravitsevaa ruokaa tarjotaan.

Valvokaa, että lampaat saavat oikeata ruokaa

Sanon siis teille, Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon seurakuntien edustajille, valvokaa edelleenkin, että lampaat ja karitsat saavat sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on antava. Valvokaa edelleen, että ruoka laitetään niin matalaan seimeen, että se on sekä lampaitten että karitsoiden tavoitettavissa. Valvokaa, että ruoka tarjotaan, ei puheen tai viisauden loistolla, ei kiehtovin viisauden sanoin, vaan Hengen ja voiman osoittamana niin, ettei lampaitten ja karitsoitten usko perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan.

Valvokaa, että Sana jaetaan oikein, lain sana saa tehdä tehtävänsä ja vakuuttaa jokaiselle, että hän on synneillänsä ansainnut Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen, hänen oma vanhurskautensa on kuin saastutettu vaate Jumalan silmissä ja ettei hän voi itseään pelastaa.

Valvokaa, ettei lampaille puhuta vain ruuasta, vaan että sitä todella heille myös annetaan, jokainen lammaas ja karitsa saa jatkuvasti kuulla evankeliumin ilosanoman, juuri hänen syntivelkansa maksettiin, kun Jumalan Karitsa kärsi ja kuoli ihmiskunnan syntien edestä.

Valvokaa, että armo saa olla armona, ettei evankeliumin sanomaan liitetä ehtoja, vaan että jokainen saa kuulla, että koko hinta on heistä maksettu, valmis pelastus on heille hankittu ja lahjoitetaan heille armosta uskon kautta. Jumala ei lue heille heidän rikkomuksiin, koska Jeesus, Jumalan Poika on ne omaksensa ottanut ja niiden rangaistuksen kärsinyt.

Ja valvokaa, että lampaat ja karitsat saavat kuulla, ettei heidän tarvitse luottaa omiin voimiinsa, kun he juoksevat edessään olevassa kilvoituksessa. Pyhä Henki on sanan ja sakramenttien kautta antava heille halua, voimaa taistella ja elää hänelle, joka heidän edestään kuoli ja nousi ylös kuolleista.

Älä lannistu

Ja kun sinä, Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon seurakunnan jäsen käytät lahjojasi ja voimiasi niin, että oikeata ravitseevaa ruokaa voidaan jatkuvasti jakaa lampaille ja karitsoille, eikä työsi hedelmää näy, vastoinkäymisiä tulee ja maailma sanoo: jätä tuo turha työ, säästyt paljolta vaivalta ja surulta. Sielunvihollinen kuiskaa: olet kaikista ihmisistä surkuteltavampi, kun tuollaista toivotonta työtä teet. Älä kuuntele tätä puhetta! Muista, että Jumala itse on luvanut pitää huolen kasvusta. Tee sinä vain kaikkesi, että sanan siementä kylvetään ja oikeata ruokaa tarjotaan. Jumalan sana varmasti pitää paikkansa: ”Minun sanani, joka minun suustani lähtee, ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mitä varten minä sen lähetin.”

Rakastatko sinä Jeesusta?

Ennen kuin Jeesus antoi Pietarille käskyn ruokkia ja kaita hänen lampaitaan ja karitsoitaan, hän kolme eri kertaa teki hänelle kysymyksen: Rakastatko sinä minua? Kolme kertaa oli Pietari kieltänyt Vapahtajansa, sen tähden hän sai kolme kertaa kuulla kysymyksen. Ja kolme kertaa Pietari vastasi: Rakastan, Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas.

Rakkaus Jeesukseen, joka on uskon hedelmä, on välttämätön edellytys niille, jotka haluavat tehdä Jumalalle otollisella tavalla hänen valtakuntansa työtä. Vapahtaja kysyy meiltäkin: Rakastatko sinä minua?

Kun Jeesus on meille rakas, silloin tämä rakkaus heijastuu suhteessamme lähimmäisiimme. Silloin sydämessämme on ainainen kiipu niiden ystäviemme ja omaistemme puolesta, jotka eivät elä rauhassa Jumalan kanssa. Hartain toivomme ja rukouksemme on, että hekin tulisivat tuntemaan sen rauhan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, joka uskon kautta Jeesukseen saadaan.

Kun Jeesus on meille rakas, kiitämme Jumalaa myös niistä, joilla on sama usko, sama henki ja toivo kuin meilläkin. Heidän murheensa ovat meidän murheitamme ja heidän ilonsa meidän ilojamme.

Sydämessämme on harras toivo, että me kaikki säilyisimme uskossa ja voisimme kerran yhdessä ylistää ja kiittää taivaassa sitä Karitsaa, joka meidän edestämme uhrattiin. Rohkaisemme siis toinen toistamme sitä enemmän, kun näemme sen päivän lähestyvän. Jos sielunvihollinen yrittää synnyttää välillämme erimielisyyttä, pyydämme Jumalalta voimaa, että voimme kärsiä toinen toistamme rakkaudessa niin kuin Jumala kehottaa meitä.

Rakastanko minä Jeesusta? Tehkäämme jokainen tämä kysymys itsellemme. Jos huomaamme, että rakkautemme on alkanut laimentua, kiirehtikäämme hengessä Golgatalle. Luokaamme silmämme ”uskon alkajaan ja täyttäjään Jeesukseen, joka hänelle tarjona olleen ilon sijasta kärsi ristin häpeästä välittämättä ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle”. Ajatelkaamme ”häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettemme väsyisi ja menettäisi toivoamme”. Niin voi toteutua meissä tämä Raamatun sana: ”Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä.” Silloin voimme taas uudella innolla rukoilla ja toimia niin, että Jeesuksen lampaat ja karitsat saavat oikeata, ravitsevaa ruokaa.

Saat hoitaa virkaasi iloisin ja rohkein mielin

Sentähden, kun meillä on tämä virka sen laupeuden mukaan, joka on osaksemme tullut, me emme lannistu, vaan olemme hyljänneet kaikki häpeälliset salatiet, niin ettemme vaella kavaluudessa emmekä väärennä Jumalan sanaa, vaan julkituomalla totuuden me suositamme itseämme jokaisen ihmisen omalletunnolle Jumalan edessä. Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva. Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Sillä Jumala, joka sanoi: ”Loistakoon valkeus pimeydestä”, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa. Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.

2 Kor. 4:1-7.

Uskon, että tämä päivä on kaikille meille suuri ilon päivä. Sinä, rakas nuori uskonveli, joka olet tänään vihitty pyhään saarnavirkaan, iloitset, että olet saanut kutsun Jumalan seurakunnalta ja kiität Jumalaa, että saat palvella häntä tässä pyhässä virassa. Me, jotka olemme saapuneet tänne viettämään juhlaa sinun ja perheesi kanssa, iloitsemme ja kiitämme Jumalaa siitä, että hän on antanut uuden työntehtäjän elonkorjuuseen.

Mutta vaikka tämä päivä on meille suuri ilon päivä, uskon että on niitäkin, jotka eivät ole sitä mieltä, että juhlamme aihe on ilon aihe. He päinvastoin säälien ajattelevat nuorta miestä, joka joutuu hoitamaan virkaa, joka ei tule tuottamaan hänelle maailman kiitosta ja kunniaa, eikä maallista rikkautta ja jossa hän joutuu jatkuvasti

selvittämään toisten ihmisten pulmia ja usein joutuu arvostelun kohteeksi.

Tekstissämme on vastaus niille, jotka näin ajattelevat ja vakuutus meille, että juhlamme aihe on todella ilon aihe. Siitä käy ilmi, että se, joka on vastaanottanut kutsun Jumalan seurakunnalta, saa rohkein ja iloisin mielin ryhtyä virkaansa hoitamaan. Hän saa näin tehdä, koska 1) kutsu on tullut Jumalalta, 2) asia, jonka puolesta hän toimii, on Jumalan asia ja 3) Jumala on antava hänelle sen voiman, mitä hän tarvitsee.

Kutsusi on Jumalan kutsu

Jos kenelläkään, niin apostoli Paavalilla olisi ollut syytä lannistua saarnavirkaa hoitaessa. Raamattu kertoo, että juutalaiset jatkuvasti etsivät häntä tappaakseen hänet, häntä ruuskittiin ja kivitettiin, hänet useita kertoja vangittiin, ja kaikki tämä tuli hänen osakseen ainoastaan sen tähden, että hän uskollisesti toimi siinä virassa, johon hänet oli kutsuttu. Ja kuitenkin hän sanoo: ”Sen tähden, kun meillä on tämä virka sen laupeuden mukaan, joka on osaksemme tullut, me emme lannistu.” Myöhemmin tekstissämme hän sanoo: ”Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Sillä Jumala, joka sanoi: loistakoon valkeus pimeydessä, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa.”

Paavali päättää: Miksi lannistuisin? En ole omasta aloitteestani ryhtynyt tätä virkaa hoitamaan. Jumala itse kutsui minut pois synnin ja epäuskon pimeydestä ja antoi minulle uskon lahjan. Jeesus, Jumalan Poika kutsui minut palvelukseensa. Asia, jonka puolesta toimin, ei ole minun asiani, se on hänen asiansa. En julista itseäni, en etsi itselleni seuraajia enkä väärennä Jumalan sanaa omaksi edukseni. Miksi lannistuisin? Jos ahdistukset ja vastoinikäymiset kohtaavat, niillä on hyvä tarkoitus. Kun Jeesuksen sanassa pysyn ja Pyhän Hengen johdatuksella julistan ja opetan sitä puhtaasti eikä työni hedelmää näy, ei ole syytä epäillä evankeliumin voimaa. Jos on niitä, joihin evankeliumi ei pääse vaikuttamaan, ei vika ole evankeliumissa. Vika on siinä, että tämän maailman jumala on heidän mielensä so-

kaissut niin, ettei heille evankeliumin vaikeus loista. Minun tehtäväni on kylvää Sanan siementä. Jumala itse pitää huolen kasvusta.

Näin voi jokainen sananpalvelija, joka uskossa Jeesukseen on vastaanottanut kutsun Jumalan seurakunnalta ajatella, että kutsu on tullut Jumalalta. Apostoli Paavali sanoi Efeson seurakunnan vanhimmile, jotka seurakunta oli kutsunut palvelukseensa: ”Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi paimentamaan Herran seurakuntaa.” Tänäkin päivänä voi siis se, joka on seurakunnalta saanut kutsun ja joka on sen vastaanottanut, olla yhtä varma kuin Paavali, että Jumala on hänet kutsunut virkaan. Asia, jonka puolesta hän toimii, on Jumalan asia. Evankeliumi ja Sakramentit, jotka on annettu hänelle työvälineiksi, ovat yhtä voimallisia nytkin. Ja vielä nytkin Jumala itse pitää huolen kasvusta, kun sananpalvelija vain sanan siementä uskollisesti kylvää ja uskollisesti hoitaa hänelle uskottua laumaa.

Saat julistaa Kristusta

Siis nytkin voi sananpalvelija rohkein ja iloisin mielin tehdä sitä työtä, jota hänet on kutsuttu tekemään, julistaa Jeesusta Herrana ja syntisten Vapahtajana, opettaa, varoittaa, kehottaa ja lohduttaa niitä, jotka on uskottu hänen hoitoonsa. Hän voi varmuudella vakuuttaa työtätekeville ja raskautetuille, että Jeesus on ansainnut ja antaa levon heidän sielullensa vapaana armolahjana. Hän voi vakuuttaa synnin hädässä oleville, että Jumala ei lue heille heidän rikkomuksiaan, koska Jeesus on pyhällä elämällään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan heidän ja koko maailman syntivelan maksanut. Ja hän voi vakuuttaa kuolemaa pelkääville, että kuolema on voitettu, koska Jeesus, joka kärsi ja kuoli heidän puolestaan, on noussut ylös kuoleista ja elää, ja joka häneen uskoo, ei ikinä kuole.

Silloinkin, kun pastori julistaa lakia; kuten jokainen uskollinen pastori tekee, hänen tarkoituksensa on johdattaa kuulijoitaan Jeesuksen luo, että he uskossa turvaisivat häneen. Tämä on hänen tarkoituksensa, kun hän sanoo niille, jotka kantavat vihaa sydämissään lähimmäistensä kohtaan, eivätkä suostu antamaan heille anteeksi, että he eivät peri taivaan valtakuntaa. Tämä on hänen tarkoituksensa, kun hän julistaa kuulijoilleen, että synnissä eläminen — olkoon synti

aviorikos tai varkaus tai lähimmäisen pettäminen tai sortaminen tai mikä hyvänsä synty, josta tahdotaan kiinni pitää — johdattaa kadotukseen, jos ei parannusta eli mielenmuutosta tapahdu. Kun pastori näin lakia julistaa, hän tahtoo herättää ja säilyttää kuulijoissa synnintuntoa. Sillä kun laki tuomitsee ja omatunto syyttää eikä syntinen löydä lohdutusta omissa synnillä saastutetuissa yrityksissään, niin silloin evankeliumin sanoma hänelle vasta kelpaa ja se on hänelle suloinen sanoma. Silloin sydän iloiten päättää: Minullekin on lunastus Jeesuksen veressä rikkomusten anteeksisaaminen hänen armonsa rikkauden mukaan!

Enkelitkin halajavat katsahtaa evankeliumiin

Sinulle, rakas uskonveli, joka nyt ryhdyt laumaasi hoitamaan, me sanomme: Saat rohkein ja iloisin mielin virkaasi hoitaa. On totta, että tässä virassa toimiminen ei tuota sinulle maailman kiitosta ja kunniaa eikä maallista rikkautta. Mutta se, mitä maailma tarjoaa, on kuin tuhkaa verrattuna siihen, mitä olet Jumalalta saanut. Olet saanut kalliin etuoikeuden tehdä sitä työtä, johon enkelit halajavat katsahtaa, toimia Kristuksen palvelijana, kun hän johdattaa verellä ostettuja sieluja synnin pimeydestä kirkkauteen ja vihdoin taivaan kunniaan. Ja ne vastoinkäymiset ja ahdistukset, jotka ovat edessäsi, se risti jota joudut kantamaan — muista, että nämä tulevat rakkaan Isän salilimuksesta, joka käyttää kaikkia mahdollisia keinoja säilyttääksensä lapsensa Jeesuksen sanassa ja taivaan tiellä.

Sananpalvelija on saviastia

Oli kolmaskin syy miksi Paavali ei lannistunut hoitaessaan virkaansa. Hän ei lannistunut, koska hän ei koskaan unohtanut sitä tosiasiata, että hän oli vain saviastia. Hän ei siis luottanut omiin voimiinsa, vaan oli varma, että Jumala oli antava hänelle sen voiman, mitä hän tarvitsi. Hän sanoo tekstissämme: ”Tämä aarre on meillä saviastioissa.” Tämä aarre on Jeesus ja hänen evankeliuminsa, jonka Paavali oli Jumalan armosta saanut osaksensa ja joka oli annettu hänelle, että hän sitä muillekin julistaisi. Kutsuessaan itseään ja työtovereitaan saviastioiksi hän tarkoittaa, että he ovat niin kuin ne astiat, joissa itämaan kuninkaat säilyttivät jalokiviään. Astiat olivat helposti särkyviä. Niiden ainoa tarkoitus oli toimia aarteiden säilytyspaikkoi-

na. Niin myös, sanoo Paavali, mekin olemme vain välineitä, joita Jeesus käyttää, itsessämme heikkoja.

Onnellinen se pastori, joka aina muistaa olevansa vain saviastia, sillä kun hän tämän muistaa, silloin eivät ylpeys ja omahyväisyys pääse hänessä valtaan. Hän sanoo Johannes Kastajan kanssa: Jeesuksen tulee kasvaa, minun tulee vähetä.

Onnellinen myös, kun hän tämän asian muistaa, sen tähden että hän saattaa hyvällä omallatunnolla ja innolla hoitaa virkaansa omista heikkouksista ja puutteista huolimatta. Kun kiusaaja yrittää häntä lannistaa vedoten näihin hänen heikkouksiinsa, hän voi lohduttautua muistamalla, että Jumala ei ole uskonut pyhää saamavirkkaa pyhien enkeleiden hoitoon, vaan on valinnut juuri sellaisia saviastioita kuin hän hoitamaan tätä pyhää virkaa. Miksi? ”Että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä”, sanoo Paavali.

Kun sananpalvelija muistaa olevansa vain saviastia, hän myös oppii aina enemmän ja enemmän luottamaan Jeesuksen lupaukseen: ”Minun armossani on sinulle kyliin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” Kirkkoisä Hieronymus, joka vietti osan elämästään Betlehemissä lähellä Jeesuksen syntymäpaikkaa, oppi näin tekemään. Eräässä kirjoituksessaan hän sanoo: ”Kun katselen kohti Jeesuksen syntymäpaikkaa, keskustelu Jeesus-lapsen kanssa tapahtuu sydämessäni. Sanon: Oi Herra Jeesus, miten kova on sinun vuoteesi, kun siellä seimessä makaat minun tähteni. Miten voin sinulle korvata mitä edestäni kärsit? Sitten tuntuu kuin hän vastaisi: En minä halua sinulta mitään, rakas Hieronymus, vain että laulat: Kunnia Jumalalle korkeudessa! Tyydy siihen. Minua koetellaan vielä paljon ankarammin Getsemanessa ja ristillä. Minä jatkan: Rakas Jeesus, minun täytyy antaa sinulle jotakin. Salli minun antaa sinulle kaikki rahani. Jeesus-lapsi vastaa: Ilman sinun rahaasikin taivas ja maa ovat minun, niin myös kaikki niissä oleva kulta ja hopea. En tarvitse rahaasi. Anna se köyhille, silloin otan sen vastaan, kuin minulle annettuna. Taasen minä sanon: Rakas Jeesus, teen sen mielelläni, mutta minun täytyy antaa sinulle itsellesi jotakin, muuten kuolen suruuni. Jeesus vastaa: Rakas Hieronymus, kun olet niin antelias, sanon sinulle mitä voit minulle antaa: Anna minulle syntisi, huono omatuntosi ja kadotustuomiosi. Kysyn: Mitä sinä niillä teet? Jeesus vastaa: Haluan kantaa ne sinun puolestasi.

Onnellinen se pastori, jonka synnit ja puutteet Jeesus saa kantaa.
Hän voi rohkein ja iloisin mielin laumaansa hoitaa.

Seurakunnan esirukoukset tarpeen

Onnellinen on myös se pastori, jonka seurakunta ei myöskään unohda, että sen paimen on saviastia. Kun seurakuntaan kuuluvat tämän asian muistavat, he jatkuvasti rukoilevat pastorinsa puolesta muistaen, että kiusaaja toimii kaikista ahkerimmin juuri niitä vastaan, jotka Jeesuksen palvelijoina toimivat pyhässä saarnavirassa. Kun seurakuntalaiset huomaavat, että pastori joutuu kulkemaan vaikeita, raskaita teitä, he puhuvat taivaalliselle Isälleen ja hartaasti pyytävät, että Jumala vahvistaisi hänen uskoaan, antaisi hänelle Pyhän Hengen, niin että hän saattaisi oikein julistaa ja opettaa Sanaa ja uskollisesti hoitaa laumaansa. Pastori saa tarvittua voimaa, koska 'vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras.'

Teille seurakuntaan kuuluville sanomme: Ottakaa kiitollisina vastaan tämä Jumalan antama kallis lahja. Rukoilkaa hänen ja hänen perheensä puolesta. Olkaa hänelle kuuliaisia, kun hän julistaa ja opettaa Jumalan sanaa, niin että hän voi valvoa teidän sielujanne ilolla eikä huokauksella.

Sinä, seurakunnan paimen, hoida virkaasi rohkein ja iloisin mielin. Jumala on sinut kutsunut, olet hänen asiallaan ja Hän on antava sinulle sen voiman, mitä tarvitset.

*Ylennä ristinlippu korkealle,
Se valkovaate, vereen kastettu!
Sä huuda rohkeasti maailmalle:
On kaikkein synnit anteeks annettu,
Kun kuoli Golgatalla Karitsa
Maailman kaiken syntiuhrina.
Ylennä lippu, vaikka hullutusta on
Täällä saarna ristin pilkatun
Sä älä huoli järjen kiivailusta —
Se hulluus Herran onkin, eikä sun.
Hän varmaan itse vastaa sanastaan,
Ei sanantuoja vaadi vastaamaan.*

Siionin Kannel 1961, n:o 163:1,4.

Paikallis-
seurakunta

=

Kirkko

Me saamme varmuudella ja rohkeudella tehdä Jumalan valtakunnan työtä

*Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kul-
lekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikka-
laiselle. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin
kuin kirjoitettu on: "Vanhurskas on elävä uskosta."* Room. 1:16,17

Aiomme tänään pitää kokouksen, kirkkokuntamme varsinaisen kokouksen. Yksi syy kirkkokuntamme olemassaoloon on se, että voimme tehokkaammin tehdä Jumalan valtakunnan työtä. On siis luonnollista, että me kaikki tänä päivänä erikoisesti ajattelemme Jumalan valtakunnan työn tulevaisuutta. Tahdon siis kysyä: Minkälaiset ovat sinun sydämesi tunteet ja ajatukset tänä kokouspäivänä, kun ajattelet näitä asioita? Tuleeko mieleesi tällaisia ajatuksia: Olemme niin kovin pieni joukko, meillä on papeista puute, meillä ei ole riittävästi lahjakkaita työntekijöitä, työllämme on niin paljon vastustusta, meillä ei ole riittävästi varoja jne. On niin paljon vaikeuksia ja vastoinkäymisiä, että tuskinpa työstämme tulee mitään, ehkä voidaan jotenkin jatkaa, mutta ei tule yrittää mitään suurta, pitää toimia kaikessa hiljaisuudessa.

Olisikohan mahdollista, että tällaisia mielipiteitä löytyisi meidän keskuudessamme tänä päivänä? Näin voi hyvinkin olla, sillä sielunvihollinen kyllä tekee kaikkensa synnyttääksensä tällaisia ajatuksia sydämiimme. Mutta toinen kysymys on: Onko tällaisiin mielipiteisiin mitään syytä? Tähän kysymykseen voin vastata varmuudella: Ei. Voin vakuuttaa teille, että kun ajattelette edessänne olevaa työtä ja velvollisuuksianne, teillä on syytä olla varmoja ja rohkeita. Ei teidän tarvitse arkailla ja peljätä tai pyytää anteeksi, että uskallatte toimia ja tehdä suunnitelmia. Ette te edusta mitään heikkoa, voimatonta valta-

kuntaa. Totta on, että lukumäärältä olemme pieni joukko. Maailman silmissä kirkkokuntamme ja siihen kuuluvat seurakunnat ovat vähäpätöisiä ja voimattomia, mutta muistakaa, että meidän olemme Jumalan valtakunnan jäseniä. Meillä on voimakkaita aseita. Meillä on Jumalan antamat armonvälineet, evankeliumin sana ja sakramentit niiden puhtaudessa ja totuudessa, joiden kautta Pyhä Henki itse tekee työtänsä. Ja Jumalan sanasta luemme: ”Ei sotaväellä eikä voimalla vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.” Syytä on rohkeuteen, syytä on varmuuteen, kun olemme näin voimakkaan valtakunnan jäseniä ja kun meillä on näin voimakkaita aseita käytettävänä.

Tässä tämän päivän epistolatekstissämme, joka on aivan niin kuin valittu tätä kokouspäivää varten, Apostoli Paavali puhuu meille tästä aseestamme, Kristuksen evankeliumista. Hänen sanastaan selvästi käy ilmi, että koska meillä on tällainen ase eli työväline, **me saamme varmuudella ja rohkeudella tehdä Jumalan valtakunnan työtä.** Tutkikaamme nyt siis tätä Raamatun kohtaa Jumalan Pyhän Hengen armollisella johdatuksella.

Evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi

Apostoli Paavali sanoo: ”Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi.” On tärkeää, että heti alussa ymmärrämme mitä tässä tarkoitetaan evankeliumin sanalla, koska tätä sanaa niin paljon käytetään toisin kuin sitä Raamattu käyttää ja monet sen tähden ymmärtävät sillä jotakin aivan toista. Monet luulevat esimerkiksi, että kaikki kaunis puhe on evankeliumia, toiset luulevat, että koko Uusi Testamentti on evankeliumia, toiset taas pitävät, että kaikki moraalinen opetus ja siveysoppi on evankeliumia. Mutta mitä tämä sana todella Raamatussa merkitsee? Evankeliumi-sanaa käytetään Raamatussa kahdella eri tavalla. Sitä käytetään sekä laajemmassa että suppeammassa merkityksessä. Kun sitä käytetään sen laajemmassa merkityksessä, sitä käytetään ilmaisemaan koko kristillistä oppia. Ajatuksena on silloin se, että nimitetään kaikki, mitä kirkossa on opetettava sen mukaan, mikä on kaikkein tärkein. Mutta evankeliumi-sanan suppeampi merkitys on sen varsinainen merkitys ja kun sitä tässä suppeammassa merkityk-

sessä käytetään, on se, kuten tri Pieper sanoo: ”Jumalan sana, jossa Jumala ei esitä ihmisille mitään moraalisia vaatimuksia eikä siitä johtuen myöskään nuhtelee heitä mistään rikkomuksesta, vaan päinvastoin lupaa Kristuksen sijaishyvityksen tähden armonsa ja anteeksiantamuksensa niille, jotka eivät ole hänen lakiansa pitäneet.” Katekismuksessamme sanotaan: (ja on kysymys evankeliumista sen varsinaisessa eli suppeammassa merkityksessä) ”evankeliumi on hyvä ja meidät pelastava ilosanoma Jumalan armosta Jeesuksessa Kristuksessa. Sana evankeliumi tarkoittaa ilosanomaa. Evankeliumi opettaa, mitä Jumala on tehnyt ja tekee meidän autuudeksemme. Evankeliumi osoittaa meille Jumalan suuren armon Jeesuksessa Kristuksessa, joka on vapahtanut meidät synneistämme. Evankeliumi lupaa, antaa ja lahjoittaa meille syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden. Evankeliumi pyyhkii pois kaikki synnit, synnyttää lohdutuksellaan syntisen sydämessä uskon Jumalan armoon ja tekee siten syntisen eläväksi.” Tätä on evankeliumi sen varsinaisessa merkityksessä eikä mitään muuta. Ja tässä tekstissä Apostoli Paavali käyttää evankeliumi sanaa tässä merkityksessä, koska hän sanoo, että se on pelastukseksi kaikille, jotka uskovat. Uskoa ei laki meiltä vaadi, laki meidän on pidettävä. Tässä on siis puhe Jeesuksen Kristuksen lahjasta maailmalle, joka meidän on uskottava. Tarkoitetaan siis evankeliumia sanan suppeammassa merkityksessä ilman lakia.

Tätä evankeliumia, tätä ilosanomaa Apostoli Paavali julisti, tästä evankeliumista hän eli, tätä evankeliumia hän käytti aseenaan eli työvälineenään ja tästä evankeliumista hän sanoi: ”Sillä minä en häpeä evankeliumia.” Tämä tarkoittaa sitä, että Paavali teki työnsä varmuudella ja rohkeudella. Ja sitten hän sanoo meille miksi hänellä oli tällainen mielentila. Se johtui siitä, että hän tunsii aseensa. Hän sanoo tästä evankeliumista: ”Sillä se on Jumalan voima itse kullekin pelastukseksi.” Paavali tahtoo sanoa: Mitä syytä minulla on arkailia, peljätä ja hävetä, kun minulla on Jumalan valtakunnan jäsenenä ja sotamiehenä näin voimakas ase käytettävänäni, nimittäin Kristuksen evankeliumi.

On totta kyllä, että Paavali julisti myös lakia. Sen huomaamme hänen epistoloistaan. Mutta kun hän julisti lakia, palveli hän silloinkin evankeliumia. Hän julisti lakia, että ihmiset tulisivat synnin tun-

toon, että heille kelpaisi evankeliumi. Kirjeessään galatalaisille hän sanoo: ”Niin muodoin on laista tullut meille kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme.” (Gal. 3:24)

Näin asia todella on, ystävät. Evankeliumi ei ole ainoastaan ilosanoma siitä, mitä Jeesus on edestämme tehnyt. Evankeliumilla on myös ihmeellinen voima. Sillä on voima aikaansaada ihmisessä usko evankeliumiin — evankeliumi on siis uskon kohde ja evankeliumi myös synnyttää tämän uskon. Paavali sanoo: ”Usko tulee kuulemisesta ja kuuleminen Kristuksen sanan kautta.”

Tekstissämme Paavali sanoo: ”Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: Vanhurskas on elävä uskosta.” Uskon kautta syntinen saa omaksensa sen vanhurskauden, jonka Kristus ansaitsi hänelle ja koko maailmalle. Vanhurskaaksi eli Jumalalle otolliseksi ei voi muuten syntinen tullakaan. Sitä varten usko hänelle annetaan, että hän vanhurskaaksi tulisi. Evankeliumilla on voima uskon kautta tehdä ihminen varmaksi syntien anteeksiantamuksesta. Ja missä on tämä varmuus, siellä on myös iankaikkinen elämä, pelastus.

Evankeliumin sanalla on voima myös muuttaa ihminen sisäisesti niin, että hän halukkaasti Jumalan lakiin alistuu ja vaeltaa mielellään ja iloisesti Jumalan käskyjä seuraten uuden ihmisen puolesta. Sillä on myös voima vapauttaa ihminen kuoleman pelosta ja näin tehdä hänestä kuoleman voittaja, niin että hän voi sanoa: ”Kuolema missä on sinun voittosi? Kuolema missä on sinun otasi?” Evankeliumin sanalla on voima vahvistaa myös pyhää elämää. Psalmista sanoo: ”Kuinka nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa sinun sanaasi.” Lutherhan hyvin kuvasi mitä evankeliumi saa aikaan, kun hän sanoi: ”Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla, valistanut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja varjellut minut oikeassa uskossa; niin kuin hän koko kristikuntaa maan päällä kutsuu, kokoaa, valaisee, pyhittää ja ainoan oikean uskon kautta Jeesuksessa Kristuksessa valaisee.”

Tällainen ihmeellinen voima on evankeliumilla, Jumalan voima. Jumalan Pyhä Henki toimii sen kautta. Se voi uudestisyntyttää, se voi tehdä syntisestä ihmisestä pyhän, se voi temmata ihmisen pois kadotuksen tieltä taivaan tielle, pois perkeleen orjuudesta vapauteen

ja synnin pimeydestä kirkkauteen. Itse Paavali on hyvä esimerkki evankeliumin ihmeellisestä voimasta. Vanginvartija Filipissä on toinen hyvä esimerkki evankeliumin voimasta. Mutta, ystävä, olethan sinä itsekin, sinä joka olet uskossa Jeesukseen, hyvä esimerkki evankeliumin voimasta. Mistä se johtuu, että sinä tänä päivänä nautit sielun ja omantunnon rauhaa, etkä pelkää kuolemaa, huolimatta siitä, että olet syntinen ihminen. Mistä se johtuu, että sinä halusta kuulet Jumalan sanaa, että sinä kadut syntiäsi ja tahtoisit kulkea Jumalan teitä ja huolimatta siitä, että oma vanhurskautesi on niin kuin saastainen vaate, tiedät olevasi autuas Jumalan lapsi ja taivaan perillinen, Jeesuksen ansion tähden? Eikö tämä kaikki johdu siitä, että evankeliumi on saanut aikaan sinussa kaiken tämän? Olet kuullut sen ilosanoman, joka on ilmoittanut sinulle, että laki on täytetty edestäsi, syntivelkasi on maksettu. Jeesus on kärsinyt rangaistuksesi. Hän on vuo-dattanut verensä ja antanut henkensä sinun edestäsi. Olet siten tullut varmaksi siitä, että nämä evankeliumin lupaukset kuuluvat sinullekin, ja sinä todella olet Jumalan silmissä pyhä ja vanhurskas, taivaskelpoinen? Ja nyt lakkaamatta ihmettelet Jumalan suurta armoa, että sinä, syntisistä suurin, joka olet ansainnut Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen, olet saanut laupeuden ja olet taivaan perillinen. Sanot niin kuin kerran sanoi eräs uskovainen mies: ”Minä olen koettanut evankeliumia. Tiedän mitä se on ja mitä se voi tehdä. Sanokaa minulle, että ruoka ei vahvista heikkoja. Sanokaa minulle, että vesi ei virkistä janoavaista. Sanokaa minulle, että valo ei ilahduta masentunutta ja voitte sitten sanoa minulle, että evankeliumi ei auta silloin, kun ei mikään muukaan voi auttaa. Sitten myös voitte sanoa minulle, että evankeliumi ei ole syntisen kallein aarre. Ihmisten tulisi enemmän luopua auringosta kuin siitä valkeudesta, joka tuotiin taivaasta, siitä valkeudesta, joka toi mukanaan iloa ja joka poisti pimeyden.”

Älkäämme hävetkö evankeliumia

Mutta vaikka me uskovaiset niin hyvin ymmärrämme, kuinka ihmeellinen voima evankeliumilla on, käyttäydymmekö me aina niin kuin olisimme tietoisia sen voimasta. Eiköhän asia, ikävä kyllä ole niin, että meidän käytöksestämme ei aina voida päättää, että me olemme voimakkaan valtakunnan jäseniä, ja meillä on käytettävänä voimakas ase. Varmaan me kaikki olemme valmiit tunnustamaan, että me tarvitsemme tätä muistutusta, joka on tämän päivän tekstissämme: ”Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi.”

Sanoimme jo aikaisemmin miten ahkerasti sielunvihollinen yrittää saada meitä unohtamaan evankeliumin ihmeellistä voimaa. Ja usein hän onnistuu yrityksessään. Monet, jotka kerran rohkeasti tekivät Jumalan valtakunnan työtä, ovat tänään arkoja ja epäileviä, eivätkä he enää olekaan niin vakuuttuneita siitä, että evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi. Ehkä tällainen mielentila syntyi heissä vähitellen. Maailma, jolle evankeliumi on aina ollut hullutusta ja jolle se aina tulee olemaan hullutusta, alkoi pilkata, kun sanottiin, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskon kautta Jeesukseen. Maailma vaati: Täytyy puhua kulttuurista, täytyy puhua politiikasta, täytyy puhua kauniisti, ei nykyajan valistuneille ihmisille enää sovi niin lapsellinen puhe. Alistuttiin maailman tahtoon. Suora puhe synnistä, kadotuksesta, Jumalan vihasta, Jumalan armosta, Jeesuksen verestä, kasteesta ja uskosta muuttui aivan toisenlaiseksi julistukseksi. Nyt monet, joiden julistus oli kerran Hengen ja voiman osoittamista, puhuvat vain kauniisti, puhuvat siitä miten ihminen voi parantaa elämänsä täällä maan päällä, mitenkä hän voi olla hyvänä vaikutuksena paikkakunnallaan. Tämä on heidän ’evankeliuminsa’. Se on ’evankeliumia’, joka ei voi uudestisyntyttää. Näin tapahtuu, kun unohdetaan, kuinka ihmeellinen voima evankeliumilla on. Evankeliumia hävetään, into Jumalan valtakunnan työn tekemiseen laimennuu, puuttuu uskallus ja varmuus.

Niin kuin jo sanoimme, varmaan meidän kaikkien täytyy tunnustaa, kun ajattelemme mennyttä elämäämme, että emme aina ole käyt-

Me saamme varmuudella ja rohkeudella tehdä Jumalan valtakunnan työtä

täytyneet niin kuin voimakkaan maan kansalaiset, joilla on voimakas ase käytettävänä. Arkoja olemme olleet puhumaan Vapahtajastamme, epävarmoina olemme katsoneet tulevaisuuteen, hitaita olemme olleet todistamaan omalla paikkakunnallamme, olemme pitäneet kynttilää vakan alla, emme ole antaneet sen loistaa, rohkeutta, uskallusta ja intoa on puuttunut. Sen sijaan, että olisimme ylentäneet ristin lippua korkealle, olemme vetäytyneet syrjään pitäen itsellämme ne kalliit aarteet, jotka meille on Kristuksessa annettu.

Eikö kaikki tämä johdu siitä, ettemme ole kyllin ajatelleet sitä tosiasiaa, että 'evangeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi' emmekä ole täydellisesti luottaneet siihen, mitä Jumala sanassaan tästä evangeliumista meille sanoo. Oi, älkäämme koskaan tätä totuutta unohtako. Evangeliumilla on ihmeellinen voima. Se voi murtaa kiviset sydämet, muuttaa ihmiselämän, se voi lohduttaa, vahvistaa ja virvoittaa. Itse Jeesus on antanut meille käskyn tätä evangeliumia julistaa. Ihminen ei tarvitse mitään niin kipeästi kuin evangeliumin sanomaa, ilman sitä ei ole pelastusta hänelle.

Kulkekaamme siis rohkeasti eteenpäin, seurakuntina ja kirkkokuntana. Meillä on evangeliumin sana ja meillä on Kristuksen käsky tehdä hänen valtakuntansa työtä. Ei omin voimin, vaan Hengen voimalla rakennamme Kristuksen ruumista eli seurakuntaa. Voimasta ei ole siis puutetta. Käyttäkäämme tätä voimaa ja sanokaamme:

*Suo, että Siion avun saisi
Sun Henkes väkevästä voimasta
Ja voimas kansat vapahtaisi,
Ja päästäisi ne valheen vallasta.
Siis saavu, Herra, itse auttamaan,
Armollas meidät vapauttamaan.*

VK 1938, n:o 183:5.

Herra, minä rakastan sinun huonettasi

Hgin Tunn. Lut. Srk:n kirkkosalin vihkimistilaisuudessa 20.5.1962

Herra, minä rakastan sinun huonettasi, sinun asuinsijaasi, sitä paikkaa, jossa sinun kirkkautesi asuu.

Ps. 26:8

Tästä salista, joka muutama kuukausi sitten oli teille vain tavallinen huoneisto ja johon ette kiinnittäneet mitään erikoista huomiota, on tullut teille nyt kallis paikka; paikka, jota rakastatte, paikka, jossa mielellänne olette ja josta sanotte: 'On siunatut sun porttisi, Sä olet kallis meille.' Tästä paikasta on tullut teille niin rakas paikka, koska siitä on tullut Herran huone. Sitä varten olette sen hankkineet ja siihen tarkoitukseen se tänään vihitään.

On oikein, että rakastamme Herran huonetta ja että tällainen rakkaus voisi meissä kasvaa. Olemme valinneet tekstiksemme tähän tilaisuuteen tämän tutun Raamatun kohdan, jossa psalmista puhuu meille Herran huoneesta ja hänen suhtautumisestaan siihen. Hän sanoo tekstissämme: **Herra, minä rakastan sinun huonettasi.** Tätä aihetta tahdomme nyt Pyhän Hengen johdatuksella tutkia.

Milloin käsillä tehty rakennus on todella Herran huone?

Kun apostoli Paavali näki Ateenassa alttarin, johon oli kirjoitettu sanat: 'tuntemattomalle jumalalle', hän puhui Ateenan miehille. "Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä tehdyissä temppeleissä, eikä häntä voida ihmisten käsillä palvella, ikään kuin hän jotakin tarvitsisi, joka itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken." Näillä sanoilla apostoli Paavali tuo mm. ilmi erään tärkeän totuuden, nimittäin sen, että Jumalaa ei voida sitoa määrättyyn paikkaan täällä maan päällä sillä tavalla, että Häntä voitaisiin siinä käsillä palvella. Ei mi-

kään rakennus itsessään, vaikka sitä kutsutaan temppeli- tai kirkkonimellä, tuo mukanaan Jumalan erikoista läsnäoloa.

Onhan totta, kuten Raamattu opettaa, että Jumala on olemuksellaan ja vaikutuksellaan läsnä kaikkialla. Ei ole sellaista paikkaa, missä Hän ei olisi. Hän on kaikkialla oleva. Hän on jokaisessa temppelissä ja kirkossa. Mutta ateenalaiset luulivat 'tuntemattoman jumalan' olevan läsnä siinä paikassa, missä alttari oli, jollakin erikoisella tavalla, sellaisella tavalla, että he siinä voivat häntä käsillänsä palvella, uhrata hänelle uhreja ja näin voittaa hänen suosionsa. Paavali opettaa heille, että heillä on aivan väärä käsitys Jumalasta ja Hänen suosioonsa pääsemisestä. Hänen suosioonsa pääseminen ei riipu määrätystä paikasta eikä käsillä tehdyistä töistä.

Kuinka tärkeää, että jokainen oppisi nämä asiat käsittämään. Jumala kyllä lähestyy syntisiä erikoisella tavalla, sellaisella tavalla, että syntiset voivat oppia tuntemaan hänet armollisena Jumalana ja heistä voi tulla hänen rakkaita lapsiansa ja taivaan perillisiä. Mutta tämä lähestyminen ei ole riippuvainen määrätystä paikasta eikä hänen lapseksensa tuleminen tapahdu ihmisen omien tekojen kautta. Tämä lähestyminen tapahtuu Hänen sanansa ja sakramenttiansa kautta ja Hänen suosioonsa pääseminen on sydämenasia, joka tapahtuu uskon kautta. Jeesus sanoi samarialaiselle vaimolle: ”Jumala on Henki ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.” Vanhan Testamentin aikana Jumala kyllä asui erikoisella tavalla ilmestysmajassa ja temppelissä. Silloin hän vaati, että hänen kansansa oli uhrattava hänelle uhreja, vaikka nämä uhrit silloinkin kelpaisivat hänelle ainoastaan, jos ne uhrattiin uskossa tulevaan Messiaaseen, johon ne viittasivat. Mutta nyt kun tämä Messias on saapunut, tällaisilla uhreilla ei ole enää mitään merkitystä. Nyt niitä ei enää tarvita, sillä Kristus... ”oman verensä kautta kerta kaikkiaan meni kaikkein pyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen”

On selvää siis, etteivät seinät, penkit, alttari eikä saarnatuoli tee rakennuksesta Herran huonetta. Todellinen Herran huone nyt on paikka, jossa Herran Sanaa julistetaan puhtaudessa ja totuudessa ja jossa sakramentit jaetaan Kristuksen käskyn mukaan. Näiden armovälineiden kautta Jumala saapuu luoksemme armollisena Jumalana, niiden kautta Pyhä Henki tekee työtään, synnyttää sydämissä uskon,

jonka kautta syntiset saavat omaksensa Jeesuksen ansaitseman vanhurskauden ja näin he tulevat autuaiksi Jumalan lapsiksi. Näin käsillä tehdystä rakennuksesta tulee paikka, 'jossa Hänen kirkkautensa asuu.'

Suokoon Jumala siis, että tässä kirkkosalissa Jumalan Sanaa aina julistetaan selkeästi ja puhtaasti! Olkoon jokainen saarna Raamatun mukainen saarna. Älköön tästä saarnatuolistä koskaan kuuluko julistusta, joka ei selitä ja kirkasta Kristuksen Sanaa. Saakoon lain sana paljastaa kuulijoiden synnit, murtaa tyytyväiset sydämet ja näin ajaa syntiset Kristuksen luo. Ja saakoon evankeliumin sana lohduttaa synnin hädässä olevia, virvoittaa väsyneitä ja raskautettuja, vakuuttaa jokaiselle, että Jumalan Poika, Jeesus on maksanut koko maailman syntivelan ja joka ikinä uskoo Häneen, ei huku vaan saa iankaikkisen elämän. Olkoon Jumalan Sana myös jokaisen raamattutunnin ja opetustunnin aiheena. Kun lapsia tuodaan tänne kastettavaksi, kastetakoon heidät Kristuksen käskyn mukaan Kolmiyhteisen Jumalan nimeen. Ja pysyköön myös oppi Herran Pyhästä Ehtoollisesta puhtaana, että Kristuksen tosi ruumis ja veri olisivat läsnä leivän ja viinin alla, kun Ehtoollista nautitaan ja että ne, jotka uskossa nauttivat, todella saisivat sen kautta vahvistusta uskollensa ja voimaa vaeltaa Jumalan tahdon mukaan.

Mitä syytä on rakastaa Herran huonetta?

Kun Jumalan Sana saa täällä puhtaana ja kirkkaana kaikua ja sakramentit jaetaan täällä Jeesuksen käskyn mukaisesti, tämä pieni sali on todella oleva Herran huone, Hänen asuinsijansa, paikka, jossa Hänen kirkkautensa asuu. Ja teillä on syytä sanoa: "Herra minä rakastan sinun huonettasi" Sillä siellä, missä Kristuksen Sanaa oikein julistetaan ja Hänen Sakramenttejansa oikein jaetaan, siellä syntinen tulee runsain määrin siunatuksi. Kristuksen armovälineet näet ovat välineitä, joiden kautta Jumalan armo virtaa syntisten sydämiin.

Herran huoneessa syntinen, jota laki syyttää ja jota omatunto tuomitsee, saa kuulla evankeliumin ilosanoman: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan." "Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" "Jeesuksen Kristuksen, Hänen Poi-

kansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.” Syntinen saa kuulla siitä suuresta pelastuksesta, jonka Jumalan Poika on hänelle ja koko maailmalle hankkinut; saa kuulla, miten Jeesus on elänyt ja kuollut hänen edestään ja on näin hänenkin puolestaan täyttänyt Jumalan vanhurskauden vaatimukset, ja miten Jumala on sydämessään antanut hänenkin syntinsä anteeksi. Uskon kädellä, vapaana armolahjana, hänkin saa omaksensa anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän.

Tämä Kristuksen evankeliumi, jota syntinen Herran huoneessa kuulee, ei ole vain sanoma, vaan kuten Apostoli Paavali sanoo, se on ”Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi.” Sen kautta, kuten jo kuulin, Pyhä Henki tekee työnsä, vaikuttaa sydämissä uskon, jolla Jeesuksen ansaitsemat lahjat vastaanotetaan. Sen kautta Hän myös säilyttää tämän uskon ja vahvistaa sitä. Ja kuinka kipeästi me jatkuvasti tarvitsemme tällaista vahvistusta uskollemme. Sillä sielun vihollinen taistelee jatkuvasti meitä vastaan, maailma pilkkaa ja syntinen liha kiusaa. Usein meistä tuntuu, että heikko uskomme sammuu aivan tykkäänään. Sydämessä ei ole mitään hyviä tunteita. Emme voi muuta, kuin Paavalin kanssa huutaa: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” Tällaisina aikoina Herran huoneessa, Kristuksen evankeliumin kautta ja sakramenttien kautta, me saamme uutta voimaa. Herran evankeliumin lupaukset rohkaisevat ja lohduttavat: ”Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta.” ”Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun.” Vastoinkäymiset ja ahdistukset kohtaavat, sairaus, köyhyys, kuolema vierailee kodissa ja ottaa pois rakkaan omaisen. Herran huoneessa kuulemme Jumalan Pojan armollisen äänen sanovan: ”Kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Minä olen ylösnousemus ja Elämä, joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.” Lapsi saatetaan Pyhän Kasteen armoliittoon. Muistamme omaa kastettamme, miten Jumala jo silloin otti meidät omiksi lapsikseen ja antoi meille Jeesuksen ansaitsemat lahjat. Herran alttarin ääressä kuulemme nämä sanat: ”Sinun edestäsi annettu, sinun edestäsi vuodatettu.” Saamme Herran tosi ruumiin ja veren vakuutuksena siitä, että syntimme ovat anteeksi annetut. Saamme uutta voimaa. Eikö olekin, ystävä, syytä rakastaa sellaista paikkaa, jossa

me kurjat syntiset, jotka olemme ansainneet Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen, saamme vapaina armolahjoina ottaa uskon kädellä vastaan tällaisia taivaallisia aarteita.

Mutta Jumalan Sana, jota me Herran huoneessa kuulemme, ei ainoastaan tee meitä viisaiksi, niin että pelastumme uskon kautta Jeesukseen, vaan tämä Sana on myös hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa... Herran huoneessa Jumala myös Sanansa kautta neuvoo meille miten meidän tulee elää täällä maailmassa. Tällaista neuvoa me myös kipeästi tarvitsemme, sillä synty asuu vielä meissä ja aina on olemassa se vaara, että me kuljemme harhaan. Kaikenlaiset synnit usein nostavat päänsä sydämessämme. Ne pääsisivät siellä valtaan ja johdattaisivat meidät pois taivaan tieltä, jos ei Jumala Sanansa kautta saisi meitä ojentaa, neuvoa, nuhdella ja antaa meille voimaa elämään Hänen tahtonsa mukaan. Kuinka suuri asia onkaan siis, että on olemassa paikka, jossa saamme kuulla Jumalan Sanan opetusta ja neuvoa.

Miten osoitamme, että rakastamme Herran huonetta?

Joka todella rakastaa Herran huonetta, hän myös osoittaa rakkautaan. Hän osoittaa rakkauttaan ensinnäkin siten, että hän mielellään menee sinne ja sinne mentyään viihtyy siellä. Jos mies sanoisi rakastavansa vaimoansa ja perhettänsä, mutta asuisi heistä erillään eikä koskaan, tai hyvin harvoin, kävisi heitä tapaamassa, olisi vaikeaa uskoa, että hänen rakkautensa olisi tosi rakkautta. Näin on myös asia Herran huoneeseen nähden. Joka sitä todella rakastaa, ei voi olla sieltä pois, vaan tahtoo olla läsnä joka kerta, kun siellä Sanaa julistetaan ja opetetaan, joka kerta kun Herran omat siellä kokoontuvat. Hän ei ”jätä omaa seurakunnan kokoustansa, niin kuin muutamien on tapana.” Siellä Jeesus puhuu, siellä uskonveljet ja -sisaret ovat, siellä hänkin tahtoo olla, tahtoo kuunnella Herran sanaa ja veisata Hänelle kiitosta ja kunniaa.

Hän, joka rakastaa Herran huonetta, osoittaa myös rakkauttaan kehottamalla toisiakin saapumaan. Jos meille on jokin asia kallis, me emme sitä häpeä, vaan me puhumme siitä toisille, esittelemme sitä kaikin tavoin ja teemme sen tunnetuksi. Näin myös hän, jolle Herran huone on kallis, ei häpeä sitä, vaan tekee kaikkensa saadaksensa toi-

siakin sinne tulemaan. Rakkaat ystävät, Jumala on antanut teille kalliin lahjan, kun Hän on antanut teille tämän paikan, jossa Hänen kirkkautensa asuu. Mutta muistakaa, tämän lahjan saaminen myös velvoittaa teitä yhä ahkerammin kutsumaan ja kehottamaan muitakin tänne saapumaan. Te tiedätte, kuinka kallis asia on, kun saatte kuulla Kristuksen evankeliumia puhtaasti julistettuna, te tiedätte, mitkä ovat seuraukset, jos syntinen ei tule tuntemaan Jeesusta Vapahtajanansa. Älkää laiminlyökö velvollisuuttanne. Kutsukaa, kehottakaa ja toimikaa, että syntiset tulisivat Sanan kuuloon ja pelastuisivat

Joka rakastaa Herran huonetta, hän myös tahtoo elää sen Sanan mukaan, jota Herran huoneessa julistetaan. Hän rakastaa Herran huonetta juuri sen tähden, että siellä puhtaasti Jumalan Sanaa opetetaan. Minkälaista olisi hänen rakkautensa, jos Hän ei olisikaan kuuliainen Herran Sanalle, jos hän tahallansa synnissä eläisi? Jumala auttakoon meitä kaikkia osoittamaan rakkauttamme, elämällä Hänelä, jonka Sanaa Herran huoneessa julistetaan.

Joka rakastaa Herran huonetta, hän myös rukoilee sen puolesta. Hän rukoilee ennen kaikkea, että se aina voisi olla todellinen Herran huone, että monet syntiset tulisivat siellä tuntemaan Vapahtajansa, saisivat vahvistusta uskollensa ja siellä oppisivat kulkemaan Herran tietä. Ja samalla kun hän rukoilee, hän toimii niin kuin kaikki riippuisi hänestä, rukoilee niin kuin kaikki riippuisi Jumalasta. Hän on valmis uhraamaan aikansa ja voimansa, että seurakunnalla voi olla paikka, jossa syntiset saavat sieluillensa ravintoa, vahvistusta uskollensa ja voimaa Herran palvelemiseen.

Jumala suokoon, että me kaikki voisimme sydämestämme sanoa: Herra, minä rakastan sinun huonettasi. Jumala auttakoon meitä osoittamaan tätä rakkauttamme käytännössä. Sitten Herran huoneesta todella tulee paikka, jonka kautta me ja monet muutkin tulemme siunaetuiksi ja siitä voidaan sanoa, kuten Jaakob sanoi siitä paikasta, jossa Herra ilmestyi hänelle, ”Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti.”

Uskollinen seurakunta

Lähetyskonferenssin avajaisjumalanpalveluksessa 25.7.1963.

Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt. Katso, minä annan sinulle saatanan synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan. Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tykö, ja oman uuden nimeni. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.'

Ilm. 3:7-13

Monien mielestä tunnustuksellinen luterilaisuus ja lähetystyö ovat vastakohtia ja melkein näyttää siltä, että historia tukee tätä johdopäätöstä. Siellä missä on ollut tarmokasta, ulospäin suuntautuvaa lähetystyötä, on aivan liian usein ollut taipumus olla huomioon ottamatta määrättyjä opinkohtia — sellaisia, joita ihmisjärki pitää vahingollisina sielujen voittamiselle. Toisaalta siellä, missä on ollut horjumaton uskollisuus luterilaiselle tunnustukselle, on usein ollut arkuutta lähetystyön tekemisessä ja tämän uskollisuuden ulkonainen osoittautuminen on ollut melkein kokonaan negatiivista. Sen tähden monille kirkko, joka on sekä tunnustuksellinen että lähetysmielinen on paradoksi — sen saavuttaminen on mahdottomuus.

Raamattu ei kuitenkaan anna tukea tälle ajatukselle. Tekstimme esimerkiksi esittää meille seurakunnan, joka pysyi tiukasti Sanassa ja oli samalla tarmokas lähetystyön tekemisessä. Tämä seurakunta on Filadelfian seurakunta. Kun tekstiämme tutkimme huomaamme, että seurakunta oli todella **uskollinen seurakunta**.

Seurakunta joka pysyi Jeesuksen Sanassa

Tekstimme on eräs niistä kirjeistä, jotka Kristus, Pyhä Jumalan Poika, Seurakunnan Herra, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, kirjoitti apostoli Johanneksen kautta niille seitsemälle Vähäsä Aasiassa olevalle seurakunnalle. Kristus puhuu seurakunnan enkelille, toisin sanoen pastorille, tässä tapauksessa Filadelfian seurakunnan pastorille. ”Sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt.” Kun Jeesus kuvaa Filadelfian seurakunnan sellaiseksi, jonka voima on vähäinen, Hän ei tarkoita hengellistä voimaa, vaan puhuu päinvastoin seurakunnan koosta ja todennäköisesti myös seurakunnan asemasta maailman silmissä ja sen jäsenten arvovallasta. Filadelfian seurakunta ei voinut kerskata suuresta jäsenmäärästä, sen jäsenet eivät olleet kaupungin arvovaltaisia ja varakkaita asukkaita. Tässä suhteessa seurakunnan voima oli vähäinen.

Kuitenkin seurakunta oli pysynyt Jeesuksen Sanassa. Se oli ollut uskollinen tälle sanalle sekä opetuksessa että julistuksessa. Jumalan sanan koko totuus oli julistettu ja opetettu puhtaudessa ja totuudessa. Seurakunnan jäsenet olivat myös sydämissään pysyneet tässä Sanassa. He eivät olleet kieltäneet Herran nimeä vaitiolollaan eivät myöskään olleet sitä kieltäneet sanoillaan eivätkä elämällään. He olivat noudattaneet Kristuksen sanoja: ”Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni.” (Joh. 14:15)

Se, että Herra mainitsee seurakunnan vähäisen voiman, kiittäessään sitä siitä, että se on pysynyt Hänen Sanassaan eikä ole kieltänyt Hänen nimeään, osoittaa meille, että uskottomuuden vaara on suuri siellä, missä on vähän voimaa. On ensinnäkin se vaara, että unohdetaan todellisen kasvun raamatulliset edellytykset, koska on niin suuri into saada tätä ’vähäistä voimaa’ kasvamaan. On olemassa se vaara, että mennään enemmistön mukana, koska halutaan välttää sitä tuskaa

ja vaivaa, joka seuraa, kun ollaan erilaisia. On vaara, että antaudutaan lihalle, joka on kiinnostunut älykkyydestä, ei totuudesta ja joka etsii arvovaltaa, ei taivaallisia aarteita. Vaarat ovat suuret siellä, missä voima on vähäinen. Se kiitos, minkä Filadelfian seurakunta saa Seurakunnan Herralta, on sen tähden myös suuri. Tämä seurakunta, jonka voima on vähäinen, on pysynyt Hänen Sanassaan eikä ole kieltänyt Hänen nimeään huolimatta siitä, että sen on täytynyt kestää kiusauksia ja vainoa.

Sanat ”sillä tosin on Sinun voimasi vähäinen” soveltuvat erittäin hyvin meidän eurooppalaisiin tunnustuksellisiin luterilaisiin kirkkoihin. Emme tietenkään ole vähäisiä voimassa pysyessämme Kristuksen Sanassa ja noudattaessamme sekä opissa että käytännössä niitä periaatteita, jotka on järjestetty ja selitetty Tunnustuskirjoissa. Sana on voimallinen. Se saa aikaan sen, mitä Herra tahtoo. Kun me henkilökohtaisesti, uskovaisina, Jumalan armosta pysymme Sanassa, meillä on omanamme kaikki ne aarteet, jotka Jeesus ansaitsi meille ja koko maailmalle, kun Hän täytti lain edestämme, kärsi ja kuoli puolestamme kirotulla ristin puulla. Meillä on syntien anteeksiantamus, iankaikkinen elämä, se rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, taivas kaikkine aarteineen. Sielunvihollinen ei voi meitä voittaa, kuolema ei voi meitä erottaa Jumalasta, ei mikään voi meitä vahingoittaa. Kun me kirkkona opetamme ja julistamme Hänen Sanaansa ja pitäydymme siihen joka suhteessa, meillä on käytettävissämme ase, joka on voimakkaampi kuin kaikki helvetin voimat, ase, joka voi vapauttaa ihmiset synnin ja kuoleman kahleista.

Mutta kun ajattelemme kirkkojemme kokoa, niiden asemaa maailman silmissä, niiden omistamaa maallista omaisuutta, silloin sanat ’on sinun voimasi vähäinen’ soveltuvat meihin. Sillä emme voi kerskata suurista jäsenmääristä, maailma suurimmalta osaltaan ei edes tiedä olemassaolostamme, eivätkä kirkkojemme jäsenet ole sellaisia ihmisiä, joita maailma huomioi.

Seurakunnalle Filadelfiassa, jonka voima oli vähäinen, Herra sanoi: ”Sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt.” Nämä sanat, vaikka ne oli lausuttu kiitokseksi, olivat myös kehoitus seurakunnalle pysyä Kristuksen Sanassa. Ne ovat myös kehoituksena ja varoituksena meillekin, jotka elämme näinä

vaarallisina aikoina. Niiden kautta Herra puhuu meille ja sanoo: Te, joiden voima on vähäinen, pitäkää Sanani, älkääkä kieltäkö Minun nimeäni.

Tämä on kehoitus, jota kipeästi tarvitaan tänä aikana, jolloin Raamattun oppi Sanasta on joutunut ja yhä joutuu voimakkaiden hyökkäysten alaiseksi ja monet, jotka kerran lapsenmielisessä uskossa ottivat sen vastaan Jumalan erehtymättömänä Sanana, nyt horjuvat kannassaan ja toiset ovat jo yhtyneet niiden joukkoon, jotka suorastaan kieltävät sen erehtymättömyyden. Kuinka vaikeaa esimerkiksi täällä ns. maailman luterilaisimmassa maassa on löytää sellaista teologia, joka varauksetta tunnustaa, että Raamattu on sana sanalta Jumalan Henkivaikutuksesta syntynyt. Kuinka yleinen on se näkökanta, ettei kukaan voi olla varma siitä, mikä on totuus. Ja kuinka yleistä niiden tuomitseminen, jotka luterilaisten tunnustuskirjojen hengessä sanovat: Näin sanoo Herra. Tämä on totuus.

Kovan painostuksen alaisia ovat ne, jotka Jumalan armosta vielä pysyvät Kristuksen Sanassa. Heille sanotaan: Luopukaa näistä periaatteista, ne ovat vanhanaikaisia. Yhtykää niiden joukkoon, joilla on laajempi näkökanta, älkää häiritkö Jumalan valtakunnan työtä. Olkaa ymmärtäväisempiä. Ottakaa vastaan oppineiden miesten teoriat. He voivat sanoa teille, mitä Jumala puhuu suurten tekojensa kautta ja vapauttaa teidät sanatarkan tutkistelun orjuudesta.

Kuinka kipeästi tarvitsemme tekstimme kehotusta: Pidä Minun Sanani, älä kiellä minun nimeäni. Jumala antakoon meille sen uskon ja voiman, mitä tarvitsemme noudattaaksemme tätä tekstin kehotusta sekä sanoin että töin.

Seurakunta, joka ahkerasti julisti ja levitti Sanaa

Filadelfiassa oleva seurakunta oli ottanut vaarin Jeesuksen Sanasta eikä ollut kieltänyt Hänen nimeänsä. Ne, jotka ovat sitä mieltä, että Jumalan Sanassa tiukasti pysyminen ja progressiivinen lähetystyön tekeminen ovat vastakohtia, todennäköisesti tekisivät sen johtopäätöksen, että Filadelfian seurakunta oli kaikkea muuta kuin lähetysmielinen seurakunta. He ehkä kuvittelisivat sen olevan sellaisen seurakunnan, joka oli aivan tykkänään eristäytynyt paikkakunnalla asuvista, kiinnostunut enemmän polemiikista kuin sielujen voittami-

sesta Kristukselle, tuomitseva ja rakkaudeton suhteessaan ulkopuolella oleviin.

Tekstistämme huomaamme, että Filadelfian seurakunta ei ollut tällainen seurakunta. Puhuessaan seurakunnalle Jeesus sanoo: ”Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea.” Herra oli avannut seurakunnan eteen oven lähetystyön tekemiselle, Kristuksen evankeliumin levittämiselle. Nyt Hän kiittää seurakuntaa siitä, että se on käyttänyt hyväksensä tätä avoinna olevaa ovea. Kaikkitietävä Herra oli nähnyt sen työn, mitä nämä uskolliset filadelfialaiset olivat tehneet. Hän oli nähnyt heidän julistavan Sanaa, sekä lakia että evankeliumia, osoittavan ihmisille heidän syntejään ja kertovan heille, että synnin palkka on iankaikkinen kuolema helvetissä. Mutta Hän oli myös nähnyt seurakunnan nostavan ristinlippua korkealle kaikkien nähtäväksi, johtavan verellä ostettuja sieluja Golgatalle, osoittavan heille Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit tehden näin tunnetuksi Kristusta ja Hänen evankeliumiansa ojentaen hätäntyneille syntisille evankeliumin armollista kutsua: Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut. Ja vaikka ne olosuhteet, joissa he olivat työskennelleet, olivat olleet vaikeita, sellaisia, joita monet eivät olisi kestäneet, he olivat kuitenkin pysyneet uskollisina eivätkä olleet kieltäneet Jeesuksen nimeä.

Tässä on todistus meille siitä, että Jumalan Sanaan pitäytymisen ei tarvitse olla yhteen sopimaton aktiivisen, elävän lähetystyön kanssa. Herran tahto on, että olemme järkähtämättömiä ja lujia, ei kaikkien opintuulien viskeltäviä. Hän tahtoo, että me julistamme totuuden, puolustamme sitä, mutta Hän tahtoo, että me myös teemme kaikki kansat Hänen opetuslapsikseen, olemme Hänen todistajiaan ja käytämme kaikkia mahdollisia keinoja levittäessämme evankeliumia.

Jumala auttakoon meitä ja meidän kirkkojamme seuraamaan Filadelfian seurakunnan esimerkkiä. Monien oppilauseet käyvät aina epäselvemmiksi ja vaikka monet oppivat totuutta julistamaan niin verhotulla tavalla, ettei se enää loukkaa ketään, alkäämme me koskaan peljätkö tunnustaa uskoamme suoraan ja selvästi pyrkien ainoastaan siihen, että olisimme uskollisia Jumalan Sanalle. Kun ihmisistä tulee aina enemmän ja enemmän oppineita eivätkä he enää ota järkeänsä vangiksi uskonasioissa, antakoon Jumala meille voimaa,

että voimme lapsenmielisellä uskolla vastaanottaa ja tunnustaa ne totuudet, jotka ovat hullutusta järjellemme huolimatta siitä, että niiden tunnustaminen leimaa meidät naiiveiksi monien silmissä. Mutta toisaalta, kun pahuuden voimat nostavat päänsä ja voimakkaasti vastustavat sitä totuutta, jota tunnustamme, niin kuin he varmasti tekevät, älköön tämä asia koskaan estäkö meitä tunnustamasta Kristusta niille, jotka vielä ovat pimeyden valtakunnassa. Älkäämme me koskaan vetäytykö kuoreemme ja kätkekö sitä valoa, jota Kristus on käsenyt meidän heijastaa tässä synnin pimentämässä maailmassa. Puhukaamme aina rohkeudella Jeesuksesta. Ja vaikka meitä vastaan tehdään hyökkäyksiä, vaikka meidän täytyy puolustaa Jumalan Sanan totuuksia ja toisia nuhdella, tapahtukoon nuhtelumme ja puolustamisemme aina rakkaudessa. Älkäämme koskaan kylmästi ja lakimaisesti suhtautuko niihin, jotka meitä vastustavat. Ja vaikka jotkut tulevat ylpeiksi ja kerskaavat siitä, että heillä on totuus, muistakaamme me, että meillä on puhdas Jumalan Sana ainoastaan Jumalan armosta ja hoitakaamme tätä meille annettua aarretta kiitollisin ja nöyryn mielin. Todistakaamme maailmalle, että kirkon on mahdollista vieläkin pitäytyä Jumalan Sanaan ja olla samalla evankelinen, luja opissa, mutta myös innokas lähetystyön tekemisessä.

Herra tekee Filadelfian seurakunnalle ihmeellisiä lupauksia. Hän lupaa, että heidän työnsä kantaa näkyvää hedelmää. Heidän työnsä kautta saatanan synagogasta voitetaan Jeesukselle seuraajia. Saatanan synagogassa olevilla Jumala tarkoittaa niitä, jotka kerskasivat siitä, että olivat juutalaisia, mutta jotka kuitenkin eivät olleet niitä todellisia israelilaisia, joissa ei vilppiä ollut, vaan sielunvihollisen innokkaita oppilaita. Herra myös lupaa, että tulevien vainojen aikoina seurakunta pysyy turvattuna ja säilyy vahingolta. Tämä kaikki siksi, että seurakunta on ottanut vaarin Jeesuksen kärsivällisyyden sanasta — evankeliumista, joka kertoo, kuinka kärsivällinen Hän oli vihollisiansakin kohtaan.

Nämä ovat erikoisia lupauksia, jotka Jeesus teki Filadelfian seurakunnalle. Mutta ne vakuuttavat meille, että se seurakunta, joka pitää Jeesuksen Sanan, eikä kiellä Hänen nimeänsä ja joka on innokas lähetystyön tekemisessä, saa nauttia Herran jatkuvaa siunausta.

Näitä lupauksia seuraavat kehotuksen sanat. Jeesus sanoo: ”Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunua-si.” Hän tarkoittaa: Eläkää joka päivä aivan kuin joka päivä olisi Jeesuksen tulemisen päivä. Pitäkää lujasti kiinni niistä aarteista, jotka ovat teille annettut, Sanasta ja Sakramenteista, joiden kautta olette saaneet syntien anteeksiantamuksen, iankaikkisen elämän ja autuuden. Sielunvihollinen liittolaisineen jatkuvasti yrittää riistää teiltä näitä aarteita. Saavuttaaksensa päämääränsä he käyttävät kaikkia mahdollisia keinoja. He onnistuvat yrityksissään, jos ette pidä lujasti kiinni siitä, mitä teillä on. Pysykää Sanassa, että Pyhä Henki voi tämän voimallisen välineen kautta varjella teitä ja että te voitte johdattaa toisia Kristuksen luo, joka on tie, totuus ja elämä.

Tekstimme loppusanat ovat muistutus meille siitä kirkkaudesta, joka odottaa kaikkia niitä, jotka Hengen voiman kautta pysyvät uskollisina loppuun asti. Jeesus sanoo: ”Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tykö, ja oman uuden nimeni.” Nämä sanat puhuvat riemuitsevan seurakunnan iankaikkisesta luonteesta. Ne ovat sanoja, joita emme täydellisesti ymmärrä ennen kuin pääsemme taivaalliseen kotiimme, mutta joista kuitenkin huomaamme, kuinka valtavaa ja loistavaa on se ihanuus, joka meitä odottaa, kun Jeesus kutsuu meidät pois täältä maailmasta ja ottaa meidät luoksensa taivaaseen.

Jumala auttakoon meitä seuraamaan Filadelfian seurakunnan esimerkkiä, pitämään lujasti kiinni siitä, mitä on meille annettu, johdatamaan toisia totuuden tuntuun ja pysymään uskollisina loppuun asti. Amen.

'Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä'

Kirkkokunnankokouksessa 2.11.1963.

Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.

Joh. 3:30.

Rakkaat ystävät Jeesuksessa

"Hänen tulee kasvaa". Johannes Kastaja puhuu Jeesuksesta. Näillä sanoilla hän vastaa niille, jotka ovat tulleet hänen luoksensa valittamaan sitä, että Jeesuskin opettaa, kastaa ja kokoaa itselleen seuraajia. Johannes sanoo heille suoraan, että näin tuleeikin asian olla. Hän, Johannes, on vain Jeesuksen palvelija, edelläkävijä. Hänen virkansa on palvella Jeesusta, kirkastaa häntä. Ei hän itselleen yritä voittaa seuraajia. Ei hän etsi itselleen ihmisten kiitosta ja ylistystä. Jeesuksen täytyy kasvaa, mutta hänen tulee vähetä.

On selvää, ettei Johannes Jeesuksen 'kasvamisella' tarkoita sitä, että Jeesuksessa itsessä tulisi tapahtua jonkinlaista kasvua. Jeesus on Jumala, — pyhä, vanhurskas, täydellinen. Eikä Johannes myöskään tässä ajattele yksin Jeesuksen inhimillistä luontoa, jonka luonnon puolesta hän todella "varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä." Johannes tarkoittaa tässä juuri sitä, että Jeesuksen tulee saada kasvaa ihmisissä ja ihmisten keskuudessa. Heidän tulee saada nähdä Hänen kirkkautensa. Hänen tulee päästä heidän sydämiinsä lahjoineen. Hänen tulee saada itselleen seuraajia eli lapsia. Ei mikään saa olla esteenä hänen kasvamiselleen tässä suhteessa. Nämä Johanneksen sanat: "Hänen tulee kasvaa" ovat sopiva tunnus tälle kirkkokuntamme kokoukselle. Sillä kokouksemme tarkoituksena ja tavoitteena tulisi olla: Että Jeesus saa kasvaa. Jos emme tämän syyn tähden kokoonnu, sitten kokoonnumme turhaan. Jos asiat, joita kokouksessamme käsittelemme, eivät tätä asiaa palvele, silloin me

turhaan niitä käsittelemme. Jos päätökset, jotka tässä kokouksessa teemme, eivät auta Jeesuksen kasvamista, silloin ne ovat väärää päätöksiä. Jeesuksen tulee kasvaa! Mitä tämä merkitsee meille? Se merkitsee sitä, että meidän ja kaikkien kirkkokuntamme jäsenten uskon Häneen tulee vahvistua. Meidän on tultava aina varmemmiksi ja varmemmiksi siitä, että juuri meidän syntivelkamme on täysin maksettu, juuri meidän syntimme ovat poispyyhityt syystä, että Hän on täyttänyt lain edestämme ja on Golgatan kiroitulla ristin puulla verensä vuodattanut ja henkensä antanut meidän ja koko maailman edestä. Hänen Sanansa on tultava meille aina yhä kalliimmaksi. Meistä on tultava aina yhä innokkaampia työntekijöitä Hänen valtakunnassaan. Muiden tulee meidän kauttamme lujittua Hänen Sanassaan ja vahvistua uskossaan. Näin Jeesus voi kasvaa.

Että Jeesus voisi tämänkin kokouksen kautta kasvaa, tahdomme tekstimme johdolla puhua ensiksi siitä, mikä estää Jeesuksen kasvamista ja toiseksi siitä, miten nämä esteet voidaan voittaa.

Mikä estää Jeesuksen kasvamista

Lyhyesti sanottuna, ihmisten epäusko on syynä siihen, että Jeesus ei saa kasvaa. Jeesus ja Hänen ansaitsemansa lahjat otetaan vastaan uskolla. Missä ei uskoa ole, siellä ei Jeesus saa vaikuttaa. Eivät ihmiset epäuskollaan voi kyllä mitenkään Jeesusta vähentää — Jeesus aina pysyy yhtä suurena ja kirkkaana, mutta Hän voi kasvaa ihmisten keskuudessa ainoastaan, jos Hänet otetaan uskossa vastaan.

Mutta meidän ei tule ajatella, että ainoastaan muiden ihmisten epäusko estää Jeesuksen kasvun. On muistettava, että epäusko vaijaa meitä uskovaisiakin ja me itsekkin olemme esteenä Jeesuksen kasvamiselle. Meissä itsessämme on myös paljon muitakin vanhasta ihmisestä johtuvia piirteitä, jotka ovat esteenä Jeesuksen kasvamiselle. Puhumme paljon siitä, miten vaikeata on tehdä Jumalan valtakunnan työtä. Vetoamme siihen, miten traditiot, isiltä perityt tavat, ihmisten ennakkoluulot jne. tekevät työmme vaikeaksi ja estävät Jeesuksen kasvua. Emme kiellä sitä, että nämä asiat määrättyllä tavalla todella tekevät työmme vaikeaksi, mutta kuten sanoimme, eiköhän ole totta, että pääsyyt siihen, miksi Jeesus ei pääse kasvamaan, ovat meissä itsessämme? Mainitsimme jo epäuskomme. Ja se meissä ole-

va este, johon tekstimme viittaa, on ylpeys eli nöyryyden puute. Emme osaa seurata Johannes Kastajan esimerkkiä. Emme halua vähetä, emme tyydy siihen, että olisimme vain välineitä eli aseita, joiden kautta Jumala saisi kirkastaa Jeesusta. Me haluamme itsellemekin kirkkautta jo täällä maan päällä ollessamme. Me emme tyydy siihen, että vain kuuntelemme Ylkää. Tämä ei tuota meille riittävästi iloa, kuten se tuotti Johannekselle. Haluamme, että meitä itseämme kuunnellaan. Ja mitkä ovat seuraukset?

Ensinnäkin seurauksena on se, että me teemme vain sitä, mikä ei tuota meille itsellemme kärsimystä, vaivaa ja mahdollista arvostelua. Monet vierailut jäävät tekemättä, monet todistukset antamatta sen tähden, että niiden tekeminen ja antaminen olisivat mahdollisesti tuottaneet meille arvostelua, pilkkaa ja sellaista huomiota, jota emme tahtoneet. Monet rakkauden työt jäävät tekemättä, koska niiden tekeminen olisi tuottanut meille vaivaa.

Toinen seuraus on, että teemme vain sitä, mikä tuottaa meille kiitosta ja kunniaa huolimatta siitä, että se voi olla Jumalan valtakunnan työlle haitaksi. Emme jaksata ajatella asioita objektiivisesti. Emme aina kysy: Mikä parhaiten auttaa Jeesusta kasvamaan? Ajatteleme vain itseämme. Taistelemme omasta puolestamme. Olemme vaiti, silloin kun vaitiolo palvelee omaa asemaamme parhaiten. Puhumme silloin, kun puhuminen korostaa meitä ihmisten silmissä.

Olemme myös hitaita tekemään Jumalan valtakunnan työtä ja laiskoja armovälineitä käyttämään sen tähden, että olemme niin kiinnostuneita itsestämme ja omasta toimeentulostamme. Jeesus ei meidän kauttamme pääse kasvamaan.

Miten nämä esteet voidaan voittaa

Että Jeesus voi meidän kauttamme kasvaa, on aivan välttämätöntä, että me vähennymme.

Tämä vähentyminen ei tapahdu millään muulla tavalla kuin jokapäiväisen parannuksen kautta. Siten, että me katsomme lain kuvastiimeen ja huomaamme syntimme. Näemme ylpeytemme, kateutemme, itsekkyytemme, tunnustamme nämä syntimme Jumalalle ja pyydämme niitä anteeksi. Pakenemme siihen varmaan turvapaikkaan, jonka Jumala on meille valmistanut — Hänen armonsa ja syntien

anteeksiantamuksen varaan, jotka lahjat Jeesus on meille ja koko maailmalle hankkinut ja jotka annettiin meille jo Pyhässä Kasteessa. — Näin voimme turvallisesti tehdä, sillä armo on vapaa. Se ei riipu päivittäisestä onnistumisesta tai epäonnistumisesta vaelluksessamme. Jumala ei kysy meiltä, minkä laatuista on katumuksemme, kuinka syvälle olemme langenneet tai kuinka varma on aikomuksemme parantaa elämämme. Hänelle riittää, kun katuvaainen syntinen tulee hänen luoksensa itkien syntejensä, etsien turvapaikkaa. Syntinen otetaan vastaan ilomielin ja hän saa 'kuulla suloisinta puhetta' Vapahtajastaan: "Syntisi annetaan sinulle anteeksi. Vaikka ne ovat veriruseat, tulevat ne lumivaikeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi."

Saatuamme lohdutuksen evankeliumista, me pyrimme parannuksen vilpittömiin hedelmiin. Me taistelemme meissä olevaa vanhaa ihmistä vastaan, kuoletamme lihan teot — riisumme vanhan ihmisen ja pukeudumme uuteen ihmiseen. Näin me vähennymme, näin voitamme sen vanhasta ihmisestä lähtevän ehdotuksen, että meidän itsemme tulisi kasvaa. Näin Jeesus pääsee kasvamaan.

Raamattu vakuuttaa meille, että me olemme voitollisia tässä taistelussamme vanhaa ihmistä vastaan, jos me pysymme armossa ja Jumalan Sanassa ja näin annamme Pyhälle Hengelle tilaisuuden vaikuttaa meissä. Näin voitamme ne esteet, jotka Jeesuksen kasvamista estävät — epäuskon, ylpeyden, itsekkyyden, kateuden jne.

"Hänen tulee kasvaa." Olkoon tämä Johannes Kastajan lause tämän kokouksen tavoitteena. Palvelkoon jokainen kokouksen puheenvuoro ja päätös tätä asiaa. Muistakoon jokainen kokouksen osanottaja sen tosiasian, että hänen itsensä tulee vähetä, että Jeesus pääsee kasvamaan. Olkoot nämä Johanneksen sanat aina seurakuntiemme ja kirkkokuntamme johtotähtenä, niin että Jeesus pääsee jatkuvasti meissä kaikissa kasvamaan, että Hän voi meidän kauttamme tulla kirkastetuksi muille, että monet verellä ostetut sielut meidän kauttamme voivat tulla osallisiksi siitä suuresta pelastuksesta, jonka Hän kaikille syntisille hankki ja voivat olla onnellisia jo täällä maan päällä ollessa ja iankaikkisesti onnellisia taivaassa. Aamen.

Isän työn tekeminen

Missä ovat viisaat? Missä kirjanoppineet? Missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi? Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat, koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanaille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset. Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä. Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: ”Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra.”

1 Kor. 1:20-31

”Olkaa aina innokkaat Herran työssä”. Näin kirjoittaa apostoli Paavali Korintton uskovaisille. Hän kirjoittaa Jumalan Hengen vaikutuksesta kaikkien aikojen uskovaisille, meillekin. Jumalan tahto on, että olemme Hänen työnsä tekijöitä. Aivan paikallaan ovat siis ne monet virret ja hengelliset laulut, joissa meitä kehoitetaan Herran työtä tekemään. On oikein, että meitä kehoitetaan ”ylentämään ristin lippu korkealle” ja menemään ”Herran vainiolle korjuutyötä tekemään.”

Uskovaisina, autuaina Jumalan lapsina, me tahdomme osallistua tähän työhön. Tahdomme osallistua seurakuntamme toimintaan, tahdomme yksityisinä kristittyinä toimia Jeesuksen todistajina ja tahdomme kaikin tavoin tukea myös pakanalähetystystä. Tahdomme olla 'niissä, jotka meidän Isämme ovat'.

Varmaan me kaikki, etenkin kun ajattelemme tätä edessämme olevaa vuotta, tahdomme kuulla, kun apostoli Paavali tekstimme kautta puhuu meille Isän työn tekemisestä. Hän puhuu meille ensinnäkin työvälineestämme ja toiseksi työmme hedelmistä.

Isän työn tekemisestä, työvälineestämme

Työntekijät tavallisesti tarvitsevat työvälineitä. Kirvesmies käyttää kirvestä, sahaa, vasaraa, nautoja yms.; konttoristi kirjoituskonetta, kynää ja paperia; lääkäriillä on omat välineensä, niin myös ompelijalla ja keittäjällä. Samoin meillä Jumalan lapsillakin, kun me Isän työtä teemme, on väline käytettävissämme ja tästä välineestä, kuten sanoimme, apostoli Paavali tässä tekstissämme puhuu. Hänen sanoistaan käy ensinnä ilmi, että maailma kutsuu tätä välinettä, joka on käytettävissämme, hullutukseksi. Hän kirjoittaa: ”Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat, koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus.” Työvälineemme on Kristuksen evankeliumi. Työmme tarkoituksena on, että ”kaikki tulisivat tuntemaan totuuden ja pelastuisivat.” Totuus tullaan tuntemaan ja syntinen pelastuu Kristuksen evankeliumin kautta. Sen tähden, joka Isän työtä tahtoo tehdä, sen tulee käyttää Kristuksen evankeliumia työvälineenään.

Mutta mitä tarkoitamme Kristuksen evankeliumilla? Apostoli Paavali vastaa tähän kysymykseen tekstissämme. Hän sanoo: ”Me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta.” Sanan varsinaisessa merkityksessä Kristuksen evankeliumi on ilosanoma siitä, mitä Jeesus, Jumalan Poika on tehnyt syntisten edestä pelastaakseen heidät siitä iankaikkisesta rangaistuksesta, jonka he ovat synneillänsä ansainneet, ilosanoma siitä, miten Hän pyhällä, kalliilla verellensä ja

viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan lunasti kaikki syntiset synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Sanan laajemmassa merkityksessä Kristuksen evankeliumi on Jumalan Sana kokonaisuudessaan, toisin sanoen koko Raamattu. Työvälineemme on siis Jumalan Sana, jonka keskipisteenä on saarna ristiinnaulitusta Kristuksesta. Sakramentteja voidaan myös kutsua työvälineiksemme, mutta niidenkin voima on evankeliumissa, joka on yhdistetty näkyviin aineisiin.

Isän työtä ei voida muilla välineillä tehdä. Isän työtä ei ole se, mitä Jehovan Todistajat ja Mormonit tekevät, sillä heidän työvälineenään ei ole Raamatun mukainen saarna ristiinnaulitusta Kristuksesta. He käyttävät välineenään oppeja, jotka he ovat itse keksineet. Työtä he kyllä tekevät ja ahkerasti, mutta ei Isän työtä. Isän työtä eivät tee myöskään ne kristikunnan piirissä olevat työntekijät, jotka järjen mukaisesti selittävät kaikki Raamatun opit ja kieltävät kaiken sen, mitä järki ei voi käsittää. Työtä hekin tekevät, mutta ei Isän työtä, sillä tätä työtä, kuten jo sanoimme, tehdään ainoastaan Kristuksen evankeliumi välineenä.

Maailmassa on paljon tällaisia työntekijöitä, niitä jotka ovat tekevinään Isän työtä, vaan jotka eivät todellisuudessa sitä tee, koska he eivät käytä Kristuksen evankeliumia välineenään. Ja mikä on syynä siihen, etteivät he sitä käytä? Ei mikään muu kuin se tosiasia, että he maailman tavoin pitävät Kristuksen evankeliumia, saarnaa ristiinnaulitusta Vapahtajasta, hullutuksena. Tällainen julistus on heidän mielestään heikkoa, halpasukuista. He pitävät omaa viisauttaan parempana.

”Meidänkö tulisi uskoa, että ihminen on synneillänsä vihoittanut Jumalan ja että Jumala rankaisee häntä iankaikkisella rangaistuksella?” he sanovat. ”Meidänkö tulisi uskoa, että Jeesus oli Jumalan Poika, että Hän elämällään ja kuolemallaan pelasti kaikki syntiset ja että syntinen pelastuu yksin uskon kautta ilman tekoja? Ei kukaan älykäs, oppinut, sivistynyt ihminen tällaista sanomaa voi julistaa ja uskoa. Tämän aikakauden lapsille pitää olla ajankohtainen sanoma. Täytyy ottaa huomioon, mitä tiede on saanut aikaan, mitä filosofit ovat kirjoittaneet ja kaiken tämän valossa selittää ihmisille Raamatun totuudet.”

Näin puhuvat ne, jotka pitävät omaa viisauttaan parempana kuin Jumalan viisautta. Hyvin sopivasti apostoli Paavali sanoo tekstissämme: Saarna ristiinnaulitusta Kristuksesta ”on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus.” Kristus on pahennus juutalaisille, koska he toivovat pelastuvansa sen johdosta, että he ovat Aabrahamin sukua lihan mukaan. Hän on hullutus pakanoille, koska he haluavat itse keksiä pelastuksen tien, sellaisen tien, joka kelpaa myös heidän järjellensä. Ylpeys on siis syynä siihen, miksi Kristus ei kelpaa juutalaisille eikä pakanoille. Se estää ihmisiä ottamasta vastaan sitä Jumalan viisautta, joka voisi heidät pelastaa. Ainoastaan silloin, kun ihmisen synnillinen ylpeys murtuu, voi hänestä tulla todella viisas.

Mutta vaikka Kristus ja hänen evankeliuminsa ovat juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, kuten tekstissämme sanotaan, ”niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus.” Me, jotka olemme kutsutut, jotka Jumala on armossaan valinnut, jotka olemme kuulleet ja ottaneet vastaan hänen armokutsunsa, uskomme, että Kristus on Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Ei kukaan paitsi tämä ristiinnaulittu Kristus voi pelastaa syntistä. Hän yksin voi antaa levon vaivatulle omallem tunnolle ja Hän yksin voi rauhoittaa levottoman ja synninhädässä olevan sydämen. Kristuksessa Jumalan korkein voima, Hänen pelastava rakkautensa tuli ilmi. Kristus on meille Jumalan voima, koska Hän on Vapahtaja synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, koska Hän ansaitsi iankaikkisen vanhurskauden ja pelastuksen meille ja koska Hän Henkensä kautta lähettää meille voimaa korkeudesta. Kristus on meille Jumalan viisaus, koska Hänessä meillä on hengellinen ymmärrys. Hän voi valaista pimeän sydämemme ja Hän voi johdattaa meidät turvallisesti kaikkien vaarojen ja kiusausten läpi taivaan iankaikkisiin asuinsijoihin.

Maailma kutsuu saarnaa ristiinnaulitusta Kristuksesta hullutukseksi, mutta älkäämme me koskaan unohtako, että se on Jumalan viisautta. Olkoon tämä ilosanoma, tämä Hänen evankeliuminsa, työvälineemme, kun Isän työtä teemme. Maailman viisaus ei voi syntistä pelastaa. Ihmisten keksimät järjenmukaiset pelastuskeinot eivät voi johdattaa kadotukseen tuomituita taivaaseen. Ainoastaan tämä saarna rististä, jota maailma pitää hullutuksena, tehottomana ja heik-

kona, ainoastaan tämä saarna on Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Syntisen täytyy kuulla, että ristillä kärsittiin koko maailman syntien iankaikkinen rangaistus ja maksettiin koko maailman syntivelka ja että Jumala antoi koko maailman synnit anteeksi tämän ristiinnaulitun tähden.

Isän työn tekemisestä, työmme hedelmistä

Tekstistämme käy myös ilmi, mitkä ovat seuraukset, kun Isän työtä tällä työvälillä tehdään. Paavali kirjoittaa: ”Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi.” Paavali oli käyttänyt tätä Jumalan määräämää työvälinettä Korintossa. Hän oli saarnannut ristiinnaulittua Kristusta. Kansa oli kuunnellut ja Pyhä Henki oli tehnyt työtään Hänen julistuksensa kautta. Monen sydämeen oli syntynyt pelastava usko, jolla he olivat ottaneet vastaan Kristuksen vanhurskauden ja olivat saaneet voiman alkaa vaeltaa uudessa elämässä.

Tällaiset ovat seuraukset, kun Kristuksen evankeliumia julistetaan. Pyhä Henki tekee työtään. Syntisiä uudestisyntyä, kadotetuista ja tuomituista tulee autuaita Jumalan lapsia, jotka iloitsevat autuudestaan, luopuvat syntisestä elämästään ja alkavat elää Hänelle, joka on kärsinyt ja kuollut heidän edestään ja noussut ylös kuolleista.

Totta kyllä, ei evankeliumin julistus kaikkiin tällä tavalla vaikuta. Se ei kelpaa niille, jotka ovat omasta mielestään viisaita. Tekstistämme käy ilmi, että Korintossakin se kelpasi vain niille, joita maailman viisaat pitivät yksinkertaisina ja tyhminä. Paavali kirjoittaa: ”Sillä katsokaa veljet omaa kutsumistanne, ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista.” Korintton uskovaisten joukossa ei ollut monta sellaista, jotka maailman silmissä olivat huomattavia henkilöitä älykkyytensä, rikkautensa tai yhteiskunnallisen asemansa johdosta. Samoin ei nytkään uskovaisten joukosta löydy montakaan sellaista, joita maailma pitää etevinä ja viisaina. Mutta tämä ei merkitse sitä, että evankeliumilta puuttuisi voima, vaan se merkitsee sitä, että tämän maailman viisaat pitävät omaa viisauttaan parempana kuin Jumalan viisautta ja hylkäävät evanke-

liumin. Siis Jumala valitsee sen, mikä maailman silmissä on heikkoa ja halpaa saattaakseen sen, mikä väkevää on, häpeään. Uskovaisten kautta, joiden lukumäärä on pieni ja jotka ovat halveksittuja maailman silmissä, Hän saa aikaan suuria — hallitsee koko maailmaa heidän parhaaksensa ja heidän tähtensä antaa maailman seisoa 'ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä', että kaikille olisi selvää, että kaikki on Jumalan armoa.

Työvälineemme on siis tehokas ja voimallinen, vaikka kaikki eivät sitä sellaisena pidä. Sen kautta Jumala on saanut ihmeitä aikaan. Sinä itse, ystävä, olet tällainen ihme, kun olet uskossa Jeesukseen. Kerran olit pimeydessä, kuollut rikoksiin ja synteihin, olit Jumalan vihollinen, kadotuksen lapsi. Mutta Kristuksen evankeliumi, jonka kanssa tulit kosketuksiin jo silloin, kun sinut pienenä kastettiin, muutti sinut. Silloin tämä Sana veden yhteydessä sinut uudestisyntynytti. Ja kun olet uskossa Jeesukseen, olet vielä tässä kasteen armo-liitossa, ja tämä usko pysyy elävänä Sanan eli evankeliumin kautta. Kun uskossa olet, rakastat nyt Jumalaa ja Hänen Sanaansa, tahdot elää hänen tahtonsa mukaan, tahdot palvella häntä, taistelet syntiä vastaan, rakastat lähimmäistäsi ja olet matkalla taivaaseen. Tällaisen ihmteen on Kristuksen evankeliumi sinussa saanut aikaan.

Älä siis sinä häpeä tätä evankeliumia. Älä sinä pidä sitä hullutuksena. Muista minkälaisia välineitä Jumala on käyttänyt tehdessään ihmeitä. Yhdellä kivellä Daavid surmasi Goljatin. Viidellä ohraleivällä ja kahdella kalalla Jeesus ruokki 5000 miestä. Suuria Jumala on saanut aikaan välineillä, joita maailma on pitänyt mitättöminä. Hän valitsi oppimattomia miehiä valloittamaan maailman Hänelle. Ja he valloittivat maailman, vaikka joutuivat taistelemaan Rooman valtaa vastaan. Kirkko, joka ei voi kerskata maallisesta rikkaudesta tai vaikutusvallasta, mutta jonka perustuksena ja päänä on Jeesus ja jonka sanoma on ristiinnaulittu Jeesus, on levinnyt kautta maailman.

Tee Isän työtä siis varmuudella ja rohkeudella tämän tulevan vuodenkin aikana. Se työväline, joka sinulla on käytettävissä, on voimakas. Se saa aikaan sen, minkä Jumala tahtoo. Aamen.

Herran huone on meitä varten

H:gin Tunn. Lut. Srk:n uuden kirkkosalin vihkiäisissä 13.12.1964.

Näin sanoo Herra: Taivas on minun valtaistuimeni, ja maa on minun jalkojeni astinlauta. Mikä olisi huone, jonka te minulle rakentaisitte, mikä paikka olisi minun leposijani? Minun käteni on kaikki nämä tehnyt, ja niin ovat kaikki nämä syntyneet, sanoo Herra. Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä.

Jes. 66:1,2

Aiomme vihkiä pyhään tarkoitukseensa tämän huoneen, johon olemme nyt kokoontuneet. Huoneella on jalo tarkoitus. Se on Herran huone. Kun puhumme Herran huoneesta, emme kuitenkaan tarkoita, että huone on Jumalaa varten aivan kuin Jumala tarvitsisi tällaisen ihmiskädellä tehdyn kodin lepopaikaksensa. Herran huone on erikoinen huone siinä suhteessa, että se on tarkoitettu juuri meitä ihmisiä varten. Tätä asiaa Jumala korostaa tässä tekstissämme, johon tahdomme nyt tänä juhlapäivänä kiinnittää huomiomme.

Jumala ei asu käsillä tehdyssä temppelissä

Temppeli oli israelilaisille hyvin tärkeä. He olivat ylpeitä siitä, että heillä oli niin loistava rakennus ja temppelissä suoritettuihin seremonioihin heillä riitti intoa. Mutta monet olivat unohtaneet temppelin todellisen tarkoituksen. Temppeliä pidettiin Jumalan lepopaikana. Sinne mentiin Jumalaa tyydyttämään. Ajateltiin, että Jumalalle tehtiin hyvä työ, kun sinne mentiin ja kun siellä uhreja uhrattiin. Käyttyädyttiin aivan kuin Jumala tarvitsi temppeliä itseään varten.

Jumala sanoo siis kansalle: ”Taivas on minun valtaistuimeni ja maa on minun jalkojeni astinlauta. Mikä olisi huone, jonka te minulle rakentaisitte, mikä paikka olisi minun leposijani? Minun käteni on kaikki nämä tehnyt ja niin ovat kaikki nämä syntyneet.” Jumala ei

asu käsillä tehdyssä temppelissä. Häntä ei voida palvella käsillä ikään kuin hän jotakin tarvitsisi. Kaikki lahjat, jotka Hänelle annetaan tässä mielessä, kaikki palvelus, joka suoritetaan pelkästään velvollisuutena, on hänelle kauhistus. Häkö tarvitsisi itseänsä varten rakennuksia? — Hän, joka täyttää koko taivaan ja maan ja joka on kaiken luonut. Häkö tarvitsisi ihmisten uhreja? Hän, joka on kaiken omistaja ja jolta ei mitään puutu.

Ihmettelemme Israelin kansaa, että se Jumalaa varten tahtoi rakentaa uuden temppelin ja että se tahtoi Häntä lahjoillansa auttaa ikään kuin Hän olisi ollut avun tarpeessa. Mutta Jumala ei tahdo, että ihmettelemme. Hän tahtoo, että tutkimme itseämme. Hän kysyy meiltä jokaiselta: Oletko sinä todella osoittanut muistavasi, ettei minulta mitään puutu, vai oletko sinäkin yrittänyt minua auttaa? Sinä pidät tärkeänä, että sinulla on kirkko. Mutta käytätkö sinä sitä säännöllisesti? Tunnetko siihen tarvetta? Oletko läsnä siellä joka kerta, kun siellä Sanaa opetetaan ja julistetaan ja Herran sakramentteja jaetaan? — Kirkko on sinua varten, en minä sitä tarvitse. Sinä osallistut seurakuntatyöhönkin, mutta miksi? Siksikö, että olet todella kiitollinen saadusta armosta ja haluat ilomielin Minua palvella, vai siksi, ettet uskalla jäädä pois, koska pelkäätkin Minun rankaisevan sinua. Sinä haluat, että kirkkosi on kaunis ja siisti. Miksi? Siksikö, että rakastat minua ja Sanaani ja tahdot, että se paikka, jossa sitä julistetaan ja opetetaan, olisi paikka kuulijoiden parhaaksi, jossa he viihtyisivät ja voisivat kaikessa rauhassa keskittyä? Vai siksikö, että minulla olisi viihtyisiä lepopaikkaa ja sinulla voisi olla puhdas omatunto sen tähden, että olet hoitanut velvollisuutesi? Muista! Kirkko on sinua varten. Minä en sitä itselleni tarvitse.

Miten on asianlaita kohdallasi ystävä? Oletko rakentanut tämän kirkkosalin Jumalaa varten aivan kuin hän sitä tarvitsisi lepopaikakseen, vai oletko rakentanut sen itseäsi varten? Tunnetko tarvitsevasi tällaista paikkaa, kaipasitko tänne päästä vai aiotko käydä täällä ainoastaan, koska pidät sitä velvollisuutenasi ja luulet siten palvelevasi Jumalaa. Jos näin aiot tätä Herran huonetta käyttää, olet silloin rakentanut tämän huoneen Jumalaa varten ja Hän sanoo sinulle: ”Mikä olisi huone, jonka te minulle rakennatte, mikä paikka olisi minun leposijani? Taivas on minun valtaistuimeni ja maa on minun jalkojeni astinlauta.”

Kun kuningas Salomo piti puheen uuden temppelin vihkimisjuh-

lassa hän sanoi mm.: ”Kuule palvelijasi ja kansasi Israelin rukous, jonka he rukoilevat tähän paikkaan päin kääntyneinä; kuule asuinpaikastasi, taivaasta, ja kun kuulet, niin anna anteeksi.”

Meillä tämän seurakunnan jäsenillä on syytä yhtyä näihin sanoihin, myös niihin lopussa oleviin sanoihin: ”ja anna meille anteeksi”. — Anna meille anteeksi, että olemme pitäneet itseämme niin riippumattomina, ettemme ole tunteneet säännöllisesti tarvitsevamme huonettasi. Anna anteeksi, että meillä on ollut paljon hyviä aikomuksia ja lupauksia, jotka kuitenkin ovat jääneet toteutumatta. Todellista rakkautta ja intoa on puuttunut. Kuule rukouksemme, rakas Isä ja anna anteeksi.

Herran huone on meitä varten

On suuri asia, että Herran huone on meitä varten, sillä me tarvitsemme sitä, vaikka Jumala ei sitä itseänsä varten tarvitsekaan. Herran huone on tarkoitettu paikaksi, jossa Jumala lähestyy meitä armolla Sanan ja sakramenttien kautta siunaten meitä kaikilla hengellisillä lahjoilla. Se on paikka, jossa saamme harjoittaa sitä keskinäistä yhteyttä niiden kanssa, joilla on sama usko kuin meilläkin. Se on paikka, jossa saamme yhdessä kääntyä Jumalan puoleen rukouksessa.

Tällaista paikkaa me köyhät syntiset todella tarvitsemme. Sillä synti on erottanut meidät Jumalasta ja saanut aikaan sen, että jokainen on luonnostaan vihan lapsi. Ei kukaan voi omin voimin päästä pois tästä tilasta. Iankaikkinen kadotus odottaa jokaista, joka ei saa vastaanottaa Jumalalta pelastusta. Jumala on itse valmistanut tällaisen pelastuksen koko maailmalle lähettämällä Poikansa Jeesuksen tänne maailmaan täyttämään kaikki hänen vanhurskautensa vaatimukset meidän ihmisten puolesta. Jeesus on tehnyt sen, mitä varten hänet tänne lähetettiin. Laki on täytetty puolestamme viimeistä piirtoa myöten. Iankaikkinen rangaistuksemme on kärsitty. Jumala on leppynyt ja antanut sydämessään kaikkien ihmisten synnit anteeksi. Jumala lupaa: Joka uskoo minun Poikaani, se ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän.

Tämän pelastuksen Jumala antaa syntisille Hänen Sanansa ja Sakramenttiansa kautta. On siis todella suuri asia, että täällä maailmassa on erityisiä paikkoja pyhitetty nimenomaan näiden Jumalan armonvälineiden käyttöä varten. Niissä kuolemaan tuomitut saavat

Jumalan armahduksen. Sovituksen sanan kautta Pyhä Henki synnyttää sydämiin varmuuden syntien anteeksiantamuksesta. Hätääntyneet saavat rauhan, vaivatut lohdutuksen ja Jumalan lapsia, taivaan perillisiä syntyy.

Ja se, joka on Jumalan armosta lähtenyt uskossa kulkemaan taivaan tietä, tarvitsee jatkuvasti tukea ja vahvistusta uskolleen. Hän saa tällaista vahvistusta Herran huoneessa. Siellä hän saa kastetilaisuuksien kautta muistutuksen, että hänellekin on kasteessa annettu kaikki Jeesuksen ansaitsemat lahjat omaksensa. Tällainen muistutus vahvistaa. Herran pöydässä hän saa Jeesuksen tosi ruumiin ja veren sinetiksi siitä, että hänen syntinsä on pesty pois Jeesuksen veressä. — Aina yhä uudelleen hän saa kuulla hyvän sanoman Jeesuksesta, jossa hänelle on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksiantaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan. Ja Herran huoneessa hän tapaa ne, jotka kulkevat samaa tietä kuin hänkin, saa kuulla heidän uskontunnustuksensa, saa heidän kanssaan polvistua saman alttarin eteen ja saa kuulla heiltä lohdutuksen, rohkaisun sanoja. Tämä vahvistaa. Tällaista vahvistusta tarvitsee jokainen taivaan matkamies. Siunattu asia, että on paikka, jossa tällaista vahvistusta annetaan. Olkoon tämä huone aina tällainen paikka. — Saakoon Jumalan Sana siinä aina kaikua puhtaana, jaettakoon siinä aina Herran sakramentit Kristuksen käskyn mukaan ja olkoon se paikka, joka aina vastaa sitä tarkoitusta, jota varten se tänään vihitään. Olkoon se väline, joka johdattaa syntisiä Kristuksen luo ja auttaa heitä säilymään taivaan tiellä.

Israelilaisilla oli tällainen paikka. Siellä Jumalan käskyn mukaan uhrattiin ja osallistuttiin eri toimituksiin, mutta israelilaiset, kuten jo kuulumme, eivät kaikki hyötäneet temppelistä. Vika oli siinä, että he yrittivät käyttää temppeliä antamatta itseään Hänelle. Ja tällainen temppelin käyttäminen oli Jumalalle kauhistus. Tekstissämme Jumala siis sanoo heille: ”Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä.” Kaikki uhraaminen, kaikki palvelu, kaikki toiminta, jossa sydän ei ole mukana, on turhaa. En siitä huoli, eikä tällainen uhraaminen ja palvelu ketään hyödytä. En halua polttouhreja, haluan katuvaaisia sydämiä. En halua pelkkiä käsillä tehtyjä tekoja, haluan uskossa suoritettua, rakkaudesta lähtevää palvelusta.

Samoin Jumala puhuu meillekin tänä päivänä. En huoli kirkos-

tanne, lahjoistanne ja palveluksestanne, jos en saa myös sydämiänne. Minulla on aivan riittävästi kaikkea, sillä olen kaiken omistaja. Haluan sellaisia lapsia, jotka tulevat huoneeseeni halusta, etsimään ravintoa, virvoitusta ja lohdutusta, sellaisia, joilla ei ole muuta turvapaikkaa, kuin minun Sanani, jotka rakastavat sitä, kunnioittavat sitä ja pitävät sitä arvossa. Haluan rukoilijoita, jotka hädässä huutavat minulta apua, palvelijoita, jotka rakkaudesta Jeesukseen ilomielin palvelevat ja kiitollisina uhraavat aikansa ja voimansa minulle.

Syytä on meillä, jotka olemme enemmän kiinnostuneita kaikesta ulkonaisesta, jotka emme tunne mitään erikoista kaipuuta päästä Herran huoneeseen, vaikka olemme sieltä pitemmän ajankin poissa, syytä on meillä rukoilla: Särje henkeni Herra, nöyryytä minut ja anna minulle arka tunto Sanasi edessä. Sinä yksin Herra voit minun kylmän, penseän ja ylpeän sydämen muuttaa. Tee se Herra, että tämä huone tulisi minulle todella rakkaaksi ja että se voisi palvella iankaikkista autuuttani.

Se, jonka sydämen Herra saa särkeä, se jonka Herra saa nöyryyttää, saa kokea kuinka ihmeellistä on, kun Herra katsoo puoleen. Hän saa ottaa vastaan siunausta loppumattomana virtana. Pelastuksen lähteestä hän saa ammentaa vettä jatkuvasti. Synti ei voi häntä voittaa, sillä hänellä on omanaan nyt Jeesuksen voima. — Kuolema ei voi kauhistuttaa, sillä Jeesuksessa on hänellä iankaikkinen elämä. Tämän elämän ahdistukset ja vaivat eivät voi häntä masentaa eikä peljättää, sillä Jeesus on hänen kanssaan varjelemassa, tukemassa, johdattamassa ja lupaamassa: Kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. — Herran huoneesta tulee hänelle rakkain paikka täällä maan päällä, sillä siellä hän saa mitä hän kipeämmin tarvitsee. Siitä tulee taivaan esikartano.

Oi mikä ilon ja riemun päivä on tämä päivä meille, joiden sydämet Herra on saanut särkeä. Meillä on paikka, johon saamme säännöllisesti tulla saamaan hengellistä virvoitusta, vahvistusta ja voimaa. Tämä paikka on juuri meitä varten. Kiittäkäämme Jumalaa tästä sanomattomasta lahjasta. Ylistäkäämme häntä, kiittäkäämme hänen nimeänsä! Aamen.

Kirkon tavoitteet

STLK:n kirkkokunnankokouksen
avajaisjumalanpalveluksessa 20.6.1965 Lahdessa.

*Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evan-
listoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin val-
miiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes
me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa,
täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme
enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opin-
tuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan
että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme
häneen, joka on pää, Kristus, josta koko ruumis, yhteen liitettyä ja
koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa rakentuakseen rak-
kaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on.*

Ef. 4:11-16

Maailmassa on paljon hyvillä lahjoilla varustettuja ihmisiä, jotka eivät kuitenkaan ole menestyneet elämässään. Syy heidän epäonnistumiseensa ei läheskään aina ole siinä, ettei heillä ole ollut mahdollisuutta kehittää lahjojaan. On koulunkäynejä ja hyvän kasvatuksen saaneita henkilöitä, jotka näistä eduista huolimatta eivät ole menestyneet. Ja epäonnistuminen on monessa tapauksessa johtunut siitä, että näillä henkilöillä ei ole ollut selvää päämäärää, jonka saavuttamiseen he olisivat lahjansa käyttäneet ja voimansa suunnanneet.

Jos kristillinen seurakunta tahtoo olla Jumalan silmissä menestysellinen seurakunta, on aivan välttämätöntä, että sen jäsenet myös ovat tietoisia siitä, mitkä ovat ne tavoitteet, jotka Herra on seurakunnalle asettanut. Ainoastaan silloin voi seurakunta oikein käyttää lahjojaan ja olla Jumalan silmissä menestysellinen seurakunta.

Näistä tavoitteista puhuu tämä Raamatun kohta, jonka olemme valinneet saarnatekstiksi tätä kirkkokuntamme avajaisjumalanpalvelusta varten. Onhan tärkeää, että me seurakuntiemme edustajat

olemme tietoisia siitä, miksi me seurakuntina ja kirkkokuntana toimimme ja mitä meidän olisi saatava aikaan niillä lahjoilla, jotka Seurakunnan Herra on meille antanut.

Ylösnoussut, kirkastettu ja taivaaseen astunut Vapahtajamme on hyvillä lahjoilla varustanut kirkkonsa. Tekstimme edellisissä jakeissa apostoli Paavali mainitsee ”että itse kullekin meistä (hän puhuu uskovaisista) on armo annettu Kristuksen lahjan mitan mukaan.” Tekstissämme hän sanoo: ”Hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi.” Jokainen kirkon jäsen on saanut armolahjoja ja kirkko on myös saanut erityisiä lahjoja nimittäin sananpalvelijoita, jotka seurakunnan nimessä julkisesti julistavat Sanaa ja hoitavat sieluja. Meidänkin kirkkomme sai tämän menneen toimintakauden aikana kaksi tällaista erityistä lahjaa, kaksi vakituista sananpalvelijaa, jotka ovat puhtaasti julistaneet ja opettaneet Kristuksen sanaa, jotka ovat ylentäneet ristinlippua korkealle synnin raskauttamien sielujen nähtäväksi ja jotka ovat evankeliumin sanalla lohduttaneet arkoja ja vaivattuja omiatuntoja. Näiden lahjojen lisäksi on Jumala antanut kirkollemme myös muita nuoria miehiä, jotka valmistautuvat sananpalvelijoiksi sekä myös monta maallikkojäsentä, jotka innolla osallistuvat Herran työhön. Seurakunnan Herra on todella varustanut kirkkomme hyvillä lahjoilla.

Meidän tulee käyttää Jumalan antamia lahjoja

Tekstistämme käy ilmi, että meidän tulee ensiksi käyttää Jumalalta saatuja lahjoja siten, että kirkko kasvaa meidän kauttamme. Puhuessansa siitä, miksi korkeuteen astunut Vapahtajamme on antanut kirkolle niin kallisarvoisia lahjoja, apostoli Paavali sanoo: ”tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palvelustyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa.” (Tarkempi käännös: ”tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palvelustyön ja ruumiin rakentamisen kautta”.) Nuo sanat ”kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa” tarkoittavat juuri sitä, että Jumalalta saatuja lahjoja tulisi käyttää kirkon kasvamiseen eli sielujen voittamiseen. Paavali ei tässä puhu kirkon sisäisestä kasvamisesta. Sanoilla ”me kaik-

ki” hän tarkoittaa kaikkia valittuja, niitäkin jotka eivät vielä tunne Vapahtajaansa eivätkä sen tähden vielä ole kirkon yhteydessä. Pyhän kristillisen kirkon jäsenet eli Jeesukseen uskovat ovat jo päässeet yhteyteen uskossa. He jo tuntevat Jumalan Pojan. Heistä sanotaan, että heillä on ”yksi Herra ja yksi usko”. Mutta on olemassa vielä niitä, jotka pelastuvat, mutta jotka eivät vielä ole saaneet kuulla evankeliumia tai eivät vielä ole sitä uskossa ottaneet vastaan. Vasta silloin kun kaikki ne, jotka pelastuvat, ovat päässeet yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa on pyhien joukko lukumäärältään täysin valmis.

Tämä joukko kootaan eli tehdään valmiiksi ”palvelustyön ja Kristuksen ruumiin rakentamisen kautta.” Toisin sanoen, Jumalan sanan julistamisen ja opettamisen kautta, sillä kirkko ei voi muulla tavalla rakentua. Pyhä Henki toimii ainoastaan Sanan kautta. Siellä missä sanaa julistetaan ja missä sanaa käytetään kasteen ja ehtoollisen yhteydessä, siellä voi kirkko rakentua eli kasvaa.

On totta, että Sanan julistaminen ja opettaminen kuuluvat varsinaisille sananpalvelijoille ja jokaisen seurakunnan ja kirkkokunnan tulisi pitää huoli siitä, että näitä lahjoja oikein käytetään. Mutta tämä työ ei kuulu yksinomaan heille. Kristuksen ruumiin rakentaminen kuuluu kaikille kirkon jäsenille. Kaikkia ei ole kutsuttu julkiseen saarnavirkaan, mutta kaikki ovat todistajia ja kaikkien tulee auttaa varsinaisia sananpalvelijoita heidän työssään. Paavali kirjoittaa: ”Josta (Kristuksesta) koko ruumis, yhteen liitettynä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla kasvaa rakentuakseen rakkaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on.” Koko ruumiin tulee auttaa ruumiin kasvussa. Kaikkien kirkon jäsenten tulee käyttää uskollisesti niitä lahjoja, jotka on heille annettu. Heidän on yhdessä tehtävä Herran työtä. Silloin he tulevat vedetyiksi lähemmäs toinen toisiansa ja kirkko voi kasvaa heidän yhteisen toimintansa kautta.

Kysymme: Mitä tämä tosiasia, että kirkon tulee kasvaa jäsenten kautta, merkitsee käytännössä? Se merkitsee sitä, että meidän ei tulisi käyttää meille annettuja lahjoja vain itseämme varten ja tyytyä siihen, että meillä on pelastus. Meidän tulisi sekä yksityisinä kristittyinä että seurakuntina tehdä kaikkemme, että evankeliumin Sana voisi levitä ja Jeesus voisi meidän kauttamme lisätä seurakuntaansa

jäseniä. Se tosiasia, että jokainen ihminen on luonnostaan turmeltu-
nut, hengellisesti kuollut ja Jumalan vihan alainen ja että hän voi
pelastua ainoastaan Kristuksen evankeliumin kautta, tulisi olla kes-
keinen asia elämässämme ja kaikessa toiminnassamme. Meidän tuli-
si aina muistaa, että olemme täällä maailmassa sen tähden, että toi-
misimme Jeesuksen todistajina. Hän tahtoo käyttää meitä välikappä-
leinaan, kun hän kokoaa omansa seurakuntaan ja toteuttaa sen sa-
nansa, että ”on oleva yksi lauma ja yksi paimen”. Ei mikään tehtävä
ole niin tärkeä kuin tämä tehtävä. Verellä ostetut sielut eivät voi pe-
lastua jos he eivät saa kuulla sanaa synnistä ja armosta. Lain sanan
täytyy saada vakuuttaa heille, että he ovat ansainneet Jumalan ian-
kaikkisen rangaistuksen ja varmasti joutuvat kadotukseen, jos he
eivät saa parempaa vanhurskautta kuin se, mikä heillä on lain kautta.
Evankeliumin sanan täytyy saada vakuuttaa heille, että Jumalan Poi-
ka on elämällään, pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimi-
sellään ja kuolemallaan hankkinut heille ja koko maailmalle täydelli-
sen pelastuksen ja että tämä pelastus lahjoitetaan syntiselle armosta
uskon kautta. Ystävä, käytä armolahjasi niin, että ne palvelevat tätä
asiaa. Älä elä itsellesi, vaan hänelle, joka kärsi ja kuoli puolestasi ja
nousi ylös kuolleista. Sinä iloitset siitä, että syntisi ovat anteeksian-
netut. Käytä ääntäsi, käsiäsi ja jalkojasi, että muutkin voivat tulla
tuntemaan saman ilon. Sinä olet saanut Jumalan armosta käydä Siio-
nin vuoren tykö, jossa olet uskon silmillä nähnyt Vapahtajasi. Auta
muitakin tekemään sama matka, että hekin voivat sieltä palata rie-
mulla ja iloita sanomattomalla ilolla. Sinä olet saanut omantunnon ja
sydämen rauhan. Auta muitakin samanlaiseen rauhaan. Sinä tiedät
miksi elät, mihin olet matkalla, mitä sinua odottaa matkasi jälkeen.
Johdata muitakin Vapahtajasi luo, ja auta heitä pois siitä pimeydestä
ja epävarmuudesta, jossa he hapuilevat.

Mitä merkitsee tämä totuus, että kirkon tehtävä on rakentaa Kris-
tuksen ruumista, meille tässä kokouksessa? Se merkitsee ensinnäkin
sitä, että harkitsemme kaikkia mahdollisia keinoja, miten me kirkko-
kuntana voimme levittää Kristuksen evankeliumia Jumalan sanan
antamien ohjeiden mukaan. Mutta se merkitsee myös sitä, että kaikki
puheenvuoromme ja kaikki päätöksemme palvelevat evankeliumin
asiaa. Kokouksessa tulee esille monenlaisia asioita, talousasioita ja

muita käytännöllisiä asioita. Käsitellessämme näitä asioita kysykäämme: Miten tämä asia voi auttaa sielujen voittamisessa? Puolustakaamme niitä asioita, jotka todella voivat asiaa auttaa. Vastustakaamme niitä, jotka estävät evankeliumin leviämistä. Punnitkaamme kaikki Jumalan Sanan valossa. Älkäämme antako inhimillisten teki-
jöiden määrätä miten menettelemme, vaan olkaamme kuuliaisia Sannalle ja uskossa noudattakaamme sen käskyjä, varmoina siitä, että Herra kyllä auttaa sen käskyn toteuttamisessa, jonka hän itse on antanut.

Meidän tulee kasvaa

Kristus on varustanut kirkkonsa kalliilla lahjoilla, ei ainoastaan sen tähden, että pyhien joukko kasvaisi ja tulisi täysin valmiiksi lukumäärältään, vaan myös sen tähden että kirkko vahvistuisi sisäisesti. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”kunnes me kaikki pääsemme... täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksissä.” Kun ihminen Pyhän Hengen voimasta tulee uskoon, hän on aivan valmis, mikäli vanhurskautuminen Jumalan silmissä on kysymyksessä. Jokaisella uskovaisella, vaikka hänen uskonsa on kuinkakin heikkoa, on Kristuksen koko vanhurskaus omanaan. Hän on täysin taivaskelpoinen. Tähän vanhurskauteen ei voida mitään lisätä. Se on aivan täydellinen. Tässä suhteessa on jokainen Kristuksen kirkon jäsen täysin valmis. Mutta kun on kysymys siitä, kuinka hyvin hän käyttää hänelle annettuja armolahjoja, silloin eivät Kristuksen ruumiin jäsenet ole täysin valmiita. On paljon kasvamisen varaa. Sillä synti vielä vaivaa ja saa aikaan sen, että he ovat hitaita oppimaan, hitaita luottamaan Jumalan lupauksiin ja hitaita toimimaan Jumalan Sanan puolesta. Sinä, ystävä, olet ehkä masentuneena usein saanut todeta, kuinka heikkoa uskosi on, kuinka puutteellista on tietosi ja kuinka heikkoa on ollut palveluksesi ja rakkautesi. Olet huomannut kuinka kaukana olet siitä täydestä miehuudesta, siitä Kristuksen täyteen täyden iän määrästä, jonka Kristuksen ruumiin jäsenet kerran saavuttavat. Jos näin on asia, muista, mitä apostoli Paavali sanoo kirjeessään filippiiläisille: ”Ei niin, että olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koska Kristus Jeesus on voittanut minut.” Me Jumalan

lapset emme ole täydellisiä, mutta me pyrimme siihen täyteen miehuuteen. On totta ettemme täydellisyyttä saavuta ennen kuin pääsemme taivaaseen, mutta halu meillä olisi olla täydellisiä. Emme tahdo jäädä alaikäisiksi. Haluamme kasvaa.

Tekstissämme apostoli Paavali kuvaa meille ne vaarat, joihin Jumalan lapsi joutuu, jos hän ei saa jatkuvasti varttua ja kasvaa. Jos hän jää alaikäiseksi eli lapseksi, hän ajelehtii ja häntä viskellään kaikissa opintuulissa, ihmisten arpapelissä ja eksytysten kavalissa juonissa. Kristitty, joka ei jatkuvasti saa Sanan väärentämätöntä maitoa, ei pääse totuuden tuntuun. Hän ei tule vakuuttuneeksi siitä, mikä on totuus ja seurauksena on, että hän helposti menee jokaisen opintuulen mukana. Hän ei osaa punnita kaikkia oppeja Jumalan muuttumattoman Sanan valossa eikä hän osaa erottaa väärää oikeasta. Siis kaikki, mitä hänelle esitetään, jos se on kauniisti ja vakuuttavasti esitettyä, kelpaa hänelle. Inhimilliset asiat, tunteet, olosuhteet, henkilöt jne. määräävät mihin hän kulkee. Kun koettelemukset ja kiusaukset kohtaavat, hän valitsee helpoimman tien. Väärät opettajat, jotka ovat yhtä kavaliala ja yhtä viekkaita kuin arpapelin järjestäjät, jotka taitavasti osaavat pettää niitä, jotka niihin osallistuvat. Sellaiset voivat helposti eksyttää heidät pois Hyvän Paimenen luota synnin korpeen, jossa he pian kuolevat, jos he eivät saa apua.

Miten lohduttavaa onkaan saada kuulla tekstistämme, että Vapah-tajamme on varustanut kirkkonsa lahjoilla juuri sen tähden, ettei kenenkään tarvitse jäädä alaikäiseksi. Hän on antanut kirkollensa opettajia juuri sitä varten, että he voisivat opettaa ruumiin jäseniä perusteellisesti ja syvällisesti Jumalan Sanassa, olla välikappaleina, kun Hän kasvattaa heitä kaikessa tiedossa ja uskossa. Jumalan lapsi näet kasvaa täyteen miehuuteen siten, että hän oppii tuntemaan Jumalan sanan, sen opit ja oppii soveltamaan ne omaan elämäänsä. Mutta ei tätäkään opetustehtävää ole yksinomaan annettu sananpalvelijoille. Paavali sanoo: ”että me totuutta noudattaen rakkaudessa kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus.” Sananpalvelijat ovat annetut myös sitä varten, että he opettaisivat kaikkia kristittyjä tunnustamaan totuutta, vahvistamaan toinen toistansa, puolustamaan Kristusta ja hänen evankeliumiansa. Kun me näin valaisimme ja opetamme toinen toistamme, me ”kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristukseen”. Me tulemme kaikessa lähemmin liitetyiksi Jeesukseen. Tämä on sitä varttumista ja kasvamista miehuuteen. Ja

mitä enemmän saamme kasvaa ja varttua, sitä turvatumpia olemme. Sitä vähemmän vaaraa on olemassa, että me muutumme tämän maailman mukaan ja sitä suuremmat ovat mahdollisuudet, että me voimme muuttaa maailman Kristuksen mukaan.

Kristitty, käytä Jumalan avulla lahjojasi oikein! Kun sananpalvelijat opettavat sinulle Jumalan sanaa, ole sinä läsnä kuuntelemaan ja syventymässä. Tutki Sanaa kodissasi. Kun itse opit noudattamaan totuutta, opeta toisiakin. Kaikin tavoin auta heitäkin kasvamaan täyteen miehuuteen. Tämä on oikeata rakkautta.

Suomen Vapaa Evankelis-Luterilainen Kirkko [Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko]: käytä lahjojasi oikein. Sinut on varustettu kalliilla lahjoilla. Sinulla on säilynyt Sana puhtaana tässä aikakaudessa, jossa puhdasta sanan opetusta on niin vaikeaa löytää. Sinulle on annettu uskollisia nuoria sananjulistajia, jotka eivät tahdo tuntea muuta kuin Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna. Sinulle on annettu uskossa ja tiedossa varttuneita jäseniä, jotka ovat valmiit toimimaan Herran viinitarhassa. Älä laiminlyö näitä armolahjoja. Harkitse tarkasti, mikä on velvollisuutesi tässä nykyisessä maailmanajassa. Pidä huoli siitä, että toimit kasvattajana käyttäen kaikki mahdollisuutesi tämän asian edistämiseksi. Kasvata omia jäseniäsi. Omassa keskuudessa on alaikäisiä, jotka tarvitsevat sitä väärentämätöntä sanan maitoa, joka voi kasvattaa miehuuteen. Anna äänesi kuulua kaikkialla maailmassa, että ne monet, monet sielut, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opin tuulissa, tulisivat tuntemaan totuuden eivätkä muuttuisi tämän maailman mukaan, vaan muuttuisivat Kristuksen mukaan. Kristuksen mukaan muuttuneina säilyisivät uskossa loppuun asti ja sinä, Suomen Vapaa Evankelis-Luterilainen Kirkko, saisit kuulla seurakunnan Herran sanovan: ”Minä tiedän sinun tekosi. Katso minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea: sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt.” Ja sitten kerran, kun se yksi lauma on kokoontunut suuren Paimenen eteen, saisit nähdä tässä joukossa paljon niitä, jotka sanovat: Sinun kauttasi pääsimme siitä suuresta ahdistuksesta tänne Karitsan häihin, jossa meillä on hyvä olla ja jossa saamme iankaikkisesti nauttia tätä täydellistä iloa ja rauhaa. Aamen.

Penseä seurakunta

Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Aamen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku. Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulesa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan: ahkeroitse siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellansa. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnalle sanoo.

Ilm. 3:14-22.

Mitä penseys on?

Seurakunnan Herra, Jeesus, luomakunnan alku, toisin sanoen Hän, joka tosi Jumalan Poikana on osallistunut luomistyöhön ja joka on siis luotettava todistaja, Hän, jolla on oikeus puhua seurakunnalle. Tämä Seurakunnan Herra puhuu Vähässä Aasiassa olevan Laodikean seurakunnan enkelille eli pastorille. Hän sanoo Laodikean seurakuntaa penseäksi. Tekstistämme käy ilmi, mitä hän tällä tarkoittaa. Kun seurakunta on penseä, se ei ole kylmä eikä myöskään palava. ”Kylmä” sanalla Jeesus tarkoittaa julkista jumalattomuutta. Niitä, jotka avoimesti tunnustavat etteivät usko. ”Palava” sanalla hän tarkoittaa aitoa, elävää uskoa, Sanan lupauksiin turvaamista, Kristuksen tunnustamista sanoin ja toin. ”Penseys” siis tarkoittaa sitä, että yritetään kulkea keskitietä. Yritetään olla maailmassa ja samalla Kristuk-

sen seurassa. Kuulutaan seurakuntaan, kannetaan kristityn nimeä ja turvaudutaan näihin ulkonaisiin asioihin, vaikka sydän on kaukana Jumalasta. Jeesus pitää tällaista penseyttä pahempana kuin julki jumalattomuutta. Hän sanoo: ”Jospa olisit kylmä tai palava!” Hän puhui samasta asiasta ylipapeille ja kansan vanhimmille, kun hän sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan.” (Mt. 21:31) Jeesus ei lainkaan tarkoita sitä, että hän hyväksyy julki jumalattomuutta. Mutta hän tahtoo sanoa, että henkilö, jolla on väärä turva kuten näillä ylipapeilla ja kansan vanhimmilla oli. Hehän näet luottivat siihen, että olivat Aabrahamin lapsia ja kirkon jäseniä ja luottivat myös omiin saavutuksiinsa. Tällaiset henkilöt ovat vaarallisemmassa asemassa kuin julkisyyntiset. Totta kyllä, että molemmat ovat ulkopuolella Jumalan valtakuntaa. Mutta on olemassa vaara, että se, jolla on väärä turva ja joka käyttää väärässä hengessä Jumalan armovälineitä, paaduttaa sydämensä ja tekee mahdottomaksi Pyhän Hengen työn.

Laodikean seurakunta ei tuntenut tarvitsevansa mitään. Se ajatteli: ”Minä olen rikas, minä olen rikastunut, enkä mitään tarvitse.” Kaikilla oli hyvä olla. Mukauduttiin sen maailman ajan mukaan ja nautittiin maailman suosiota. Ei jouduttu pilkan ja vainon kohteiksi, koska maailmaa ei nuhdeltu ja paljossa tehtiin samoin kuin maailma. Ja jos omatunto joskus kolkutti, se rauhoitettiin ajattelemalla: kuulunhan minä seurakuntaan. Käytiin ehkä joskus ehtoollisellakin. Kannatettiin seurakuntaa, puolustettiin seurakuntaa ja pidettiin seurakuntaa välttämättömänä. Oltiin ylpeitä seurakunnasta. Oltiin kaikin puolin tyytyväisiä. — Mutta synti ei kauhistuttanut eikä armo kellynyt. Sanan väärentämätöntä maitoa ei kaivattu niin kuin vastasyntynyt lapsi sitä kaipaa. Lähimmäisen sielun pelastusta ei rukoiltu eikä taivaan kotia ikävöity. Seurakunta oli näet omasta mielestään rikas, eikä mitään tarvinnut.

Mihin penseys johtaa?

Mitä Seurakunnan Herra ajattelee tästä penseydestä? Hän sanoi: ”Koska olet penseä... olen oksentava sinut suustani ulos.” Penseyttä seuraa Jumalan tuomio. Kun Jumalan armo hyljätään ja tyytyväisinä turvaudutaan johonkin muuhun, hyljätään ainoa pelastus. Se, joka ei tunne tarvitsevansa mitään, vaan tuntee olevansa itsessään rikas, tulee kerran huomaamaan, mitä todellinen köyhyys on. Kun vanhurs-

kas Herra on heittänyt hänet ulos pimeyteen, sinne missä hän joutuu olemaan iankaikkisesti erotettuna Jumalastaan, hän huomaa kuinka köyhä hän olikin Jumalan silmissä silloin, kun hän piti itseään rikkaana. Hän huomaa, että hän olikin 'viheliäinen ja kurja ja köyhä ja alaston', vailla Jumalalle kelpaavaa vanhurskautta.

Seurakunnan Herra puhuu meillekin tämän tekstin kautta. Hän pyytää meitä tutkimaan itseämme: Onko minussa tätä penseyttä, joka Laodikean seurakunnan jäseniä vaivasi? Yritänpö minäkin olla sekä seurakunnassa että maailmassa samalla aikaa? Turvaanko pelkästään siihen, että kuulun seurakuntaan? Merkitseekö seurakuntani minulle samaa kuin jokin harrastuspiiri? Käynkö seurakuntani tilaisuuksissa ainoastaan siinä mielessä, että siten suoritan jonkin välttämättömän tehtävän?

Olenko poissa seurakunnan tilaisuuksista, koska en tunne kaipaavani Sanan ravintoa? Jos huomaamme itsessämme tätä penseyttä, joka Laodikean seurakuntaa vaivasi, muistakaamme nämä Herran sanat: ”Koska olet penseä, olen minä oksentava sinut suustani ulos.”

Miten penseys voitetaan?

Penseälle seurakunnalle ei julisteta vain tuomiota. Seurakunnan Herra neuvoo myös miten penseätkin voivat pelastua. Hän on puhunut ankarasti, että seurakunta huomaisi, miten köyhä se todellisuudessa on ja miten hirvittävät ovat seuraukset, jos tähän köyhyyteen jäädään. Hän sanoo: ”Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan, ahkeroitse siis ja tee parannus.” Olen puhunut sinulle kovia sanoja, koska olet minulle rakas. En tahdo sinun joutuvan kadotukseen. Ota vaari näistä sanoista. Tee parannus. Älä jää tähän tilaan, joka johtaa iankaikkiseen köyhyyteen. Tällainen mieli, tällainen sydämen tila, tällainen henki ei Jumalalle kelpaa.

Ehkä joku kuullessaan tämän sanan masentuneena ja hätääntyneenä kysyy: ”Herra, miten minusta voi tulla palava? Herra, olen huomannut, etten voi tehdä itseäni hivenenkään vertaa paremmaksi, halua olisi, hyviä aikomuksia on, mutta penseys kiusaa. Enkä tahtoisi viettää iäisyyttä erotettuna Jumalasta.

Hän, joka on puhunut ankarasti, koska hän penseitäkin rakastaa, vastaa: ”Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä

alastomuutesi häpeä näkyisi ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit.” Seurakunnan Herra tahtoo sanoa: Et toki voi itseäsi paremmaksi tehdä. Kaikki hyvät päätöksesi ja hyvä tahtosi eivät voi tehdä sinusta palavaa. Mutta minä voin tämän palavuuden saada sinussa aikaan. Minulla näet on sinulle jotakin myytävänä. Minulla on myytävänä tullessa puhdistettua kultaa, valkoiset vaatteet ja silmävoidetta. Kun sinulla on nämä aarteet, olet palava.

Mutta ehkä vastaat: Ilomielin ostaisin nuo lahjat, mutta mikä niiden hinta on? Ja tähän kysymykseesi Raamattu antaa ihmeellisen ja lohdullisen vastauksen. Profeetta Jesaja kirjoittaa: ”Kuulkaa, kaikki janoovaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää, tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta.” Tällaista ostamista Seurakunnan Herra tarkoittaa, ostamista, joka tapahtuu ilman rahaa ja hintaa. Se on Jumalan puolelta vapaata, ihmeellistä rakkautta ja armoa. Syntinen saa lahjaksi, mitä Jeesus on hänelle hankkinut, tulella puhdistettua kultaa, valkeat vaatteet ja silmävoidetta.

Se tullessa puhdistettu kulta kuvaa tosi uskoa — uskoa, joka kestää vainon, koettelemukset ja hyvät päivätkin. Pietari sanoo ensimmäisessä kirjeessään: ”että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tullessa koetellaan.” Tällaista uskoa tahdon sinulle myydä rahatta ja hinnatta. Kun sinulla tällainen usko on, olet todella rikas. Sillä tämän uskon kautta sinulle virtaa taivaallisia lahjoja.

Ne valkeat vaatteet kuvaavat Jeesuksen täydellistä vanhurskautta, jonka Hän ansaitsi koko maailmalle pyhällä elämällään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Ilmestyskirjassa sanotaan niistä, jotka ovat taivaaseen päässeet, että he ovat ”pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä”. Jeesuksen veri on puhdistanut heidät kaikesta synnistä ja niin he ovat kelvanneet taivaaseen. Kun syntisellä on päällään nämä Jeesuksen veressä valkaistut vaatteet, on hänen alastomuutensa peitetty. Jumala ei näe hänen veriruskeita syntejään, vaan näkee hänet yhtä puhtaana ja täydellisenä kuin Jeesus. Tällaiset vaatteet on Seurakunnan Herralla myytävänä jokaiselle syntiselle.

Se silmävoide, joka tekee sokeasta näkevän, kuvaa Pyhän Hengen valaistusta, jota jokainen syntinen tarvitsee, koska on luonnostaan sokea. Hän ei näe omia syntejään kadottavina synteinä, eikä hän

myöskään näe Herran armoa hänelle kuuluvana. Pyhä Henki voi tämän pimeyden poistaa. Paavali kirjoittaa: ”Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvydetkin.” (1 Kor. 2:10) Tätä silmävoidetta Seurakunnan Herra tahtoo meille myydä.

Ystävä, nämä lahjat tarjotaan ja annetaan rahatta ja hinnatta vapaina armolahjoina, mutta älkäämme odottako, että Jumala antaa ne meille välittömästi. Sitä hän ei ole luvannut tehdä. Hän sanoo tekstissämme: ”Katso minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan ja hän minun kanssani.” Vapahtaja kolkuttaa sydämen ovella Sanansa kautta. Hänen äänensä on näet Hänen Sanassaan, Pyhässä Raamatussa. Jos emme käytä hänen Sanaansa, me emme voi kuulla hänen ääntänsä ja kolkutustaan eikä Hän voi myydä meille niitä taivaallisia aarteita, jotka Hän on meille ansainnut. Ajatelkaamme tätä joka kerta, kun aiomme jäädä kirkosta pois, kun aiomme jättää hänen Sanansa lukematta.

Käyttäkäämme hänen Sanaansa, että voimme kuulla hänen äänensä ja kolkutuksensa. Silloin hän pääsee sydämiimme asumaan, viettää kanssamme armonjuhlaa ja me saamme nauttia hänen ansaitsemiaan taivaallisia lahjoja.

Tekstimme päättyy näillä sanoilla: ”Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimella, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa, hänen valtaistuimellaan. Jolla on korva se kuulokoon, mitä Henki seurakunnalle sanoo.” Armojuhla alkaa täällä ajassa, mutta taivaassa se saavuttaa huippunsa. Siellä usko muuttuu näkemiseksi, siellä näemme Jeesuksen kasvoista kasvoihin, onni, riemu ja autuus on oleva täydellistä. Ja tähän taivaan kirkkauteen pääsee jokainen, joka voittaa, toisin sanoen jokainen, joka uskossa säilyy loppuun asti. Hän saa istua Jeesuksen kanssa valtaistuimella ja hänen kanssaan hallita. Paavali sanoo: ”Jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita.”

Jolla on korva, se kuulokoon, mitä Henki sanoo seurakunnalle. Sanoma on tärkeä. Se koskee sielumme iankaikkista pelastusta. Kuulkaamme ja uskokaamme niin, että Jumala voi tehdä meistä Hänelle otollisia seurakunnan jäseniä. Amen.

Kohottakaa ilohuuto Herralle

STLK:n 40-vuotisjuhlan jumalanpalveluksessa 2.11.1968 Lahdessa.

Tulkaa, kohottakaamme ilohuuto Herralle, riemuhuuto pelastuksemme kalliolle. Käykäämme kiittäen hänen kasvojensa eteen, veisatkaamme hänelle riemuvirsiä. Sillä Herra on suuri Jumala, suuri kuningas yli kaikkien jumalien. Maan syvyydet ovat hänen kädesssä, ja hänen ovat vuorten kukkulat. Hänen on meri, sillä hän on sen tehnyt, ja kuiva maa, jonka hänen kätensä ovat valmistaneet. Tulkaa, kumartukaamme ja polvistukaamme, polvillemme langetkaamme Herran, meidän Luojamme, eteen. Sillä hän on meidän Jumalamme, ja me olemme kansa, jota hän paimentaa, lauma, jota hänen kätensä kaitsee. Jospa te tänä päivänä kuulisitte hänen äänensä: "Älkää paaduttako sydäntänne, niin kuin Meribassa, niin kuin Massan päivänä erämaassa, jossa teidän isänne minua kiusasivat, jossa he koettelivat minua, vaikka olivat nähneet minun tekoni. Neljäkymmentä vuotta minä olin kyllästynyt siihen sukuun ja sanoin: 'He ovat kansa, jonka sydän on eksynyt, eivätkä he tahdo tietää minun teistäni.' Ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoon.'"

Psalmi 95

Kalliisti lunastetut juhlavieraat!

"Ei ihminen osaa kiittää, kun saa terveenä olla. Vasta sairastuttuaan hän oppii pitämään terveyttä arvossa ja oppii kiittämään." Jokainen meistä on ehkä joskus kuullut jonkun sairaan näin sanovan. Tai ehkä olemme itse puhuneet samaan tapaan, kun sairaus on yhtäkkiä kohdannut, Sairaus on opettanut meille sen ikävän tosiasian, että me ihmiset olemme luonnostamme kiittämättömiä. Olemme huomanneet, miten usein olemme tuottaneet Vapahtajallemme samanlaista murhetta kuin ne yhdeksän pitaalista, jotka eivät palanneet häntä kiittämään.

Koska olemme luonnostamme hitaita kiittämään, on Jumalan Sanassa paljon kohtia, joissa kehoitetaan meitä Jumalan lapsia kiittä-

mään Häntä, jolta kaikki hyvä tulee. Tällainen kohta on tämä psalmi 95. Olemme valinneet sen tekstiksemme tähän tilaisuuteen, koska juhlamme tarkoituksenahan on muistuttaa meille, mitä aarteita Jumala on armossaan kirkollemme antanut, opettaa meitä pitämään niitä arvossa, nöyryn mielin kiittämään niiden antajaa ja opettaa meitä niitä oikein käyttämään.

Kiittäkäämme Herraa!

Tekstimme alkuosassa psalmin kirjoittaja voimakkaasti kehottaa kansaa kiittämään Herraa: ”Kohottakaa ilohuuto Herralle, riemuhuuto pelastuksemme kalliolle. Käykäämme kiittäen hänen kasvojensa eteen, veisatkaa hänelle riemuvirsiä.” Kun tarkastamme näitä alkuosan lauseita, huomaamme, että hän pitää kiitoksen aiheena sitä valtavaa, yli ymmärryksen käypää tosiasiaa, että suuri Jumala, kaiken Luoja ja ylläpitäjä on ”meidän Jumalamme ja me olemme kansa, jota hän paimentaa, lauma jota hänen kätensä kaitsee.” Pysähtykäämme ajattelemaan tätä, hän tahtoo sanoa. Kaikkivaltias Jumala, jonka kädessä ovat maan syvyudet ja vuorten kukkulat, meri ja kuiva maa, joka ei ole kenestäkään riippuvainen, on katsonut meihin, ottanut meidät omaksi kansakseen, on paimentanut ja yhä paimentaa ja kaitsee meitä. Hän tahtoo palauttaa kansan mieleen ne tapahtumat, jotka selvästi osoittavat, miten Jumala on heidät omaksi kansakseen valinnut ja miten hän on erikoisella tavalla heitä hoitanut ja johdattanut. Hän ajattelee sitä liittoa, jonka Jumala teki heidän kanssaan, hän ajattelee kansan vapauttamista Egyptin orjuudesta, Jumalan johdatus ja varjelusta korpivaelluksen aikana ja sitä, että Jumala asui kansan keskellä, puhui heille profeettojen kautta, antoi lupauksen tulevasta Vapahtajasta ja jatkuvasti monella eri tavalla muistutti kansaa tästä pelastuksesta, joka oli heille tässä tulevassa Messiaassa.

Jumalalla on kansansa täällä maailmassa vielä tänäkin päivänä. Se ei ole enää sidottu määrättyyn paikkaan ja määrättyyn tapaan eikä määrättyyn kansakuntaan. Jumalan kansa on sidottu nyt vain Henkeen ja totuuteen. Vanhan Testamentin kirkko oli asetettu vain ajaksi sitä varten, että se kuvien tavoin muistuttaisi lupausta Kristuksesta siihen saakka, kunnes hän tulisi. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja puhuen Jeesuksesta, Uuden liiton välimiehestä, sanoo: ”Sanoessaan 'uuden'

hän on julistanut ensimmäisen liiton vanhentuneeksi.”

Jumalan kirkolla ei siis ole enää kaikkia niitä tuntomerkkejä, jotka sillä oli Vanhan Testamentin aikana. Nyt on se aika, josta Jeesus puhui sanoessaan samarialaiselle vaimolle: ”Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa.” Jumalan kirkko on siellä, missä evankeliumi oikein opetetaan ja sakramentit oikein hoidetaan. Siellä voi syntyä Kristukseen uskovia ja siis pyhän, yleisen kristillisen seurakunnan jäseniä. Jokainen, joka uskossa turvaa evankeliumin lupaukseen uskoen, että hänelle on lunastus Jeesuksen veren kautta, rikkomusten anteeksisaaminen hänen armonsä rikkauden mukaan, on Jumalan seurakunnan jäsen ja kuuluu Jumalan kansaan. Hänellä on syytä kohottaa riemuhuuto Herralle, pelastuksen kalliolle, joka on ottanut hänet omaksi lapsekseen, on häntä paimentanut ja johdattanut. Ajattele tätä, sinä Jeesukseen uskovainen! Taivaan ja maan Herra on juuri sinut temmannut pois kadotuksen tieltä, jo kasteessa pukeut päällesi Kristuksen vanhurskauden puvun ja sen jälkeen huolellisesti sinua hoitanut ja kantanut käsivarsillaan tähän päivään asti.

Mutta eikö meillä Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon jäsenillä ole aivan erityinen syy tällaiseen ilo- ja riemuhuutoon, kun ajattelemme, miten Herra on meitä paimentanut ja hoitanut. Tämä suuri Herra, pelastuksemme kallio, jonka kädessä on maan syvyydet, meri ja vuorten kukkulat, on osoittanut meille aivan erityistä armoa ja rakkautta. Hän on antanut meille ne kaikkein kalleimmat lahjat, puhtaan Sanansa ja sakramenttinsa Kristuksen asetuksen mukaan hoidettuina. Nämähän ovat kirkon ainoat tuntomerkit. Missä näitä aarteita ei ole, siellä ei ole kirkkoakaan.

Luther sanoo: ”Sillä missä näet pienenkin lauman, jolla on sana ja sakramentit väärentämättöminä, siinä on kirkko, kun vain saarna-tuoli ja kastemalja on puhdas.” Puheessansa kirkkorakennuksesta hän sanoo: ”Ei jalokivet eikä ihana rakennus, ei kulta eikä hopea-kaan ole kirkon kaunistus tai tee sitä pyhäksi, vaan Jumalan sana ja puhdas oppi tai saarna. Sillä missä ihmisille Jumalan hyvyttä julis-tetaan ja sydämet kohennetaan ja ilahdutetaan, niin että ne turvaavat Jumalaan ja häntä avuksi huutavat hädässä, siellä on varmasti ihana temppele.”

Tänä 40-vuotisjuhlapäivänämme kirkkomme ei voi esitellä maailman tarkasteltavaksi mahtavia kirkkorakennuksia eikä suurta jäsenluetteloa, mutta se voi esitellä jokaisen nähtäväksi ne paljon kallemmat aarteet, kristillisen kirkon tuntomerkit — Sanan puhtaana julistettuna ja sakramentit Kristuksen käskyn mukaan hoidettuina. Näin suuri on Jumalan armo ollut meitä kohtaan. Monet Jumalan kansaan kuuluvat ovat viime vuosina joutuneet järkyttyneinä kirkkoissaan kuulemaan, kun Jumalan Sanaa on julkisesti arvosteltu, Raamatun ihmetekoja on järjen mukaan selitetty, Raamatussa olevat maantiedettä, historiaa ja biologiaa koskevat kohdat on kerta kaikkiaan hyljätty ja kun Raamatusta on löydetty ainoastaan hyviä opetuksia tätä ajallista elämää varten, mutta ei lakia eikä evankeliumia — ei sitä sanomaa, joka herättää sydämessä synnin tuntoa, eikä myöskään sitä, joka lohduttaa arkoja omiatuntoja ja tekee hengellisesti kuolleista hengellisesti eläviä. He ovat joutuneet katselemaan, kun heidän kirkkonsa on hoitanut tehtäviä, jotka eivät lainkaan kuulu kirkolle vaan yhteiskunnalle. Viime kesänä pidettiin Upsalassa Kirkkojen Maailmanneuvoston yleiskokous. Tähän neuvostoon kuuluu suurin osa luterilaista nimeä kantavista kirkkoista. Maalliset sanomalehdetkin pitivät kokousta poliittisena kokouksena. — Monet Jumalan kansaan kuuluvat ovat myös joutuneet seuraamaan, kun heidän kirkkonsa on hyväksynyt väärän opin oikean opin rinnalla ja näin ollen on väheksynyt puhtaan ja oikean opin tärkeyttä.

Mutta miten on ollut asian laita meidän kohdallamme näiden neljänkymmenen vuoden aikana? Kiitos olkoon Jumalalle, hänen Sanaansa on saanut puhtaana ja selkeänä kaikua keskuudessamme alusta alkaen tähän päivään asti. Jokaista Raamatun sanaa on kunnioitettu ja opetettu Jumalan erehtymättömänä sanana. Sanaa ei ole yritetty saada sopimaan järjen päätelmien kanssa, sitä ei ole selitetty ihmisten toivomuksien mukaisesti, vaan Jumala on saanut puhua sitä, mikä on kyllä hullutusta maailmalle, mutta sitä, mikä on vahvistanut Jumalan lasten uskoa ja rauhoittanut levottomia omiatuntoja. Samoin ovat myös sakramentit saaneet olla todellisia armovälineitä, joiden kautta Pyhä Henki tekee työnsä. Näiden välineiden kautta on Herra paimentanut ja johdattanut meitä. Olemme saaneet ravintoa Sanan viheriäisillä niityillä, virvoitusta evankeliumin virvoittavien lähteiden

den luona, ja seuralaisinamme ovat olleet ne, joilla on sama usko ja sama oppi ja tunnustus kuin meilläkin. Uskonyhteys on liittänyt meidät toinen toiseemme. Matkalla on ollut myrskyjä, on ollut niitä, jotka ovat katsonneet taaksepäin ja uupuneet keskimatkalla, mutta Paimen on aina ollut uskollinen. Hän on pitänyt lupauksensa, koonnut karitsat käsivarrellensa ja kantanut niitä sylissään niin, ettei meiltä ole mitään puuttunut.

Mutta tekstimme kirjoittaja sanoo: ”Tulkaa, kumartakaamme ja polvistukaamme, polvillemme langetkaamme, Herran meidän Luojamme eteen.” Tässä on kehoitus nöyryyteen Jumalan edessä. Niin on meilläkin syytä nöyrinä langeta Jumalan eteen tänä juhlapäivänä. Sillä se, että meillä on puhdas Sana ja Kristuksen asetuksen mukaiset sakramentit ja uskonyhteys, ei johdu siitä, että olemme nämä aarteet itse ansainneet. Ne ovat meillä sulasta Jumalan armosta. Armosta me ne saimme ja armosta ne ovat säilyneet meillä. Syntisiä olimme, kun Jumala kutsui meidät lapsiksensa, syntisiä silloinkin, kun hän johdatti meidät seurakuntaamme ja koko matkan on kulkenut mukanaamme myös vanha syntinen luonto. Vaikka meillä on ollut omanamme taivaalliset aarteet, niiden käyttämisessä olemme olleet hitaita. Laiminlyöntejä on paljon tilillämme. Matkanteko on ollut heikkoa. Ristiä kantaessamme on tyytymättömyys vaivannut. Heikkoa on ollut taisteleminen vihollisia vastaan, vähäistä on ollut Sanan kylvötyö kodissa ja tuttavien piirissä. Rakkautta, alttiutta ja uhrimieltä on puuttunut. Kaikesta tästä huolimatta on meillä saanut olla nämä kalliit Jumalan antamat lahjat. Oi sanomatonta armoa! Oi kärsittämätöntä laupeutta! ”Kuinka me maksamme Herralle kaikki hänen hyvät tekonsa meitä kohtaan?” Maksua emme pysty suorittamaan, eikä Herra meiltä sitä vaadikaan. Me voimme vain sanoa nöyrin mielin: ”Herra, olen liian halpa kaikkeen siihen uskollisuuteen, jota sinä olet palvelijallesi osoittanut. Anna anteeksi kaikki laiminlyöntini ja heikkouteni ja opeta minua kiittämään.”

Kuulkaamme Hyvän Paimenemme ääntä!

Tekstimme loppuosa on niin toisenlainen kuin alkuosa, että jotkut Raamatun arvostelijat ovat tehneet sen johtopäätöksen, että se on erehdyksessä tullut tähän psalmiin. Loppuosa on näet voimakas kehotus kuulemaan Herran ääntä. Siinä myös varoitetaan Herran kansaa hylkäämästä hänen ääntään. Mutta kun otamme huomioon, mitä oikea kiitollisuus on, huomaamme, että osat sopivat hyvin yhteen. Sillä todella kiitollinen sydän kuulee Herran ääntä ja tottelee sitä. Minkälaista kiitollisuutta olisi se, joka samalla saattaisi jatkuvasti ja katumattomasti rikkoa Jumalan käskyt, laiminlyödä tehtävänsä, harjoittaa vääryyttä, kantaa vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa ja vihata lähimmäistänsä? Jeesus sanoo: ”Miksi minulle sanotte Herra, Herra, ettekä tee mitä sanon?” Sen tähden psalmin kirjoittaja samassa yhteydessä, jossa hän on kehottanut kansaa kiittämään Herraa ilo- ja riemuhuudoilla, sanoo myös: ”Jospa te tänä päivänä kuulisitte hänen äänensä: Älkää paaduttako sydäntänne niin kuin Meribassa, niin kuin Massan päivänä erämaassa, jossa teidän isänne minua kiusasivat, jossa he koettelivat minua, vaikka olivat nähneet minun tekoni.”

Kiitollinen sydän kuulee Herran ääntä ja noudattaa sitä. Tutkiesani niitä kirjoituksia, joissa kerrotaan kirkkomme synnystä ja alkuvaiheista, on eräs usein toistuva Raamatun lause jäänyt mieleeni. Tämä lause on ollut ratkaisevana tekijänä kirkkomme perustaville jäsenille. Lause, Jeesuksen sanat, kuuluu näin: ”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.” Kiitollisina saadusta armosta, nämä kirkkomme perustavat jäsenet tahtoivat kaikessa seurata Paimenen ääntä. He eivät voineet seurata vierasta ääntä eivätkä voineet tehdä toisin kuin paimenääni neuvoi. Paimenen äänen seuraaminen merkitsi heille ankaraa taistelua, itsensä kieltämistä ja raskaan ristin kantamista. Mutta se merkitsi myös omantunnon rauhaa, vapautta ja todellista iloa. Se merkitsi sitä, että seurakuntamme ja kirkkokuntamme saattoivat syntyä ja ovat saaneet jatkua tähän päivään saakka. Hyvän Paimenen äänen kuuleminen ja seuraaminen on välttämätöntä. Ei virallisesti oikeaoppinen seurakunta hyödytä, jos ei tätä oppia käytännössä noudateta.

Tekstimme varoitus on tarpeellinen meille tänä juhlapäivänä. Se on tarpeellinen teille, jotka alusta asti olette olleet mukana, ja teille, jotka olette aikuisina myöhemmin kirkkoomme liittyneet. Se kehoittaa teitä tutkimaan itseänne ja kysymään: Enhän vain ole hyljännyt ensimmäistä rakkautta? Enhän vain ole kylmentynyt ja tullut välinpitämättömäksi? Enhän vain ole halunnut pois tältä tieltä, joka on lihalle niin vaikeata? Varoitus on tarpeellinen myös kaikille niille, jotka ovat kirkkomme piirissä kasvaneet. Heidillä nämä kalliit aarteet on annettu aivan valmiissa paketissa. Heidän ei ole tarvinnut käydä samanlaista taistelua kuin heidän vanhempansa kävivät, kun he Paimenen ääntä lähtivät seuraamaan. Heidän on myös kysyttävä itseltään: Enhän vain ole mukana seurakunnassa kuulematta Paimenen ääntä? Enhän vain pidä seurakuntaani jonkinlaisena omantunnon rauhoittajana ja turvapaikkana turvaamatta Sanan lupauksiin? Enhän vain ole mukana ainoastaan sen tähden, etten kehtaa lähteä pois? ”Älkää paaduttako sydäntänne”, sanoo tekstimme kirjoittaja. Näin käy, kun Herran Sanaa ja oppia ulkonaisesti käytetään, mutta ei sydämessä kuunnella Paimenen ääntä, ja kun nähdään Herran teot, kuten israelilaisetkin ne näkivät, vaan kuitenkin epäuskossa hyljätään Herran sana. Ei auta se, että myönnetään opin olevan oikean, jos ei sydämessä kuulla Herran ääntä.

Itsetutkistelu on tarpeellista, mutta sen tarkoituksena ei ole horjuttaa uskoamme, vaan vahvistaa sitä. Sen kautta me näemme syntimme, puutteemme ja heikkoutemme ja huomaamme, että oma voimamme on turhaa. Se ei voi meitä auttaa. Näin meille kelpaa se anteeksiantamus ja voima, jota Herramme Jeesus meille tarjoaa. Sinulle, joka tänä juhlapäivänä suret sitä, että olet niin heikosti osannut Herraasi kiittää, niin kankeasti kulkenut hänen tietänsä ja olet niin usein ollut kylmä ja olet välinpitämättömästi hänen lahjojansa käyttänyt, sinulle kuuluu tämä Herran sana: ”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” Jeesus ei käännä pois sitä, joka hänen luoksensa tulee katuen syntiänsä, vaan sanoo: ”Minä ansaitsin sinulle anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän pyhällä elämälläni, pyhällä kalliilla verelläni, kärsimiselläni ja kuolemallani. Minä maksoin sinusta täydellisen lunastushinnan.

Minä sovitin sinut ja koko maailman Jumalan kanssa. Sinä olet ollut tottelematon, kylmä ja rakkaudeton, mutta minä olin edestäsi kuuliainen, palava ja rakastava. Sinä ansaitsit synneilläsi iankaikkisen rangaistuksen, mutta minä sinun sijaisnasi kärsin iankaikkisen rangaistuksesi puolestasi. Uskossa turvaa minuun ja ole turvallisin miehen. Olet Jumalan silmissä pyhä, vanhurskas ja taivaskelpoinen!

Näin Vapahtajamme ansioon luottaen voimme turvallisesti jatkaa edessämme olevaa matkaa varmoina siitä, että kuten hän on tähän asti meitä paimentanut ja johtanut, niin hän tekee vastakin. Herra ei hylkää sitä seurakuntaa, joka pysyy hänen Sanassansa, nöyränä ja katuvaishen noudattaa Hyvän Paimenen ääntä. Vaan hän asuu sen keskellä, siunaa ja varjelee sitä, ja johdattaa sen kerran iankaikkiseen kunniaan. Aamen.

Saakoon Jumala yksin kunnian keskuudessamme

Esitelmä STLK:n kirkkokunnankokouksessa
H:gissä 10.5.1969.

Älä meille, Herra, älä meille, vaan omalle nimellesi anna kunnia armosi ja totuutesi tähden.” Ps. 115:1

Näihin psalmin kirjoittajan sanoihin jokainen Jumalan lapsi tahtoo yhtyä. Hän tietää, että hän saa kaikesta kiittää Jumalaa, joka ilman hänen omaa ansiotaan on armosta luonut, lunastanut ja pyhittänyt hänet ja yhä antaa hänelle kaikki tarpeet. Hän, Jumala, yksin ansaitsee kunnian.

Luther selittäessänsä Herran rukouksen ensimmäistä osaa sanoo meille, miten Jumalan nimi tulee pyhitetyksi eli toisin sanoen, miten Jumala saa kunnian keskuudessamme. Hän sanoo, että tämä tapahtuu, kun Jumalan sanaa opetetaan selvästi ja puhtaasti ja kun me Jumalan kuuliaisina lapsina vaellamme hänen sanansa mukaan.

Tässä esitelmässä tahdomme tämän Lutherin selityksen valossa luoda katsauksen tähän nykyaikaan ja tutkia

1) Mitkä ovat ne syyt, jotka aiheuttavat sen, että Jumalan puhdas sana menetetään.

2) Mitkä erityiset vaarat uhkaavat Jumalan sanassa pysyviä ns. vähemmistökirkkoja.

Jumalan puhdas sana menetetään, kun järkeä käytetään väärin

Järki on Jumalan antama kallis lahja. Sitä käytetään oikein uskon asioissa, kun se saa olla palvelijana. Toisin sanoen, kun sitä käytetään välineenä Raamatun sanojen tajuamiseen, vastaanottamiseen ja harkitsemiseen. Koska Jumalan sana on tarkoitettu ihmisiä varten, että he oppisivat ja tuntisivat sen, oli tarpeellista ilmoittaa se inhimillisellä kielellä, jota ihmisjärki ymmärtää. Jumalan sana ei toimi maagisesti, siten ettei sitä tarvitse ymmärtää, vaan meidän on opittava ja tiedettävä, mitä se tarkoittaa. Tutkiessamme kirjoituksia meidän tulee siis noudattaa kielen lakeja ja inhimillisiä ajatuslakeja. Tällainen välineellinen järjen käyttö on oikeaa ja tarpeellista.

Järkeä käytetään väärin, kun sitä käytetään Jumalan sanan tuomarina ja kun hyväksytään ainoastaan ne Raamatun kohdat, jotka sopivat yhteen meidän omien näkemyksiemme ja päätelmiemme kanssa ja hylätään ne kohdat, jotka ovat ristiriidassa niiden kanssa. Järjellä ei ole oikeus toimia tuomarina siellä, missä Jumala on puhunut. Apostoli Paavali kirjoittaa korinttolaisille: ”Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle.” (2 Kor. 10:5) Meidän ei tule korjata Pyhiä Kirjoituksia niin, että ne sopivat yhteen meidän ajatuksiemme kanssa, vaan meidän tulee korjata ajatuksemme ja mielipiteemme siten, että ne eivät ole ristiriidassa Kirjoituksien kanssa. Mooses kirjoittaa: ”Älkää lisätkö mitään siihen, mitä minä teille määrään, älkääkään ottaako siitä mitään pois, vaan noudattakaa Herran, teidän Jumalanne käskyjä, jotka minä teille annan.” (5 Moos. 4:2) Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Vaan puhtaasta mielestä, niin kuin Jumalan vaikutuksesta, Jumalan edessä, me Kristuksessa puhumme.” (2 Kor. 2:17)

Järjen väärinkäyttö on eräs syy siihen, että luterilaisuus ja koko kristillisuus on nyt niin vakavan kriisin edessä. Joku on sanonut, että kirkkoa ei ole koskaan enemmin uhannut niin suuri vaara. Menneisyydessä väärät opettajat ovat hyökänneet yksityisiä Raamatun oppeja vastaan, esimerkiksi neitseellistä syntymää, Kristuksen jumaluutta jne. Nyt koko raamatullinen ilmoitus on hyökkäyksen kohteena. Raamatun auktoriteetti, erehtymättömyys ja inspiraatio kielletään. Hyvin yleinen on se käsitys, ettei ole olemassa absoluuttista uskonnollista totuutta, jonka ihminen voi tuntea ja joka on vastakohta uskonnolliselle erheelle. Sanotaan, ettei mikään uskonnollinen opetus eli oppi ole sen enempää totta kuin väärä. Teologin tehtävä tämän käsityksen mukaan ei ole tunnustaa totuutta, sillä tämä ei ole muka ihmisen löydettävissä, vaan hänen tulee aina etsiä totuutta.

Nämä käsitykset kaikki johtuvat järjen väärinkäytöstä. Sillä Jumala itse sanoo, että totuus on olemassa, se on löydettävissä ja se voidaan tuntea. Jeesus sanoo: ”Pyhitä heidät totuudessa, sinun sanasi on totuus.” (Joh. 17:17) ”Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.” (Joh. 8:31,32)

Jotkut sanovat, että Raamattua voidaan kutsua Jumalan sanaksi sikäli kuin se tunnustaa Kristusta. He sanovat, että sen sanoma on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt, mutta ei sen sanat. Sanotaan myös, että Raamatun arvovalta ei riipu siitä, että se on erehtymätön eikä siitä, että se on historiallisesti luotettava, vaan siitä, että Jumala ilmoittaa itsensä siinä ja sen kautta.

Nämä käsitykset ovat myös järjen päätelmiä. Jumala sanoo: ”Jokainen kirjoitus on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta.” (2 Tim. 3:16) ”Sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.” (2 Piet. 1:21) ”Kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan niin kuin se totisesti on, Jumalan sanana.” (1 Tess. 2:13)

Kun ihminen käyttää järkeänsä Jumalan sanan tuomarina, hän ei pääse tuntemaan totuutta, ja seurauksena on, että hän voi suvaita kaikkia oppeja. Näin ollen väärä ekumenia pääsee kukoistamaan. Jos kerran kaikki opit ovat yhtä hyviä ja yhtä oikeita, kenestä pysyisin

erillään? Ekumeeniseen liikkeeseen sen räikeimmässä muodossa mahtuu oppi, että jokainen Raamatun lause on erehtymätön sekä oppi, ettei mitään Raamatussa ole absoluuttisesti varmaa. Siihen mahtuu oppi, että Kristus on tosi Jumala ja tosi ihminen sekä oppi, että hän ei ole tosi Jumala. Siihen mahtuu oppi, että Kristus kuoli sovittaakseen ihmisten synnit sekä oppi, että hänen kuolemansa oli vain onneton tapaus, jolla ei ole mitään merkitystä nykyaikana.

Jumalan puhdas sana menetetään, kun omakohtainen Raamatun tutkistelu laiminlyödään

Jumalan puhdas sana myös menetetään ja Jumalan nimi ei siis tule pyhitetyksi ihmisten kesken, kun omakohtainen Raamatun tutkistelu jatkuvasti laiminlyödään. Jumala sanoo: ”Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, painukoot sydämeesi. Ja teroita niitä lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi.” (5 Moos. 6:6,7) Jeesus sanoo: ”Tutkikaa kirjoituksia”. (Joh. 5:39) Berealaisista sanotaan, että he ottivat Paavalin ja Silaan julistaman sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin. (Apt. 17:11). Apostoli Paavali kirjoittaa Timoteukselle: ”Lue... älä laiminlyö armolahjaa, joka sinussa on.” (1 Tim. 4:12,14)

Jos kristityt eivät itse jatkuvasti tutki kirjoituksia, vaan tyytyvät siihen, mitä teologit opettavat ja kirjoittavat, heidän on mahdotonta toimia julistuksen ja opetuksen tuomareina. Tämähän on jokaisen kristityn velvollisuus. Hänen tulee seurata berealaisten esimerkkiä ja ottaa selvää, onko asia niin kuin on julistettu ja opetettu. Samoin jos teologit nojautuvat vain valmiiksi tutkittuun aineistoon, eivätkä itse vertaa, mitä lukevat ja kuulevat, Jumalan Sanaan, eivätkä ammenna suoraan Jumalan sanan lähteestä, he eivät kykene Jumalan sanan mukaisesti arvostelemaan sitä, mitä kirkko opettaa ja julistaa. Näin ollen on hyvin mahdollista, että muutamat älyllisesti etevät saavat hallita ja he saattavat vapaasti esittää Jumalan sanan vastaistakin oppia. Jos muut eivät ole itse tutkineet Jumalan sanaa ja perehtyneet siihen, he eivät kykene tätä väärää oppia kumoamaan. Väärä oppi tavallisesti esitetään hyvin verhotulla ja ovelalla tavalla. Usein käytetään oikeita sanoja. mutta niillä on aivan eri merkitys kuin mikä

niillä on Raamatussa. Ainoastaan Jumalan sanaan perehtynyt voi tämän huomata.

Ei kenenkään tulisi ajatella, että puhtaan opin valvominen kuuluu muille, jotka ovat häntä etevämpiä ja älykkäämpiä. Se kuuluu kaikille kristityille. Pyhä Henki voi käyttää ihmisen älykkyyttä, mutta hän ei ole sidottu siihen. Hän tekee työnsä kaikkialla siellä, missä Jumalan sanaa vilpittömästi kuullaan ja tutkitaan. Jeesus sanoo: ”Jos joku tahtoo tehdä hänen (Isän) tahtonsa — nimittäin kuulla Kristuksen sanan ja uskoa siihen (Joh. 6:40) — tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.” (Joh. 7:17)

Kun Raamatun kirjoituksia ei jatkuvasti omakohtaisesti tutkita voi seurauksena olla myös se, että totellaan kirkkoa enemmän kuin Jumalan sanaa. Voidaan sokeasti ottaa vastaan kaikkea mitä kirkko esittää, koska ei kyetä arvostelemaan sen päätöksiä ja opetuksia Jumalan sanan valossa. Eikä tule edes mieleen niin tehdä. Näin voi tapahtua yhtä hyvin oikeaoppisissa kuin sekaoppisissa kirkossa. Oikeaoppisissa kirkoissakin voi olla niitä, jotka ajattelematta ottavat vastaan kirkon opetuksen ja osallistuvat sen ohjelmaan. Syynä tähän voi olla se, että heille on annettu kaikki valmiina, — oikea Raamatun oppi, Raamatun mukaiset tunnustukset — mutta he eivät ole koskaan näitä itse löytäneet. Tällaiset jäsenet ovat vaarallisessa asemassa sen tähden, että oikea oppi ei hyödytä, ellei sitä uskossa vastaanoteta.

Kun Jumalan sanan omakohtainen tutkistelu laiminlyödään, seurauksena voi myös olla, että kirkon piirissä ilmenee yksipuolisia ja vaarallisia korostuksia jäsenten keskuudessa. Jokaisella on taipumus tehdä sitä, mikä häntä erityisesti kiinnostaa. Jos Jumalan lapsella ei ole omaa Raamatun tutkimisohjelmaa, sellaista, joka tarjoaa Jumalalle tilaisuuden puhua hänelle ja jatkuvasti valaista hänelle koko Jumalan sanan totuutta, on hyvin mahdollista, että hänen kehityksensä tulee olemaan yksipuolista. Jos hän on käytännön ihminen, käytännölliset asiat voivat olla hänelle kaikki kaikessa ja hän voi väheksyä oppia. Jos hän on taas luonteeltaan tutkija, tutkimisesta voi helposti tulla hänelle itsetarkoitus. Hän voi tutkia tutkimisen vuoksi. Mutta kun kristitty jatkuvasti antaa Jumalan puhua hänelle, kun hän käyttää Raamattuaan — ei siten, että sen täytyy palvella hänen omia tarkoituksiaan, vaan siten, että hän kuuntelee, kun Jumala puhuu hä-

nelle, mitä tekstissä on — silloin Jumala voi kasvattaa häntä. Ja kun Jumala kasvattaa, silloin voi toteutua tämä Paavalin sana: ”Jokainen kirjoitus on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt ja on myös hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa, että Jumalan ihminen olisi täydellinen kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.” (2 Tim. 3:16)

Jumalan puhdas sana menetetään, kun etsitään rauhaa millä hinnalla hyvänsä

Vapahtajamme sanoo: ”Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle: en ole tullut tuomaan rauhaa vaan miekan.” (Matt. 10:34) Hän ei tarkoita, että hän on tullut aiheuttamaan riitaa ja sota, mutta jos hänen oppinsa julistaminen ja noudattaminen synnyttää vastustusta, silloin hänen seuraajansa tulee olla valmiita kärsimään hänen tähtensä. Jos he kieltävät hänen sanansa tai jos he laimentavat sitä tai julistavat ja opettavat ainoastaan määrättyjä kohtia siitä, sen tähden että rauha säilyisi, silloin he riistävät Jumalalta sen kunnian, joka kuuluu hänelle.

Halu säilyttää ulkonainen rauha on eräänä syynä siihen, miksi monet kirkot ovat menettäneet Jumalan puhtaan sanan. Ne ovat rauhan tähden sallineet väärää opetusta ja vääriä opettajia. Raamattuhan selvästi kieltää seurakuntaa sallimasta Jumalan sanasta poikkeavaa opetusta, sillä tällainen opetus apostoli Paavalin sanojen mukaan ”jäytää ympäristöään niin kuin syöpä.” (2 Tim. 2:17) Eräs edellytys, joka vaaditaan uskolliselta pastorilta on, että hän on ”kykenevä sekä neuvomaan terveellisellä opilla, että kumoamaan vastaansanojain väitteet.” (2 Tim. 1:19) Raamattu ei missään kehoita meitä säilyttämään rauhaa millä hinnalla tahansa. Päinvastoin se vaatii uskollisuutta Jeesuksen sanalle millä hinnalla tahansa. Ja uskollisuus ei ole vain sitä, että oikea oppi julistetaan ja opetetaan. Siihen sisältyy myös se, että väärä oppi kumotaan ja sen kannattajista erotaan, jos he eivät tee parannusta. Väärä oppi on niin kuin tauti, rutto. Sitä vastaan tulee taistella jatkuvasti. Vaikka tehtävä ei ole miellyttävä, siitä huolimatta ei meidän tule sitä laiminlyödä.

Samoin on asianlaita, kun on kysymys niistä, jotka vaelluksellaan synnyttävät pahennusta ja pysyvät katumattomina. Ei seurakun-

nan tule sallia tällaista keskuudessaan. Apostoli Paavali nuhteli Korintton seurakuntaa siitä, ettei se poistanut keskuudestaan jäsentä, joka eli katumattomana aviorikoksessa. Tässä yhteydessä hän sanoi: ”Ettekö tiedä, että vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan? Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niin kuin te olettekin happamattomat.” (2 Kor. 5:5,6) Seurakunnan yhteydestä erottamisen tarkoituksena on harhaan joutuneen henkilön sielun pelastaminen, mutta sen tarkoituksena on myös seurakunnan varjeleminen.

Jotkut sanovat, että tällaisen menettelytavan noudattaminen on rakkaudettomuutta. Heillä on väärä käsitys siitä, mitä todellinen rakkaus on. Oikeaan rakkauteen kuuluu myös nuhteleva, varoittaminen ja kurittaminen. Kristitty tarvitsee näitä hänessä olevan syntisen lihan takia. Jos hänessä ei säily synnin tunto, hänelle ei kelpaa Jumalan armo.

Jeesus on rauhanruhtinas. Raamattu kehottaa meitä elämään rauhassa toinen toistemme kanssa. Mutta jos taistelua syntyy sen tähden, että me noudatamme Jeesuksen sanaa, silloin me emme ole sitä aiheuttaneet. Meidän on se kärsittävä, jopa meillä on syytä iloita, että saamme kärsiä Jeesuksen nimen tähden.

Se että tahdotaan säilyttää rauha ja ihmisten suosio, on myös syynä siihen, että monissa kirkkoissa tarjotaan sitä, mitä ihmiset haluavat ja mitä maailma vaatii. Ohjelmat laaditaan näiden asioiden pohjalta. Ei lähdetä siitä, mitä Jumala Sanassaan sanoo.

Ajatelkaa esimerkiksi nuorisotyötä. On järkyttävää havaita, miten nuoret saavat määrätä kirkolle, mitä sen on heille tarjottava ja kirkko nöyrästi kuuntelee ja yrittää tyydyttää nuorten vaatimuksia. Tietysti on oikein, että me opettamisessa ja nuorisotyössä yleensä aina yritämme käyttää sitä tapaa, joka parhaiten saavuttaa nuoret. Mutta tämä ei tarkoita sitä, että me vain kuuntelemme nuoria, yritämme heitä ymmärtää ja vältämme kaikkea, mitkä ei sovi yhteen heidän mielipiteittensä kanssa. Jumala on puhunut sanassaan nuorillekin. Kirkon tehtävä on antaa tämä Sana nuorille sellaisena kuin se on ja luottaa Jumalan lupaukseen, että hänen sanansa ei palaja tyhjänä. Kirkko tekee vakavan virheen, jos se pelkää menettävänsä nuor-

ten suosion ja sen tähden ei julista heille Jumalan sanaa. Näin ei voiteta nuoria Jeesukselle. Näin ei Jumala saa kunniaa.

Laatiessansa ohjelmaansa kirkon tulee kysyä sitä, mitä Jumala sanoo eikä sitä, mitä maailma vaatii. Evankeliumi on hullutusta maailmalle. Ei maailma koskaan tule ymmärtämään sitä, että lähetystyöntekijät opettavat pakanoille Jumalan sanaa ja että seurakunnat pitävät myös tätä opettamista päätehtävänä. Maailma sanoo: ”Autakaa puutteessa olevia ja sairaita, parantakaa yhteiskunta, poistakaa rotusyrjintä jne. Kun näin teette, on teillä oikeus olla olemassa.” Noudattaako kirkko maailman vaatimusta? Kirkkojen Maailmanneuvoston kokous Upsalassa viime kesänä osoitti meille, miten valmiita kirkot ovat mukautumaan maailman mukaan. Kokouksessa ei puhuttu juuri ollenkaan Kristuksen lähetyskäsken täyttämisestä. Pääaiheina olivat yhteiskunnalliset ongelmat kuten ihmissuhteet, kehitysmaiden auttaminen jne.

Kristityt tekevät hyviä töitä. He auttavat ja palvelevat lähimmäisiään, mutta tämä ei ole kirkon varsinainen tehtävä. Kirkon tehtävä on tehdä kaikki kansat Jeesuksen opetuslapsiksi kasteen ja Sanan opettamisen kautta. Kun kirkko hoitaa tätä tehtäväänsä, silloin se synnyttää Jumalan lapsia, jotka myös tahtovat palvella yhteiskuntaa. Tällä tavalla kirkko voi parhaiten palvella yhteiskuntaa, ja näin Jumala saa kunnian.

Yllämainitut vaarat uhkaavat kaikkia kirkkoja, sekä pieniä että suuria. Mutta pienillä ns. vähemmistökirkkoilla, jotka tahtovat pysyä Jumalan sanassa, on myös erityiset vaaransa.

On olemassa vaara, että syyllistytään väärään eristäytymiseen

Jumalan sanan opissa pysyminen, sen puolustaminen ja väärän opin vastustaminen eivät ole mieluisia asioita lihalle ja verelle. On aina olemassa vaara, että alamme välttää sitä, mikä mahdollisesti tuottaa meille pilkkaa ja mikä leimaa meidät vähemmistöön kuuluviksi. On vaara, että käytämme niitä Raamatun kohtia, joissa kehoitetaan meitä vetäytymään pois vääristä opettajista tueksi tällaiselle itsesuojelulle. Tästä seuraa eristäytyminen, joka ei ole Jumalan tahdon mukaista. Jumala kyllä kieltää meitä tukemasta vääräoppisia

heidän harhoissaan, hän kieltää meitä osallistumasta heidän syn-teihinsä, mutta tämä ei tarkoita sitä, että meidän tulee vetäytyä pois maailman keskeltä ja lakata olemasta maailman valkeus ja maan suo-la. Niillä, joille Jumala on antanut Sanansa puhtaana, on ennen kaik-kea velvollisuus viedä tämä sana muille.

On olemassa vaara, että syylistymme väärään arvosteluun

Halu suojella itseämme ja vahvistaa omaa asemaamme voi myös aiheuttaa sen, että arvostelemme kaikkea, mikä ei ole lähtöisin meis-tä. Emme tutki jokaista asiaa Jumalan sanan valossa ja arvostele sitä tältä pohjalta, vaan arvostelemme sitä henkilön tai henkilöiden täh-den. Arvostelusta ja kritiikistä näin ollen tulee itsetarkoitus. Se ei palvele Jumalan valtakuntaa. Arvosteleminen on välttämätöntä. Jo-hannes sanoo: ”Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskonto, vaan koe-telkaa henget ovatko ne Jumalasta, sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan.” (1 Joh. 4:1) Mutta arvostelun tulee olla asial-lista, sen tulee perustua Jumalan Sanaan ja oikeaan tietoon. Sen tulee todella tapahtua, koska haluamme olla uskollisia Vapahtajan käskyl-le ja tahdomme hänen valtakuntansa parasta.

On olemassa vaara, että vaelluksemme lakkaa olemasta Jumalan sanan mukaista

Tämä vaara uhkaa kaikkia kristittyitä, mutta erityisesti Jumalan sanassa pysyvien kirkkojen jäseniä. Sillä kun sielunvihollinen huoo-maa, ettei hän väärän opin kautta saa voittoja, hän tekee kaikkensa, että tapahtuisi lankeemuksia vaelluksessa. Hän yrittää synnyttää jä-senten kesken riitoja, vihaa, kateutta ja yrittää saattaa heidät vaipu-maan suureen syntiin ja häpeään.

Me elämme aikakaudessa, jolloin epämoraalista elämää harjoite-taan julkisesti. Avoimesti käsitellään asioita, joista ennen ei kehdattu puhua. Hyväksytään asioita, joita ennen pidettiin synteinä ja jotka todella ovat syntiä Jumalan sanan mukaan.

On suuri vaara, että tämä yleinen asenne vaikuttaa meihinkin. Kun me jatkuvasti kuulemme näistä asioista ja huomaamme, että ne yleensä hyväksytään, me totumme niihin. Ne eivät enää meitä järky-

tä. Ja koska meissä on vielä se vanha ihminen, joka rakastaa syntiä, on olemassa vaara, että mekin alamme niitä harjoittaa. Jos näin tapahtuu, me häpäisemme Jumalan nimen. Maailma tarkasti tarkkailee niitä, jotka tunnustavat olevansa Jumalan lapsia. Jos se huomaa, että he eivät elä tunnustuksensa mukaisesti, se pilkkaa heidän Jumalaansa ja heidän uskoaan.

”Te olette maailman valkeus” sanoo Jeesus. ”Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäännne, joka on taivaassa.” (Matt. 5:14,16) Kun Jumalan lapset elävät Jumalan sanan mukaan, ovat rehellisiä ja uskollisia jokapäiväisessä työssään, eivät kosta pahaa pahalla, elävät raittiisti ja vanhurskaasti pahan maailman keskellä, epäuskoinen maailma huomaa, että heissä vaikuttaa korkeampi voima. Ja tämä voi johtaa siihen, että he alkavat etsiä tämän voiman alkulähdettä ja voivat tulla Jumalan sanan vaikutuksen alle ja alkaa myös Jumalan lapsina kirkastaa Jumalaa.

Saakoon Jumala yksin kunnian keskuudessamme. Varjelkoon hän tänä luopumisen aikana meitä, ettemme hylkää hänen sanaansa, vaan pysymme siinä, elämme ja kuolemme sen varassa.

Jumalan Hengen vaikutus seurakunnan työssä

*Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni,
sanoo Herra, Sebaot.*

Sakarja 4:6.

Jumala lausui tekstimme sanat Serubbaabelille, juutalaisten johtajalle, aikana, jolloin into ja toivo Herran kansan keskuudessa oli sammumaisillaan. Serubbaabel oli johtanut ensimmäisen ryhmän pakkosiirtolaisia Baabelista takaisin Jerusalemiin. Saavuttuaan Jerusalemiin nämä siirtolaiset ryhtyivät rakentamaan toista temppeliä. He laskivat perustuksen suuresti iloiten, täynnä toivoa ja intoa. Mutta tällainen mieli ei kestänyt kauan. Huomattuaan, miten vähäiset heidän voimavaransa olivat, miten suuri edessä oleva työ oli, miten suuri oli vastustajien joukko ja kuultuaan vanhusten itkevän sekä muistaessaan entisen temppelin loistoa Serubbaabel ja muut temppelin rakentajat masentuivat ja työ pysähtyi. Viidentoista vuoden aikana se ei edistynyt lainkaan.

Rohkaistaksensa johtajaa ja kansaa Herra lausui tekstimme sanat Serubbaabelille profeetta Sakarjan kautta! Siitä huolimatta, että he ovat köyhiä ja heikkoja verrattuina ensimmäisen temppelin rakentajiin, heillä ei ole syytä menettää toivoaan. Työ on Herran. Hän on sen päättävä. Osoittaaksensa Serubbaabelille miten tämä tulee tapahtumaan Herra antaa hänelle näyn, josta kerrotaan meille tekstimme edellisissä jakeissa.

Profeetta näkee kultaisen lampunjalan, sen yläpuolella sen öljyastian, lampunjalassa sen seitsemän lamppua ja seitsemän öljyputkea lamppuihin, jotka ovat ylimpänä sekä kaksi öljyputkea sen ääressä, toinen öljyastian oikealla, toinen vasemmalla puolella. Näistä puista virtaa jatkuvasti runsaasti öljyä öljyastiaan. Sitten profeetta kysyy: ”Mitä nämä ovat Herra?” Vastaukseksi Herra lausuu tekstimme sa-

nat: ”Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni sanoo Herra Sebaot.” Toisin sanoen: Niin kuin lampunjalka, joka kuvaa Herran seurakuntaa, saa jatkuvasti tässä Pyhää Henkeä kuvaava öljyä elävästä öljypuusta, samoin Pyhä Henki on antava runsaasti voimaa Herran palvelijoille niin, että he voivat menestyksellisesti rakentaa Herran temppeliä.

Näin rohkaistuina johtaja ja kansa jatkoivat rakennustyötä. Rakennusaineista ei ollut puutetta. Rakennustyö edistyi nopeasti. Kuu-
den vuoden kuluttua temppeli vihittiin tarkoitukseensa. Kun kansa katsoi valmista rakennusta, sen jokainen kivi ja hirsi vahvisti, mitä Herra oli sanonut: ”Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni.”

Paina sinäkin ystävä nämä sanat syvälle sydämeesi. Jumala täyttää lupauksensa kirkon rakentamisesta Henkensä kautta. Hänen valtakuntansa edistyminen ei riipu ihmisvoimista.

Missä ihmisvoimaan turvataan, siellä Jumalan voima hylätään

On tärkeää, että tämä totuus saa painua sydämeemme ensinnäkin sen tähden, että siellä missä ihmisvoimaan turvataan, siellä Jumalan Hengen voima hylätään. Niin kauan kun ihminen uskoo itse omin voimin voivansa ansaita Jumalan suosion, niin kauan hänelle ei kelpaa se voima, jota Herra tarjoaa jokaiselle syntiselle. Kun Naeman, Aramin maan sotapäällikkö, pienen israelilaisen tytön kehotuksesta meni profeetta Elisan luo etsimään parantavaa lääketta spitaalitauti-
leen, oli hän ylpeä ja luotti täysin itseensä ja siihen mitä ihmisvoima saa aikaan. Kun profeetta Elisa osoitti hänelle, ettei hän ollut itsessään mitään, hän loukkaantui ja aikoi palata kotimaahansa. Mutta hänen palvelijansa pyytämällä pyytäen saivat hänet jäämään ja noudattamaan Elisan nöyryyttävää käskyä. Jos hän olisi palannut kotimaahansa ylpeänä, hän olisi pysynyt spitaalisena, mutta vielä ikävämpää olisi ollut se, että siten hän olisi jäänyt synteihinsä, Jumalan vihan alaiseksi.

”En tarvitse uskontoa enkä kirkkoa” sanoo nytkin moni. Pääsen taivaaseen siinä kuin muutkin. En ole mitään pahaa tehnyt.” Kun heille sanotaan: ”Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi

päästä sisälle Jumalan valtakuntaan” he raivostuvat, niin kuin Naeman, kun Elisa käski hänen mennä peseytymään seitsemän kertaa Jordanissa. Mutta ihmisvoimaan turvaavia ei löydy ainoastaan näkyvän kirkon ulkopuolelta. Heitä on myös sisäpuolella. Monet rakentavat täytettyjen velvollisuuksien, armonkokemusten, nöyryytensä, rukoustensa, pyhityksensä ja seurakuntaan kuulumisensa varaan. Nämä ovat heidän turvansa ja lohdutuksensa, heidän uskonsa perustus.

Mutta tämä perustus ei kestä Jumalan edessä. ”Olkaa siis te täydellisiä niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on” sanoo Jumala. ”Kirottu olkoon jokainen joka ei pysy kaikessa mikä on kirjoitettuna lain kirjassa niin että hän sen tekee.”

Naeman palasi kotimaahansa nöyränä Jumalan lapsena, jota Herran Henki kuljetti, ei enää luottaen omiin kykyihinsä, vaan nyt luottaen Jumalan voimaan.

Niille, jotka hätääntyneinä kysyvät: ”Mihin sitten panen turvani, jos parhaimmatkaan tekoni eivät Jumalalle kelpaa? Miten voin seistä Jumalan edessä tuomiopäivänä?” Herra sanoo: Turvaa minuun, samaan Jumalaan johon Naemankin turvasi. Olen armollinen Jumala. Olen antanut oman Poikani Jeesuksen täyttää kaikki lain käskyt puolestasi. Hän on myös sinun sijaisenasikin kärsinyt sen rangaistuksen, jonka synneilläsi ansaitsit. Hänen tähtensä olen antanut sinun ja koko maailman synnit anteeksi. Kun Häneen uskot, hänen ansioonsa turvaat, ei syntiäsi lueta sinulle, vaan olet silmissäni yhtä puhdas kuin Hän ja varmasti kelpaat taivaaseen.

Voit sanoa: Isä, minulla ei ole mitään muuta kuin syntiä esitettävänä Sinulle, mutta sinä olet antanut minulle Poikasi vapaana armonlahjana. Hän on vanhurskauteni. Hänessä on minulle lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen hänen armonsa rikauden mukaan. — Hänessä uskallan tulla eteesi, sillä hänen verensä puhdistaa minut kaikesta synnistä.

Jumala rakentaa kirkkoaan Hengen voimalla

Tekstimme sanoma on meille tärkeä myös sen tähden, että meillä on taipumus unohtaa, että Jumala rakentaa kirkkoaan Hengen voimalla. Niin kuin Serubbaabel ja muut Baabelista tulleet pakkosiirto-

laiset, niin mekin katsomme liian paljon inhimillisiin seikkoihin. Näin intomme, palavuutemme ja ilomme tahtoo riippua niistä. Me ajattelemme: ”Jos saisin jostakin suuren rahasumman, antaisin sen seurakunnalleni, silloin ei meillä olisi mitään hätää. Jos meillä olisi erittäin lahjakas pastori, jolla olisi myös miellyttävä persoona, silloin seurakuntamme kyllä edistyisi. — Jos jäsentemme joukossa olisi muutamia vaikutusvaltaisia ihmisiä, jos meillä olisi loistava kirkkorakennus, suuret urut, jos —.” Ja päinvastoin, jos näemme, että meitä nämä asiat puuttuvat ja vielä sen lisäksi huomaamme, että meitä vastustetaan ja kuulemme, kun jotkut itkien valittavat tilannetta ja muistelevat parempia aikoja, silloin me helposti unohdamme, että Jumala tekee työtään Hengen voimalla, ja että tämä voima ei ole riippuvainen tällaisista inhimillisistä asioista. Seurauksena on, että me masennumme, intoa puuttuu ja me estämme Pyhän Hengen työtä.

Ajatelkaamme Uuden Testamentin kirkon alkua. Missä olivat vaikutusvaltaiset ja varakkaat jäsenet, missä olivat loistavat rakennukset ja loistavat kaunopuhujat? — Oli vain pieni joukko opetuslapsia, maailman silmissä vaatimattomia, mutta mitä tapahtui? Kolmetuhatta tuli uskoon ja kastettiin heti ensimmäisenä helluntaipäivänä. Ja seurakunta kasvoi nopeasti huolimatta siitä, että vastustus oli voimakasta.

Näin tapahtuu, kun Jumala saa Hengen voimalla kirkkoaan rakentaa. Muistatte varmaan sen tapahtuman, josta kerrotaan ensimmäisessä kuningasten kirjassa, kun profeetta Elia seisoi Hoorebin vuorella. Ensin Herra kulki ohitse ja suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliit, kävi Herran edellä, mutta Herra ei ollut myrskyssä. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys, mutta Herra ei ollut maanjäristyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta, mutta Herra ei ollut tullessa. Tulen jälkeen tuli hiljainen tuulen humina. Herra oli siinä. — Hän on vieläkin evankeliumin hiljaisessa äänessä. Sen kautta Pyhä Henki tekee työnsä.

Julistakoot seurakunnan sananpalvelijat evankeliumin ilosanomaa puhtaasti ja uskollisesti, jakakoot sakramentit Kristuksen käskyn mukaan — ja Pyhä Henki on tekevä työnsä. Nämä ovat ne välineet, joita Hän käyttää ja joihin hän on sitonut meidät. Eläkööt sekä seurakunnan pastori että seurakunnan jäsenet tämän evankeliumin

arvon mukaisesti, osoittakoot he sanoillaan ja elämällään, että Pyhä Henki asuu heissä ja kuljettaa heitä, että he ovat Jumalan lapsia. Seuratkoon seurakunta opetuslasten esimerkkiä, kokoontukoon säännöllisesti yhteen Sanaa kuulemaan ja rukoilemaan Pyhää Henkeä. Silloin Herra varmasti Henkensä kautta täyttää lupauksensa ja rakentaa kirkkoansa ja hänen valtakuntansa edistyy.

Emme aina saa heti nähdä Hengen hedelmiä

Älkäämme kuitenkaan, ystävät, odottako, että saamme aina nähdä Hengen työn hedelmää. Tätä meille ei ole luvattu. Meille on vain annettu käsky kylvää Sanan siementä, jonka kautta Herra toimii ja luottaa siihen, että Sana ei tyhjänä palaja. Me istutamme ja kastellemme, mutta Jumala antaa kasvun omalla ajallaan.

Kun Herra lupaa, että hän rakentaa kirkkoaan Hengen voimalla, eikä ihmisvoimalla, hän ei myöskään tarkoita, että meidän tulisi vain odottaa eikä toimia. Ei! Hän sanoo: ”Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni. — Olkaa aina innokkaat Herran työssä. — Palvelkaa toinen toistanne kukin sillä armolahjalla, minkä olette saaneet, Jumalan moninaisen armon hyvinä huoneenhaltijoina.” Hän tahtoo sanoa: Käyttäkää niitä lahjoja, jotka olen teille antanut. Käytäkää hyväksenne niitä tilaisuuksia, joita avaan eteenne. Toimikaa voimianne säästämättä. Olkaa älykkäät kuin käärmeet ja viattomat kuin kyyhkyset. Mutta muistakaa, että kaikki yrityksenne ovat turhia, jos minä en niitä siunaa. Muistakaa, että ne ovat vain välikappaleita. Jos ne eivät saa palvella Henkeni asiaa, ne ovat turhia ja ilman merkitystä.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, sinulla ei ole ulkonaista loistoa, ei suuria varoja, ei suurta jäsenmäärää eikä maailman kunniaa. Sinulla on vastustajia ja pilkkaajia. Mutta ole kaikes-ta huolimatta rikas ja voimallinen. Sillä puolellasi on Herra Sebaot, sotajoukkojen Jumala, ja onhan Sinulla Hänen Sanansa puhtaana. Se on Hengen väline, josta lauluntekijä on sattuvasti sanonut:

*”Se turmion valtoja kaatanut on,
sen eessä on rauennut ihmisen työ.
Sen voima ja arvo on vertaamaton.”*

Siionin Kannel 1961, n:o 99:2.

Sinulla on myös Kristuksen asetuksen mukaiset sakramentit, kaste ja ehtoollinen. Molemmat ovat myös Hengen välineitä, joiden tehokkuus ja voima eivät riipu ihmisistä. Näiden armovälineiden, sanan ja sakramenttien kautta, Henki voi muuttaa kivikovat sydämet, voi saattaa syntisiä pois pimeyden valtakunnasta ja sielunvihollisen orjuudesta Jumalan valtakuntaan. Siellä saamme uskossa nauttia anteeksiantamusta, rauhaa ja iloa, jotka lahjat Vapahtajamme Jeesus hankki kaikille viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Näiden välineiden kautta Henki myös varjelee Herran omat uskossa ja saat-
taa heidät vihdoin iankaikkiseen kunniaan.

Seurakunta, kun olet rikas ja voimallinen, miksi arkailisit ja pelkäisit hoitaa sitä tehtävää, jonka Herra on sinulle uskonut? Miksi olisit käyttämättä, mitä olet Herraltasi saanut? Sotajoukkojen Jumala ei salli sinun joutua häpeään. Nouse siis ja ole kirkas! Anna valosi loistaa. Ylennä Kristuksen lippu korkealle kaikkien nähtäväksi. Anna Herran sinun kauttasi tehdä muitakin rikkaiksi. Voimaa ei sinulta puutu. Aamen.

Kristus on avannut oven

STLK:n kirkkokunnankokouksessa 24.5.1997

*Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Pyhä, Toti-
nen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka
sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen
avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on si-
nun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani
etkä ole minun nimeäni kieltänyt. Katso, minä annan sinulle saatanan
synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole,
vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tu-
levat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä si-
nua rakastan. Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta
vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen
hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka*

maan päällä asuvat. Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tykö, ja oman uuden nimeni. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.'
Ilm. 3:7-13.

Kirkkokunnan kokouksella on monenlaisia asioita käsiteltävänä, on opillisia, käytännöllisiä ja taloudellisia. On myös tehtävä suunnitelmia tulevaisuutta varten. Mutta jokaisen kokouksen lopullinen tarkoitus on auttaa seurakuntia pysymään Jumalan sanassa ja noudattamaan Jeesuksen lähetyskäskyä: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni.” Tekstimme kertoo meille seurakunnasta, joka oli pysynyt sanassa ja tehnyt lähetystyötä. Seurakunta on Filadelfian seurakunta. Opetukseksemme ja rohkaisuksemme tahdomme kiinnittää huomiomme tähän seurakuntaan.

Tekstimme on yksi niistä kirjeistä, jotka Kristus, seurakunnan Herra, osoitti Vähän Aasian seitsemälle seurakunnalle apostoli Johanneksen kautta. Jeesus puhuu seurakunnan enkelille eli pastorille seurakunnan edustajana. Hän mm. sanoo: ”Sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani, etkä ole minun nimeäni kieltänyt.” Sanoessansa, että Filadelfian seurakunnan voima oli vähäinen, hän ei tietystikään puhu seurakunnan hengellisestä voimasta, vaan hän puhuu todennäköisesti seurakunnan jäsenmäärästä ja sen jäsenten asemasta maailman silmissä. Seurakunnan jäsenmäärä oli ehkä pieni ja kuten Korintton seurakunnassa, ei tässäkään seurakunnassa ollut monta ’inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista’. Mutta kaikesta huolimatta seurakunta oli pitäytynyt Jumalan Sanaan. Herran nimeä ei ollut kielletty vaitiololla eikä julkisesti.

Se, että seurakunnan Herra mainitsee seurakunnan vähäisen voiman samalla, kun hän mainitsee, että seurakunta on pysynyt hänen sanassaan eikä ole hänen nimeänsä kieltänyt, osoittaa, että sanasta luopumisen vaara on erittäin suuri, kun seurakunnalla on vähäinen voima. On olemassa vaara, että ollaan niin halukkaita voimaa kasvatamaan, että unhotetaan tällaisen kasvun raamatulliset periaatteet.

On vaara mennä enemmistön mukana, jotta vältettäisiin erilaisuuden leima. On vaara antautua lihalle, joka on enemmän kiinnostunut suuruudesta kuin totuudesta ja enemmän maallisesta vaikutusvallasta kuin Jeesuksen sanassa pysymisestä.

Kun seurakunta pysyy Jumalan sanassa, sen hengellinen voima ei ole vähäinen huolimatta jäsenyyden määrästä tai jäsenten yhteiskunnallisesta asemasta. Sana on voimallinen. Se saa aikaan, mitä Jumala tahtoo. Kun seurakunnan jäsenet uskossa pitäytyvät sanaan, on heillä omanaan kaikki ne aarteet, jotka Jeesus ansaitsi heille ja koko maailmalle laintäyttämislään, kärsimisellään ja kuolemallaan. Heillä on syntien anteeksiantamus, iankaikkinen elämä, se rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi ja taivas kaikkine aarteineen. Kun seurakunta opettaa ja julistaa tätä sanaa puhtaasti, on sillä ase, joka on voimakkaampi kuin kaikki helvetin voimat, ase, joka voi vapauttaa ihmisen synnin ja sielunvihollisen orjuudesta ja pelastaa hänet iankaikkisesta kadotuksesta.

Mutta miten harvat kristikunnan ulkonaisessa piirissä osaavat arvostella seurakuntaa Jeesuksen mittapuitten mukaan. Ulkonaiset asiat kuten seurakunnan suuruus, ketkä siihen kuuluvat ja historialliset tekijät ovat monille tärkeämpiä kuin Jumalan Sanassa pysyminen.

Filadelfian seurakunta on esimerkki seurakunnasta, joka ei ollut ainoastaan pitäytynyt Jumalan Sanaan, vaan joka oli antanut valonsa loistaa muillekin. Jeesus sanoo kirjeessään seurakunnalle: ”Minä tiedän sinun tekosi: Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea.” Ja sitten seuraavat nämä äsken mainitut sanat: ”Olet ottanut vaarin minun sanastani, etkä ole kieltänyt minun nimeäni.” Niin kuin Jumala oli avannut seurakuntalaisille oven hänen valtakuntaansa, niin hän oli myös avannut heille oven lähetystyön tekemistä varten. Seurakunta oli käyttänyt tilaisuutta tarkoituksen mukaisesti. Kaikkinäkevä Herra oli nähnyt, miten ututterasti seurakunta oli hänen lähetyskäskyänsä noudattanut.

Minkähänlaista oli ollut Filadelfian seurakunnan lähetystyö? Saamme olla varmoja siitä, että seurakunta ei ollut tarjonnut kansalle viihdytystä ja ihmeellisiä tekoja, vaan että se oli uskollisesti julistanut sitä sanomaa, joka on ”juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus”. Se oli julistanut Kristusta ja häntä ristiinnaulittuna. Ihmiset oli-

vat saaneet kuulla, etteivät he itsessään olleet Jumalalle otollisia, vaan että he olivat Jumalan kirkkautta vailla, koska olivat vihoittaneet Jumalan synneillään ja ansainneet iankaikkisen rangaistuksen ja olivat siis pelastajan tarpeessa. He olivat myös saaneet kuulla sen ilosanoman, että pelastaja oli saapunut. Jumalan oma Poika oli tullut maailmaan ja oli alttiiksi annettu heidän rikkomustensa tähden ja kuolleista herätetty heidän vanhurskauttamisensa tähden, että koko maailman syntivelka oli tullut täydellisesti maksetuksi hänen sovitystyönsä kautta. Maailma oli tullut sovitetuksi Jumalan kanssa, syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä oli ansaittu kaikille, ja uskon kautta Jeesukseen saa syntinen nämä lahjat omaksensa. Hän saa omakseen Jeesuksen vanhurskauden ja pyhyiden ja näin kelpaa Jumalalle ja taivaaseen.

Kiitollisina Jumalalle siitä, että hän oli armossaan ottanut heidät omiksi lapsiksensa, antanut heille Pyhän Hengen ja uskon lahjan. Filadelfian seurakuntalaiset julistivat ilomielin evankeliumin ilosanomaa muillekin. He eivät tarvinneet muuta motiivia työllensä. Heidän intonsa ja tarmokkuutensa ei riippunut näkyvästä hedelmästä eikä ihmisten kiitoksesta. He tyytyivät vain kylvämään sanan siementä ja jättivät kasvun seurakunnan Herralle. Vaikka olosuhteet, joissa he toimivat, olivat vaikeita, he eivät kieltäneet Herran nimeä, eivät laimentaneet sanomaansa eivätkä sitä muuttaneet eivätkä lakanneet toimimasta, vaikka heidän voimansa pysyi vähäisenä.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko! Pitäydy edelleenkin Jumalan sanaan. Vaikka monien kirkkojen julkilausunnot käyvät aina epäselvemmiksi ja suvaitsevammiksi, älä sinä koskaan arkaile tunnustaa uskoasi ja oppiasi selvästi ja suorasti, vaan pyri aina olemaan uskollinen Jumalan sanalle. Vaikka on aina enemmän ja enemmän niitä, jotka antavat järjellensä vallan toimia Raamatun tuomareina, älä sinä koskaan häpeä lapsenmielisessä uskossa omistaa ja tunnustaa sitä, mikä on hullutusta järjelle ja tämän maailman viisaille, mutta mikä on todellisuudessa Jumalan viisautta. Vaikka monet vastustavat sitä totuutta, jota julistat ja tunnustat, älköön tämä koskaan estäkö sinua tunnustamasta Kristuksen nimeä niille, jotka vielä ovat tämän maailman ruhtinaan valtakunnassa. Saakoon se valo, jota Kristus pyytää omiaan heijastamaan täällä synnin pimenty-

neessä maailmassa, edelleen sinun kauttasi loistaa.

Seurakunnan Herra tekee rohkeasevia lupauksia Filadelfian seurakunnalle. Hän lupaa, että seurakunta tulee näkemään työnsä hedelmääkin. Herra antaa seurakunnalle niitä, jotka saatanan synagogasta tulevat, kumartavat seurakunnan jalkojen eteen ja ymmärtävät, että Jeesus rakastaa seurakuntaa. Saatanan synagogalla Jeesus tar koittaa niitä, jotka sanoivat olevansa juutalaisia, mutta eivät olleet niitä oikeita israelilaisia, joissa ei ole vilppiä. Sana vaikuttaa heihin ja saa aikaan muutoksen heissä. Herra myös lupaa seurakunnalle, että tulevan maailmanlaajuisen koetuksen aikana seurakunta saa olla turvassa ja säilyy vahingolta. Nämä erityiset lupaukset annettiin Filadelfian seurakunnalle, mutta ne todistavat meille, että se kirkko, joka pysyy Jumalan Sanassa eikä kiellä hänen nimeänsä, nauttii Jumalan suosiota.

Jumala auttakoon meitä seuraamaan Filadelfian seurakunnan esimerkkiä, pitäytymään Jumalan Sanaan, johdattamaan toisiakin totuuden tuntuun ja pysymään uskollisina loppuun asti. Aamen.

Jeesus sanoo: "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. " (Ilm. 2:11)

Kristityn usko

Suuri usko

Ja Jeesus lähti sieltä ja vetäytyi Tyyron ja Siidonin tienoille. Ja katso, kanaanilainen vaimo tuli niiltä seuduilta ja huusi sanoen: "Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tyttärentäni." Mutta hän ei vastannut hänelle sanaakaan. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä sanoen: "Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme." Hän vastasi ja sanoi: "Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lamasten tykö." Mutta vaimo tuli ja kumarsi häntä ja sanoi: "Herra, auta minua." Mutta hän vastasi ja sanoi: "Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille." Mutta vaimo sanoi: "Niin, Herra; mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat." Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niin kuin tahdot." Ja hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve.

Matt. 15:21-28

"Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilän sydäntä hän ei sammuta." (Jes. 42:3) Näin kirjoittaa profeetta Jesaja Jeesuksesta. Nämä sanat ovat tuottaneet lohdutusta katuvaisille syntisille kautta aikojen, sillä näillä sanoillansa profeetta kertoo meille, miten Jeesus kohtelee heikkouskoisia. Jeesuksen laumassa eli seurakunnassa on sellaisia, jotka ovat niin kuin suitsevainen kynttilän sydän tai särjetty ruoko. Yrttitarhan hoitaja ei tykkänään riko särjettyä ruokoa, vaan sitoo sen siinä toivossa, että se jäisi jälleen eloon. Näin Jeesus kohtelee hänen yrttitarhassaan olevia särjettyjä ruokoja, niitä, jotka ovat heikkoja ja arkoja. Hän vahvistaa heitä sanallansa ja armollansa. Suitsevainen kynttilä tasataan niin, että liekki, joka on ollut sammumaisillaan voi jälleen palaa vilkkaasti. Näin Jeesus Sanansa ja Sakramenttiansa kautta lietsoo uskon kipinää sydämissämme niin, että kipinästä tulee jälleen liekki. Tällainen puhe on meille lohduttavaa sen tähden, että meidän niin usein täytyy huutaa niin kuin se

mies, jonka poika oli mykkä: ”Minä uskon, auta minun epäuskoani.”
Ja meidän täytyy sanoa virrentekijän kanssa:

*Näin syntisenä vaikka löi,
Lain syytös, sielun epäröi,
Ja tuskat, taistot ympäröi,
Oi Jeesuksen, Mä käyn, mä käyn.*

ASELK:n VK, n:o 319:3.

Mutta vaikka Jeesus näin kohtelee meitä heikkouskoisia, hän ei halua, että me tyytyisimme heikkoon uskoon. Hänen tahtonsa on, että me kasvaisimme uskossa ja hänen tuntemisessaan, sillä heikon uskon voimme niin helposti menettää aivan tykkänään. Sielunvihollinen aina käy ympärillämme niin kuin kiljuva jalopeura etsien kenen hän saisi niellä. Maailman lapset aina kutsuvat meitä heidän joukkoonsa ja kaiken lisäksi usein joudumme kulkemaan vastoin käymisten ja ahdistuksien teitä. Siis sen tähden, että Jeesus tahtoo kasvattaa ja vahvistaa meitä uskossamme, hän on sanassaan kertonut meille useista henkilöistä, joilla oli vahva usko, tahtoen, että me pitäisimme näitä henkilöitä esikuvina ja seuraisimme heidän esimerkkejensä. Tässä tekstissämme (Matt. 15:21-28) meille kerrotaan erästä tällaisesta henkilöstä, jolla todella oli **suuri usko**. Tätä henkilöä kutsutaan nimellä kanaanilainen vaimo. Tekstiä tutkiessamme huomaamme ensin että yksi merkki siitä, että **hänellä oli oikea ja vahva usko**, oli se että hän tunnusti oman avuttomuutensa.

Tunnusta oma avuttomuutesi

Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat jättäneet Galilean taaksensa ja olivat tulleet pakanoiden keskuuteen Tyyron ja Sidonin tienoille. Juutalaisten johtajat olivat yhä enemmän alkaneet Jeesusta vastustaa. Jeesus siis halusi mennä sinne, missä hän saisi kaikessa rauhassa opettaa opetuslapsiaan.

Mutta täällä pakanakansojen keskuudessakin Jeesuksen läsnäolo tuli ihmisten tietoon. Eräs kanaanilainen vaimo tuli hänen luoksensa. Hän oli syntynyt pakanana, mutta oli kuullut Jeesuksesta ja oli tullut tosi uskoon. Hän tuli pyytämään Jeesukselta apua sanoen, että riivaa- ja vaivasi hänen tyttärensä.

Avuttomuudessaan hän tuli Jeesuksen luo. Hän tuli tunnustaen, ettei hän itse kyennyt tyttärensä auttamaan. Hän lankesi Jeesuksen eteen ja sanoi: ”Herra, armahda minua.” Hän ei väittänyt ansaitse- vansa Jeesuksen apua. Hän ei esittänyt Jeesukselle syitä, miksi hänen piti parantaa hänen tyttärensä. Hän ei pyytänyt lasten leipää vaan ainoastaan murua, joka putoaa huomaamatta lattialle. ”Herra, ar- mahda”; tämä oli hänen pyyntönsä. Herran täytyy tehdä kaikki, hän ei voi tehdä mitään. Hän on aivan avuton.

Tällainen oman avuttomuuden tunteminen ja tunnustaminen on oikean uskon merkki. Niin kauan kuin syntinen ihminen itse luulee voivansa tarjota Jumalalle jotakin ja auttaa omassa autuaaksi tulemi- sessaan, hän ei voi tosi uskossa tulla Jeesuksen luo. Uskonnon joh- tohenkilöt Jeesuksen aikana eivät olleet valmiita tunnustamaan avut- tomuuttansa. He väittivät, että he olivat pitäneet isiltä perityt sään- nöt. Jeesuksen täytyi heille huomauttaa, että heidän jumalanpalve- luksensa oli aivan turhaa, koska se oli vain ulkonaista. Heidän sydä- mensä olivat kaukana hänestä. He luottivat itseensä. He hylkäsivät hänet, Jumalan Pojan, ainoan pelastuksen tien. He eivät uskoneet olevansa itsessään avuttomia Jumalan edessä.

Oletko sinä, ystävä, tullut huomaamaan, että olet itsessäsi avuton Jumalan edessä? Jos Jumalan sanaa tutkit ja otat sen vastaan sellai- sena kuin se on, et voi tulla muuhun johtopäätökseen. Jumala sanoo: ”Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydel- linen on.” Hän sanoo myös: ”Joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syypää kaikissa kohdin.” ”Sen sielun, joka syn- tiä tekee, on kuoltava.” Etkö huomaa, ystävä, että Jumala puhuu myös sinusta ja minusta kun hän sanoo: ”Mutta kaikki ovat poiken- neet pois, kaikki tyyni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tee- kee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.” Jumalan laki tuomitsee meidät kadotukseen, sillä me emme voi täyttää sen vaatimuksia. Par- haimmat työmme ovat synneillä saastutettuja. Avuttomia olemme Jumalan edessä. Oi, että aina käsittäisimme tämän, sillä muuten meille ei kelpaa Jeesus ja tosi usko ei voi syttyä sydämiimme.

Luota Jeesukseen Vapahtajanasi

Mutta pelkkä avuttomuuden tunteminen ei olisi voinut auttaa tätä vaimoa hänen hädässään. Jumala armossaan oli johdattanut hänet Sen luo, joka yksin voi häntä auttaa. Nyt hän lankeaa Jeesuksen eteen ja pyytää häneltä armoa. Hän tiesi kuka Jeesus oli, koska hän kutsui häntä Herraksi ja Daavidin Pojaksi. Ei hänellä varmaan paljon tietoja Jeesuksesta ollut. Mutta kuitenkin hän oli tullut tietämään, että Jeesus oli Herra, tosi Jumala, Daavidin Poika. Hän uskoo, että Jeesus on se luvattu Messias, sillä Daavidin Pojaksi sanottiin ainoastaan sitä Kristusta, jonka Jumala oli luvannut lähettää maailmaan pelastamaan ihmisiä heidän synneistään. Pyhä Henki oli sytyttänyt hänen sydämeensä tosi uskon. Hän luotti Jeesukseen Vapahtajanansa. Hänellä oli oikea pelastava usko sydämessään, sillä oikea usko aina näkee Jeesuksen Vapahtajana. Ei riitä se, että uskotaan että Jeesuksen eläneen täällä maan päällä. Ei riitä usko, että hän oli hyvä ihminen. Ei riitä tietää, että hän syntyi Beethlehemissä ja että hänet ristiinnaulittiin. Maailmassa on niin paljon sellaista uskoa, joka ei mene tämän pitemmälle eikä siksi ole minkään arvoista. Se ei voi lohduttaa ahdistuksien tullen. Se usein häviää aivan tykkänään, kun koettelemukset kohtaavat. Ihminen voi hyvin tuntea Jeesuksen elämäkerran ja voi uskoa, että Jeesus oli suurin ihminen, joka on maan päällä elänyt. Tällainen usko ei kuitenkaan auta häntä, kun sielun pelastuminen on kysymyksessä. Jos hän ei samalla käsitä, että Jeesus on Jumalan Poika, joka on hänen syntivelkansa täydellisesti maksanut ja jos hän ei luota siihen, että Jeesuksen ansion tähden hän on vanhurskas Jumalan silmien edessä ja taivaskelpoinen.

Rukoukseni on, että sinun uskosi, ystävä, on sellaista kuin oli kaananilaisen vaimon usko, että Jumalan laki on saanut paljastaa sinulle syntisi ja että sinä kurjana, avuttomana, hyljäten kaiken oman vanhurskautesi olet saanut rauhan ja lohdutuksen sydämeesi luottamalla Jumalan armollisiin evankeliumilupauksiin. Tällaisia lupauksia on Raamatussa paljon ja sinäkin saat niihin turvata. Tässä vain muutama: ”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme.” (Room. 5:8) ”Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ette-

kä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan.” (1 Piet. 1:18,19) ”Mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.” (Room. 4:5) ”Ja hän on meidän syntiemme sovitust; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.” (1 Joh. 2:2) Se on tosi uskoa, kun pidetään tällaisista lupauksista kiinni, luotetaan niihin, vaikka sydän tuomitsee. Kun ollaan varmoja siitä, että vaikka olemme itsestämme kurjia, kelvottomia, viheliäisiä syntisiä, kuitenkin Jumala on meille armollinen Poikansa Jeesuksen tähden, joka on täyttänyt lain edestämme, kärsinyt ja kuollut puolestamme kiroitulla ristinpuulla. Virrentekijä on kirjoittanut tosi uskosta seuraavasti:

*Se Herrallen kaikk' omistaa,
Saa kaikki Herralta;
Sen autuus onkin siinä vaan,
Kun kaikki lahjaks saa.*

ASELK:n Vk, n:o 331:3.

Luota yksin Jumalan sanaan riippumatta sydämesi tunteista

Että kanaanilaisella vaimolla oli todella suuri usko, käy ilmi siitä, että hän piti kiinni Jumalan sanan lupauksista ja luotti niihin huolimatta siitä, että Jeesus näytti vastustavan häntä. Meille kerrotaan, että kun hän huusi: ”Herra, Daavidin Poika armahda minua, riivaaja vaivaa kauheasti minun tytärtäni”, Jeesus ei vastannut hänelle sanaakaan. Kun Jeesuksen opetuslapset sanoivat hänelle: ”Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme” ja Jeesus vastasi: ”Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö”, niin hän yhä vain pyysi Jeesukselta apua. Vihdoin Jeesus kääntyi häneen ja sanoi: ”Ei ole soveliaasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille”, mutta nainen ei sittenkään mennyt pois, vaan sanoi: ”Niin, Herra; mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.”

Ihmetteletkö sitä, että Jeesus tällä tavalla tätä naista kohteli? Oli-ko syynä se, ettei hän tahtonut olla missään tekemisissä naisen kans-

sa? Ei lainkaan, vaan hän tällä tavalla koetteli naisen uskoa. Jeesus sanoi hänelle, että hänet oli lähetetty Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö, sillä maan päällä ollessa hänen varsinainen työmaansa oli oleva juutalaisten keskuudessa. Hän oli kirkastumisensa jälkeen lähettävä opetuslapsensa viemään evankeliumin sanomaa pakanoille. Tulisiko hänen nyt kääntyä pois niistä, joiden luo hänet oli lähetetty ja palvella pakanoita, antaa lasten leipää koirille. Mutta nainen huomaa, että Jeesus käyttää sanaa, joka tarkoittaa niitä pieniä koiria, joita pidetään erikoisesti lapsia varten kodissa. Hänen uskonsa on niin suurta, että hän huomaa tässäkin toivon säteen. Hän sanoo: ”Niin Herra. mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat”, toisin sanoen. ”en halua ottaa lasten leipää; haluan ainoastaan ne murut, joita he eivät syö.”

Ajatelkaa minkälaiset tunteet varmaan täyttivät naisen sydämen. Ensin Jeesus ei ota häntä huomioon ollenkaan, sitten hän sanoo, että hän on tullut ainoastaan Israelin kadonneitten lampaitten tykö ja siten vertaa hänen asemaansa koiran asemaan. Varmaan hänen sydämensä sanoi hänelle: Ei Jumalan armo kuulu sinulle. Ei hänen sydämessään varmaan ollut minkäänlaisia hyviä tunteita, ainoastaan murhetta. Mutta hän kuitenkin luotti sanan lupauksiin. Jeesus oli hänen Vapahtajansa, hän oli armollinen ja laupias, halukas ja kykenevä häntä auttamaan. Hän luotti sanaan, vaikka sydämessä oli ainoastaan tuskaa ja murhetta. Tällaista on vahva usko. Ja viimein Jeesus sanoi hänelle: ”Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niin kuin tahdot.” Ja hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve.

On aikoja jolloin Jumala sallii kiusausten meitäkin kohdata koetellakseen uskoamme. Ja eikö tässä olekin yksi suurimpia kiusauksiimme, että alamme ajatella, etteivät Jumalan lupaukset kuulu meille. Jumala todella sanassaan vakuuttaa, että syntimme ovat anteeksi annetut. Mutta me ajattelemme: Ei minun katumukseni ole kyllin hyvää, minä olen niin kylmä ja kova. En uskalla uskoa, että tämä lupaus kuuluu minulle. Samoin Jumala sanassaan lupaa kuulla ja vastata kaikkiin rukouksiin, jotka esitetään hänelle Jeesuksen nimessä. Mutta me kysymme: ”Kelpaavatko minun rukoukseni Jumalalle. Jospa en osaakaan oikein rukoilla.” Oi, kuinka on tärkeitä, että tällaisina

aikoina emme kuuntele, mitä sydämemme sanoo, vaan luotamme sanaan.

Jumala joskus peittää meiltäkin kasvonsa hetkeksi. Hän kohtelee meitäkin aivan niin kuin hän, olisi kuuro rukouksillemme eikä välittäisi meistä. Mitä enemmän huudamme häntä avuksemme, sitä vähemmän tunnemme hänen armoaan sydämissämme. Sydämemme päinvastoin alkaa meitä syyttää ja tuomita. Oi, että tällaisina aikoina seuraisimme kanaanolaisen vaimon esimerkkiä ja luottaisimme sanan lupauksiin huolimatta siitä, että sydämessämme ei ole muuta kuin tuskaa ja vaivaa. Jeesus itse sanoo: ”Raamattu ei voi raueta tyhjiin.” Sanaan saamme luottaa. Ihmiset muuttuvat, tunteemme ovat vaihtuvaisia, sydämemme voi meitä syyttää ja voimme joutua kulkemaan kärsimysten tietä, mutta Sana ei muutu. Niin kuin kanaanolainen vaimo saamme joka hetki olla varmoja siitä, että Jeesus on Vapahtajamme. Saamme olla varmoja, että hän meitä rakastaa, tahtoo ja voi meitä auttaa, ettei hän hylkää meitä vaan pitää meistä huolen eikä anna kenenkään ryöstää meitä hänen kädestään. Kerran hän ottaa meidät pois täältä murheen laaksosta iankaikkiseen kotiimme taivaassa.

Kanaanolaisella vaimolla oli todella suuri usko. Me saamme pitää kiinni sanan lupauksista samalla tavalla kuin hän niistä kiinni piti. Siihen Jumalan sana meitä kehottaa. Noudattakaamme kaikki tätä kehotusta. Aamen.

Älkää rakastako maailmaa

Minä kirjoitan teille, lapsukaiset, sillä synnit ovat teille anteeksi annettu hänen nimensä tähden. Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette voittaneet sen, joka on paha. Minä olen kirjoittanut teille, lapsukaiset, sillä te olette oppineet tuntemaan Isän. Minä olen kirjoittanut teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä olen kirjoittanut teille, nuorukaiset, sillä te olette väkevät, ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet sen, joka on paha. Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti.

1 Joh. 2:12–17.

Kun viisas ymmärtäväinen isä kehottaa ja varoittaa poikaansa, hän voi puhua tähän tapaan: Ajattele nyt kaikkea sitä hyvää, mitä sinulla on. Sinulla on koti, jossa sinulle annetaan kaikki elämän tarpeet. Sinulla ovat vanhemmat, jotka rakastavat sinua ja tahtovat sinua kaikin tavoin auttaa, sinulla on tilaisuus käydä koulua. Ethän sinä tahdo kaikkea tätä menettää? Ole siis meille kuuliainen. Älä kulje pahuuden teitä.

Tällä tavalla Jumala Johanneksenkin kautta puhuu meille tässä tekstissämme. Hän aikoo lausua meille kehotuksen sanoja. Hän tahtoo sanoa meille:

Älkää rakastako maailmaa

Mutta ensin hän muistuttaa meille, mitä etuoikeuksia ja aarteita meillä Jumalan lapsina on, että paremmin ottaisimme vastaan kehotuksen sanat.

Johannes kirjoittaa: *”Minä kirjoitan teille, lapsukaiset, sillä synnit ovat teille anteeksi annetut hänen nimensä tähden.”* Tässähän on suurin, kallein aarteemme, että syntimme ovat anteeksi annetut. Huomatkaa! Johannes sanoo: synnit ovat teille anteeksi annetut. Se on jo tapahtunut. Kaikki syntimme, kaikki pahat tekemme, joilla olimme ansainneet iankaikkisen kadotuksen, ovat anteeksiannetut ja heitetyt meren pohjaan. Isä antoi ne anteeksi Hänen nimensä tähden. Jeesuksen nimi on Jeesus Itse, niin kuin Hän Itsensä ilmaisee meille Sanassaan ja Sakramentissaan Jumalan Poikana, Vapahtajanamme, Lunastajanamme. Hänen tähtensä, koska Hän täytti lain kaikkien edestä, kärsi ja kuoli koko maailman edestä ristillä ja näin maksoi syntivelkamme. — Hänen tähtensä Jumala antoi maailman synnit anteeksi. Paavali kirjoittaa: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.”

Ystävä, kun sinulla on uskon kautta syntien anteeksiantamus, kylä varmaan siis otat vaarin tekstimme varoituksesta ja kehotuksesta. Et varmaankaan tahdo menettää tätä suurta siunausta.

Johannes jatkaa: ”Minä olen kirjoittanut teille, lapsukaiset, sillä te olette oppineet tuntemaan Isän.” Toinen kallis aarre, joka meillä uskovaisilla on, että me tunnemme Isämme. Jumala ei ole meille enää ankara tuomari. Me emme enää vihaa ja pelkää häntä, niin kuin ihmiset luonnostaan häntä vihaavat ja pelkäävät. Jo kasteessa me uudestisyntyimme ja meistä tuli Jumalan rakkaita lapsia. Kun tänä päivänä olemme uskossa, olemme nytkin lapsen asemassa. Niin kuin Paavali kirjoittaa: ”Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: Abba, Isä. Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi; mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta.” (Gal. 4:6,7) Tunnemme Jumalan nyt rakkaana Isänäamme. Olemme varmoja siitä, että Jeesuksessa olemme hänen silmissään aivan pyhiä ja vanhurskaita. Puhuttelemme Häntä, niin kuin rakkaat lapset puhuvat rakkaalle isällensä. Kun olemme lapsia, tiedämme olevamme myös perillisiä ja saamme periä kerran taivaan. Ethän halua menettää tätä aarretta ystävä. Kyllä varmaan tahdot noudattaa Johanneksen kehotusta.

Johannes on käyttänyt sanaa lapsukaiset. Tällä sanalla hän on tarkoittanut kaikkia uskovaisia. Nyt hän vielä erikseen muistuttaa van-

hoja ja nuoria uskovaisia niistä aarteista ja eduista, mitä heillä uskovaisina on. Hän sanoo: *”Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut.”* Tässä Johannes puhuu vanhoille uskovaisille, niille, jotka ovat jo monta vuotta tunteneet Hänet, joka on alusta ollut, Jeesuksen, iankaikkisen Sanan. Johannes tahtoo sanoa: Ajatelkaa kuinka suuri on ollut Jumalan armo teitä kohtaan... Te olette oppineet tuntemaan Jeesuksen. Monet teistä ovat tunteneet Hänet omana Vapahtajanaan jo monta vuotta. Jo monta vuotta Hän on teitä lohduttanut, johdattanut ja kantanut. Usein olette langenneet, usein olette olleet kylmiä ja penseitä, olette napisten häntä palvelleet, mutta Hänen armonsä on ollut uusi joka päivä. Kun katuvaissina olette Hänen luoksensa paenneet, Hän on ottanut teidät vastaan. Se anteeksiantamus, jonka Hän teille Golgatalla ansaitsi, ei ole koskaan pettänyt. Se lähde, joka avautui kun Hän ristillä kuoli, ja josta te pääsitte ammentamaan uskon kautta, ei ole koskaan suljettu teiltä. Joka päivä saitte uuden vakuutuksen siitä, että syntinne ovat anteeksi annetut. Vaikka maalliset ystävät ovat hyljänneet, Hän ei ole teitä hyljännyt vaan Hän on aina ollut läsnä auttamassa, varjele-massa ja vahvistamassa. Ette varmaan tahdo menettää tätä Ystävää, tätä veljeä, tätä Vapahtajaa. Kyllä varmaan haluatte ottaa vaarin tekstimme sanoista.

Nuorille uskovaisille Johannes kirjoittaa: *”Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette voittaneet sen, joka on paha... sillä te olette väkevät, ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet sen, joka on paha.”* Sanooko joku: Miksi Paavali näin kirjoittaa — eikä tällainen puhe synnytä nuorissa itsevanhurskautta, väärää turvallisuuden tunnetta — eikä se tee heistä *uneliaita*? Ei lainkaan. Mitä Paavali sanoo nuorista uskovaisista on totta, ja tällainen puhe on rohkaisevaa puhetta. Kun he ovat uskossa Jeesukseen, heillä on Jeesuksen voima. He ovat väkeviä Herrassa. Jumalan sana pysyy heissä, se Sana, jonka uskolliset vanhemmat ja opettajat ovat sinne kylväneet. Jeesus on voittanut sielunvihollisen, ja heilläkin on tämä voitto omanansa, kun Jeesukseen uskovat. Mitä syytä heillä on siis peljätä? Miksi heidän tulisi nyt antaa vangin vangita voittajaa?

Sinäkin, nuori ystävä, olet väkevä, kun olet uskossa Jeesukseen. Voit sanoa Paavalin kanssa: ”Kaikki minä voin hänessä, joka minua

vahvistaa.” Ethän tahdo menettää tätä voimaa. Kyllä varmaan siis tahdot noudattaa tekstimme kehotusta.

Tällä tavalla Johannes puhuu meille, niin kuin Isä lapsille muisuttuaan meille, kuinka kalliita ovat ne etuoikeudet ja aarteet, jotka meillä ovat omanamme uskon kautta, että tekisimme kaikkemme, että saisimme ne omanamme pitää, emmekä menettäisi niitä, vaan ottaisimme vaarin hänen kehotuksen sanoistaan.

Ja sitten hän lausuu ne kehotuksen sanat

Ne kuuluvat näin: ”*Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on.*” — Johannes ei tässä puhu siitä pyhästä, täydellisestä maa-ilmasta, jonka Jumala loi ihmisten käyttöä ja nautintoa varten. Hän puhuu siitä maailmasta, jonka synty on saastuttanut, maailmasta, jota perkele hallitsee, maailmasta, joka on vastakohtana kaikelle jumalisuudelle ja vanhurskaudelle. Maailma sanaan, niin kuin Johannes sitä tässä käyttää, sisältyvät kaikki ne ihmiset, jotka ovat erotettuna Jumalasta, jotka ovat Kristuksen vihollisia, siihen sisältyy kaikki mikä on Jeesuksen tahtoa vastaan. Se maailma, jota synty hallitsee ja joka on Jumalan vihollinen.

”...*Se mikä maailmassa on.*” Näillä sanoilla Johannes tarkoittaa kaikkea sitä nautintoa, sitä viisautta, kunniaa ja kirkkautta, jota tämän maailman epäuskoiset, jumalattomat ihmiset himoitsevat ja rakastavat yli kaiken ja joka johdattaa heidät syntiin ja kadotukseen. Ei ole väärin hankkia ja oikein käyttää sitä maallista tavaraa, mitä Jumala hyvytydessään on meille antanut. Mutta on syntiä kiinnittää sydämemme siihen, väärin sitä hankkia ja käyttää. Jos näin teemme, annamme sille sen tilan sydämessämme, joka kuuluu ainoastaan Jumalalle ja annamme niiden ajaa Jumalan pois sydämistämme.

Sitten Johannes tekstissämme sanoo: ”*Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan, himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta.*” Tässä meille kuvataan sitä, mitä meidän ei tule rakastaa. Meidän ei tule rakastaa lihan himoa. Himohan on juuri sitä, että halutaan sitä, mikä ei ole luvallista. Halutaan tyydyttää väärällä tavalla niitä voimia, jotka meissä liikkuvat. Paavalihan kirjeessään Galatalaisille selvästi kuvaa meille mitkä ovat seuraukset kun lihan himoa tyydytetään. Hän sanoo: ”Mutta lihan teot ovat il-

meiset, ja ne ovat; haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, ...jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa. Sitten Johannes puhuu silmäin pyynnöstä tarkoittaen, että meidän ei tule silmiämme väärin käyttää. On ihmeellistä kuinka suuri osuus silmillä on synnin historiassa. Eeva katseli silmillänsä sitä kiellettyä hedelmäpuuta, joka kyllä itsessään oli hyvä Jumalan luomus, vaan josta tuli hänelle syntisen himon kohde. Poti-faarin vaimo tyydytti lihan himoja katselemalla nuorta Joosefia. Daavid lankesi koska käänsi katseensa lähimmäisensä vaimoon. Pietari kirjoittaa: ”heidän silmänsä ovat täynnä haureutta, eivätkä saa kylläänsä synnistä.” Oi kuinka tänäkin päivänä tarvitsemme tämän tekstimme varoitusta, sillä juuri silmien kautta meitä yritetään kaikin tavoin saada lankeamaan. Rivoja kuvia ja siveettömiä kirjoja on kaikkialla. On irstautta teattereissa, elokuvissa, televisiossa, pukeudutaan sopimattomasti ja kaikin tavoin yritetään herättää ihmisissä lihan himoja. Sielunvihollinen näyttää meille myös kaikenlaista tämän maailman hienoutta ja loistoa, että me himoitsisimme sitä. Oi että kaikki ottaisimme vaarin tekstimme sanoista, emmekä käyttäisi silmiämme väärin, emme tahallamme katselisi ja lukisi sitä, mikä saa aikaan lihan tekoja.

Johannes puhuu myös elämän korskeudesta. Tällä tarkoitetaan kerskailevaa esiintymistä, kun ihmiset kerskaavat rikkauksistaan, kun tämän maailman tavara on heille kaikki kaikessa ja he siihen luottavat. Nämä Jaakobin sanat kuuluvat heille: ”Mutta nyt te kerskaatte ylvästelystänne. Kaikki sellainen kerskaaminen on paha.”

Kaikki tämä lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korkeus ei ole Jumalasta, sanoo Johannes. Jumala on todella luonut kullan, hopean ja jalokivet. Hän on antanut ihmisille viisautta, taitoa ja kauneutta. Kaikki on se saanut alkunsa Jumalalta. Mutta niiden väärinkäyttö, se liioiteltu arvo, minkä ihmiset niille antavat, niiden intohimoinen etsiminen, niiden kerskaileva näytteleminen ei ole Jumalasta, se on maailmasta. Älkäämme rakastako maailmaa.

Sillä *”maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti...”* Maailma kulkee ohitse niin kuin

paraati tai sirkus. Me kuulemme trumpetit kun kulkue lähestyy. Me kuulemme ihmisten huutavan. Me katselemme, kun se tulee näkyviin. Muutamia minuitteja sen loisto ja sen värikyvyys meitä kiinnostavat. Vain hetken me katselemme sen turhuuksia, ja nyt se jo katoaa näkyvistä. Mitä on kaikki, mikä tämän elämän on? Vain kourallinen hiekkaa. Mitä lujemmin sitä kädessämme pidämme, sitä nopeammin se tippuu sormiemme läpi jättäen vain likaiset kädet, vain pettymyksiä ja murheitä. Maailma katoaa. Pietari kirjoittaa: ”Mutta Herran päivä on tuleva niin kuin varas ja silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat.” ”Ja sen himo” — myös kaikki se synti, mitä maailmalla on tarjottavana, katoaa. Se, joka rakastaa maailmaa, joka on siitä osa, katoaa samoin kuin maailmakin katoaa iankaikkiseen kadotukseen ja kuolemaan. Kuinka tyhmä on se, joka rakastaa maailmaa. Hän menettää kaiken, kaiken, mitä hän on rakastanut. Mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti. Jumalan armollinen tahto on, että uskomme Jeesukseen ja pelastumme, ja joka uskoo, se saa elää iankaikkisesti. Jeesuksessa on hänelle iankaikkinen elämä, hän pysyy iankaikkisesti. Muista sinä ystävä, mitä sinulla on omanasi Jumalan lapsena. Ethän halua sitä menettää. Älä siis rakasta maailmaa, vaan sillä voimalla, minkä Jumala on sinulle antanut ja jatkuvasti antaa armovälineittensä kautta, upota sinussa oleva vanha ihminen kaikkine pahoine himoineen. Rakasta Jeesusta ja kulje hänen teitänsä. Aamen.

”Niin kuin outoja ja muukalaisia”

*Rakkaani, niin kuin outoja ja muukalaisia minä kehotan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan, ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parjaavat teitä niin kuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tar-
katessaan ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä.* 1 Piet. 2:11,12

Rakkaat ystävät Jeesuksessa

Kanadassa ollessani tulin huomaamaan, kuinka rakas on suomalaisille heidän synnyinmaansa. Vaikka monet siellä olevista Suomen siirtolaisista olivat olleet poissa Suomesta jo useita vuosia, eivät he koskaan unohtaneet sitä, että olivat suomalaisia ja että Suomi oli heidän maansa.

Onhan oikein, että ollaan isänmaallisia ja että ollaan hyviä maan kansalaisia. Meidän uskovaisten tulisi olla esimerkkinä toisille tässä suhteessa. Sillä meidän käsittämme, että maamme on meille annettu Jumalan armosta ja että maamme esivallalta on Jumalan asettama. Jumalahan kehottaa meitä olemaan esivallalle kuuliaisia. Meidän uskovaisten tulisi siis olla parhaita maan kansalaisia. Meidän tulisi mielellämme noudattaa esivallan asettamia lakeja ja rukoilla esivallan puolesta. Ainoastaan silloin, kun esivallalta vaatii, että teemme sitä, mikä on Jumalan Sanassa kielletty, on meillä oikeus olla sen määräyksiä noudattamatta. Silloin meidän tulee enemmän totella Jumalaa kuin ihmisiä.

Siis on sopivaa ja on oikein, että me uskovaisetkin usein ajattelemme tätä maatamme ja kiitämme Jumalaa siitä, että Hän on sitä siunannut niin monella tavalla. On sopivaa ja on oikein, että rukoilemme maamme puolesta ja pyydämme Herralta apua, että voimme olla uskollisia maan kansalaisia. Mutta älkäämme, niin kuin niin monet tekevät, pitäkö tätä maatamme oikeana kotimaanamme. Muista-

kaamme, että ”meidän yhdyskuntamme on taivaissa”. Älkäämme olko niin kuin ne monet, jotka niin mielellään kuuntelevat, kun tästä maallisesta isänmaasta puhutaan, niin mielellään sitä palvelevat, vaan eivät tahdo kuulla siitä taivaallisesta yhdyskunnasta eivätkä tahdo sen puolesta toimia. Olkaamme todella kuuliaisia maalliselle esivallalle, olkaamme hyviä maan kansalaisia, mutta samalla muista-
kaamme, että me olemme outoja ja muukalaisia täällä maailmassa.

Me olemme outoja ja muukalaisia täällä maailmassa

Tällaisen muistutuksen Pietari meille tässä tekstissämme antaa. Hän sanoo: ”Rakkaani, niin kuin outoja ja muukalaisia minä kehotan teitä. Näillä sanoillansa Pietari muistuttaa niitä uskovaisia, jotka silloin olivat hajallaan Vähässä Aasiassa, että tämä maailma ei ole heidän oikea kotimaansa. Sillä ”outo ja muukalainen” on hän, jonka oikea kotimaa on jossain muualla, kuin siellä, missä hän matkustaa. Pietari sanoillansa vetoaa siihen, että nämä uskovaiset siellä Vähässä Aasiassa ovat nyt uskon ja kasteen kautta taivaan kansalaisia. Heistä on tullut Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä niin kuin apostoli Paavali sanoo: ”Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa!”

Kyllä tämä muistutus varmaan lohdutti ja vahvisti niitä uskova-
isia, joille Pietari kirjoitti. He olivat siellä epäuskoisen maailman kes-
kellä erotettuina kanssausekuvaisistaan. Juutalaiset pitivät heitä luo-
pioina ja oman kansansa pettäjinä. Pakanoiden silmissä he olivat
lahko, joka ei tullut toimeen oman sukunsa kanssa. Elämä ei ollut
heille helppoa. Heitä vihattiin, vainottiin ja varmaan he usein olivat
synkkämielisiä ja masentuneita. Varmaan maailmakin veti heitä voi-
makkaasti puoleensa. Usein heidän mieliinsä nousi kysymys: Kan-
nattaako olla kristitty, jos olisikin parempi, että menisimme maail-
man mukana.

Siis Pietari tahtoo heille sanoa: Älkää pitkö sitä kummana, älkää
masentuko, jos maailman lapset eivät teitä ymmärrä ja jos tämä maa-
ilma ei tunnu teistä kotoisalta. Älkää menettäkö toivoanne, sillä tämä
maailma ei ole teidän todellinen kotinne. Te olette vain täällä mat-
kustajia, muukalaisia. Tosi kotimaanne on se parempi maa, se ian-
kaikkinen taivaan kaupunki, jonka rakentaja on itse Jumala. Siis kun

Pietari muistuttaa heitä siitä, että he ovat outoja ja muukalaisia, hän samalla muistuttaa heitä siitäkin, mitä Jeesus on heidän edestään tehnyt. Hän johdattaa heidät Golgatan ristin luo, sillä Jeesus se on, joka on tehnyt heistä taivaan kansalaisia. Viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan Hän on maksanut heidän syntivelkansa ja sovittanut heidät Jumalan kanssa niin, että Jumala on voinut antaa heidän ja koko maailman synnit anteeksi, on voinut ottaa heidät omiksi lapsiksensa ja taivaan valtakunnan kansalaisiksi.

Tämän tekstin kautta Jumala myös tahtoo meidänkin muistiimme johdattaa kaikki ne ihanat siunaukset, jotka meilläkin on omanamme Jeesuksessa, rakkaat uskonveljet ja -sisaret. Hän tahtoo meillekin sanoa: Kyllä ymmärrän, että uskovaisena oleminen ei ole helppoa. Tiedän, miten vaikeata on pysyä uskollisena syntisen ja jumalattoman maailman keskuudessa. Ymmärrän kuinka ahkerasti sielunvihollinen toimii saadakseen aikaan sen, että maalliset asiat ja maallinen tavara olisi teille kaikki kaikessa. Mutta muistakaa: Tämä maailma ei ole teidän oikea kotimaanne. Nyt olette toisen maan kansalaisia. Kerran olitte pimeyden valtakunnan kansalaisia ja palvelitte tämän maailman ruhtinasta. Olitte hänen orjiansa. Mutta Poikani Jeesuksen kautta minä kutsuin teidät pois tästä pimeydestä minun ihmeelliseen valkeuteeni. Poikani maksoi sen ainoan hinnan, mikä kykeni pelastamaan teidät siitä iankaikkisesta kuolemasta, minkä olitte synneillänne ansainneet. Hän täytti lain edestänne ja Hän kärsi rangaistuksenne puolestanne. Hän vuodatti pyhän, kalliin verensä ja antoi henkensä edestämme. Hänen tähtensä minä annoin kaikki syntinne anteeksi ja Pyhän Henkeni kautta minä annoin teille voiman, että voitte uskoa syntinne anteeksi. Minä peitin teidät Poikani vanhurskaudella. Otin Teidät omiksi lapsikseni. Tein teistä taivaan valtakunnan kansalaisia. Muistakaa siis, kun maailma alkaa houkutella teitä, olette outoja ja muukalaisia täällä. Ei tämä maailma ole oikea kotimaanne. Kun maailma osoittaa vihaansa teitä kohtaan, syystä että palvelette Vapahtajaanne ja kieltäydytte osallistumasta maailman syntisiin menoihin, muistakaa, että olette täällä vain vähän aikaa. Kerran tulee päivä, jolloin saatte jättää taaksenne kaiken vaivan, ahdistuksen ja kärsimyksen ja pääsette iankaikkiseen kaupunkiin.

Rukoukseni on, että sinäkin, rakas lukija, olet outo ja muukalainen täällä maailmassa. Mutta jos vielä pidät tätä maailmaa oikeana kotimaanasi, rakastat tätä maailmaa ja etsit kaikella sydämelläsi sitä, mitä tämä maailma tarjoaa, jos ei ole tilaa sydämessäsi Jeesukselle, sanon sinulle Jeesuksen sanoin: Mitä se hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa koko maailman ja menettää oman sielunsa? Jeesukselle ei ole tilaa sellaisessa sydämessä, jossa tämän maailman rakkaus hallitsee. Ilman Jeesusta ei ole syntien anteeksiantamusta eikä iankaikkista elämää, vaan on ainoastaan iankaikkinen kuolema, iankaikkinen tuska ja vaiva. Sillä joka ei usko Poikaan, se ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.

Voi olla, ystävä, ettet tällä hetkellä ole Jumalan valtakunnan jäsen, mutta tämän voin sanoa sinulle varmuudella: Jumalan tahto on, että sinustakin tulisi taivaan kansalainen. Hän ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan lähetti hänet tänne maailmaan juuri sinun edestäsi kärsimään ja kuolemaan — maksamaan sinunkin syntivelkasi, että sinusta voisi tulla hänen rakas lapsensa ja taivaan perillinen. Poikansa kautta Hän sinut lunasti. Hän sanoo sinulle: Usko Hänessä syntisi anteeksi, tule rahatta ja hinnatta, sellaisena kurjana kuin olet, Pyhän Hengen voiman kautta ja omista ne siunaukset, jotka Jeesus sinulle ja koko maailmalle ansaitsi.

Meidän uskovaisten tulee täällä maailmassa käyttäytyä niin kuin oudot vieraassa maassa

Jumala on osoittanut meille, mitä merkitsee olla outo ja muukalainen tässä maailmassa. Nyt tekstimme kautta Hän tahtoo sanoa meille: Jos olitte todella outoja ja muukalaisia täällä maailmassa, te myös käyttäydysitte niin kuin oudot ja muukalaiset.

Ihminen outona, vieraassa maassa, on hyvin varovainen. Vietin kerran muutamia tunteja New Yorkin suuren kansainvälisen lentokentän odotussalissa. Katselin, kun siirtolaiset saapuivat ulkomailta. Ja yksi asia, joka minussa huomiota herätti, oli juuri se, että nämä siirtolaiset olivat niin varovaisia. He pitivät tarkan huolen omaisuudestaan, sillä he olivat outoja vieraassa maassa. He pelkäsivät, että heiltä voidaan riistää heidän omaisuutensa. Samoin meidän uskovaisten tulee täällä maailmassa ollessa käyttäytyä niin kuin oudot

vieraassa maassa. Meidän tulee olla varovaisia ja valvoa, ettei kukaan riistä meiltä taivaallista kansalaisuuttamme, sitä perintöä, joka taivaissa on säilytettynä meitä varten.

Mitä tarkoitamme sillä, että meidän tulee olla varovaisia. Pietari meille sanoo tekstissämme: Minä kehotan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan!” Maailmassa on niin paljon pahuutta ja jumalattomuutta, lihan himoja tyydytetään, eletään irstaasti, eletään juoppoudessa, aviorikoksessa, ja tällaisiin synteihin lankeaminen on aina uhkana meille uskovaisillekin. Outoina ja muukalaisina meidän tulee pidättäytyä näistä lihallisista himoista, sillä ne sotivat sielujamme vastaan. Ne tappavat hengellisen elämän ja ne riistävät uskon ja autuuden niiltä, jotka antautuvat niille. Jos taivaallinen kansalaisuutemme on meille kallis, meidän tulee noudattaa Raamatun varoitusta: ”Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on! Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Ja maailma katoaa ja sen himo, mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti!” Ja ystävät, me voimme pidättäytyä lihallisilta himoilta, jos me jatkuvasti otamme vastaan sen voiman, minkä Jeesus meille tarjoaa armovälineittensä kautta. Emme löydä tätä voimaa itsessämme, mutta jos käytämme niitä etuoikeuksia, jotka meillä taivaan kansalaisina on, pysymme Jumalan Sanassa, muistamme kastettamme ja nautimme Herran armoateriaa, niin meille annetaan voimaa, että voimme pysyä outoina ja muukalaisina loppuun asti ja voimme säilyttää taivaallisen kansalaisuutemme.

Outo vieraassa maassa yrittää aina niin käyttäytyä, ettei hän tuota häpeää omalle maallensa ja kansallensa. Kerran eräs kuuluisa kanadalainen televisiotähti meni Yhdysvaltoihin ja siellä ollessaan häntä haastateltiin New Yorkissa televisio-ohjelman yhteydessä. Muun muassa häneltä kysyttiin, mitä hän ajatteli Englannin kuningattaren tulevasta vierailusta Kanadaan. Hän vastasi: ”Niin kuin suurin osa kanadalaisista, olen minäkin siihen nähden välinpitämätön”. Kuinka kanadalaiset loukkaantuivatkaan tästä. Heidän mielestään hän oli tuottanut häpeää koko Kanadan maalle.

Kuinka ikävää, että maailmassa niin monet, joka kutsuvat itseään taivaan valtakunnan kansalaisiksi, tuottavat häpeää tosi kotimaallensa käytöksellään ja puheellaan. He ovat epärehellisiä, valehtelevat ja

kiroilevat. Maailman lapset katsovat heihin ja sanovat: Jos tuo on sitten uskovaisena olemista, en halua olla uskovainen ja he alkavat herjata sitä Jumalaa, jota uskovaiset sanovat rakastavansa ja palvelevansa.

Kuinka tärkeää on, että me, jotka olemme outoja ja muukalaisia täällä maailmassa, aina otamme vaarin tekstimme kehotuksesta. Pietari sanoo: ”Minä kehotan teitä ... vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parjaavat teitä niin kuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä!” Harjoittakaa sitä mitä saarnaatte, sanoo Pietari. Älkää seuratko pahan maailman tapoja... Kun maailman lapset valehtelevat, puhukaa te totuutta, kun he tekevät pahuutta, tehkää te hyvää. Pitäkää huoli siitä, ettette anna heille aihetta Jumalanne herjaamiseen. Eläkää niin, että lähimmäisenne mielistyvät uskoonne ja Jumalaanne, pakottakaa heitä hyvillä teoillanne ylistämään Jumalaanne.

Se, joka ymmärtää olevansa muukalainen täällä maan päällä, ymmärtää myös kuinka lyhyt hänen maallinen matkansa on. Hän aina muistaa, että niin kuin matka kestää vain määrätyn ajan ja sitten loppuu, niin hänen matkansa täällä maan päälläkin kerran loppuu. Hän tietää, että hän joka päivä lähestyy matkansa loppua. Ja ymmärtäen tämän hän käyttää aikaansa viisaasti ja toimii, kun päivä vielä on, ennen kuin yö tulee, jolloin ei enää voi toimia.

Oi, jospa me kaikki aina muistaisimme, että olemme täällä muukalaisia ja maallinen matkamme on lyhyt, emmekö olisi innokkaampia Herran palvelijoita. Eikö meillä olisi palavampi halu voittaa sieluja Kristukselle? Emmekö olisi aina valmiita antamaan kaikki lahjamme, voimamme Hänen valtakuntansa hyväksi. Sanoisimmeko koskaan: Ei ole aikaa, en voi. Tämä voi olla viimeinen vuosi meille täällä maan päällä — tai viimeinen kuukausi tai viimeinen päivä. Vielä on maassamme tuhansia sieluja, jotka eivät ole taivaan kansalaisia. He elävät vielä pimeydessä ja pitävät tätä maailmaa oikeana kotimaanansa ja jos he tähän pimeyteen jäävät, he eivät koskaan saa nauttia sitä iankaikkista iloa ja riemua, joka meitä taivaan kansalaisia odottaa. Päinvastoin he joutuvat sinne, missä on vain tuskaa ja vaivaa iankaikkisesti. Mitenkä voimme siis olla jouten kun Jumala tah-

too meidän kauttamme tarjota ja antaa heille niin kalliita aarteita ja tahtoo heistäkin tehdä taivaan kansalaisia.

’Siis kaikki, kaikki toimintaan ja Herran työtä auttamaan. Me kohta oomme taivaassa ja autuaitten riemussa...’ Ja kun taivaaseen pääsemme, silloin olemme oikeassa kotimaassamme. Siellä emme ole enää outoja ja muukalaisia, siellä eivät enää vaarat uhkaa, eivät viholliset kiusaa eikä siellä ole syntiä eikä kuolemaa, vaan ihanuutta ja autuutta iankaikkisesti. Amen.

Uskovaisen tuntomerkit

Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täyty. Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla. Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa. Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen. Sellaista vastaan ei ole laki. Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen.

Gal. 5:16-24

Nuori mies keskustelelee pastorin kanssa. Vaivattuna hän valittaa sitä, että hänen sydämeensä tulee niin usein pahoja ajatuksia ja himoja. Hän kysyy: ”Olenkohan minä oikea uskovainen?” Vanha harmaapäinen nainen murheellisenä kertoo pastorille, miten hänelle on niin perin vaikeata rakastaa määrättyä henkilöä ja miten hän joskus ajattelee hänestä pahaa. Hänkin kyynelsilmin kysyy: ”Voiko tosi uskovaisen sydämeen tulla tällaisia ajatuksia? Nuori aviomies tava-tessansa pastorin jumalanpalveluksen päätyttyä, suree sitä, että hän

on niin loukkaavalla tavalla puhunut vaimollensa. Häntäkin vaivaa kysymys: ”Miten tällainen menettely sopii tosi uskon kanssa?” Kaikkia vaivaa sama asia. He tahtovat tietää, minkälaista on tosi uskovaisen elämä. Ehkä sinuakin, rakas lukija, on tämä sama asia vaivannut. Kuuntele siis, kun Apostoli Paavali yllä olevan tekstin kautta meille puhuu, sillä hän puhuu **tosi uskovaisen tuntomerkeistä**.

Uskovainen ja synty

”Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytyä. Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte.” Näistä apostolin sanoista huomaamme, että synti kiusaa tosi uskovaisiakin. Ei Paavali puhu ollenkaan samalla tavalla kuin eräät lahkolaiset, jotka väittävät, että siellä missä tosi usko on, ei ole enää ollenkaan syntiä. Kuinka monet ovatkaan joutuneet epätoivoon, kun ovat tällaista puhetta kuulleet ja uskoneet. Vaikka kuinka he ovat yrittäneet sydämistään poistaa pahat ajatukset ja himot, niitä on aina vain yhä uudelleen sinne tullut. Ja he ovat tulleet siihen johtopäätöksen, että he ovat kadotettuja, koska eivät ole voineet päästä näistä ajatuksista ja himoista eroon. Oi, että he olisivat osanneet avata Raamattunsa tämän tekstin kohdalta ja lukea, mitä itse Jumala asiasta sanoo! Näistä sanoista he olisivat saaneet oikean kuvan tosi uskovaisesta. He olisivat huomanneet, että uskovaista ihmistä kyllä Pyhä Henki kuljettaa ja hänessä on siis ns. uusi ihminen, mutta häneen on myös jäänyt syntinen liha, joka taistelee tätä uutta ihmistä vastaan. Tämä syntinen liha, hänen turmeltunut luontonsa, vihaa Jumalaa ja hänen Sanaansa ja kaikkea sitä, mikä on hyvää ja hyödyllistä. Se ei halua olla missään tekemisissä Jumalan kanssa. Se himoitsee sitä, mikä on pahaa ja sielulle vaarallista. Se saa aikaan sen, että uskovainen ihminen usein ei tee sitä, mitä hän tahtoo tehdä, kuten tekstissämme sanotaan ja hänen täytyy siis Paavalin kanssa sanoa: ”Sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen.”

Uskovaisessa ihmisessä käy siis alituinen taistelu. Uusi ihminen Hengen kuljettamana taistelee lihaa vastaan ja niin myös Henki. Siis kun sinä, ystävä, tutkit sydäntäsi ja huomaat, että siellä käy taistelu

näiden kahden välillä, ei sinun tulisi masentua. Tämähän on merkki siitä, että sydämessäsi on usko ja että Pyhä Henki asuu sinussa. Jos taistelu lakkaa, silloin on todella syytä huolehtia ja hätääntyä. Kun lihan himot täytät, etkä Hengessä enää vaella, olet todella vaarallises-
sessa tilassa. Silloin olet matkalla kadotukseen

Mutta vaikka synty kiusaa uskovaista loppuun saakka, se ei voi hänessä hallita, kun hän vaeltaa Hengessä. Tämä totuus opetetaan selvästi tekstissämme meille. Paavali sanoo: ”Vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä.” Hän kirjoittaa myös: ”Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa.” Ja tekstimme lopussa ovat nämä sanat: ”Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja halui-
neen.” Vaikka synty uskovaista kiusaa ja tulee kiusaamaan, se ei kuitenkaan voi hänessä hallita. Paavali mainitsee monta sellaista syntiä, joiden harjoittajat eivät peri Jumalan valtakuntaa. Ja on erittäin tärkeätä, että kaikki käsitämme tässä olevan kysymys synnille antautumisesta, synnissä elämisestä ja katumattomana synnistä kiinni pitämisestä. Joku on oikein sanonut: ”Kyllähän kristitty lankeaakin, mutta ei siitä syystä, että se olisi hänen aikomuksensa, vaan heikkoudesta. Silloin se annetaan hänelle anteeksi. Jokapäiväisessä parannuksessa tosi kristitty valittaa sitä Jumalan edessä. Mutta siinä, joka antaa synnin itseänsä vallita on varsin varma merkki siitä, että hän ei ole kristitty, vaikka hän kuinka hurskaasti yrittäisi käyttäytyä.” On aivan mahdotonta, että se, joka on armon olla, antaisi synnin vallita itseänsä.

Tri C.F.W. Walther selittäessään näitä sanoja, joissa Paavali nämä synnit luettelee, kirjoittaa näin: ”Pysähtykää jokaisen sanan kohdalla ja miettikää sitä. Eikö ole hirvittävää, jos sellaiset, jotka tahtovat käydä kristillisistä jumaluusoppineista, väittävät, että ihminen voi olla armossa, vaikka eläisikin moisissa kauheissa synneissä, joiden harjoittajat tässä suljetaan pois Jumalan valtakunnasta ja joille julistetaan tuomio? Siinä, joka näitä syntejä tekee, on sinetti: Sinä et

ole kristitty, sinä olet kadotettu ihminen, sinua ei kuljeta Jumalan Henki, vaan helvetin henki.”

Mikä varoitus on tässä tekstissämme niille, jotka synnissä elävät, ja kuitenkin turvaavat siihen, että pelastuvat, jotka antautuvat lihan himoille ja elävät päivä päivältä ilman todellista parannuksen tekoa. Ja mikä muistutus meille, jotka Jumalan armosta uskossa Jeesukseen olemme, että synti on vakava asia, että meidän on aina Jumalan avulla taisteltava sitä vastaan ja heti voitettava pahat himot ja ajatukset silloin, kun ne sydämeen tulevat. Tätä apostoli Paavali tekstissämme tarkoittaa, kun hän sanoo: ”Ne jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen.” Tämä ristiinnaulitseminen on juuri sitä, että uskovainen jokapäiväisen parannuksen kautta upottaa hänessä olevan vanhan ihmisen, eikä päästä sitä valtaan. Tähän itse Jumala antaa hänelle voimaa armovälineitensä kautta.

Uskovainen ja laki

Paavali on puhunut aiheesta: Uskovainen ja synti. Hän puhuu vielä aiheesta: Uskovainen ja laki. Hän kirjoittaa: ”Mutta jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla”. Tämä on lohduttavaa puhetta. Emme ole lain alla. Tämä tarkoittaa sitä, että laki ei voi meitä tuomita kadotukseen. Jumala kyllä Sanassaan sanoo: ”Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee”, mutta kuitenkin me, joita Henki kuljettaa, emme ole lain alla. Me laulamme: ”Lain tuomioita synkkiä en enää kauhistu. Vaikk' olen täynnä syntiä, oon vapautettu. Kun Kristus täytti kaiken lain, oon pyhään puvussa nyt vain, ja siitä riemuitsen.” Laki on täytetty meidän edestämme. Sen on Jeesus, Jumalan Poika täyttänyt elämällään ja kuolemallaan. Hän on meidän puolestamme ja sijassamme täydellisesti suorittanut ja tehnyt kaikki ne lain teot, jotka meidän ihmisten olisi pitänyt tehdä. Hän on myös kärsinyt edestämme ne helvetin iankaikkiset tuskat, jotka meidän olisi tullut kärsiä. Apostoli Paavali kirjoittaa ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me Hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme.” Lain julistama tuomio

kohdistui häneen, tähän yhteen. Paavali sanoo: ”Yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet.” Koko ihmissuku on hänessä kärsinyt syntiensä rangaistuksen ja Jumala on siis Hänen tähtensä julistanut koko ihmissuvun synnit anteeksi. Hän on sanasaan luvannut: ”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu.”

Jeesus on siis syy miksi emme ole lain alla. Kun me uskon ja kasteen kautta Hänessä olemme, olemme Jumalan silmissä aivan täydellisiä. Meillä on Jeesuksen vanhurskaus omanamme. Niin kuin eräässä hengellisessä laulussa laulamme:

*Oi riemu, järki vaan ei ymmärrä,
Ei Isä meissä löydä virhettä,
Vaan Karitsassa meidät näkepi
Nyt vallan vanhurskaiksi puhtaiksi.*

Siionin Kannel 1961, n:o 263:6.

Kun Jeesukseen uskossa turvaamme, lain tuomio ei voi enää kohdistua meihin. Me olemme vanhurskaita ja taivaskelpoisia ilman lain tekoja. Paavali sanoo: ”He ovat kaikki syntiä tehneet ja Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostansa sen lunastuksen kautta, mikä on Kristuksessa Jeesuksessa.”

Kuinka käy sääli niitä monia, jotka eivät käsitä sitä, että Jeesus on lunastanut heidät lain kirouksesta. He vieläkin etsivät pelastusta täyttämällä Jumalan lakia ja laki kiroaa heidät, koska he eivät voi sen vaatimuksia täyttää. Oi jospa he käsittäisivät, että laki ei voi heitä pelastaa. Oi jospa laista tulisi heillekin kasvattaja Kristukseen, että he uskosta vanhurskaiksi tulisivat.

Kuinka sangen suuri asia onkaan, että Jumalan armosta käsitämme sen tosiasian, ettemme ole lain alla. Meidän ei tulisi hetkeksikään tätä totuutta unohtaa, vaan käyttää sitä aina lohdutuksenamme, kuten Lutherkin sitä lohdutuksenaan käytti. Hän kirjoittaa tähän tapaan: ”Kun sielunvihollinen kiusaa ja syyttää voimaa sanoa hänelle: En pelkää sinua. Minulla on ystävä, jonka nimi on Jeesus Kristus, johon minä uskon. Hän on täyttänyt lain, tuominnut synnin, voittanut kuoleman ja tuhonnut helvetin vallan. Hän on suurempi sinua. Hän on sinut voittanut etkä sinä voi minua vahingoittaa.”

Siis uskovaisina emme ole lain alla, vaan kun olemme Kristuksessa vanhurskaita, laki on tullut meille ystäväksi, jonka käskyjä tahdomme kaikessa noudattaa. Paavali kirjoittaa tekstissämme: ”Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen. Sellaista vastaan ei ole laki.” Uskovaisina me nyt mielellämme tahdomme noudattaa lain käskyjä, ei sen tähden, että tulisimme vanhurskaiksi, vaan sen tähden, että olemme vanhurskaita. Tahdomme tietää, mikä Jumalan tahto on ja tahdomme tuoda esiin uskon hedelmää. Sanomme virren tekijän kanssa:

*Vaan kun minä autuuden Herrassa sain,
On turha lain tuomio vaivaan.
Näin uskoen ei laki hyljätyks jää,
vaan näin ihan ystäväks muuttuvi tää,
Sen ääntä nyt tahdomme kuulla.*

ASELK:n VK, n:o 322:4.

Laki nyt näyttää meille, mikä Jumalan tahto on, ja me mielellämme, ei pakosta, noudatamme sen käskyjä. Me muistamme, mitä olemme vapaana armolahjana Jeesuksessa saaneet. Me muistamme kuinka kalliin hinnan Hän meistä maksoi vuodattaen verensä edestämme antaen henkensä puolestamme. Me haluamme elää hänen tahdonsa mukaan. Ja kun Henki asuu meissä ja kuljettaa meitä, elämäsämme ilmenee Hengen hedelmää, rakkautta, iloa, rauhaa, pitkämielisyyttä ja ystävällisyyttä. Todella nämä hedelmät ovat synnillä saatutettuja, mutta Jumalan silmissä ne ovat täydellisiä ja ne kelpaavat Hänelle, koska Hän näkee ne Jeesuksessa, jonka vanhurskauden puku on päällämme.

Synti kiusaa, mutta ei voi meissä hallita. Laki syyttää, mutta se ei voi meitä tuomita. Kiitos Jeesus, kun voitit synnin ja täytit lain puolestamme, niin että me uskon kautta Sinuun olemme nyt vapaita ja nautimme sitä rauhaa, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Pidä meitä jatkuvasti Sanassasi, että voimme jatkuvasti vapautta ja rauhaa nauttia ja vihdoin voimme periä iankaikkisen elämän taivaassa. Amen.

Kaikki tai ei mitään

Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, tai tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Matt. 6:24

Kristillisyys on joko – tahi -uskonto. Olemme joko uudestisyntyneitä tai uudestisyntymättömiä, joko hengellisesti eläviä tai hengellisesti kuolleita. Meillä joko on Pyhä Henki, joka kuljettaa meitä, tai olemme ilman Henkeä ja elämme lihan mukaan. Mitään välitilaa ei ole olemassa.

Mutta ehkä joku kysyy: ”Eikö ole mahdollista palvella sekä Jumalaa että muitakin herroja? Eikö maailmassa ole lukemattomia ihmisiä, jotka palvelevat maailmaa, mammonaa ja syntiä, mutta eivät siitä huolimatta unohda Jumalaa? He ovat samalla hartaita jumalanpalveluksessaan, uskollisesti käyvät kirkossa, käyvät Herran pöydässä, lukevat Raamattua, tekevät hyvää ja rukoilevat.” — Jos Jumalaa voitaisiin palvella tällaisilla uskonnollisilla teoilla, silloin olisi mahdollista palvella sekä Jumalaa että muita herroja. Mutta tällaiset ulkonaiset toimet eivät ole vielä sinänsä Jumalan palvelemista.

Eräs mies kertoi kerran 50 markan setelistä. Hän sanoi: ”Se teki paljon hyvää. Se maksoi erään lesken vuokran ja osti ruokaa nälkäisille lapsille. Se auttoi seurakuntaa, kun se ilmestyi kolehtilautaselle. Mutta kun eräs henkilö saatuaan sen haltuunsa vei sen pankkiin, kas-sanhoitaja ei huolinut sitä. Miksi? Sen tähden että hän huomasi sen olevan väärennetty seteli. Kaikki se hyvä, mitä seteli oli saanut aikaan, ei tehnyt siitä sellaista, että se olisi kelvannut pankille, jossa sen todellinen laatu kävi ilmi.”

Samoin on asianlaita niihin ulkonaisiin töihin nähden, joita ihmiset tekevät. Vaikka ne saavat paljon hyvää aikaan, ne eivät kelpaa Jumalalle, jos ne eivät ole oikeata laatua. Jumala ei näet katso tekoihin vaan hän katsoo sydämeen. Hän sanoo: ”Anna sydämesi, poika-

ni, minulle, ja olkoot minun tieni sinun silmissäsi mieluisat.” (Sananl. 23:26) Ensimmäisessä käskyssä hän sanoo: ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, älköön sinulla olko muita jumalia.” Jumala siis vaatii sydämen, ja sydän voi kuulua vain yhdelle herralle. Se joka ei palvele yksin Jumalaa, ei palvele häntä ollenkaan.

Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille?

Kun Israelin kansa yritti palvella tosi Jumalaa, mutta samalla halusi palvella epäjumalaa, Baalia, Elia, Jumalan profeetta, huusi heille: ”Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille? Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä, mutta jos Baal on Jumala, seuratkaa häntä.” Samoin sanoo Herra niille, jotka kuuluvat seurakuntaan, jopa tunnustavat uskoaan, mutta samalla pitävät kiinni sellaisesta, minkä tietävät olevan Jumalan tahtoa vastaan. Tämä toinen herra voi olla raha, joku synnillinen huvittelu tai ajanvietto, maailman suosio, joku synty, joka on tullut rakkaaksi. Seurakuntaan kuuluminen, se että on käyty rippikoulu ja se että yritetään tehdä hyvääkin, ei merkitse mitään Jumalan silmissä, jos sydän ei kuulu hänelle.

Eräältä nuorelta tytöltä, joka ilmoitti ystävilleen, että hän uskoi Vapahtajaansa ja aikoi Jumalan avulla elää yksin hänelle, kysyttiin: ”Oletko laskenut, mitä tämä tulee sinulle maksamaan?” Hän vastasi: ”Olen, ja olen myös laskenut, mitä maksaa se, että Kristus hyljätään.” — Kristuksen hylkääminen merkitsee Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen kohteeksi joutumista.

Ystävä, älä yritä yhdistää sitä, mitä ei voida yhdistää. Se, joka palvelee yksin tosi Jumalaa, ei menetä muuta kuin tuskan, murheen ja levottomuuden. Sen sijaan hän saa omaksensa varmuuden, että Jumalan armo kuuluu hänelle, rauhan ja ilon Pyhässä Hengessä. Ja iäisyydessä häntä odottaa Isän koti, jossa on täydellinen ilo ja autuus ja riemu.

Sanotko: ”Minä tahdon palvella yksin Jumalaa.” — Silloin on sinun noudatettava Jumalan Sanan ohjeita. Kun se rikas nuori mies meni pois Jeesuksen luota murheellisena, koska hän ei ollut valmis luopumaan siitä herrasta, jota hän palveli, opetuslapset kysyivät: ”Kuka sitten voi pelastua?” Jeesus vastasi: ”Ihmisille se on mahdollonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista.” — Sinä et voi omin

voimin palvella yksin Jumalaa. Tämä kyky tulee Jumalalta. Hän antaa sen Sanansa kautta.

Käytä Jumalan sanaa!

Ainoa oikea neuvo sille, joka tahtoo palvella yksin Jumalaa, on että hän käyttää Jumalan Sanaa. Sieltä hän ensin oppii näkemään, miten kurja, uskonon Jumalan palvelija hän on ollut tähän asti ja tulee vakuuttuneeksi siitä, että hän on ansainnut Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen. Tällainen synnin tunto syntyy, kun Sanaa vilpittömässä mielessä tutkitaan ja Jumalan puoleen rukouksessa käännytään. Jumala varmasti antaa Pyhän Henkensä, niin kuin hän on luvannut. Ja Henki valaisee sydämen, niin että synti nähdään kauheana ja kadottavana.

Tällaiselle hädässä olevalle sitten kelpaa se Jumalan Sanassa oleva lohduttava sanoma Jeesuksesta, Jumalan Pojasta, joka syntisten sijaisena täytti kaikki Jumalan lain vaatimukset ja kärsi sen rangaistuksen, jonka he olivat synneillään ansainneet. Pyhän Hengen synnyttämän uskon kautta hän omistaa nämä lahjat, jotka Jeesus on hänelle ja koko maailmalle hankkinut! Hän saa varmuuden, että Jumala on Jeesuksen sovintotyön tähden antanut hänen ja koko maailman synnit anteeksi. Hän saa uuden sydämen, joka kuuluu Jumalalle ja tahtoo yksin häntä palvella.

Tutkikaamme siis vilpittömästi Jumalan Sanaa. Sanan kautta synti tulee meille suureksi, mutta armo vielä suuremmaksi. Me löydämme Jeesuksessa syntien anteeksiantamuksen ja sen rauhan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Me iloitsemme siitä, ettei meille ole mitään kadotustuomiota, vaan olemme Jumalan silmissä taivaskelpoisia Jeesuksen ansion tähden. Tämän rauhan ja ilon perustuksena ovat monet Jumalan Sanan lupaukset, mm. seuraavat: ”Jeesuksessa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomuksien anteeksisääminen hänen armonsa rikkauden mukaan.” (Ef. 1:7) ”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu.” (Mk. 16: 16) — Miten voisimme enää kahta herraa palvella, kun tämän tosi Jumalan olemme Jeesuksessa oppineet tuntemaan armollisena isänämme?

Tutki ja koettele minua

Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.
Ps. 139:23,24.

Yllä oleva tekstimme on rukous. Psalmikirja sopiikin mainiosti rukouskirjaksi. Ne Jumalan ihmiset, jotka psalmit kirjoittivat, kirjoittivat Pyhän Hengen vaikutuksesta. He siis varmasti rukoilivat oikeita asioita. Me emme aina osaa rukoilla sitä, mitä meidän tulisi rukoilla. On siis hyvä, että usein rukoilemme Psalmin kirjoittajien sanoin.

Se pyyntö, jonka psalmista tässäkin tekstimme rukouksessa tekee, on ehkä sellainen, joka meiltä itseltämme jääkin tekemättä. On kuitenkin äärettömän tärkeää, että jokainen Jumalan lapsi sen tekee.

Tutki minua

Psalmista pyytää Jumalaa tutkimaan ja koettelemaan häntä. Jokaisen Jumalan lapsen tulisi näin rukoilla ensinnäkin sen tähden, että hän on itse hyvin huono oman itsensä tutkija. Me ihmiset olemme näet sellaisia, että me selitämme kaikki asiat parhain päin, kun omat tekemme, ajatuksemme ja motiivimme ovat kysymyksessä. Jos joku tekemme johtuu itsekkyydestä tai kateudesta, me osaamme itsemme vakuuttaa, että se johtuukin vallan erilaisista syistä. Osaamme väittää, että olemme jättäneet jonkin velvollisuuden suorittamatta, koska siihen ei ole ollut tilaisuutta, vaikka tosiasiassa siihen ei ole ollut halua eikä intoa. Osaamme panna toisen syyksi jonkun surun, joka on meitä kohdannut, vaikka syy on meissä itsessämme.

Me kyllä huomaamme, että toiset eivät osaa itseään tutkia. Selvästi huomaamme heidän puheestaan, milloin he kääntävät asiat omaksi edukseen, milloin he toisia syyttävät, kun me olemme itse samanlaisia. Mutta sitä se ei ole. Olemme huonoja itsemme tutkijoita. Sen tähden on oikein ja tarpeellista, että käännyimme Jumalan

puoleen ja pyydämme, että Hän tutkii meitä. Sillä Hän kyllä siihen pystyy. Hän on näet kaikkietävä. Hän voi tutkia sydämet ja ajatukset, kuten tekstistämme käy ilmi. Tekstimme edellisissä jakeissa psalmista sanoo: ”Herra sinä tutkit minua ja tunnet minut. Istunpa minä tahi nousen, sinä sen tiedät, sinä ymmärrät minun ajatukseni kaukaa. Käynpä tahi makaan, sinä sen havaitset ja kaikki minun tieni ovat sinulle tutut.”

Koettele minua

Mutta psalmista ei ainoastaan pyydä Jumalaa tutkimaan häntä, vaan hän sanoo myös: Koettele minua. Tällä hän tarkoittaa sitä, että Jumala osoittaisi hänelle, minkälainen hän todella on. Antaisi hänen nähdä omat heikkoutensa ja mitkä ajatukset ovat hänelle vaarallisia. Psalmista tahtoo sanoa: Jos olen ylpeä, kuljeta minua sellaisten kokemusten kautta, että nöyrryn. Jos olen itsekäs, osoita se minulle. Jos olen ahne, liiaksi kiintynyt tähän maailmaan tai välinpitämätön, niin näytä nämä syntini minulle sellaisella tavalla, että ne huomaan.

Jumala kuuli tämän Daavidin rukouksen. Monella ankaralla tavalla hän koetteli Daavidia. Hänen lapsensa kuoli. Saul etsi häntä tappaakseen hänet, hänen poikansa Absalom nousi häntä vastaan ja kuoli järkyttävällä tavalla. Paavaliala Jumala koetteli antamalla hänelle pistimen lihaan. Tiedämme minkälaisiin koettelemuksiin Hän salli Jobin joutua.

Jumala koettelee oikein

Ehkä joku sanoo: Jos Jumala näin ankaralla tavalla vastaa, kun Häntä pyydetään tutkimaan ja koettelemaan, kuka sitten uskaltaa näin rukoilla. Tähän vastaamme: Ei kukaan muu kuin Jumalan rakas lapsi. Jumalan lapsi näet on varma siitä, että kaikki vaikuttaa hänen parhaaksensa, kuten Jumala Sanassaan lupaa. Hän on varma, että Jumala ei koettele häntä vihassa vaan rakkaudessa ja että kaikki, mitä Hän sallii hänelle tapahtua, on tarpeellista. Näin Jumala johdattaa hänet iankaikkiselle tielle. Hän näkee, että muut tiet johdattaisivat hänet vaivaan.

Seuraa sinäkin, ystävä, psalmistan esimerkkiä ja pyydä, että Jumala tutkii sydäntäsi ja koettelee sinua. Saat olla aivan varma, että

Hän koettelee sinua tavalla, joka on hyödyksesi. Totta kyllä, tällainen rukous voi merkitä sinulle sitä, että joudut kärsimään, nöyrymään tai kulkemaan vaikeita teitä, mutta vaikka mikä sinua kohtaisi, saat olla varma siitä, ettei se ole sinulle vahingoksi vaan hyödyksi. Jumala johdattaa sinua vaivaan vievältä tieltä iankaikkiselle tielle. Daavid, Paavali, Job, ja monet muut joutuivat kärsimään, mutta he säilyivät uskossa.

Eräs amerikkalainen runoilija, joka on kirjoittanut paljon lohduttavia virsiä, sanoi kerran: ”Olen kuullut, että kirurgi, joka tahtomattaan aiheutti sokeuteni, ei ole koskaan lakannut suremasta sitä, että näin tapahtui. Mutta jos voisin hänet nyt tavata, sanoisin hänelle: Kiitos, kiitos, kun teitte minusta sokean. Hän lisäsi: Vaikka kirurgin virhe aiheutti sokeuteni, se ei kuitenkaan ollut Jumalan puolelta virhe. Uskon, että Jumalan tahto oli, että minä viettäisin elämäni pimeydessä, että voisin paremmin laulaa Hänelle ylistystä ja kiitosta sekä kehottaa toisiakin niin tekemään.”

Eräät Kiinassa olevat lähetystyöntekijät myös ihmettelivät suuresti, kun kuulivat erään vanhan miehen sanovan: Olen iloinen siitä, että olen spitaalinen. Jos en olisi ollut spitaalinen, en olisi tullut tänne sairaalaan. Jos en olisi tänne tullut, en olisi koskaan tullut tuntemaan Jeesusta. Olen ennemmin spitaalinen Jeesuksen opetuslapsi kuin terve kadotuksen tien kulkija.

Kyllä saamme olla varmoja siitä, että ne koettelemukset, jotka meitä kohtaavat täällä, ovat parhaaksemme. Niiden kautta Jumala tahtoo pitää meidät iankaikkisella tiellä. Ajatelkaa kuinka suuren hinnan hän maksoi, että me sille tielle pääsimme. Hän antoi oman Poikansa, Jeesuksen tulla tänne maailmaan pelastamaan meidät, ostamaan meidät pyhällä kalliilla verellään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, maksamaan syntivelkamme, jota itse emme voineet maksaa. Jos Hän uhrasi kalleimpansa saattaakseen meidät taivaan tielle, eikö Hän sitten myös tee kaikkensa pitääkseen meidät tällä tiellä? Aivan varmasti. Niin Hän on luvannut tehdä. Paavali sanoo: Hän, joka on aloittanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. Kaikki koettelemukset, jotka meitä kohtaavat, on siis varmasti annettu meille sen tähden, että ne johdattaisivat meidät iankaikkiselle tielle. Herra on nähnyt että muut

Kristityn usko
Tutki ja koettele minua

tiet johdattaisivat meidät vaivaan. Terveys olisi jollekin vaarallista, siis hän joutuu sairastamaan. Rikkaus olisi toiselle vaarallista, siis hän joutuu köyhyudessa elämään. Ystävät olisivat kiusauksena toiselle, hän siis joutuu elämään yksinäisenä. Ylpeys vaivaa joitakin, itsekkyyks toisia, rakkaudettomuus toisia. Hän lähettää heille siis sellaisia kokemuksia, jotka nöyryyttävät, jotka kasvattavat rakkaudessa.

Rukoilkaamme siis mekin psalmistan sanoin: ”Tutki minua Jumala ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso, jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle”. Ja kun Jumala meitä tutkii ja koettelee, tyytykäämme Hänen menettelyihinsä ja olkaamme varmoja, että ne ovat meidän parhaaksemme. Aamen.

Jumalan huolenpito

Jumalamme on ihmeellinen Jumala

Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.”
Matt. 28:18–20

Tämä maailma, jonka Jumala on luonut, on todistus siitä, että Jumala on olemassa. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Sillä hänen (Jumalan) näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumallaisuutensa ovat, kun niitä hänen teoissaan tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa.” (Room. 1:20) Ihmisen omatunto myös todistaa, että on olemassa Jumala. Paavali sanoo: ”He (pakanat) osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä, kun heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä.” (Room. 2:15) Luonto ja omatunto kyllä todistavat, että Jumala on olemassa, mutta yksin Raamatusta saamme tietää kuka tämä Jumala on ja miten hän suhtautuu meihin syntisiin ihmisiin. Tekstimme on eräs Raamatun kohta, jossa meille opetetaan, minkälainen Jumalamme on. Kun tätä tekstiä tutkimme huomaamme että Jumalamme on ihmeellinen Jumala 1.) Ihmeellinen luonnostaan, 2) Ihmeellinen suhteissaan syntisiin ihmisiin ja 3) Ihmeellinen, koska hän käyttää niin erikoisia välineitä pelastaakseen syntisiä.

Jumalamme on ihmeellinen luonnostaan

”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” Näin puhuu Jeesus opetuslapsillensa vähän ennen taivaaseen astumistaan. Tekstimme edellisessä jakeessa meille kerrotaan, että kun opetuslapset näkivät Jeesuksen, he kumartaen rukoilivat häntä, mutta muuta-

mat epäilivät. Ehkä nämä muutamat epäilivät sen tähden, etteivät olleet varmoja siitä, oliko sopivaa kumartua kenenkään, paitsi näky-mättömän Jumalan eteen. Jeesus, tahtoen karkottaa tällaiset epäilyk-set heidän sydämistensä, lausui heille nämä tekstimme sanat todista-en, että hän oli tosi Jumala. Kun Jeesus sanoi, että kaikki valta on annettu hänelle, hän tarkoitti sitä, että valta on annettu hänelle hänen inhimillisen luontonsa puolesta. Jumalallisen luontonsa puolesta hänellä oli ollut kaikki valta iäisyydestä saakka. Tämä valta oli annettu hänelle inhimillisen luontonsa puolesta silloin, kun hän tuli lihaksi. Maan päällä ollessaan hän sanoi: ”Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni”, mutta sillä samalla hetkellä, kun tämä valta hänelle annettiin, hän alensi itsensä, otti orjan muodon eikä aina eikä täydellisesti käyttänyt jumalallista kirkkauttaan inhimillisen luontonsa puolesta. Jumalamme on siis ihmeellinen Jumala luonnostaan, koska hän on *kaikkivaltias* Jumala.

Emme voi täydellisesti käsittää kuinka paljon tämä sana *kaikki-valtias* sisältää. Tiedämme vain, että Jumalamme on niin voimakas, että hän on Sanansa kautta luonut auringon, kuun, tähdet, ihmiset ja koko taivaan ja maan. Hän sanoi: ”Tulkoon valkeus ja valkeus tuli”. Psalmista kirjoittaa: ”Herra, sinä olet meidän turvamme polvesta polveen. Ennen kuin vuoret syntyivät ja sinä loit maan ja maanpiirin, iankaikkisesta iankaikkiseen olet sinä, Jumala.” (Ps. 90:1,2)

Tekstimme tarjoaa meille vielä lisää tietoja ihmeellisen Jumalamme luonnosta. Kun Jeesus käskee opetuslastensa mennä ja tehdä kaikki kansat opetuslapsiksensa kastamalla heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, hän todistaa meille, että Jumalamme on kolmiyhteinen Jumala. Luther puhuessaan Jumalamme kolmiykkseydestä sanoo: ”Jumalan majesteetissa ei todellakaan ole muuta kuin yksi ainoa, jakamaton olemus, mutta kuitenkin sellainen, että siinä ensiksikin on se persoona, jota sanotaan Isäksi ja tästä toinen, joka on Poika, iankaikkisuudessa syntynyt ja kolmas, näistä kummastakin lähtevä, nimittäin Pyhä Henki. Nämä kolme persoonaa eivät erottaudu toisistansa niin kuin kaksi tai kolme veljeä ja sisarta, vaan he jäävät yhdeksi ainoaksi, iankaikkiseksi, jakamattomaksi ja erottamattomaksi olemukseksi. Jeesus Kristus on tosi Jumala, ja Pyhä Henki on tosi Jumala, eikä kuitenkaan ole kolmea Jumalaa eikä kolmea juma-

lallista luontoa, niin kuin esimerkiksi saattaa olla kolme enkeliä tai kolme ikkunaa. Eivät he ole noin erillisiä, vaan on olemassa sellainen yksi ainoa Jumalan olemus, jota ei voida jakaa, mutta siitä huolimatta on kolme erillistä persoonaa.”

Syystä, että tätä uskonkohtaa ei voi ihmisjärki käsittää, on sitä vastaan tehty hyökkäyksiä kautta aikojen. Sitä vastaan tehdään hyökkäyksiä vielä tänäkin päivänä. Väitetään ettei Jeesus ollut Jumala. Eräs uskonlahko, joka erittäin ahkerasti yrittää levittää oppiansa, tarjoaa erikoista opetusta työntekijöillensä juuri siinä, miten heidän tulee puhua saadakseen ihmiset luopumaan kolminaisuuden opista. Ja yksi syy miksi tätä uskonkohtaa vastaan taistellaan, on se, että yritetään järjellä tätä oppia käsittää. Mutta meidän tulee tässäkin sanoa Lutherin kanssa: ”Voi kuitenkin sinua sinä alhainen järki. Kuinka me kurjan kurjat ihmiset, jotka emme tiedä, kuinka oma puhumismme, nauramismme tai nukkumismme tapahtuvat, kuinka rohkenisimme ilman Jumalan Sanaa, yksinomaan omasta päästämme, puhua siitä, millaiselta näyttää Jumala olemuksessa? Jopa on sokeuksien sokeutta se, että ihminen, joka ei voi selvittää omassa ruumiissaan havaitsemaansa toimintaa, kuitenkin väittää tietävänsä sen, mistä Jumala yksin voi puhua.”

Vaikka järkemme ei voi käsittää tätä salaisuutta, uskomme kuitenkin tämän uskonkohdan, koska Raamattu sen niin opettaa. Pyhä Henki on antanut meille voiman uskoa sen. Uskomme, että Jumala on kolmiyhteinen Jumala, se on: hänellä on kolme eri persoonaa yhdessä jumalallisessa olennossaan. Nämä ovat Isä, Poika ja Pyhä Henki. Uskomme myös, että ne, jotka kieltävät Jumalan kolminaisuuden eivät ole kristittyjä eivätkä voi tulla autuaiksi, sillä Raamattu sanoo: ”Kuka ikinä kieltää Pojan, hänellä ei ole Isääkään.” (1 Joh. 2:23)

Ystäväni, pidä lujasti kiinni tästä uskonkohdasta. Tiedä, että kaikki ne, jotka kieltävät Isän, Pojan tai Pyhän Hengen jumaluuden ovat epäjumalien palvelijoita. Pidä sinä huoli siitä, että aina palvelet ainoata tosi Jumalaa, kolmiyhteistä Jumalaa.

Olemme huomanneet, että Jumalamme on ihmeellinen Jumala luonnostaan, koska hänellä on kaikki valta taivaassa ja maan päällä

ja koska hän on kolmiyhteinen Jumala. Tekstistämme huomaamme, että hän on myös ihmeellinen Jumala suhteissaan syntisiin ihmisiin.

Jumalamme on ihmeellinen suhteissaan syntisiin ihmisiin

Tekstissämme Jeesus sanoo opetuslapsillensa: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni”. Hän tahtoo sanoa: Menkää ja julistakaa evankeliumia kaikille kansoille, että hekin tulisivat Pyhän Hengen vaikutuksesta kääntymykseen ja että heistäkin tulisi Jumalan lapsia. Tehkää heistä minun valtakuntani jäseniä, minun opetuslapsiani. Eikö meillä todella ole ihmeellinen ja armollinen Jumala, kun Hän näin huolehtii meistä syntisistä ihmisistä tahtoen, että kaikki tulisimme Hänen opetuslapsiksensa ja että kaikki tulisimme totuuden tietoon ja pelastuisimme.

Pelastusta kaikki tarvitsemme, sillä emme ole täyttäneet Jumalan lain vaatimuksia. Hän sanoo sanassansa: ”Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee.” (Gal. 3:10). Psalmista kirjoittaa: ”Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä onko ketään ymmärtäväistä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.” (Ps. 14:2,3) Syystä, että olemme syntisiä ja olemme rikkoneet Jumalan lakia vastaan, olemme kaikki ansainneet iankaikkisen kuoleman. Raamattu sanoo: ”Synnin palkka on kuolema”. (Room. 6:23)

Monet lohduttavat itseään ajatuksella, että Jumala on rakkaus. Ei hän siis ketään tuomitse iankaikkiseen kadotukseen. Mutta tämä on petollinen lohdutus, jonka on saanut aikaan valheiden isä ja ne, jotka jatkuvasti elävät synneissään lohduttaen itseänsä sillä, että Jumala on rakkaus ja katuva tyhmyyttään iankaikkisessa tuskassa ja vaivassa. Totta kyllä on, että Jumala on rakkaus, niin kuin Raamattu todistaa, mutta Raamattu myös sanoo, että Jumala on pyhä ja vanhurskas ja hänen siis täytyy rangaista syntiä. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan.” (Room. 1:18) Kun maailman loppu tulee, Suuri Tuomari tuomitsee kaikki jumalattomat näillä sanoilla: ”Menkää

Jumalan huolenpito
Jumalamme on ihmeellinen Jumala

pois minun tyköäni te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä... ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistuksen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.” (Matt. 25:41,46)

Ystävä, sinä varmaan tahdot sinä päivänä olla vanhurskaiden joukossa ja päästä iankaikkiseen elämään. Siis kysyt: Ketkä ovat vanhurskaat. Ilolla voin Jumalan Sanan perusteella vastata: Vanhurskaat eivät ole sellaisia, jotka luonnostansa ovat parempia kuin muut, sillä ”ei ole yhtään erotusta... kaikki ovat syntiä tehneet.” (Room. 3:22,23) Vanhurskaat ovat sellaisia, jotka on tehty vanhurskaiksi Jeesuksen kautta. Tämä sama ihmeellinen Jumalamme, joka huolehtii syntisistä ja tahtoo, että kaikki pelastuisivat, on myös tehnyt mahdolliseksi syntisten vanhurskaaksi tulemisen ja pelastumisen. Hän on lähettänyt Poikansa maailmaan pelastamaan syntisiä. Raamattu sanoo: ”Niin Jumala on rakastanut maailmaa, että hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma Hänen kauttansa pelastuisi.” (Joh. 3:16,17). Tämä Jumalan Poika, Jeesus Kristus, on syntisten edestä täyttänyt lain, on syntisten edestä kärsinyt iankaikkisen rangaistuksen, on vuodattanut pyhän verensä ja on antanut henkensä Golgatan kirotulla ristinpuulla. Hän on viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan täyttänyt Jumalan vanhurskaiden vaatimukset ja hänen tähtensä on Jumala julistanut koko maailman synnit anteeksi, koko maailman vanhurskaaksi. Tähän Jumalan Pojan ansioon me kurjat, köyhät syntiset saamme aivan sellaisina kuin olemme, turvata ja uskoa hänessä syntimme anteeksi. Uskon kädellä saamme omistaa sen anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän, minkä Jeesus on meille ja koko maailmalle ansainnut. Jeesus sanoo: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy Hänen päällensä.” (Joh. 3:36)

Jos joku siis kuulee tämän sanoman tänään ja hukkuu, ei syy ole siinä, että hän on syntinen, sillä Jeesus on vuodattanut verensä hänenkin edestään ja on lunastanut hänetkin synneistänsä. Mutta jos hän hukkuu, syy on siinä, että hän ei usko ja hylkää epäuskossaan

Jumalan armon Jeesuksessa. ”Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen”, sanoo Raamattu.

Jumala ei säästänyt omaa Poikaansa

Ihmeellinen on Jumalamme, kun ei omaa Poikaansaakaan säästänyt, vaan antoi hänen kärsiä ja kuolla meidän edestämme, että me saisimme uskon kautta häneen elää iankaikkisesti.

”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää.” Että Jumalamme on ihmeellinen Jumala, käy ilmi myös, kun ajattelemme niitä välineitä, joita hän käyttää tehdessään kaikki kansat opetuslapsikseen. Nämä välineet, kuten näistä tekstimme sanoista huomaamme, ovat Pyhä Kaste ja Sanan opettaminen. Pyhän kasteen ja Sanan opettamisen kautta opetuslasten on tehtävä kaikki kansat hänen opetuslapsikseen. Ja huomatkaa, Jeesus sanoo *kaikki kansat*. Tähän kuuluvat kaikki ihmiset, mustat ja valkoiset, miehet ja naiset, lapset ja aikuiset. Hänen tahtonsa on, että kaikki pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.

Jumala antoi välineet, Pyhän kasteen ja Sanan opettamisen

Todellakin Jumalamme on ihmeellinen Jumala, kun hän on antanut meille tällaiset välineet, joiden kautta voidaan tehdä kaikki kansat hänen opetuslapsiksensa. Hän on antanut välineen, jonka kautta pieni lapsikin, joka myös syntyy maailmaan syntisenä, voi pelastua ja tulla Jumalan lapseksi. Sillä Pyhä Kaste on armonväline ja tämän kautta lapsetkin pääsevät taivaan valtakuntaan ja saavat omakseen ne siunaukset, jotka Jeesus heille ansaitsi ristinpuulla.

Toinen väline, jota Jeesus käskee opetuslasten käyttää, on Sanan opettaminen. Hän sanoo: ”Opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää.” Jeesus ei ainoastaan käske opetuslasten opettaa, vaan hän myös sanoo, mitä heidän on opetettava. Hän käskee heidän opettaa ”kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää”. Opetuslasten on opetettava siis ainoastaan Jumalan Sanaa ja heidän ei ole opetettava vain osaa tästä sanasta, vaan, kuten Jeesus

sanoo: ”Kaikki mitä olen käsenyt teidän pitää.” Heidän on julistettava sekä lakia että evankeliumia, että hätääntyneet syntiset löytäisivät anteeksiantamuksen, rauhan ja iankaikkisen elämän Jeesuksessa.

Ihmeellinen on Jumalamme, kun käyttää niin ihmeellisiä välineitä pelastaakseen syntisiä, kun kasteen ja Sanan kautta on tehnyt meistä, luonnostamme sokeista ja kuolleista kadotuksen lapsista uusia luomuksia ja taivaan perillisiä.

Tekstimme päättyy näillä sanoilla: ”Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Mitä syytä meillä on murehtia ja peljätä, kun noudatamme Hänen käskyänsä ja teemme kaikista kansoista hänen opetuslapsiaan? Kun ihmeellinen Jumalamme, joka tahtoo syntisen pelastusta, on kanssamme, saamme me rohkeasti ylentää ristin lipun korkealle ja olla varmoja siitä, että työemme ei ole turhaa, vaan että se saa aikaan sen, mikä Hänelle on otollista.

Kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin!

Ja suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa. Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme myös voi täältä mitään viedä; mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin. Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen.

1 Tim. 6:6-9

Apostoli Paavali kehottaa meitä tyytymään siihen, mitä Jumala on meille antanut. Tarvitsemme tällaista kehotusta. Sillä tyytymättömyys tahtoo vaivata meitä kaikkia. Tyytymättömyys on sitä, että haluamme, mitä Jumala ei ole nähnyt hyväksi meille antaa ja napisemme, kun emme sitä saa. Yhdeksäs ja kymmenes käsky kieltävät tällaisen tyytymättömyyden eli himoitsemisen. Tämä ei lainkaan tarkoita sitä, ettei meidän tulisi yrittää edistyä ja parantaa asemaamme tässä elämässä. Mutta se merkitsee sitä, että kun me käytämme niitä lahjoja, jotka Jumala on meille antanut tällaiseen oikeaan edistymiseen, meidän tulee sitten tyytyä siihen, mitä Jumala meille antaa.

Tyytymättömyys ilmenee siten, että ihminen yrittää saada itselleen enemmän ja enemmän sitä, mitä hän sydämessään himoitsee. Paavali puhuu tässä Raamatun kohdassa erityisesti maallisten rikkauksien tavoittelemisesta.

Maallisten rikkauksien tavoitteleminen on vahingollista. Paavali sanoo: ”Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen. Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri, sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla.” Paavali ei tässä puhu rikkaista, vaan niistä, jotka rikastua tahtovat, toisin sanoen, niistä, jotka tyyty-

mättöminä himoitsevat rikkautta. Jumala ei tuomitse rikkaita, vaan hän tuomitsee sydämen väärän asenteen rikkauksiin.

Koska Paavali puhuu niistä, ”jotka rikastua tahtovat”, voimme helposti ajatella: Ei tämä koske minua, sillä en minä halua miljoonia dollareita, en halua loistoautoa ja loistoasuntoa. En minä halua rikkautta. — Tässä ei kuitenkaan ole kysymys siitä määrästä, mitä haluamme, vaan on kysymys siitä, että olemme tyytymättömiä siihen, mitä meillä on ja himoitsemme lisää. Se rahasumma, jonka Juudas sai, ei ollut suuri, mutta voi minkälaiseen paulaan ja minkälaisiin mielettömiin himoihin hän lankesi sitä tavoittaessansa. Ja miten kauheaan tekoon se johdatti — Jeesuksen kavaltamiseen. Ja vihdoinkin tämä himo upotti hänet turmioon ja kadotukseen. Rahan himo on aiheuttanut riitoja ja sotia. Sen tähden monet ovat luopuneet aviopuolisosta, hyljänneet kotinsa ja ovat jopa pettäneet oman maansa.

Tällaista on tyytymättömyys. Se synnyttää surua, murhetta ja ikävyyttä jo tässä elämässä. Mutta paljon kauheampaa on se iankaikkinen turmio, joka seuraa, kun tyytymättömyys saa vallita sydämessä. Rahaa himoiten ”monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla.” Näin tapahtui Juudalle ja näin tapahtui Ananiakselle ja Safiralle. Juudaan himo johti itsemurhaan. Ananias ja Safira valehtelivat Pyhälle Hengelle. Jumala löi heidät kuoliaiksi. Psalmin kirjoittaja sanoo, etteivät jumalattomat kestä tuomiolla.

”Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa... Sinä Jumalan ihminen... tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta.” Näin kirjoittaa Apostoli Paavali.

Ehkä sanot: ”Helppo on sanoa: 'ole tyytyväinen'. Mutta tällainen kehoitus ei kyllä minusta tee tyytyväistä.” Aivan oikein. Ei Paavali-kaan vain kehota meitä olemaan tyytyväisiä. Kehotus on kyllä meille tarpeellista, mutta se ei yksin riitä. Jos kaksi lasta molemmat haluavat saman leikkikalun, ei auta se, että me heille sanomme: ”Tämä leikkikalu ei ole minkään arvoinen. Se on jopa vaarallinen. Älkää siis välittäkö siitä.” Halu saada se vain kasvaa. Mutta jos näytämme heille jonkin paljon paremman ja arvokkaamman esineen, silloin he luopuvat siitä vähemmän arvoisesta.

Samoin on asianlaita meihin nähden. Paavali sanoo asian hyvin kirjeessään Filippiiläisille: ”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen minun Herrani tuntemisen rinnalla.” Niin hän myös tässä kirjeessä Timoteukselle osoittaa meille, mitä meillä on Kristuksessa. Hän tahtoo täyttää sydämemme Jumalan armolla. Sillä asiahan on niin, että jos lasi on täynnä vettä ja siihen lyödään, siitä ei tule paljonkaan ääntä. Samoin sydän täynnä armoa kestää paljon lyöntejä eikä sieltä kuulu valituksen ääntä. Mutta tyhjät sydämet, kun niitä vähänkään lyödään, heti puhkeavat valitukseen.

Paavali siis kirjoittaessaan Timoteukselle sanoo: ”Sinä Jumalan ihminen.” Tässä on muistutus Timoteukselle ja myös meillekin, että me nyt kuulumme Jumalalle. Hän itse on luonut meidät ja hän itse on meidät lunastanut. Hän lunasti meidät oman Poikansa pyhällä, kalliilla verellä ja viattomalla kärsimisellä ja kuolemalla. Uskon kautta Jeesukseen meillä on nyt omanamme syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä, sydämen, sielun ja omantunnon rauha. Miksi nyt tavoittelisimme maallista rikkautta. Miksi haluaisimme tuhkaa, kun meillä on omanamme se kaikkein kallein aarre. Tässä aarteessa on meillä turva tätä elämää varten. Hänessä on meillä myös iankaikkinen pelastus! Tavoitelkaamme siis vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä ja hiljaisuutta.

Jos tyytymättömyys vaivaa sinua, ystävä, ala laskea mitä lahjoja sinulla on, kun olet Jumalan lapsi, ja ajattele näiden lahjojen laatua ja arvoa. Eräs mies sanoi kerran, että hän oli vain yhden ainoan keran elämänsä aikana valittanut asemaansa. Tämä tapahtui silloin, kun hänen jalkansa olivat paljaat eikä ollut rahaa ostaa kenkiä. Mutta sitten hän tapasi miehen, jolla ei ollut jalkoja. Silloin hän osasi olla tyytyväinen. — Meillä on Jeesus ja hänessä syntien anteeksiantamus. Meillä on taivas kaikkine aarteineen. Meillä on Jumalan Sana puhtaana ja sakramentit jaettuina Kristuksen käskyn mukaan. Meillä on seurakunta ja uskonveljiä ja -sisaria. Meillä on myös elatus ja vaatteet. Olkaamme tyytyväisiä.

Kristityn vaellus

Olkaa armahtavaiset

Olkaa armahtavaiset, niinkuin teidän Isänne on armahtavainen. Älkääkä tuomiko, niin ei teitäkään tuomita; älkää kadotustuomiota lausuko, niin ei teillekään kadotustuomiota lausuta. Antakaa anteeksi, niin teillekin anteeksi annetaan. Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sulloittu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaan; sillä millä mitalla te mittaatte, sillä mitataan teille takaisin.” Hän sanoi heille myös vertauksen: ”Eihän sokea voi sokeaa taluttaa? Eivätkö molemmat lankea kuoppaan? Ei ole opetuslapsi opettajaansa parempi; täysin oppineena jokainen on oleva niinkuin hänen opettajansa. Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi? Kuinka saatat sanoa veljellesi: 'Veljeni, annas, minä otan pois rikan, joka on silmässäsi', sinä, joka et näe malkaa omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, sitten sinä näet ottaa pois rikan, joka on veljesi silmässä. Luuk. 6:36-42.

Lutherin aikana roomalaiskatoliset väittivät yllä olevan tekstin johdosta, että ihminen tulee vanhurskaaksi Jumalan edessä omien töittensä kautta. Tästä johtui, että Luther tätä tekstiä selittäessään puhui pitkästi siitä, miten Jeesus lausui nämä tekstimme sanat usko-
vaisille ihmisille, sellaisille, jotka olivat jo ennestään uskon kautta vanhurskaita Jumalan edessä. Mm. hän sanoi näin: ”Huomaat siis, ettei ensinkään sovellu tämän raamatunkohdan perusteella päätellä, että syntien anteeksiantamus saadaan teoilla. Kristushan puhuu tässä niille, jotka jo ovat armon lapsia. Ei hän heille opeta, niin kuin paa-
vilaiset uneksivat, että heidän teoilla on saavutettava syntien anteek-
siantamus — sehän on heillä jo ennestään armosta — vaan millä ta-
valla heidän nyt saarnaamaan ryhtyessään on suhtauduttava niihin
ihmisiin, jotka heitä vainoavat, heidät kadotukseen tuomitsevat, heil-
le kaikkea vaivaa ja onnettomuutta tuottavat.”

Vielä tänäkin päivänä tämän tekstin johdolla väitetään, että ihmi-
nen pelastuu omien töittensä kautta ja tähän onkin luonnollisen

ihmisen käsitys. On siis tärkeää, että mekin tätä tekstiä tutkiessamme pidämme mielessämme sen tosiasian, että Jeesus tämän tekstin kautta puhuu meille uskovaisille. Hän tahtoo opettaa meille, miten meidän tulee suhtautua lähimmäisiimme. Meille hän sanoo:

Olkaa armahtavaiset

”Olkaa armahtavaiset niin kuin teidän Isänne on armahtavainen.” Tässä Jeesus sanoo meille, minkälaista meidän armahtavaisuutemme tulee olla. Sen tulee olla sellaista kuin on taivaallisen Isämme armah-tavaisuus. Hän kuvaa tarkemmin meille, minkälaista tämä Jumalalle otollinen armahtavaisuus on, sanoen: ”Älkää tuomitko”, ”antakaa anteeksi” ja ”antakaa”.

Monet ovat väittäneet tämän tekstin perusteella, että oikean armahtavaisuuden kanssa ei sovi minkäänlainen tuomitseminen. Ker-ran eräs henkilö sanoi minulle: ”Te olette niin tuomitsevaisia”. Hän tarkoitti ”te” sanalla myös seurakuntaa, jota palvelin. Hän oli suures-ti loukkaantunut siitä, että minä olin saarnassani tuominnut väärän opin ja että seurakuntani ei sallinut Raamatun ja luterilaisten tunnus-tuskirjojen vastaista oppia missään muodossa. Hän sanoi: Jeesushan sanoo: ”Älkää tuomitko”. Tällaisia syytöksiä saavat kuulla jatkuvasti ne, jotka eivät hyväksy väärää oppia ja jotka uskaltavat tuomita syn-nin, epäuskon ja jumalattoman elämän. Aina he saavat kuulla: Te ette ole armahtavaisia, te ette noudata Jeesuksen käskyä vaan te tuo-mitsette.

Jeesus tiesi, että ihmisten keskuudessa tulee olemaan kaikenlaisia harhakäsityksiä siitä, minkälaista oikean armahtavaisuuden tulee olla. Sen tähden Hän varmaan lisäsi tekstimme sanat: ”Niin kuin tei-dän Isänne on armahtavainen”. Ei Hän tekstissämme puhu sellaisesta armahtavaisuudesta, mitä luonnollinen ihminen sinä pitää, vaan sel-laisesta kuin on taivaan Isän armahtavaisuus. Kun siis on kysymys siitä, kieltääkö Jeesus tässä tekstissämme kaiken tuomitsemisen, meidän tulee ensin kysyä: Minkälaista on taivaan Isän armahtavai-suus? Onko se sellaista, että Hän vain katselee sormien läpi syntiä, suvaitsee Sanansa vastaista oppia ja hymyilee kun eletään jumalat-tomasti? Ei lainkaan. Hänhän vaati, että synti rangaistaan iankaikki-sella rangaistuksella. Eihän Häntä tyydyttänyt mikään muu kuin se,

että laki tuli täytetyksi joka kohdassaan ja että jokaisen syntisen iankaikkinen rangaistus tuli kärsityksi. Ja vaikka Hänen vanhurskauden vaatimuksiansa ei voinut täyttää kukaan muu kuin Hänen ainokainen Poikansa ja vaikka niiden täyttäminen merkitsi sitä, että Hänen Poikansa täytyi kärsiä ja kuolla ristinpuulla, ei Hän kuitenkaan lieventänyt tai vähentänyt vaatimuksiaan. Hän antoi Poikansa kärsiä ja kuolla. Lain piti tulla täytetyksi kokonaisuudessaan, Hänen Poikansa veren piti vuotaa ja ihmiskunnan syntivelka piti tulla täydellisesti maksetuksi, muuten ei voinut olla anteeksiantamusta lain rikkojille.

Ei Taivaanisän armahtavaisuus ole sellaista, että Hän kaiken suvaitsee eikä mitään tuomitse. Eihän se todellista armahtavaisuutta olisi, jos lääkäri vakuuttaisi vakavasti sairaalle, että hän on terve eikä mitään apua tarvitse. Samoin ei myöskään olisi se armahtavaisuutta, jos syntisille sanottaisiin, ettei synti vaarallista ole, ole turvallisin mielin. Jos vääräoppiselle sanottaisiin, ettei sillä niin väliä ole, mitä sinä uskot. Sitenhän johdettaisiin syntisiä kadotukseen eikä silloin suinkaan oltaisi armahtavaisia. Jumala siis suorin sanoin tuomitsee väärän opin, jumalattomuuden, synnin ja epäuskon. Hän tahtoo varoittaa ihmisiä, herättää heissä synnin tunnon, jotta heille kelpaisi Kristuksen ansaitsema pelastus vapaana armolahjana, etteivät joutuisi iankaikkiseen kadotukseen. Se on todellista armahtavaisuutta. Mekin olemme todella armahtavaisia, kun Jumalan Sanan perusteella tuomitsemme kaiken sen, minkä Jumala itse tuomitsee. On siis oikeatakin tuomitsemista. Siihen meidän tulee osallistua. Tällaista tuomitsemista ei Jeesus tekstissämme kiellä. Hän puhuu tekstissämme väärästä tuomitsemisesta. Sen Hän jyrkästi kieltää.

Mitä on siis tämä väärä tuomitseminen? Se on kaikki sellainen tuomitseminen, mikä ei ole Jumalan Sanan mukaista, se tuomitseminen, jonka alkulähde on meissä itsessämme, meidän syntisessä lihasamme. Oikea tuomitseminen, se, joka on todella armahtavaisuutta, etsii aina toisten parasta. Väärä tuomitseminen johtuu aina itsekkäisistä syistä. Tuskinpa meissä on ketään sellaista, joka ei olisi syypää tähän väärään tuomitsemiseen. Me, jotka uskossa olemme, olemme kyllä oppineet oikeata armahtavaisuutta Jeesuksen ristin juurella, mutta samalla, koska meihin on jäänyt meidän syntinen lihamme, osaamme olla armahtamattomiakin ja lausua vääriä tuomioita. Usein

meidän täytyy langeta Jumalan eteen ja rukoilla: Anna anteeksi tämä syntini, auta minua se voittamaan. Uskovaisina me haluamme päästä vapaaksi tästä synnistä. Haluamme olla armahtavaisia niin kuin taivaallinen isämme on armahtavainen, mutta niin kuin jo sanoimme, usein olemmekin armahtamattomia. Ja tämä armahtamattomuutemme käy ilmi juuri siinä, että olemme niin valmiita toisia väärin tuomitsemaan. Me moitimme ja arvostelemme toisia, ei rakentavassa mielessä tahtoen johdattaa heitä Jeesuksen luo, vaan tuomitsemme johtuu itsekkyydestämme, kunnianhimosta ja kateudesta. Se on usein sellaista tuomitsemista kuin mitä Juudas harjoitti, kun hän nuhteli Mariaa siitä, että hän voiteli Jeesusta, sanoen: ”Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille?” (Joh. 12:5). Juudas ei köyhistä huolehtinut, vaan hän ajatteli vain itseään. Meidän armahtavaisuutemme on myös usein sellaista, että se ylenkatsoo toisten viat niin kauan, kun he ovat ystäviämme, mutta kun välimme rikkoontuvat alamme löytää heissä vikoja. Tämä on väärää tuomitsemista eikä Taivaanisän kaltaista armahtavaisuutta. Oikea armahtavaisuus vaatii ystäviäkin nuhdelttavan synnistä, koska ollaan huolissaan heidän sieluistansa ja että rukoilemme vihollistemmekin puolesta ja teemme kaikkemme johdattaaksemme heidät taivaan tielle.

Väärää tuomitsemista on myös se, kun toisia moititaan ja arvostellaan sen tähden, että tahdomme itseämme korottaa. Puhutaan toisista ja sanotaan: Se ja se henkilö on ylpeä ja itsekäs, tämä tai tuo henkilö on ymmärtämätön, itsevanhurskas ja kunnianhimoinen. Kun näin puhumme pieni ääni meissä alkaa sanoa: Sinä et ole sellainen kuin hän on. Sinä et ole ylpeä, sinä et ole kunnianhimoinen etkä sinä ole itsevanhurskas. Tämä on sitä väärää tuomitsemista. Se ei ole Taivaanisän kaltaista armahtavaisuutta.

Kuvatessaan meille minkälaista tulee armahtavaisuutemme olla, Jeesus myös sanoo: ”Antakaa anteeksi”. Hän tahtoo sanoa: Taivaanisä antoi anteeksi teidän syntinne, antakaa te myös anteeksi niille, jotka teitä vastaan rikkovat. Jeesus myös kerran sanoi opetuslapsillensa: ”Jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne” (Matt. 6:15). Isä antoi anteeksi maailman synnit Poikansa tähden, koska Poika täytti lain

ihmisten edestä, kärsi ja kuoli ristinpuulla täten maksaen heidän syntivelkansa. Sellainen, joka on Pyhän Hengen voimasta uskon kädellä omistanut tämän anteeksiantamuksen, tahtoo myös antaa veljellensä anteeksi, kun tämä rikkoo häntä vastaan. Siis jos tahdomme armahtavaisuutemme olevan sellaista kuin on Taivaanisämme armahtavaisuus, meidän tulee antaa anteeksi lähimmäisillemme. Vihan kantaminen ja anteeksiantamattomuus eivät sovi yhteen oikean armahtavaisuuden kanssa.

Jeesus kuvatessaan oikeaa armahtavaisuutta sanoo vielä tekstissämme: ”Antakaa...”. Hän tarkoittaa: Älkää olko itsekkäitä. Auttakaa lähimmäisiänne ja muistakaa, että kaiken, mitä teillä on, olette saaneet Jumalalta. Te olette vain taloudenhoitajia. Käyttäkää lahjanne oikein ja antakaa puutteessa oleville. Se on oikeaa armahtavaisuutta, kun rakkaudesta Kristukseen jaatte puutteessa oleville mitä olette Herralta saaneet.

Siis näin Jeesus tekstissämme neuvoo meitä uskovaisia: Olkaa armahtavaisia, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on. Etsikää lähimmäistenne parasta. Ja armahtamattomuuden syntiä Hän pitää erittäin vakavana syntinä. Kuulkaa mitä hän sanoo niille, jotka ovat armahtamattomia ja toisia neuvovat, moittivat ja nuhtelevat itsekkäiden syitten vuoksi. Hän sanoo näin: ”Eihän sokea voi sokeaa taluttaa? Eivätkö molemmat lankea kuoppaan? Ei ole opetuslapsi opettajaansa parempi; täysin oppineena jokainen on oleva niin kuin hänen opettajansa. Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi? Kuinka saatat sanoa veljellesi: Veljeni, annas minä otan pois rikan, joka on silmässäsi, sinä, joka et näe malkaa omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, sitten sinä näet ottaa pois rikan, joka on veljesi silmässä.”

Mutta oikeaa armahtavaisuutta Hän lupaa palkita armopalkalla. Hän sanoo: ”Älkää tuomitko, niin ei teitäkään tuomita... antakaa anteeksi, niin teillekin anteeksi annetaan. Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaanne; sillä millä mitalla te mittaatte, sillä mitataan teille takaisin.” Luther sanoo: ”Kristus opettaa opetuslapsiansa, kuinka heidän on heitä vastaisuudessa arvostelevien ja tuomitsevien epäuskoisten pa-

rissa täällä maailmassa hyvin vaellettava, siten voidakseen heidän keskuudessaan saada aikaan paljon hyötyä. Näin tehdessään he saavat jo täällä ja kerran siellä hyvän palkan. Siten he eivät kylläkään ansaitse syntien anteeksiantamusta, sillä mikään teko, olkoon kuinka hyvä tahansa, ei voi sitä saada aikaan. Mutta jos he asian tähden jotakin kärsivät tai menettävät, heille jo täälläkin, tässä ajassa, korvaan...”

Miten voidaan harjoittaa oikeaa armahtavaisuutta

Olemme kuulleet, mitä oikea armahtavaisuus on, ja että Jumalan tahto on, että olisimme armahtavaisia. Kysymme nyt: Miten voidaan harjoittaa tätä oikeaa armahtavaisuutta? Tähän vastaamme ensiksi: Oikea armahtavaisuus edellyttää sitä, että tunnemme omat heikkouksemme ja syntimme. Tätä Jeesus tarkoittaa, kun Hän sanoo: ”Ota ensin malka omasta silmästäsi, sitten sinä näet ottaa pois rikan, joka on veljesi silmässä”. Tri C.F.W. Walther on hyvin sattuvasti sanonut juuri tästä asiasta: ”Jos tunnet olevasi syntinen, anna tämän synnin tuntemisen aiheuttaa sinussa tosi armahtavaisuutta lähimmäistäsi kohtaan. Jos huomaat toisessa sellaisen synnin, jota sinussa ei ole, ajattele, sitten, että sinulla on muita syntejä, jotka ovat yhtä törkeitä Jumalan edessä, vieläpä ehkä törkeämpiä kuin on tämä lähimmäisesi synti. Jos huomaat miten joku toinen tekee syntiä siten, että hän puhuu kevytmielisesti ja tyhmästi, etkö sinä ehkä vielä enemmän syntiä tee kun olet niin synkkämielinen. Sinä huomaat miten joku toinen ei osaa säästää rahaansa. Eikö ole mahdollista, että sinä pidät rahaasi liian tärkeänä? Huomaat jonkun, joka mielestäsi ei ole kyllin ahkera työssään. Ehkä sinä teet syntiä siten, että olet liiaksi huolissasi jokapäiväisestä työstäsi. Huomaat, miten joku toinen sinun mielestäsi liian avomielisesti tuo totuuden ilmi. Ehkä sinä teet syntiä siten, että pelon ja arkuuden tähden kiellät totuuden. Sinä loukkaannut siitä, että toiset äkkipikaisesti suuttuvat. Ehkä sinä kannat sydämessäsi vihaa ja kateutta, ja ehkä olet siten syypää vielä suurempaan syntiin. Sinä loukkaannut siitä, että joku on ylpeä kauneudestaan tai vaatteistaan. Ehkä sinä ylpeilet siitä, että sinulle on annettu niin suuresti henkisiä lahjoja, ymmärrystä jne.” Näin puhuu tri Walther. Emmeköhän todella ystävät, mekin opi olemaan enemmän armahtavaisia,

jos aina ensin tutkimme itseämme, omia vikojamme ja syntejämme ennen kuin toisia tuomitsemme.

Mutta ennen kaikkea me uskovaiset opimme oikeaa armahtavaisuutta, kun aina muistamme ja pidämme mielessämme kuinka armahtavainen Taivaanisämme on ollut ja on vieläkin meille. Koko Raamattu kertoo meille Hänen armostaan. Hänen antamansa aineelliset ja hengelliset siunaukset ovat todistuksia siitä, että ”laupias ja armahtavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri armossa... Ei Hän tee meille syntiemme mukaan eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan. Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on Hänen armonsa niitä kohtaan, jotka Häntä pelkäävät.” (Ps. 103:10,11) Oi kunpa muistaisimme aina, miten Hän ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme. Kunpa muistaisimme, miten Hän antoi Poikansa ansaitsemat siunaukset meille vapaana armolahjana, ilman mitään meidän omaa ansiotamme, kutsui meidät uskoon niin että nyt olemme varmoja siitä, että syntimme ovat anteeksi annetut ja olemme Jeesuksen ansion kautta Jumalan rakkaita lapsia ja taivaan perillisiä. Kun kaikesta tämän lisäksi aina muistaisimme, miten runsaasti Hän siunaa meitä kaikilla aineellisillakin siunauksilla, niin miten silloin voisimme olla armahtamattomia? Eikö meidän tulisi päinvastoin olla armahtavaisia niin kuin meidän Isämme on armahtavainen?

Kuninkaallinen papisto

Mutta te olette ”valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja”, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa;

1 Piet. 2:9

Lokakuussa vietämme uskonpuhdistuksen juhlaa. Muistamme sitä suurta työtä, jonka jumala suoritti tri Martti Lutherin kautta. Vielä tänäkin päivänä nautimme uskonpuhdistuksen hedelmiä. Eräs näistä hedelmistä on se, että me uskovaiset nyt käsitämme olevamme kuninkaallisia pappeja. Luther näet korosti sitä Raamatun oppia, että jokainen uskovainen on pappi, jolla on vapaa pääsy Jumalan armoistuimen luo ilman mitään inhimillistä välimiestä. Ennen Lutherin aikaa tämä oppi oli kauan ollut peitettynä, koska roomalaiskatolinen kirkko silloin opetti, niin kuin se vieläkin opettaa, että uudenliiton seurakunnassakin on erikoinen papisto, joka toimii Jumalan ja syntisten välittäjänä, jota ilman ei kukaan voi tulla Jumalan luo. Mutta että tämä on harhakäsitys, käy selvästi ilmi näistä Raamatun sanoista: ”Sillä yksi on jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus.” (1 Tim. 2:5) ja että jokainen uskovainen on kuninkaallinen pappi, käy ilmi näistä Pietarin sanoista, jotka hän kirjoitti kaikille uskovaisille: ”Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.” (1 Piet. 2:9)

Kuninkaallisille papeille on annettu papin oikeudet

Ajatelkaa! Nimi ”pappi” kuuluu nyt jokaiselle uskovaiselle. Se ei enää kuulu vain jollekin erikoiselle ryhmälle seurakunnassa. Tämä nimi ei ole vain tyhjä titteli, vaan se nyt kertoo siitä, mitkä ovat Kristuksen kansan oikeudet ja vallat. Kuninkaallisilla papeilla on nyt papin oikeudet ja vallat. Sana, sanan julistaminen ja opettaminen, sakramentit, suora pääsy Jumalan luo rukouksen kautta, avainten

valta, nämä kaikki ovat heidän Kristuksessa. Tässä ei ole mitään risiiriä sen tosiasian kanssa, että jumala on myös asettanut uudenliiton seurakuntaan julkisen saarnaviran. Tällaisen viran Hän on asettanut, koska Hän on järjestyksen jumala. Paavali kirjoittaa korinttolaisille: ”Sillä ei jumala ole epäjärjestyksen, vaan rauhan jumala.” (1 Kor. 14:33) Hänen tahtonsa on, että kuninkaalliset papit joukostansa valitsevat pastoreita, jotka julkisesti, seurakunnan nimessä julistavat Sanaa, jakavat sakramentteja ja käyttävät niitä oikeuksia ja valtoja, jotka ovat kaikille uskovaisille annettut. Tässä kaikessa meidän tulisi siis muistaa, että kristitty, kuninkaallisena pappina käyttää yksityisenä kansalaisena Jumalan valtakunnassa niitä oikeuksia, jotka ovat kaikille uskovaisille annettut, eikä julkisena seurakunnan virkailijana.

Kuninkaallisilla papeilla on papin velvollisuudet

Mutta vaikka kaikille kuninkaallisille papeille ei kuulu julkinen saarnavirka, heillä kaikilla kyllä on papin velvollisuuksia. Heillekin on uskottu papin tehtäviä. Pietari kirjoittaa: ”Te olette... kuninkaallinen papisto... julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.” Kuninkaallisen papin ensimmäinen ja tärkein velvollisuus on Jeesuksesta todistaminen elämällään ja huulillansa. Olla Jeesuksen, on olla Hänen todistajansa. Suurin rakkauden työ, minkä uskovainen voi suorittaa, hänen suurin ja kallein etuoikeutensa on kertoa toisille Jeesuksesta niin, että Pyhä Henki voi tämän sanan kautta saattaa heidät kääntymykseen.

Raamattu on täynnä esimerkkejä siitä, miten kuninkaalliset papit ovat toimineet pappeina, miten he elämällensä ja huulillansa ovat todistaneet Jeesuksesta, levittäneet Sanaa ja todella julistaneet sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut heidät ihmeelliseen valkeuteensa. Meille sanotaan apostolien aikaisista kristityistä, että he ”vaelsivat paikasta toiseen ja julistivat evankeliumin sanaa.” (Apt. 8:4) Heitä kutsuttiin ”koko maailman villitsijöiksi”. (Apt. 17:6) Kun Pietaria ja Johannesta kiellettiin puhumasta Jeesuksesta, he vastasivat: ”Me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet.” (Apt. 4:20) Samarialainen nainen heti sen jälkeen, kun hänestä tuli kuninkaallinen pappi, meni toisille kertomaan Jeesuksesta. Kun Andreasta oli tullut Jeesuksen seuraaja, hän meni veljensä Simonin luo ja sanoi hänelle: ”Me olemme löytäneet Messiaan” ja

vei hänet Jeesuksen tykö. Voisimme jatkaa rajattomasti, mutta ehkä nämä esimerkit riittävät osoittamaan meille, miten kuninkaallisten pappien tulee ”pappeina” toimia.

Täytämmekö papin velvollisuuksiamme?

Miten on asia tänä päivänä? Onkohan mahdollista, että monet kuninkaalliset papit ovat unohtaneet, että heillä on papin velvollisuudet? Onkohan käynyt niin, että monet ajattelevat ainoastaan siten, että heidät on pelastettu *jostakin*, mutta eivät ollenkaan ajattele sitä, että heidät on pelastettu *jollekin*. Toisin sanoen heidät on pelastettu palvelemaan, niin kuin Paavali sanoo toisessa kirjeessään Korinttolaisille. ”Hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut.” (2 Kor. 5:15) Eikö ole totta, että monet luulevat täytäneensä velvollisuutensa, kun ovat sunnuntaina käyneet kirkossa ja antaneet rahalahjan seurakunnalle? Monet eivät tahdo, että uskonto tuottaisi heille minkäänlaista vaivaa. He haluavat ”kivuttoman” uskonnon ja sellaiseen uskontoon he tyytyvät. Mitä harhakäsityksiä tällaiset käsitykset ovatkaan ja kuinka Jumalan valtakunnan työ kärsii, kun näin ajatellaan.

On kyllä totta, että Jumalan Poika on elämällään ja kuolemallaan täydellisesti suorittanut pelastustyön ja on sovittanut maailman Jumalan kanssa ja totta myös on, että Pyhä Henki ihmisen uskoon saat-
taa. Mutta Pyhä Henki tekee työnsä armovälineiden, sanan ja sakramenttien kautta. Hän on ”uskonut meille sovituksen sanan”. Hän on käskenyt meidän mennä tekemään kaikki kansat Hänen opetuslapsik-
sensa kastamalla heidät ja opettamalla heitä. Meille on annettu tämä kallis etuoikeus. Sitä ei ole annettu taivaan enkeleille, vaan meille, syntisille ihmisille, jotka Jumalan armosta olemme nyt pyhiä ja autuaita Jeesuksessa. Meistä on tehty kuninkaallisia pappeja.

Työ, joka meille on uskottu, on tärkeitä

Oi kuinka on tärkeää, että jokainen uskovainen käsittää olevansa kuninkaallinen pappi ja käsittää, että hänellä on kuninkaallisen papin velvollisuudet — ennen kaikkea velvollisuus todistaa Jeesuksesta elämällensä ja huulillansa. Tämä on niin tärkeätä, koska jokainen hetki kuljettaa ihmistä lähemmäs iäisyyttä, lähemmäs iankaikkista elämää tai iankaikkista kuolemaa. On niin vähän aikaa. Niin vähän

aikaa viedä pelastuksen sanoma niille, jotka ilman sitä heitetään pois Jumalan kasvojen edestä sinne, missä on ainoastaan itku ja hammas-tenkiristys.

Olkaamme ahkeria työntekijöitä

Kyllä on siis aika. että seurakuntina ja yksityisinä ihmisinä alamme toimia ahkerasti kuninkaallisina pappeina. Seurakunta, joka odottaa, että pastori yksin todistaa. ei ole oikeassa tasapainossa. Eikä sekään ole oikeata tasapainoa, jos pastori odottaa, että seurakuntalaiset todistavat, vaikka hän ei heitä siihen opeta ja valmista. Pastorin tulee olla todistaja todistajille. Olemme sanomalehdissä hiljattain luke-neet, miten täällä Suomessa on alettu puhua kotikäynneistä. Tämä työtapa on ollut Amerikassa luterilaisillakin käytössä jo kauan aikaa. Se on tuottanut myös hedelmää. Varmaan sitä voidaan jossain muodossa täällä Suomessakin käyttää Jumalan valtakunnan edistämiseksi.

Sinäkin voit jotakin tehdä

Mutta älä odota, että seurakunta järjestää sinulle jokaisen tilaisuuden todistamiseksi. Todista ensiksikin elämälläsi aina joka paikassa ja huulillasi milloin sinulla vain on siihen tilaisuus. Älä sano: ”En minä voi mitään tehdä tässä suhteessa.” Pidä silmäsi ja korvasi auki. Pidä silmällä mitä mahdollisuuksia Jumala eteesi asettaa, ja kun huomaat tällaisia mahdollisuuksia, käytä niitä hyväksesi. Käytä niitä lahjoja ja kykyjä, jotka Jumala on sinulle antanut. Voi olla, että onnistut saamaan vain yhden uuden oppilaan pyhäkouluun. Mutta muista, että joka ainoa sielu on kallis, koska se on Jeesuksen verellä ostettu. Tästä yhdestä voi tulla ahkera Herran työntekijä, joka johtaa monta Jeesuksen luo.

Kun olet kuninkaallinen pappi, toimi pappina. Julista sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut sinut ihmeelliseen valkeuteensa.

Vahvista veljiäsi

Luterilainen-lehden juhlassa 5.11.1960

Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi. Luuk. 22:32
Ja te tulette olemaan minun todistajiani sekä Jerusalemissa, että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka. Apt. 1:8.

Rakkaat ystävät

Vietämme 'Luterilaisen' juhlaa. Tämä kirkkokuntamme julkaisu, joka on ilmestynyt vuodesta 1926 saakka, on tullut meille rakkaaksi. Tahdomme, että se edelleenkin ilmestyy, tahdomme, että sitä tilataan, että sitä luetaan ja levitetään. Sen tähden olemme järjestäneet tämän juhlan, jossa tahdomme puhua lehden tärkeydestä, sen julkaisemisesta ja siitä, niitä sinä voit tehdä sen tukemiseksi ja levittämiseksi.

Kun ajattelen lehden tärkeyttä ja syytä sen olemassaoloon, mieleeni tulee kaksi Raamatun lausetta, Jeesuksen sanat Pietarille, jotka Hän lausui sinä samana yönä, jolloin Pietari hänet kolmasti kielsi: "Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi." (Luuk. 22:32) Jeesuksen sanat opetuslapsilleen ennen hänen taivaaseen astumistaan: "Ja te tulette olemaan minun todistajiani sekä Jerusalemissa, että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka." (Apt. 1:8) 'Luterilaisen' kautta tahdomme vahvistaa veljiämme ja todistaa Jeesuksesta myös niille, jotka eivät vielä tunne häntä Vapahtajanansa.

Vahvista veljiäsi

Näillä sanoillansa 'vahvista veljiäsi' Jeesus käskee Pietaria pitämään huolen siitä, että hänen veljensä vahvistuisivat uskossaan. Hän puhuu uskon vahvuudesta. Ja juuri tätä Jeesuksen käskyä Pietari

myöhemmin noudatti, kun hän kirjoitti sen ajan uskoville (ja myös meillekin): ”Kasvaka meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa.” Toisin sanoen, että aina yhä lujemmalla uskolla pitää kiinni Jumalan armosta, joka tarjotaan ja annetaan teille evankeliuminkautta. Oppikaa tuntemaan Jeesus, johon uskotte aina yhä paremmin.

Raamatun mukaan vahva on se, joka on uskossa Jeesukseen, joka pysyy Jumalan sanassa, joka uskoo ja turvaa tämän sanan lupauksiin, ei tingi niistä, eikä kiellä niitä ahdistuksien ja vastoinkäymisten tullessa, vaan päinvastoin osaa lohduttaa itseään niillä ja löytää niistä voimaa.

Tällaista vahvistusta Jeesuksen opetuslapset tarvitsivat. Jeesus tiesi miten vaikeita aikoja oli heidän edessään. Heidän on nähtävä, kun hän kärsii ja kuolee. Tämä on oleva heille järkyttävää ja sielunvihollinen on käyttävä tilaisuutta hyväksensä. Jeesus, kaikkietävä Jumalan Poika näkee, miten Pietarikin hänet kieltää, mutta hän myös näkee, että hän tulee jälleen katumukseen ja uskoon. Hän sanoo: ”Simon, Simon, katso saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen teitä niin kuin nisuja; mutta minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään. Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi.”

Vahvistusta tarvitsemme vielä tänäkin päivänä, koska sielunvihollinen ei ole lopettanut työtänsä. Hän käy vieläkin ympärillämme niin kuin kiljuva jalopeura etsien kenen hän saisi niellä. Hän tekee kaikkensa, että luopuisimme uskostamme, että Jumalan sanaa ei voitaisi julistaa sen puhtaudessa ja totuudessa ja että Jumalan sanan vastaisia oppeja opetettaisiin. Hän osaa puhua niin, että väärä oppi ei tunnukaan niin vaaralliselta ja että oikean opin puolustaminen tuntuu ahdasmielisyydeltä. Hän ei näet tahtoisi, että kukaan säilyisi uskossa. Sielun vihollisen lisäksi on syntinen lihamme ja maailma aina meitä kiusaamassa ja vetämässä puoleensa.

Todella tarvitsemme nytkin vahvistusta. Ja Jumala yksin voi meitä vahvistaa armovälineidensä, Sanan ja Sakramenttien kautta. Mutta vaikka Hän yksin voi meitä vahvistaa, Hän tahtoo käyttää meitä uskovaisten sanansa levittäjinä ja hän tahtoo meidän kauttamme muistuttaa toisia niistä kalliista aarteista, jotka Jeesus on maailmalle

hankkinut kärsimisellään ja kuolemallaan. Ja juuri sen tähden, että me haluamme noudattaa Jumalan tahtoa, toimia sanan levittäjinä ja muistuttaa veljiämme Jeesuksen ansaitsemista siunauksista ja näin vahvistaa heitä, me kirkkokuntana julkaisemme Luterilainen-lehteä. Tässä lehdessä tahdomme julistaa Jumalan sanaa puhtaasti ja selvästi. Sen jokainen kirjoitus, vaikka ei kirjoituksessa suorastaan Raamatun tekstiä selitettäisikään, on alistettu tähän sanaan. Näin tahdomme 'Luterilaisen' kautta noudattaa Jeesuksen käskyä, tahdomme vahvistaa veljiämme.

Sen tähden jokaisessa lehden numerossa on kirjoituksia, joissa julistetaan Kristuksen evankeliumia ja joissa korostetaan Raamatun pääoppia, vanhurskauttamisoppia. Onhan vahvistavaa, kun me kurjat syntiset saamme kuulla, että ihminen vanhurskautetaan Jumalan edessä uskon kautta Jeesukseen ilman lain tekoja. Kuinka monet ovatkaan kertoneet minulle, miten he synnin ahdistamina ovat saaneet lohdutusta 'Luterilaisesta'. Siitä he ovat saaneet lukea saarnan, jossa jokin Raamatun teksti on selitetty. Saarnassa on vakuutettu heille miten Jeesus, Jumalan Poika on maksanut koko maailman syntivelan, heidänkin, miten Jumala on Poikansa tähden julistanut koko maailman synnit anteeksi, miten jokainen saa sellaisena kuin hän on, uskoa syntinsä anteeksi Jeesuksessa, ja miten Jumala ei lue heille heidän rikkomuksiaan. Tämä on ollut heille synninpäästö. He ovat saaneet rauhan sydämiinsä ja ovat vahvistuneet uskossansa. Sehän aina vahvistaa, kun katseemme käännetään pois omasta sydäme-stämme, joka aina syyttää, Jumalan sanan lupauksiin, kun meitä muistutetaan siitä, mitä Jeesus on edestämme tehnyt, miten hän on lain täyttänyt puolestamme ja miten hän on kärsinyt iankaikkisen rangaistuksemme.

Vahvistusta tarjotaan meille myös niissä kirjoituksissa, joissa käsitellään jotakin määrättyä Raamatun oppia ja monilla lauseilla todistetaan mitä Raamattu asiasta sanoo. Emme voi pysyä lujina ja vahvoina uskossamme, jos emme tunne Raamatun oppeja. Se, joka ei tunne Raamatun oppeja, on Paavalin sanoin 'alaikäinen, joka ajelehtii ja jota viskellään kaikissa opintuulissa, ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa'. (Ef. 4:14) Me vahvistumme siis, kun syvennymme Raamatun oppeihin. Sitten voimme 'vastata jokaiselle,

joka meiltä kysyy sen toivon perustusta, joka meissä on'; sitten eivät väärät profeetat voi meitä johtaa harhaan, sitten osaamme vastata sielunviholliselle, kun hän meitä kiusaa. Jumalan sanalla voimme kumota hänen syytöksensä voittaaksemme ne. Vahvistakoon 'Luterilainen' sinuakin, ystävä, tälläkin tavalla.

Ne kirjoitukset, joissa tarjotaan tietoa seurakuntiemme toiminnasta, ovat myös tarkoitettut vahvistukseksenne. Sehän on meille rohkaisevaa saadessamme kuulla, että on toisia, joilla on sama usko, samat periaatteet kuin meilläkin, ja kuullessamme, että toisetkin toimivat saman asian puolesta kuin mekin. Varmaan sinä ystävä, joka 'Luterilaista' olet lukenut monia vuosia, olet valmis tunnustamaan, että tiedot uskonveljistäsi, heidän toiminnastaan ovat sinua vahvistaneet ja ovat auttaneet säilyttämään keskuudessamme keskinäisen yhteyden.

Näin 'Luterilainen' tahtoo palvella meitä kaikkia. Se tahtoo vahvistaa meitä, lujittaa meitä oikeassa opissa ja keskinäisessä yhteydessä. Jumala suokoon, että tämä rakas lehtemme tulevaisuudessakin vahvistaa.

Te tullette olemaan minun todistajani

'Luterilainen' tahtoo myös toimia Jeesuksen todistajana niille, jotka eivät vielä tunne häntä Vapahtajanansa. Hänen sanansa, "Ja te tullette olemaan minun todistajiani sekä Jerusalemissa, että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka", kuuluvat kaikille uskovaisille. Jeesus tahtoo, että me kaikki olisimme hänen todistajiansa. Hän on kutsunut meidät pois synnin pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa. Meillä on omanamme Jeesuksen ansaitsemat kalliit siunaukset uskon ja kasteen kautta. Suuressa armossaan Jumala on temmannut meidät pois kadotuksen tieltä ja asettanut meidät taivaan tielle. Me olemme nyt varmoja siitä, että vaikka olemme tällaisia viheliäisiä syntisiä, olemme samalla Jeesuksen ansion nojalla Jumalan lapsia ja taivaan perillisiä. Jumala on rakas Isämme ja ystävämme. Ja kun näistä asioista olemme varmoja, sydämässämme on se rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Me iloitsemme toivossa, ymmärrämme miksi olemme täällä maailmassa ja tiedämme, että kaikki vaikuttaa meidän parhaaksemme.

Jeesus tahtoo, että todistamme näistä asioista maan kansoille, niille, jotka ovat vielä ilman rauhaa, jotka vielä synnin orjuudessa elävät. Työmaamme on laaja. Täällä omassa maassamme on tuhansia, jotka eivät tunne Jeesusta, tuhansia, jotka ovat luopuneet kasteen armoliitosta, tuhansia, jotka joutuvat iankaikkiseen kadotukseen, jos Pyhä Henki ei saa armovälineiden kautta saattaa heitä uskomaan Jeesukseen.

Jeesus käski opetuslasten todistaa ensin Jerusalemissa. Niin meidänkin on alettava ensin omassa kaupungissamme, omassa maassamme. Velvollisuutemme ja kallis etuoikeutemme on levittää sanaa täällä, mihin Jumala on meidät asettanut. Kaikin tavoin on ylennettävä ristin lippu korkealle. Tässä tehtävässä tahtoo 'Luterilainen' myös auttaa.

Henkilökohtaisesti voimme todistaa ainoastaan ystävillemme, jotka asuvat lähellä meitä, naapureillemme ja työtovereillemme. Mutta 'Luterilaisen' kautta voimme levittää sanaa ympäri maatamme ja vieläpä suomalaisten keskuudessa, jotka asuvat ulkomailla.

On niin paljon sellaisia koteja, joissa Jeesusta ei tunneta eikä palvelulla. Hän tahtoi tulla jokaiseen kotiin, mutta niin monen kodin asukkaat eivät tunne tarvitsevansa häntä. 'Luterilaisen' kautta Jeesus pääsee puhumaan näiden kotien asukkaille. Hän saa puhua aikuisille ja lapsille, saa puhua synnistä ja armosta, saa katuvaisille syntisille vakuuttaa, että synnit ovat anteeksi annetut ja taivaan portit ovat heille avoinna, saa opettaa, lohduttaa ja neuvoa.

Kuinka kiitollisia saamme olla, että kirkkokuntana olemme jo monta vuotta saaneet lähettää Jumalan sanaa moniin koteihin 'Luterilaisen' kautta. Kuinka kiitollisia saamme olla, että tämä lehtemme saa vieläkin ilmestyä. Oi, että aina muistaisimme, miten sen kautta voimme noudattaa Jeesuksen käskyä ja julistaa evankeliumia kaikille luoduille. Oi, että kaikki sitä tukisimme kaikin tavoin, rukoilisimme sen puolesta, puhuisimme siitä toisille, levittäisimme sitä ja lukisimme sitä.

Te olette maan suola

Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi. Matt. 5:13

Vuorisaarnassaan Jeesus sanoo kristityille: ”Te olette maan suola.” Tämä on erittäin valaiseva vertaus. Sen huomaamme, kun ajatella suolan ominaisuuksia.

Suolan ominaisuudet

Suola on ihmisille välttämätöntä. Se voidaan aina tuntea. Se saatataa tunkeutua ruokaan siten, että sitä ei voida nähdä eikä erikseen maistaa. Se ei ole vahingoksi ruualle vaan hyödyksi. Suola myös estää ruokaa pilaantumasta.

”Te olette maan suola”, sanoo Jeesus meille Jumalan lapsille. Hän ei sano: ”Teidän tulisi olla maan suola, olisi hyvä jos olisitte maan suola.” Jeesus ei tarkoita sitä, että olemme itessämme tällaista suolaa. Meillä ei ole luonnostamme suolan ominaisuuksia. Päinvastoin olemme synnin turmelemia. Mutta kuten Jeesus itse on todellinen maailman valkeus ja me hänen opetuslapsensa vain heijastamme hänen valkeuttaan, niin myös me olemme maan suola vain sen perusteella, että uskon kautta olemme Hänessä.

Ihminen tarvitsee suolaa elääksensä. Samoin maailma säästyy turmiolta ja lopulliselta tuholta juuri kristittyjen tähden. Jumala viivytti maailman kansojen tuhoamista 120 vuotta Nooan tähden. Sinä aikana Nooa saarnasi vanhurskautta. Lootin tähden Sodoman ja Gomorran armonaikaa jatkettiin ja koko paikkakunta olisi säästynyt tuholta, jos siinä olisi löytynyt edes 10 vanhurskasta eli Jumalan lasta.

Maailma tarvitsee myös meitä kristityitä pelastuaksensa. Vapahata näet on antanut meille käskyn tehdä kaikki kansat hänen opetuslapsiksensa, kastamalla ja opettamalla heitä. Hän ei ole luvannut pelastaa syntisiä muuten kuin näiden armonvälineiden kautta. Paavali

sanoo: ”Miten he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko, kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa?” (Room. 10:14) Ilman evankeliumin levittäjiä ja julistajia jäisivät syntiset myös ilman pelastusta.

Suola estää ruokaa pilaantumasta. Kristityt estävät maailman lopullisen rappeutumisen. Pyhällä elämällään, rukouksillaan, todistuksillaan, varoituksillaan, nuhtelullaan ja kehotuksillaan he vastustavat synnin turmelevaa voimaa, estävät synnin karkeita purkauksia ja auttavat ihmisiä pois synnin kahleista.

Suola tunkeutuu ruokaan. Tämä edellyttää sitä, että suola ei saa jäädä suola-astiaan. Sitä täytyy panna ruokaan. Samoin myös kristityt voivat toimia suolana ainoastaan, jos he elävät maailman keskeillä. Jeesus ei perustanut luostaria tai lähettänyt opetuslapsiansa autioon erämaahan, vaan hän lähetti heidät kansan keskelle. Ja ajatelkaamme, mitä nämä muutamat suolanjyvät saivatkaan aikaan, kun he Kristuksen evankeliumia julistivat ja elämällään häntä kirkastivat. Syntiset saivat kuulla, kuinka kauhea asia synty on, niin hirvittävä, että se vei Jumalan Pojan ristin puuhun kärsimään ja kuolemaan. Mutta he myös saivat kuulla, että hän kärsimisellään ja kuolemallaan maksoi koko maailman syntivelan ja että Jumala hänen tähtensä antoi kaikkien synnit anteeksi. He näkivät näissä kristityissä sitä hedelmää, mitä usko saa aikaan, rakkautta, iloa, rauhaa, pitkämielisyyttä, ystävällisyyttä, hyvyyttä, uskollisuutta, sävyisyyttä ja itsensähilittämistä. Kaikki tämä vaikutti heihin. Monet ottivat uskossa sanan vastaan.

Jos suola käy mauttomaksi

”Mutta”, sanoo Jeesus, ”jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi. Se ei enää kelpaa muuksi kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.” Jeesus varoittaa meitä Jumalan lapsia sitä, mitä olemme Jumalta armosta lahjana saaneet. Hän on tehnyt meistä maan suolan, antamalla meille uuden sydämen ja mielen, niin että rakastamme häntä ja hänen sanaansa sekä haluamme elää hänen tahdonsa mukaan. Mutta kaiken tämän voimme menettää. Sillä Jumalan lapset voivat käydä uskottomiksi, halveksia Jumalan sanaa, lakata valvomasta ja rukoilemasta, murehduttaa Pyhää Henkeä, ja näin koventaa sydämensä siinä määrin, että heidän pelastumisensa on mah-

dotonta. Kun näin käy, ihminen ei kelpaa taivaaseen, vaan poisheitettäväksi iankaikkiseen pimeyteen.

Kun kristitylle on näin tapahtunut, silloin hänellä ei ole enää suolan ominaisuuksia. Hän on pikemminkin kuin sokeri. Hän katsoo syntiä sormiensa läpi. Hän ei nuhtelee kurittomia, sillä hän haluaa, että rauha säilyisi. Hän mukautuu tämän maailman mielen mukaan, että välttyisi arvostelulta ja vihalta. Hän ei pyydä Jumalalta siunausta ja varjelusta maallensa, hän ei rukoile lähimmäistensä puolesta eikä toimi Jeesuksen todistajana.

Ja minkälainen on se kirkko ja se seurakunta, joka on käynyt mauttomaksi? Se myös on menettänyt suolan ominaisuudet. Se laatii ohjelmansa maailman toivomuksien mukaan. Se julistaa sitä, mitä maailman älykkäät ja hienot haluavat kuulla. Se ei taistelee väärää oppia vastaan, vaan hyväksyy kaiken. 'Se ei nuhtelee synnissä eläviä, sen varoitukset ovat laimeita. Mitkä ovat seuraukset? — Synnin tuntoa ei synny, evankeliumi ei kelpaa ja syntiset jäävät kadotuksen tielle.

Ajattelemme itseämme ja sitä, miten heikkoa suolaa olemme olleet. Huudamme: Jumala varjele minua, etten kävisi mauttomaksi enkä kelpaisi muuta kuin pois heitettäväksi. Anna anteeksi laiminlyöntini ja syntini.” Ja lohdutuksenamme on Herran lupaus: ”Jos me tunnustamme syntimme on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” Jeesuksen veri on täydellinen puhdistusaine. Se pesee pois veriruskeat ja purppuranpunaiset synnit niin, että olemme Jumalan silmissä aivan pyhiä ja puhtaita. Sille, joka Jeesukseen uskoo, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.

Ajatelkaamme niitä opetuslapsia, joille tekstimme sanat lausuttiin. Heikkoja hekin olivat itsessään, mutta vain yksi heistä joutui pois heitettäväksi. Eikä hänkään sen tähden, että hän oli niin suuri syntinen, vaan sen tähden, että hän uppiniskaisesti vastusti Jumalan Pyhää Henkeä ja hylkäsi Jumalan armon. Ne yksitoista huolimatta lankeemuksistansa ja heikkouksistaan saattoivat olla maan suolana loppuun asti ja kelpasivat taivaaseen, koska he katuvaisina syntyisinä turvasivat Vapahtajan ansioon. Tämä Vapahtaja antoi heille voimaa niin, että he saattoivat taistella syntiä vastaan ja elää hänelle. Sama Vapahtaja on luvannut olla meidänkin kanssamme joka päivä maailman loppuun asti. Kun häneen uskossa turvaamme, säilymme suolana emmekä käy mauttomaksi.

Riippumaton anteeksiantamus

Sen tähden taivasten valtakunta on verrattava kuninkaaseen, joka vaati palvelijoiltaan tiliä. Ja kun hän rupesti tilintekoon, tuotiin hänen eteensä eräs, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää. Mutta kun tällä ei ollut, millä maksaa, niin hänen herransa määräsi myytäväksi hänet ja hänen vaimonsa ja lapsensa ja kaikki, mitä hänellä oli, ja velan maksettavaksi. Silloin palvelija lankesi maahan ja rukoili häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle kaikki.' Niin herran kävi sääliksi sitä palvelijaa, ja hän päästi hänet ja antoi hänelle velan anteeksi. Mutta mentyään ulos se palvelija tapasi erään kanssapalvelijoistaan, joka oli hänelle velkaa sata denaria; ja hän tarttui häneen, kuristi häntä kurkusta ja sanoi: 'Maksa, minkä olet velkaa.' Niin hänen kanssapalvelijansa lankesi maahan ja pyysi häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle.' Mutta hän ei tahtonut, vaan meni ja heitti hänet vankeuteen, kunnes hän maksaisi velkansa. Kun nyt hänen kanssapalvelijansa näkivät, mitä tapahtui, tulivat he kovin murheellisiksi ja menivät ja ilmoittivat herralensa kaiken, mitä oli tapahtunut. Silloin hänen herransa kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: 'Sinä paha palvelija! Minä annoin sinulle anteeksi kaiken sen velan, koska sitä minulta pyysit; eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa kanssapalvelijaasi, niin kuin minäkin sinua armahdin?' Ja hänen herransa vihastui ja antoi hänet vanginvartijain käsiin, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa. Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi.'

Matt. 18:23–35

”Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi.” (Matt. 18:35) Nuo sanat, ”näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille”, viittaavat edellisen lauseen sanoihin. Tässä lauseessa sanotaan: ”Ja hänen herransa vihastui ja antoi hänet vanginvartijain käsiin, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa.” Taivaallinen Isä siis vihastuu, jos seuraamme pahan palvelijan esimerkkiä emmekä anna veljellemme

sydämeistämme anteeksi. Taivaallisen Isän vihan ankaruus ja seuraukset kuvataan Raamatussa mm. seuraavasti: ”Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua, vaan peljättäkö ennemmin häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin”, (Matt. 10:28) Joku ehkä sanoo: ”Mutta se herra Jeesuksen vertauksessa antoi pahan palvelijan vanginvartijan käsiin 'kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa'. Eikö tämä tarkoita sitä, että ihminen ei joudu iankaikkisesti kärsimään, vaan ainoastaan siihen asti, kunnes hän pystyy maksamaan velkansa?” Tähän voimme vastata: Ihminen ei koskaan pysty maksamaan Jumalalle syntivelkaansa. ”Ei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista”, (Room. 3:20) Kuoleman jälkeen ei myöskään ole mahdollisuutta tätä maksua suorittaa. ”Ja samoin ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio”, (Hebr. 9:27) Ihminen siis jäisi Jumalan vihan ja rangaistuksen alaiseksi, jos siitä vapaaksi pääseminen riippuisi hänen kyvystään maksaa takaisin, mitä hän on Jumalalle velkaa.

Anteeksiantaminen ei ole samaa kuin velan maksun vastaanottaminen. Jeesuksen vertauksessa palvelija ei voinut maksaa velkaansa. Velka unohdettiin eikä sen takaisin maksamista vaadittu. Jumalan mielen mukainen anteeksiantamus antaa anteeksi, vaikka rikkojassa ei ilmene minkäänlaisia katumuksen merkkejä. ”Kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta.” (Room. 5:10) Ristillä ollessaan Jeesus sanoi: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät”. (Luuk. 23:34)

Tämä ei tarkoita sitä, että me hyväksyisimme toisen pahat teot ja katumattomuuden. Jos me todella olemme vakuuttuneita siitä, että hän rikkoo Jumalan tahtoa vastaan, me huomautamme hänelle siitä ja olemme valmiit toimimaan Matt. 18:n mukaan (Jeesuksen ohje kirkkokurista), jos tilanne vaatii. Tämähän on tämän henkilön parhaaksi. Me menettelemme näin, koska olemme antaneet hänelle anteeksi ja rakastamme häntä. Hänen käytöksensä voi tuottaa meille surua, mutta se ei saa estää meitä antamasta hänelle anteeksi.

Meissä olevasta vanhasta ihmisestä, so. syntisestä luonnostamme johtuen olemme taipuvaisia kantamaan vihaa sitä henkilöä vastaan,

joka meitä vastaan on rikkonut. Anteeksiantamisemme helposti riippuu toisen osapuolen käyttäytymisestä. Raamattu kehottaakin meitä menemään pian sopimaan riitapuolemme kanssa, ettei tämä viha pääse kasvamaan ja juurtumaan meissä eikä myöskään riitapuolessamme. Mutta vaikka riitapuolemme torjuu meidät, ei tämän tulisi vaikuttaa meidän anteeksisaamiseemme. Me voimme sanoa hänelle Raamatun perusteella, että hänellä ei ole omanaan Jumalan anteeksiantamusta, kun hän katumattomana pysyy, mutta me joka tapauksessa itse annamme hänelle sydämessämme anteeksi.

On vain yksi keino oppia käytännössä harjoittamaan anteeksiantamusta. Tämä taito opitaan Jeesuksen ristin juuressa. Jeesuksen vertauksen tarkoitus on opettaa tämä taito meille. ”Niin herran kävi sääliksi sitä palvelijaa, ja hän päästi hänet ja antoi hänelle velan anteeksi.” Taivaan Isä antoi meille Poikansa Jeesuksen sovintotyön tähden kaikki syntimme anteeksi sulasta armosta. Hän ei vaatinut meitä selvittämään jokaista pahaa tekoamme eikä korvaamaan hänelle sitä, mitä meillä oli hänelle velkaa.

Se joka sydämessään nauttii Isän anteeksiantamusta, toisin sanoen uskoo siihen, on vapaa Jumalan vihasta ja rangaistuksesta. Kuka on saanut paljon suuremman velan anteeksi, hän antaa myös anteeksi niille, jotka rikkovat häntä vastaan. Mutta jos hän ei anna veljellensä anteeksi, on tämä merkki siitä, että hän on hyljännyt Isän anteeksiantamuksen. Näin ollen hän joutuu iankaikkisesti ”vanginvartijain” käsiin, koska hän tämän anteeksiantamuksen hylkäsi epäuskossa.

Et odottanut, Isä, minulta hyviä aikomuksia ja hartaita tunteita. Annoit anteeksi kaikki syntini, kun vielä olin vihollisesi. Auta minua uskossa muistamaan tätä sanomatonta rakkauttasi, että voisin sydämestäni antaa anteeksi niille, jotka minua vastaan rikkovat.

Miten voin vaelttaa rakkaudessa?

Olkaa siis Jumalan seuraajia, niin kuin rakkaat lapset, ja vaeltakaa rakkaudessa, niin kuin Kristuskin rakasti teitä ja antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle suloiseksi tuoksuksi. Ef. 5:1,2

Yllä oleva Raamatun kohta kehottaa meitä vaeltamaan rakkaudessa. Miten kipeästi koko maailma tarvitsee tällaista kehotusta. Viimeisten kuukausien aikana olemme saaneet kuulla hirmuisista vihan osoituksista ja purkauksista. Ihmisiä on pahoinpidelty ja surmattu, liikkeitä ja taloja on poltettu, monet ovat menettäneet kaiken omaisuutensa ja sadat tuhannet ovat joutuneet pakenemaan omasta maastansa vainon takia. Tämä kaikki on tapahtunut, koska viha on saanut niin tyystin valloittaa niin monien sydämet. Olemme seuranneet tapahtumia ja valittaneet sitä, että rakkautta puuttuu. Mutta tärkeä kysymys meille jokaiselle on: Minkälaista on minun rakkauteni?

Eräs pyhäkoulun opettaja oli opettanut luokallensa kertomuksen laupiaasta samarialaisesta. Oppitunnin päätyttyä hän kysyi eräältä pojalta, mitä hän oli oppinut tästä kertomuksesta. Poika vastasi: ”Opin, että kun joudun vaikeuksiin, jonkun tulisi minua auttaa.” Poika oli kuunnellut kertomusta ainoastaan omalta itsekkäältä näkökannaltaan. Papin, leeviläisen ja samarialaisen, kaikkien olisi tullut häntä auttaa. Eiköhän asia ole niin, että meissä kaikissa on samanlaista taipumusta. Kuuntelemme, kun Jumala puhuu rakkaudesta. Ajattelemme: Eikö olisi hyvä asia, jos jokainen harjoittaisi rakkautta. Kuuntelemme, kun hän puhuu siitä, että olemme kaikki samanarvoisia hänen silmissään. Ajattelemme: Eikö olisi hyvä asia, jos kaikki maailman kansat tämän käsittäisivät. Mutta tärkeintä olisi, että kyysisimme ensin: Miten on asian laita minun kohdallani?

Miten minä voin vaeltaa rakkaudessa?

Ensiksi voimme sanoa, että tämä taito tulee Jumalalta. Sitä emme voi itsellemme antaa. Ei auta, vaikka kuinka sanoisimme itsellemme: Minun täytyy alkaa enemmän rakastaa lähimmäisiäni ja tehdä rakkauden tekoja. Näin ei Jumalalle otollinen rakkaus synny. Raamattu sanoo: *"Siinä on rakkaus, ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi."* (1 Joh. 4:10) Toisin sanoen, meillä luonnostamme ei ole mitään Jumalalle otollista rakkautta. Jumala on rakkaus. Häneltä meidän on saatava rakkautemme. Tämä tapahtuu siten, että tulemme vakuuttuneeksi siitä, että hän rakastaa meitä.

Jumalan rakkaus meitä kohtaan käy ilmi monella tavalla. Se käy ilmi siitä, että hän loi meidät omaksi kuvakseen. Se ilmenee siitä, että hän jatkuvasti ylläpitää meitä antaen meille kaikki tarpeemme. Mutta se näkyy kaikista selvimmin Golgatalla, jossa hän antoi oman rakkaan Poikansa kärsiä ja kuolla meidän ja koko maailman syntien tähden niin, että hänen vanhurskautensa vaatimukset tulivat täytetyiksi ja hän saattoi antaa maailman synnit anteeksi. Nyt synty ei voi kadottaa ketään. Ainoastaan epäusko voi johtaa kadotukseen. Jeesus sanoo: *"Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen."* (Mark. 16:16) Apostoli Paavali kuvaa tämän Jumalan rakkauden meitä kohtaan seuraavin sanoin: *"Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä. Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme."* (Room. 5:6-8)

Intiassa eräät kristityt kerran löysivät pitaalitautisen miehen maakaamassa tien vieressä, nälkään kuolemassa. He kantoivat hänet sairaalaan, pesivät hänet ja hoitivat häntä. Myöhemmin, kun mies makasi puhtaassa sängyssä toipumassa, hän sanoi: "He eivät edes kysyneet nimeäni!" Intiassa näet ihmisen nimi määräsi silloin miten häntä kohdeltiin.

Tällaista on Jumalan rakkaus meitä kohtaan. Hän ei kysynyt kuka olet, tai mitä olet tehnyt? Hän rakasti meitä jo silloin kun olimme hänen vihollisiaan. Hän antoi Poikansa kärsiä ja kuolla puolestam-

me. Kasteessa hän otti meidät omiksi lapsikseen. Se, että tänään olemme uskossa, johtuu yksinomaan siitä, että hän on varjellut meitä ja kantanut meitä iankaikkisilla käsivarsillaan ja johdattanut meidät sanan viheriäisille niityille. Olemme usein olleet tottelemattomia lapsia, kylmiä, välinpitämättömiä, hitaita kiittämään mutta nopeita valittamaan. Maailma ja sen menot ovat saaneet meiltä enemmän huomiota kuin hän ja hänen sanansa. Mutta hänen lupauksensa ovat pitäneet paikkansa. *"Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä."* (1 Joh. 1:9) ja *"Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä."* (1 Joh. 1:7) Tällaista on Jumalan rakkaus ollut meitä kohtaan. Ja Johannes sanoo: *"Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä."* (1 Joh. 4:19)

Mikä on siis vastaus kysymykseen: Miten voin vaeltaa rakkaudessa? Vastaus kuuluu näin: Jumalan rakkauden meitä kohtaan täytyy saada elää ja vaikuttaa sydämessämme. Tämä tapahtuu siten, että me rukousmielin käytämme armovälineitä, Sanaa ja sakramenteja. Näiden välineiden kautta Pyhä Henki tekee työnsä meissä, tekee meidät aina varmemmiksi siitä, että Jeesus antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle suloiseksi tuoksuksi toisin sanoen Jumalalle kelpaavaksi lahjaksi ja uhriksi. Mitä varmempia olemme Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan, sitä enemmän rakastamme häntä ja sitä enemmän halua ja voimaa meillä on rakastaa lähimmäisiämme. Silloin emme voi kantaa vihaa sydämessämme lähimmäistämme kohtaan ja olla anteeksiantamatta hänelle. Silloin emme vain rakasta niitä, jotka meitä rakastavat, vaan voimme rakastaa niitäkin, jotka meitä vainoavat, kuten Raamattu kehottaa meitä tekemään. Jeesus sanoo: *"Jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin?"* (Matt. 5:46)

Jos, ystävä, haluat vaeltaa Jumalan tahdon mukaisessa rakkaudessa, käännä katseesi pois itsestäsi kohti Golgataa, jossa näet, miten suuresti Jumala sinua rakastaa. Lue ja tutki Sanaa ja käytä sakramenttia niin, että hänen rakkautensa sinua kohtaan voi aina enemmän ja enemmän sydämesi valloittaa. Silloin voit tunnustaa: *"Minä rakastan, sillä hän on ensin rakastanut minua"* ja rakkautesi voi myös ilmetä teoissa.

Lapset ja nuoret

Miten voimme säilyä uskollisina Kristuksen sotilaina

Lopuksi, vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet. Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa. Sen tähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska, ja kenkinä jaloissanne alttiut rauhan evankeliumille. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet, ja ottakaa vastaan pelastuksen kypäri ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella, rukoillen joka aika Hengessä ja sitä varten valvoen kaikessa kestäväisyydessä ja anomisessa kaikkien pyhien puolesta;

Ef. 6:10-18.

Varmaan teistä nuorista, jotka olette läsnä täällä tänä aamuna, ei monikaan ole maamme puolustusvoimien palveluksessa. Mutta kuitenkin, kun olette uskossa Jeesukseen, olette sotilaita, kaikki kuulutte armeijaan. Suuri Ylipäällikkönne on kutsunut teidät palvelukseensa, olette saaneet pohjakoulutuksenne, olette saaneet käskyn lähteä taistelurintamalle.

Armeija, jossa palvelette, ei ole Suomen Tasavallan armeija eikä Suomen Tasavallan armeijan ylipäällikkö ole teidän ylipäällikkönne. Armeija, johon kuulutte, kun olette uskossa Jeesukseen, on Pyhä Kristillinen Kirkko ja Ylipäällikkönne on Jeesus Kristus, taivaan ja maan Herra. Hän kutsui teidät palvelukseensa jo silloin, kun teidät lapsina kastettiin. Jo silloin saitte univormunne, kun päällenne puettiin Jeesuksen vanhurskauden puku. Pian sen jälkeen aloitte saada pohjakoulutusta, kun vanhempanne alkoivat opettaa teille Jumalan Sanaa. Tämä koulutus jatkui pyhäkoulussa ja rippikoulussa ja ru-

koukseni on, että tulette saamaan koulutusta siihen saakka, kun ummistatte silmänne kuolon uneen.

Mutta elämänne Kristuksen sotilaina ei ole ollut vain koulutusta. Se on ollut ja se myös tulee olemaan taistelua. Ja olen varma siitä, että kaikki ne läsnäolijat, jotka ovat jo kauemmin olleet Kristuksen sotilaina, ovat valmiita todistamaan, että taistelu on mitä ankarinta juuri nuorena ollessa. Viholliset tekevät erittäin ankaria hyökkäyksiä niitä nuoria vastaan, jotka Kristuksen sotajoukossa taistelevat. Sen tähden olemme valinneet tekstiksemme tähän tilaisuuteen tämän Raamatun kohdan, jossa meille kerrotaan, miten voimme säilyä uskollisina Kristuksen sotilaina.

Huomaamme tekstistämme, että se tapahtuu, kun tunnemme vihollisemme ja kun olemme oikein varustetut.

Meidän tulee tuntea vihollisemme

Että sotajoukko voi saavuttaa voiton sodassa, sen täytyy tuntea vihollisensa. Sen täytyy tietää suunnilleen kuinka paljon sotilaita, tankkeja ja lentokoneita vihollisella on ja minkälaisia aseita ja sotataktiikkaa se käyttää. Tavallisesti merkitsee sotajoukolle tuhoa, jos se ryhtyy taisteluun tietämättä mitään vihollisestaan. Sen tähden maalliset valtakunnat kuluttavat niin paljon aikaa ja rahaa saadak-sensa tietoja vihollisistaan.

Yhtä tärkeää kuin on, että maalliset valtakunnat tuntevat vihollisensa, yhtä tärkeää on, että Kristuksen sotilaat tuntevat ne viholliset, joita vastaan he taistelevat. Sen tähden apostoli Paavali tekstissämme kuvaa nämä vihollisemme kertoessaan meille, miten voimme säilyä uskollisina Kristuksen sotilaina. Hän kirjoittaa: ”Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailman valtiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.” Näillä sanoil-lansa apostoli Paavali kuvaa vihollisia, jotka ovat vaarallisempia kuin mitkään maallisen valtakunnan sotajoukot, vihollisia, jotka eivät taistele tankeilla, kivääreillä eikä pommeilla, vihollisia, joilla ei ole lihaa eikä verta. Nämä viholliset, joita Apostoli kuvaa, ovat sie-lunvihollinen liittolaisineen. Paavali sanoo näiden vihollistemme olevan voimakkaita. Hän kutsuu niitä hallituksiksi ja valloiksi. Ne

ovat juuri niitä, jotka hallitsevat kaikkialla siellä, missä pimeys ja jumalattomuus ovat vallassa täällä maailmassa.

Paavali tahtoo korostaa juuri sitä, että nämä viholliset ovat paljon voimakkaampia ja vaarallisempia kuin mitkään inhimilliset viholliset voisivat olla. Sen tähden hän sanoo: ”Meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan...” Nämä vihollisemme eivät ole rajoitettuja aikaan ja paikkaan. Ne ovat henkiolentoja, jotka voivat hyökätä meitä vastaan milloin ja missä hyvänsä. Niillä ei ole työvoimasta puutetta, koska Raamatussa sanotaan, että niitä on paljon. Ne tuntevat nykyaikaisen sotatekniikan. Niitä eivät sido mitkään kansainväliset säännöt. He käyttävät mitä alhaisimpia keinoja saavuttaakseen päämäärän. He valehtelevat ja pettävät. Raamattu kutsuu perkelettä valheiden isäksi ja sanoo, että se kulkee ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, kenellä saisi niellä. Sen tavoitteena on johdattaa kaikki ihmiset iankaikkiseen kadotukseen. Sen tähden on niin tärkeätä, että te nuoret ja me kaikki, tuntemme nämä viholliset, joita vastaan taistelemme.

Rukoukseni siis on, että aina olisitte varuillanne, ettette unohtaisi ketä vastaan taistelette. Onhan Jeesus pyhällä kalliilla verellensä, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan teidät lunastanut, onhan Hän teidät omaksensa kasteessa ottanut, että voisitte täällä maan päällä hänen valtakunnassaan elää, voisitte Häntä tässä valtakunnassa ilomielin palvella ja pääsisitte vihdoinkin taivaan iankaikkiseen kotiin. Ettehän tahtoisi menettää sitä, mitä teillä nyt uskon kautta omananne on? Älkää siis yhtykö siihen lukemattoman suureen joukkoon, joka pitää, että sielunvihollista ei ole olemassa ja nauraa niille, jotka tosissaan taistelevat sitä vastaan. Tutkikaa ahkerasti ja jatkuvasti Jumalan Sanaa, että opitte paremmin tuntemaan, miten vihollinen toimii ja mitä aseita se käyttää, että tunnette sen silloinkin, kun se lähestyy teitä lampaanvaatteissa ja puhuttelee teitä hunajaisiin äänin.

Meidän tulee olla oikein varustetut

Tekstissämme Paavali ei ainoastaan kehota meitä tuntemaan vihollisiamme, vaan hän myös kehottaa meitä varustautumaan, jos tahdomme säilyä uskollisina Kristuksen sotilaina. Hän kirjoittaa: ”Pu-

kekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet... Sen tähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska, ja kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumille. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet, ja ottakaa vastaan pelastuksen kypäri ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella...” Paavali käyttää roomalaista sotilasta ja hänen varusteitansa vertauskuvana osoittaaksensa meille miten meidän tulee varustautua taistelua varten.

Ensin hän mainitsee sotilaan vyön. Niin kuin sotilaat muinoin koskivat vyöllä vaatteensa, etteivät ne häiritsisi heitä taistelussa, samoin hän, joka tahtoo olla uskollinen Kristuksen sotilas, pukee päällensä totuuden vyön. Hän ei sano niin kuin Pilatus: ”Mikä on totuus?” ja niin kuin monet tänä päivänä: Ei kukaan voi olla varma siitä, mikä totuus on. Hän pysyy Kristuksen Sanassa ja tulee tuntemaan totuuden, hänellä on vahvat vakaumukset ja hän on uskollinen näille vakaumuksilleen. Hän on vilpitön uskossaan.

Sitten Paavali puhuu vanhurskauden haarniskasta. Roomalaisilla sotilailla oli haarniska, joka peitti rinnan, erittäin tärkeän ruumiinosan. Kristuksen sotilas tarvitsee myös haarniskan, vanhurskauden haarniskan, että hän voi kestää ja saavuttaa voiton taistelussa. Jeesuksen vanhurskauden hän sai omaksensa, kun hänestä tuli sotilas. Tärkeää on, että hän myös rakkaudesta Jeesukseen elää vanhurskasta elämää. Sielunvihollinen saa pian voiton siellä, missä ei sotilas valvo ja rukoile ja missä hän leikkii synnin kanssa.

Tärkeä osa roomalaisen sotilaan varusteista oli myös hänen kenkänsä. Hyvät kengät tekivät mahdolliseksi sen, että hän voi nopeasti mennä sinne, minne hänet komennettiin. Kristuksen sotilaan kenkinä tulee olla ”alttius rauhan evankeliumille”. Kun uskovaisella on omaan Kristuksen evankeliumi, kun hän siitä elää, siitä ammentaa voimaa ja lohdutusta, hän voi kulkea vaikeitakin teitä ja kestää anariakin hyökkäyksiä. Hän on myös aina valmis julistamaan evankeliumin sanomaa muillekin. Hän sanoo Paavalin kanssa: ”Sillä minä

en häpeä Kristuksen evankeliumia, sillä se on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi.” (Room. 1:16).

Roomalaissootilaalla oli myös kilpi, joka peitti hänen koko ruumiinsa. Kristuksen sotilaalla on myös uskon kilpi, joka varjelee häntä sielunvihollisen palavilta nuolilta. Sielunvihollinen tekee kaikkensa saadakseen meidät epäilemään autuuttamme. Hän puhuu tähän tapaan: Olet liian suuri syntinen, olet laiminlyönyt liian monta asiaa, ei Jumala sinusta huoli, et kelpaa taivaaseen, uskovaisena oleminen on niin synkkää, yhdy maailmanlasten menoihin. Mutta Kristuksen sotilaalla on uskon kilpi, joka varjelee häntä. Hän on varma siitä, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut Jeesuksessa, joka on maksanut hänen ja koko maailman syntivelan ja sovittanut koko maailman Jumalan kanssa. Hän turvaa Sanan lupauksiin: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan”. ”Jeesuksen Kristuksen, Hänen Poikansa veri, puhdistaa meidät kaikesta synnistä”. ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme — sillä kirjoitettu on. Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu.” (Gal. 3:13) Kristuksen sotilas siis varjelee itseään uskon kilvellä, kun hän sanoo sielunviholliselle: ”Olen todella suuri syntinen. Mutta Jeesus, Jumalan Poika, minun Vapahtajani, oli täydellinen minun edestäni. Hän täytti kaikki lain vaatimukset minun puolestani. Hän kärsi minun iankaikkisen rangaistukseni, Hän kärsi ja kuoli minun edestäni, ja Hänen tähtensä Jumala antoi koko maailman synnit, minunkin syntini anteeksi. Hän lupasi. Joka ikinä Häneen uskoo, se ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän. Häneen minä turvaan ja luotan, ja olen siis aivan varma, että olen Jumalan silmissä puhdas ja vanhurskas ja taivaskelpoinen.”

Paavali mainitsee vielä sotilaan kypärin, joka varjeli hänen päätensä. Meidän kypärimme Kristuksen sotilaina on pelastuksen eli iankaikkisen elämän toivo. Koska olemme varmoja siitä, että kuoleman jälkeen meitä odottaa iankaikkinen elämä Jeesuksen luona taivaassa, sielunvihollinen ei voi saattaa meitä epätoivoon. Hän kyllä yrittää kaikin tavoin pelottaa meitä, mutta me luotamme näihin Vapahtajan sanoihin: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja

uskoo minuun, ikinä kuole.” (Joh. 11:25) Voimme sanoa Daavidin kanssa: ”Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa.”

Paavali on puhunut tähän saakka puolustusaseista. Nyt hän vielä mainitsee yhden hyökkäysaseen, jota Kristuksen sotilaan tulee käyttää. Hän sanoo. ”Ottakaa vastaan... Hengen miekka, joka on Jumalan Sana.” Sanan kautta Pyhä Henki toimii. Se on siis voimakas ja tehokas ase. Jeesus itse käytti sanaa aseenaan, kun sielunvihollinen kiusasi Häntä erämaassa. Aina yhä uudelleen Hän sanoi: ”Kirjoitettu on”, eikä sielunvihollinen voinut kestää. Meidän myös Kristuksen sotilaina, tulee käyttää tätä asetta ja hyökätä vihollisiamme vastaan. Kun joudumme kiusaukseen, meidän tulee käyttää Jumalan Sanaa niiden voittamiseen. Psalmista kirjoittaa: ”Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa sinun sanaasi.” (Ps. 119:9) Että voimme sanaa käyttää aseenaamme, merkitsee se, että meidän tulee sitä jatkuvasti tutkia ja kuunnella ja kätkeä se muistiimme.

Tällaisen sanoman tahdomme jättää teille nuorille Kristuksen sotilaille tänä päivänä. Valmistautukaa taistelua varten, tuntekaa vihollisenne ja varustautukaa Jumalan sota-asulla. Jumala on antanut teille ne aseet, mitä tarvitsette. Käyttäkää niitä ja saatte olla varmoja siitä, että saavutatte iankaikkisen voiton. Ja sinä viimeisenä päivänä, kun Kristus tulee pyhien enkeliensä kanssa, saatte olla niiden joukossa, jotka taistelivat ja kuolivat Hänen palveluksessaan ja jotka nyt marssivat Suuren ylipäällikkönsä ohitse ja saavat ottaa vastaan Hänet iankaikkisen voiton seppeleen.

Ei ole syytä peljätä

Siihen aikaan kuningas Herodes otatti muutamia seurakunnan jäseniä kiinni kiduttaaksensa heitä. Ja hän mestautti miekalla Jaakobin, Johanneksen veljen. Ja kun hän näki sen olevan juutalaisille mieleen, niin hän sen lisäksi vangitutti Pietarinkin.

Apt. 12:1–3

Mutta Jumalan sana menestyi ja levisi.

Apt. 12:24.

Lue koko luku Apt. 12.

Eräs pieni poika ei eräänä yönä saanut unta. Hän sanoi iltarukouksensa, sammutti valon, asetti itsensä mukavaan asentoon ja odotti, että uni tulisi. Mutta tänä yönä unta ei tullut. Ei millään. Hän vain pyöri ja pyöri sängyssään. Oli jo yli puolen yön, kun hän vihdoinkin nukkui. Mistä mahtoikaan johtua hänen unettomuutensa? Se johtui siitä, että hänen piti seuraavana päivänä mennä sairaalaan tutkittavaksi ja hän pelkäsi.

Raamattu kertoo meille eräästä henkilöstä, joka saattoi nukkua rauhallisesti siitä huolimatta, että hän joutui viettämään yön vankilassa kahlittuna kahteen sotamieheen ja oli tietoinen siitä, että seuraavana päivänä hänen mahdollisesti täytyy kuolla. Tämä henkilö oli Pietari, Jeesuksen opetuslapsi. Meille kerrotaan, että kuningas Herodes pani Pietarin vankilaan, vaikka Pietari ei ollut mitään maan lakia rikkonut. Eihän Pietari olisi tahallaan pahaa tehnyt. Hänhän uskoi Jeesukseen ja tunsu Jumalan rakkaana Isänään ja ne, jotka Jeesukseen uskovat, eivät tahdo tahallaan tehdä pahaa. He haluavat kulkea Jumalan teitä. Mutta Herodes ei uskonut Jeesukseen. Hän oli paha mies. Tietäen, että juutalaiset vihasivat Jeesusta ja Jeesuksen opetuslapsia, hän vangitsi Pietarin. Hän näet tiesi että tämä tuottaisi juutalaisille iloa ja he kiittäisivät häntä siitä. Meille kerrotaan, että Jumala myöhemmin rankaisi Herodesta kauhealla tavalla. Muistakaamme aina, että Jumala vihaa syntiä ja uhkaa rangaista niitä, jotka sitä tekevät.

Kuultuaan, että Pietari oli joutunut vankilaan, hänen ystävänsä kokoontuivat rukoilemaan hänen puolestaan. Nämä ystävät myös uskoivat Jeesukseen ja näin ollen olivat Jumalan lapsia. He olivat varmoja siitä, että Jumala kuulee heidän rukouksensa ja pitää huolen Pietarista. Olihan Hän itse käskenyt heidän huutaa Häntä avuksensa hädän päivänä ja oli luvannut kuulla ja auttaa. Tiedämme, että nämä Pietarin ystävät eivät kuitenkaan rukouksissaan määränneet Jumalalle, miten hänen oli Pietaria autettava. Varmaan he rukoilivat tähän tapaan: ”Rakas taivaallinen Isä, rakas opettajamme Pietari on vankilassa. Ole hänen kanssaan. Rohkaise ja lohduta häntä. Jos se on sinun tahtosi pelasta hänet vihollisten käsistä, että hän voi edelleenkin julistaa ja opettaa Sanaasi. Kuule meitä Jeesuksen tähden. Aamen.” Saamme olla varmoja siitä, että Pietari itse myös rukoili samalla tavalla.

Jumala kuuli nämä hänen lastensa rukoukset ja vastasi niihin samoin kuin hän aina kuulee lastensa rukoukset ja vastaa niihin omalla tavallaan ja omalla ajallaan. Hän lähetti enkelin pelastamaan Pietarin. Enkeli meni vankilaan yöllä ja herätti Pietarin. Samalla kahleet putosivat Pietarin käsistä. Pietari nousi ja seurasi enkeliä. Vankilan ovet aukesivat heille eivätkä vartijat mitenkään estäneet heidän pakoaan. Enkeli oli näet Jumalan lähettiläs ja Jumalalle on kaikki mahdollista. Pietarin ystävät suuresti iloitsivat ja kiittivät Jumalaa, kun Pietari saapui heidän luoksensa.

Tällainen Jumala meillä on, Jumala, joka rakastaa lapsiaan ja pitää heistä hyvän huolen. Hän on luvannut, ettei mikään voi meitä vahingoittaa ja tähän lupaukseen saamme luottaa, sillä Jumala aina pitää lupauksensa. Hän piti sen suurimman lupauksensa, jonka hän teki pian sen jälkeen kun synti tuli maailmaan. Kun Aadam ja Eeva olivat vielä paratiisissa, hän lupasi lähettää syntisille Vapahtajan. Hän lähettikin oman ainokaisen Poikansa, Jeesuksen, tänne maailmaan kärsimään ja kuolemaan puolestamme, että syntivelkamme tulisi maksetuksi. Kyllä Jumala siis pitää kaikki pienemmätkin lupauksensa. Hän pitää huolen siitä, että kaikki vaikuttaa meidän parhaaksemme — meidän, jotka rakastamme häntä.

Pietari saattoi nukkua rauhallisesti siellä vankilassa sen tähden, että hän luotti tähän Jumalan lupaukseen. Hän oli varma siitä, ettei

Lapset ja nuoret
Ei ole syytä peljätä

mikään voi häntä vahingoittaa. Ei kuolemakaan peljättänyt häntä, sillä hän tiesi, että hän kuoleman kautta pääsisi taivaaseen Jeesuksen luo. Hän oli myös varma siitä, että kaikki kärsiminen oli hänen parhaakseen. Ei meilläkään ole syytä peljätä ja murehtia, kun me Jumalan lapsina Jumalan teitä kuljemme. Jumala pitää lupauksensa. Ei mikään voi meitä vahingoittaa.

Kysymyksiä:

- 1 Mistä tiedämme, että Pietari uskoi Jeesukseen? (Matt. 16:16)
2. Miten meistä tuli Jumalan lapsia? (Gal. 4:4,5; Gal. 3:26,27)
3. Tahtooko Jumalan lapsi tahallaan kulkea synnin teitä? (Ps. 119:35)
4. Mikä on synnin palkka? (Room. 6:23)
5. Mitä Jumala sanoo rukouksesta? (Ps. 50:15; Matt. 7:7,8)
6. Mitä Jumala on luvannut niille,
jotka häntä rakastavat? (Room. 8:28)
7. Mitä Jumala sanoo pyhistä enkeleistä? (Hebr. 1:14)
8. Miksi saamme olla varmoja siitä,
että Jumala täyttää lupauksensa? (Room. 8:32; 2 Tess. 13)

Erityisiä tapahtumia

Miten suhtaudut elämän onnettomuuksiin?

Samaan aikaan oli saapuvilla muutamia, jotka kertoivat hänelle niistä galilealaisista, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa vereen. Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: ”Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset, koska he saivat kärsiä tämän? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte. Taikka ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän päällensä, luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte.”

Luuk. 13:1–5

”Musta savupilvi lepäsi tänään tuhoutuneen kaupungin yläpuolella. Agadir oli täysin äänetön sitä melua lukuun ottamatta, minkä pelastusmiehistön paineilmaporat ja moottoriajoneuvot aiheuttivat. Kaupungista ei kuulunut, edes koiran haukuntaa. Kaikki henkiin jääneet ja liikuntakykyiset asukkaat ovat poistuneet kaupungista, sillä uusia maanjäristyksiä saattaa sattua milloin tahansa.” Näin kirjoitettiin sanomalehdessä maaliskuun kolmantena päivänä. Kirjoittaja kuvasi suurta maanjäristystä, joka tuhosi Marokon rannikolla sijaitsevan Agadirin kaupungin 29.2.1960. Luonnonmullistus järkytti koko maailmaa. [Surmansa saaneita oli n. 12.000.] Kaikkialla puhutaan siitä vieläkin ja monet kysyvät: ”Mitä tämän kaupungin asukkaat olivat tehneet ansaitakseen tällaisen rangaistuksen?”

Tämä sama kysymys oli juutalaisten mielessä, kun he näkivät miehen, joka oli sokeana syntynyt (Joh. 9:2) ja sama kysymys on niiden ihmisten mielessä, jotka tekstissämme tulevat Jeesuksen luo ja kertovat hänelle niistä galilealaisista, jotka Pilatus on surmauttanut. Tekstissämme evankelista Luukas kirjoittaa: ”Samaan aikaan oli saapuvilla muutamia, jotka kertoivat hänelle niistä galilealaisis-

ta, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa vereen.” Raamatussa ei kerrota meille sen enempää tästä tapauksesta, mutta yleensä pidetään, että kyseessä olevat ihmiset olivat eräs väkivaltaisen joukko galilealaisia, jotka Pilatus surmautti heidän ollessa tempelissä uhrejansa suorittamassa. Ja siitä, miten Jeesus vastasi heidän kysymyksiinsä, voimme päätellä, että näitäkin ihmisiä vaivasi kysymys: ”Minkälaiseen syntiin nämä galilealaiset olivat syypäitä kun ansaitsivat tällaisen rangaistuksen?” Sillä Jeesus vastaa heidän kysymyksiinsä sanoen: *”Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset, koska he saivat kärsiä tämän? Eivät olleet sanon minä teille.”*

Tässä Jeesus opettaa meille, ettei meidän tule suhtautua elämän onnettomuuksiin siten, että me tuomitsemme niiden uhreja. Me emme tiedä, mikä Jumalan tarkoitus oli heihin nähden. Oliko se heille rangaistus jostain erikoisesta synnistä? Raamatussa on kyllä esimerkkejä siitä, miten Jumala voi rangaista ihmisiä jonkun määrätyn synnin johdosta. Esim. Sodomian ja Gomorran hävitys, (1 Moos. 18, 19), Herodes (Apt. 12:23), Ananias ja Safiira (Apt. 5:1–10). Mutta ei jokainen kärsimys ole jonkin määrätyn synnin seuraus tai rangaistus. Jeesus sanoo tekstissämme, etteivät ne galilealaiset, jotka Pilatus surmautti, eivätkä ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siiloassa kaatui heidän päällensä, olleet sen synnillisempiä kuin ne kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuivat. Ja samoin Hän sanoi myös siitä miehestä, joka oli sokeana syntynyt. Ei hän ollut sokeana syntynyt sen tähden, että hän tai hänen vanhempansa olivat johonkin määrättyyn syntiin syypäitä, vaan siksi, että ”Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki”. Kaikki kärsimys on kyllä yleisesti synnin seurausta, sillä ennen syntiinlankeemusta maailmassa ei ollut kärsimystä. (1 Moos. 1:31). Meidän tulee muistaa, että Jumala usein sallii kärsimysten kohdata Hänen lapsiaankin, sillä ”Jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa”. (Hebr. 12:6). Joskus ihmiset joutuvat kärsimään syntiensä seurauksista sen jälkeenkin kun he tekevät parannuksen, (2 Sam. 12:13,14). Mutta uskovaisten tulisi muistaa, että nämäkin kärsimykset ovat heille kuritusta. Paavali kirjoittaa: ”Mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi.” (1 Kor.

11:32). Älkäämme siis käyttäkö elämän onnettomuuksia toisten tuomitsemiseen, vaan niin kuin Jeesus kehottaa niitä käyttämään tässä tekstissämme.

Kun ihmiset tekstissämme ovat kertoneet Jeesukselle niistä galilealaisista, jotka Pilatus oli surmauttanut, Jeesus sanoo heille: *"Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kalkki muut galilealaiset, koska he saivat kärsiä tämän? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta, ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte."* Ja kun hän on kertonut heille niistä kahdeksastatoista, jotka kuolivat kun Siiloan torni heidän päällensä kaatui ja on kysynyt heiltä: *"Luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut, jotka Jerusalemissa asuvat?"* Hän taas sanoo: *"Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte."* Jeesus tahtoo sanoa: Älkää luulko, että näillä ihmisillä oli tällainen kuolema sen vuoksi, että he olivat suurempia syntisiä kuin te. Nämä onnettomuudet eivät tapahtuneet sitä varten, että teillä olisi tilaisuus tuomita niiden uhreja. Minä haluan, että huomaatte näissä onnettomuuksissa kutsun parannukseen teille itsellenne. Niiden tulisi olla teille muistutuksena siitä, että aivan samoin voisi teillekin tapahtua milloin hyvänsä ja jos ette ole valmiit lähtemään täältä maailmasta, jos ette ole parannusta tehneet, joudutte iankaikkiseen kadotukseen. Ainoastaan parannuksen kautta pelastutte siitä iankaikkisesta rangaistuksesta, minkä olette synneillänne ansainneet, toisin sanoen vasta sitten, kun katuvaisina syntisinä uskotte minussa syntyneen anteeksi."

Ystävä, milloin hyvänsä jokin onnettomuus kohtaa lähimmäisiämme, Jeesus tahtoo, että näkisimme siinä kehotuksen parannukseen meille itsellemme, olkoonpa se sitten lento-onnettomuus, kaivosonnettomuus, auto-onnettomuus tai jokin muu paha äkillinen kuolema. Hän tahtoo, että pysähdymme ajattelemaan: Jos näin olisi minulle käynyt, olisinko ollut valmis kohtaamaan Jumalani? Hän tahtoo, että muistamme miten itsessämme olemme kadotettuja ja tuomittuja syntisiä, jotka olemme synneillämme ansainneet helvetin iankaikkiset tuskat. Hän tahtoo meidän muistavan, ettemme voi itseämme pelastaa. Me olemme aivan avuttomia ja tarvitsemme Vapahtajaa niin, että Hän ja Hänen evankeliuminsa kelpaisivat meille ja että me katuvaisina syntisinä uskon kädellä omistaisimme sen anteeksiantamuksen ja elämän, minkä Hän meille ja koko maailmalle, ristin puulla on ansainnut.

Agadirin onnettomuus ei ole ainoa, joka on viime aikoina järkyttänyt maailmaa. Olemme saaneet lukea lento-onnettomuuksista, myrskyistä ja epidemioista. Miten olet näitä onnettomuuksia käyttänyt? Oletko ajatellut onnettomuuksien uhreja ja sanonut: ”Ne olivat varmaan suuria syntisiä, kun joutuivat sellaiseen onnettomuuteen.” Vai oletko näistä onnettomuuksista oppinut, mitä Jeesus tahtoo meidän oppivan? Oletko onnettomuuksien uhreja ajatellen sanonut: ”Rakas Isä! Taas olet muistuttanut minua siitä, kuinka häipyvää ja katoavaa tämä maallinen elämä on. Minä kiitän Sinua, kun olet minua varjellut kaikesta pahasta. Olen synneilläni ansainnut ei ainoastaan ajallisen, vaan myös iankaikkisen rangaistuksen. Suuressa armossasi olet kuitenkin antanut syntini anteeksi Poikasi Jeesuksen tähden, Hän kun on minun rangaistukseni kärsinyt kirotulla ristinpuulla. Olet antanut minulle uskon lahjan. Olen nyt varma siitä, että olen Hänen kauttansa vapaa siitä rangaistuksesta, jonka olen ansainnut. Rakas Isä, suo, että aina muistaisin kuinka vakava asia synty on, että aina käsittäisin tarvitsevani Vapahtajaa ja käyttäisin uskollisesti Sinun armovälineitäsi, Sanaa ja Sakramentteja, joiden kautta olet luvannut pitää minut uskossa Häneen.”

Jumala suokoon, rakas lukija, että sinä näin suhtaudut elämän onnettomuuksiin.

Lähetystyö

Viekäämme heille Sana

"Sitten vielä, veljet, rukoilkaa meidän edestämme, että Herran sana nopeasti leviäisi ja tulisi kirkastetuksi muuallakin niinkuin teidän keskuudessanne, ja että me pelastuisimme nurjista ja häijyistä ihmisistä; sillä usko ei ole joka miehen. Mutta Herra on uskollinen, ja hän on vahvistava teitä ja varjeleva teitä pahasta. Ja me luotamme teihin Herrassa, että te sekä nyt että vasta teette, mitä me käskemme. Ja Herra ohjatkoon teidän sydämenne Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen."

2 Tess. 3:1-5.

Sanomalehdissä oli hiljattain kirjoitus, jossa kerrottiin että Japanin hallituksen lähettämä etsijäryhmä "on ryhtynyt jättiläismäiseen työhön yrittäessään löytää kaksi toisen maailmansodan japanilaista sotilasta, jotka vielä piileskelevät Tyynessä Valtameressä sijaitsevalle Guamin saarella 19 vuotta sodan päättymisen jälkeen." Etsijäryhmä pudottaa lentolehtisiä ja kovaäänisien kautta kertoo sodan jo loppuneen, että sotilaat tulisivat ulos piiloistaan.

Enemmän kuin 1900 vuotta sitten loppui myös eräs "maailmansota", kun Jumala teki "rauhan hänen (Poikansa) ristinsä veren kautta", hänen kauttaan sovitti "itsensä kanssa kaikki", kaikki maailman kansat, jotka olivat syntiinlankeemuksen kautta joutuneet sotaan häntä vastaan. Mutta vielä nyt, näin monta sataa vuotta rauhan tekemisen jälkeen, suurin osa ihmiskunnasta on sodassa häntä vastaan, sillä he eivät tiedä tai eivät käsitä sitä tosiasiaa, että rauha on tehty.

Me Jumalan lapset, jotka olemme saaneet kuulla ja uskomme, että rauha on tehty, olemme Jumalan lähettämä etsijäryhmä. Meidät on lähetetty viemään sanaa sovitukselta niille, jotka eivät vielä ole kuulleet tai eivät usko, että rauha on tehty. Tätä totuutta apostoli Paavali yllä mainitussa raamatunkohdassa korostaa.

Sanan levittäminen on Jumalan tahto

Paavali kirjoittaa: ”Sitten vielä, veljet, rukoilkaa meidän edestämme, että Herran sana nopeasti leviäisi ja tulisi kirkastetuksi muuallakin niin kuin teidän keskuudessanne.” Paavali kirjoittaa Jumalan Hengen vaikutuksesta. Jumalan tahto on, että Sana leviäisi, sillä Hänelle ei ole mieleen ”jumalattoman kuolema, vaan että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää”. Sanan kautta hän tekee hengellisesti kuolleesta elävän.

Sanan levittäminen kuuluu kaikille uskovaisille

Paavali pyytää tessalonikalaisia rukoilemaan ”meidän edestämme”, että Herran Sana leviäisi. Tämä ei tarkoita sitä, että lähetystyön tekeminen kuuluu ainoastaan niille, jotka saarnavirkkaa hoitavat ja että muille on vain annettu käsky rukoilla näiden vakituisten työntekijöiden puolesta, kun he Sanaa levittävät. Sanan levittäminen kuuluu kyllä ennen kaikkea vakituksille sananpalvelijoille. Heidän on julistettava sanaa sekä julkisesti että yksityisesti ja jokainen uskovaainen tahtoo todella muistaa heitä esirukouksissaan. Mutta Jumalan lapsen sanan levittämistyö ei lopu, kun hän on rukoillut. Hän myös itse toimii Jeesuksen todistajana. Totta kyllä on, ettei hän julkisesti sanaa julista samalla tavalla kuin kutsuttu pastori, sillä siihen hänellä ei ole kutsua. Mutta yksityisenä kristittynä hän toimii Jeesuksen todistajana ja tekee kaikkensa auttaakseen Sanaa leviämään. Ensimmäisessä kirjeessään tessalonikalaisille Paavali kirjoittaa: ”Sillä teidän tyköänne on Herran sana kaikunut; ei ainoastaan Makedoniaan ja Akaiaan, vaan kaikkialle on teidän uskonne Jumalaan levinnyt, niin ettei meidän tarvitse siitä mitään puhua.” Tassalonikan seurakunnan jäsenet olivat kaikki toimineet Jeesuksen todistajina.

Jumalan sanan levittämisellä on kiire

Apostoli Paavali sanoo: ”Rukoilkaa että Herran Sana nopeasti leviäisi.” Sanan levittämisellä on kiire. Luonnollisessa tilassaan ihmiset ovat matkalla iankaikkiseen kadotukseen. Yksin sanan kautta on pelastus syntisille. Sanassa on sanoma siitä, että meillä on armolli-

nen Jumala, joka on Poikansa Jeesuksen kautta sovittanut koko maailman itsensä kanssa, lain täyttämisenään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Sanassa on armollinen evankeliumikutsu: Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut. Ja tällä Herran Sanalla on ihmeellinen voima. Sen kautta, niin kuin tapahtui Tessalonikassakin, syntiset pääsevät pois pimeyden valtakunnasta Jumalan valtakuntaan. Sen kautta Pyhä Henki toimii, synnyttäen syntisten sydämiin sen uskon, jolla he ottavat vastaan Jeesuksen ansaitsemat lahjat, syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden. Ilman Sanaa ei ole pelastusta. Ihmiset jäävät synteihinsä, kadotuksen tielle, jos ei Sana saa paljastaa heille heidän syntejään ja vakuuttaa heille, että heidän syntinsä ovat anteeksiannetut Jeesuksessa. On varmaa, että joka päivä monta epäuskon tilassa olevaa ihmistä joutuu läisytyteen. Ja maailmassa on noin kaksi miljardia ihmistä [1964], jotka eivät ole kuulleet sanomaa Jeesuksesta. Ajatelkaamme myös niitä tuhansia ns. kristillisissä maissa, jotka eivät tunne Häntä. Sanan levittämisen on kiire. Nyt on aika tehdä työtä ennen kuin tulee yö, jolloin emme enää voi työtä tehdä.

Rohkaisua Sanan levittäjille

Apostoli Paavalin sanoista tessalonikalaisille käy ilmi, että todellisuudessa Jumala itse on se, joka syntisiä etsii ja pelastaa. Me olemme todella vain Sanan levittäjiä. Paavali käskee tessalonikalaisten rukoilla, että Sana leviäisi ja tulisi kirkastetuksi muuallakin. Tämä tarkoittaa sitä, että Jumalan itse täytyy avata ovet lähetystyön tekemiselle, Hänen täytyy poistaa kaikki esteet Sanan leviämiseltä ja Hänen täytyy antaa Sanan siemenelle kasvu. Hän lupaakin pitää huolen kasvusta. Profeetta Jesaja kirjoittaa: ”Niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetän.” Jospa aina muistaisimme ja uskoisimme tämän lupauksen. Sillä usein todistamisemme ja Sanan levittämistemme jää hyvin vähäiseksi, koska ajattelemme, että juuri meidän kohdallamme se on liian vaikeata. Olemme sitä mieltä, että on turhaa puhua näille ihmisille, joiden kanssa joudumme kosketuksiin. Unohdamme, että Jumalalle on kaikki mahdollista ja että Hänen Sanansa on voimallinen.

Paavali pyytää tessalonikalaisia rukoilemaan, että ”me pelas-tuisimme nurjista ja häijyistä ihmisistä; sillä usko ei ole joka mie-hen.” Paavali ei tässä itsekkäästi ajattele itseään, vaan hän ajattelee Jumalan valtakunnan työn edistymistä. Kaikki eivät vastaanottaneet hänen julistamaansa Sanaa. Monet nousivat ankarasti häntä vastus-tamaan. Mutta hän luottaa siihen, että Jumala voi vastustukset voit-taa. Vastustusten kohdatessa on käännäyttävä Hänen puoleensa ruko-uksessa. Hän pitää huolen siitä, ettei Sielunvihollinen ja paha maa-ilma voi estää Sanan leviämistä. Tässä mielessä Paavali pyytää tessa-lonikalaisia rukoilemaan hänen puolestaan. Muistakaamme mekin kääntyä Jumalan puoleen rukouksessa, kun nurjat ja häijyt ihmiset nousevat meitä vastustamaan. Hän voi meidät pelastaa. Hän pitää huolen siitä, että Sanan kylväminen menestyy. Kuten Paavali sanoo: ”Herra on uskollinen, hän on vahvistava teitä ja varjeleva teidät pa-hasta.”

Rukous Sanan levittäjien puolesta

Paavalin harras toivomus on, että tessalonikalaiset yhä edelleen olisivat lujia uskossaan, palavia ja innokkaita Sanan levittämisessä. Hän siis rukoilee heidän puolestaan: ”Herra ohjatkoon teidän sydä-menne Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen.” Jos sydän tuntee Jumalan rakkauden ja on Jeesuksen ristin juurella saanut oppia Kristuksen kärsivällisyyttä, silloin on sydämellä tarpeelliset edellytykset lähetystyön tekemiseen eli Sanan levittämiseen. Halu levittää Sanaa, todistaa Jeesuksesta, kestävyys ja kärsivällisyys puut-tuvat siellä, missä Jumalan rakkaus ei ole saanut kylmää sydäntä lämmitteä ja missä Jumalan Pyhä Henki ei ole saanut Sanan kautta opettaa Jeesuksen esimerkkiä seuraamaan. Ohjatkoon Jumala mei-dänkin sydämemme siis Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivälli-syyteen armonvälineittensä kautta. Tätä rukoilkaamme toinen toisel-lemme. Näin meistä tulee innokkaita Sanan levittäjiä ja opimme lau-lamaan: ”Oi on niin hauska toimia ja kurjimmatkin kutsua nyt tai-vaan häihin saapumaan ja autuuttansa nauttimaan.”

Miksi teemme pakanalähetystystä?

Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.
Apt. 26:17,18.

Pakanalähetystyö on sellaista työtä, jota Jumalan lapsen ei tulisi laiminlyödä. On totta, että emme kaikki voi mennä ns. pakanamaihin sitä tekemään, mutta voimme kuitenkin sitä tukea lahjoillamme ja rukouksillamme. Kirkkokuntamme on tänä vuonna päättänyt tukea sisarkirkkomme, Missouri-synodin, lähetystyötä Afrikassa, etenkin Nigeriassa. Jäljempänä tässä lehdessä julkaisemme kirjeen, jossa kerrotaan Nigeriasta, sen kansasta, kansan tavoista ja siitä työstä, jota kristilliset kirkot ovat siellä tehneet ja yhä edelleen tekevät. Tässä tahdomme palauttaa mieliimme raamatulliset perusteet pakanalähetystyön tekemiselle. Eräs raamatunkohta, jossa nämä perusteet tulevat esiin erittäin selvästi, on Apostolien teoissa. (Apt. 26:17,18) Tämä kohta on osa Paavalin puheesta kuningas Agripalle, jossa hän kertoo kuninkaalle siitä tehtävästä, jonka Jeesus oli hänelle antanut. Hän kertoo Jeesuksen sanoneen hänelle: *”Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.”* Näistä sanoista käy ilmi, miksi meidän on tehtävä pakanalähetystyötä.

Joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen...

Meidän on tehtävä pakanalähetystyötä sen tähden, että pakanat ovat pimeydessä, toisin sanoen he ovat hengellisesti sokeita. He eivät näe Jumalan armoa, joka on ilmestynyt pelastukseksi kaikille kansoille. He eivät näe heidän Vapahtajaansa, Jeesusta, joka on heidätkin lunastanut pyhällä kalliilla verellään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. He eivät näe Jumalaa rakkaana Isänään, joka tahtoo varjella heitä ja kuljettaa heidät taivaan iankaikkiseen kunniaan. Raamattu puhuu pakanoiden sokeudesta myös seuraavin sanoin: ”Nuo, jotka pimentyneinä ymmärrykseltään ja vieraantuneina Jumalan elämästä heissä olevan tietämättömyyden tähden ja sydämensä paatumuksen tähden, ovat päästäneet tuntosensa turmaan...” (Ef. 5:18) ”Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.” (1 Kor. 2:14) Se, joka ei pääse tästä pimeydestä vaikeuteen uskon ja kasteen kautta, joutuu iankaikkiseen pimeyteen. ”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.” (Mark. 16:16)

”Että he kääntyisivät... saatanan vallasta Jumalan tykö...”

Pakanat ovat saatanan vallassa ja näin ollen ovat ankaran mestarin alamaisia. Hänen tavoitteenaan on johdattaa omansa perikatoon. Saavuttaaksensa tämän tavoitteensa hän valehtelee, hän pettää ja hän vaatii ehdotonta kuuliaisuutta omiltaan. Hänen alamaisensa eivät tiedä mitään todellisesta vapaudesta. He ovat orjia, jotka elävät jatkuvasti kuoleman pelossa ja ilman sydämen rauhaa. Jeesus sanoo tästä julmasta mestarista: ”Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhetteli ja sen isä.” (Joh. 8:44) Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo, että Jeesus tuli kukistamaan perkeleen ja vapauttamaan kaikki ne, ”jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia.” (Hebr. 2:14)

”Että he... saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.”

Jumala tahtoo antaa pakanoille syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Sydämessään hän antoi pakanoidenkin synnit anteeksi silloin, kun Jeesus uhrasi itsensä koko maailman syntien edestä kiroitulla ristin puulla. Mutta tämä anteeksiantamus otetaan vastaan uskon kädellä. ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta...” (Ef. 2:8) sanoo apostoli Paavali. Kun syntinen saa uskon kädellä omaksensa syntien anteeksiantamuksen, hän siirtyy pois pimeydestä vaikeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö. Hänestä tulee Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Täällä maan päällä ollessaan hän nauttii sitä rauhaa, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi ja taivaassa hän saa iankaikkisesti nauttia täydellistä iloa ja onnea. Tämän rauhan ja iankaikkisen onnen Jumala tahtoisikin antaa kaikille ihmisille myös pakanoillekin.

”Joitten tykö minä sinut lähetän...”

Jumala lähetti apostoli Paavalin pakanoiden tykö julistamaan heille Kristuksen evankeliumia. Näin Jumala näet johdattaa syntiset pois pimeydestä vaikeuteen. Hän käyttää tässä jalossa tehtävässä, johon enkelitkin halajavat katsahtaa, meitä, jotka jo valkeudessa vaellamme. Me olemme hänen aseitaan ja työvälineinämme tulee olla hänen armovälineensä, Sana ja Sakramentit. Hän on sitonut meidät näihin välineisiin, eikä missään lupaa, että Pyhä Henki tekee työtänsä niiden ulkopuolella. Jeesus sanoo: ”Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka **heidän sanansa** kautta uskovat minuun.” (Joh. 17:20)

Nyt on siis aika tehdä pakanalähetystyötä

Joku ehkä ajattelee: Meillä on täällä omassa maassamme, omalla paikkakunnallamme aivan riittävästi niitä, jotka vaeltavat pimeydessä. Eikö meidän tulisi mennä heidän luoksensa? Miksi meidän tulisi tukea sitä työtä, jota tehdään kaukaisissa maissa? On aivan oikein, että menemme niiden luo, jotka asuvat ympärillämme. Mutta samalla

meidän on autettava niitä, jotka asuvat pakanamaissa. Maailmassa ei ole sellaista paikkakuntaa, jossa kaikki olisivat taivaan tien kulkijoita. Jos jokainen odottaisi, kunnes kaikki oman paikkakuntansa asukkaat ovat tulleet uskoon, ennen kuin hän alkaisi tukea pakanalähetystyötä, ei pakanalähetystyötä tehtäisi lainkaan. Jeesus sanoo: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.” (Mark. 16:15) Hän ei sano: Menkää kaikkeen maailmaan vasta sen jälkeen, kun kaikki oman maanne asukkaat ovat päässeet orjuudesta vapauteen. Hän vain sanoo: ”Menkää” ja mekin voimme noudattaa tätä käskyä nyt, tukemalla lahjoillamme ja rukouksillamme sitä työtä, jota sisarkirkkomme jo näissä maissa tekevät.

*Ah, laumoittain on kansoja,
he eivät tunne Jeesusta.
Vie heidät hälle, helmaansa,
vie autuuteensa, armoonsa.
Tuo lahja suuri, pieni myös
ja uhraa voimas, aikas, työ
nyt Herraa palvellaksesi,
sun kallehinta ylkääsi.*

ASELK:n VK, n:o 507:2

Raamatunkohtien hakemisto

Saarnateksttit

Tuom. 13-16: 189	Luuk. 9:28-36 153	Apt. 26:17,18 386
Ps. 26:8..... 229	Luuk. 10:17-22 41	Room. 1:16,17 167,222
Ps. 85:8,9..... 65	Luuk. 10:38-42 179	1 Kor. 1:20-31 246
Ps. 91:11,12..... 161	Luuk. 13:1-5 377	1 Kor. 2:1-10..... 198
Ps. 95:..... 269	Luuk. 15:1-10 147	2 Kor. 5:14-21 94
Ps. 115:1..... 276	Luuk. 22:32..... 352	Gal. 5:16-24..... 316
Ps. 139:1-3,23,24 47	Luuk. 23:8,9..... 89	Ef. 2:19-22 129
Ps. 139:23,24..... 325	Luuk. 23:28..... 60	Ef. 4:11-16 257
Jes. 9:1 13	Luuk. 23:33..... 62	Ef. 5:1,2..... 363
Jes. 40:3,4..... 10	Luuk. 23:39-43 82	Ef. 6:10-18 367
Jes. 53:5..... 68	Luuk. 23:39-47 73	Fil. 3:3-11 54
Jes. 66:1,2..... 252	Luuk. 23:46..... 77	2 Tess. 3:1-5 382
Aam. 8:11,12..... 51	Luuk. 24:36-48 110	1 Tim. 1:15 6
Sak. 4:6 286	Joh. 1:1-14..... 16	1 Tim. 6:6-9..... 337
Matt. 3:1-12..... 141	Joh. 3:30 242	Tiit. 2:11-14..... 23,36
Matt. 5:13 357	Joh. 5:25,28,29 99	Hebr. 4:9-16 182
Matt. 6:19-21..... 135	Joh. 6:63 194	1 Piet. 2:9..... 348
Matt. 6:24 322	Joh. 13:1-15 85	1 Piet. 2:11,12 310
Matt. 9:36-10:15..... 204	Joh. 17:17 174	1 Joh. 2:12-17 304
Matt. 15:21-28..... 297	Joh. 20:11-16 108	1 Joh. 3:1,2..... 31
Matt. 18:23-35..... 360	Joh. 21:1-4 116	1 Joh. 4:9..... 27
Matt. 25:31..... 9	Joh. 21:17 211	Ilm. 3:7-13 235,291
Matt. 28:18-20..... 330	Apt. 1:8..... 352	Ilm. 3:14-22..... 264
Mark. 16:19 120	Apt. 2:4 124	Ilm. 3:20..... 7
Luuk. 6:36-42 341	Apt. 12: 373	

Viittauksia raamatunkohtiin

1 Moos.	5:26..... 190	13-16: 189
1:2,25 183	6:6,7 279	2 Sam.
1:31 378	7:34 190	12:13,14 378
3:15 193	Tuom.	23:2 174
18: 378	6:22,23 190	Job
19: 378	13:5 191	10:11 101
46:, 47: 123	13:11 190	Ps.
48:15,16 190	13:18 190	14:2,3 333
2 Moos.	13:22 190	16:10,11 104
17:6 192	14:3 190	19:35 375
33:20 190	14:4 191	26:8 229
34:16 190	14:19 191	32:1-3 171
4 Moos.	15:18 191	34:9 175
6: 189	15:19 191	45:8 192
20:8,11 192	16:1-19 192	50:15 375
5 Moos.	16:3 192	51:4 138
4:2 277	16:20 192	51:7 138

Rupert Efraimson, Sovituksen Sana
Raamatunkohtien hakemisto

Ps.	16:16,17 125	5:25,28,29 99
51:12,13 125	18: 361	5:39 279
85:8,9 65	18:23-35 360	6:37 123
90:1,2 331	18:35 360	6:40 280
91:11,12 161	20:28 101	6:63 194
95: 269	24:3 9	7:17 175,28
103:10,11 347	24:14 177	7:39 126
115:1 276	25:31 9	8:31,32 278
118:16 121	25:34 124	8:44 387
119:9 372	25:41 103	9:2 377
119:103 193	25:41,46 334	10:35 174,175,177
127:1 117	26:64 121	11:25 372
139:1-3 48	28:18-20 330	11:25,26 92,193
139:1-3,23,24 47	28:19,20 177	12:5 344
139:7-10 121	28:20 120	13:1-15 85
139:23,24 325	Mark.	14:2,3 120
Sananl.	16:15 389	14:6 56,127
23:26 323	16:16 364,387	14:15 236
Jes.	16:19 120	14:16 125
6:5 138	Luuk.	15:26 126,127
9:1 13	2:11 6	16:7 125
9:5 190	6:36-42 341	16:13 126,127
40:3,4 10,11	9:28-36 153	17:4,5 120
42:3 297	10:17-22 41	17:17 174, 278
53:5 68	10:38-42 179	17:20 177,388
59:2 94	13:1-5 377	20:11-16 108
66:1,2 252	15:1-10 147	20:31 91
Aam.	22:32 352	21:1-4 116
8:11,12 51	23:8,9 89	21:17 211
Sak.	23:28 60	Apt.
4:6 286	23:33 62	1:5 126
Matt.	23:34 361	1:8 126, 352
3:1-12 141	23:39-43 82	1:9 120
4:13-16 13	23:39-47 73	1:11 124
5:13 357	23:46 77	1:3-8 120
5:14,16 285	24:26 120	2:1-21,23 126
5:46 365	24:27 120	2:4 124, 127
6:15 344	24:36-48 110	2:25-32 105
6:19-21 135	Joh.	2:33 126
6:24 322	1:1-14 16	4:12 15,18
7:7,8 375	1:18 190	5:1-10 378
9:36-10:15 204	2:19 108	8:4 349
9:38 122	3:16 92,175	10:44-47 126
10:28 361	3:16,17 334	12: 373
10:34 281	3:18 102	12:1-3 373
11:28 193	3:30 242	12:23 378
15:21-28 297, 298	3:36, 67,101,144,334	12:24 373
16:16 375	5:17 183	13:35-37 105

Rupert Efraimson, Sovituksen Sana
Raamatunkohtien hakemisto

Apt.	5:19..... 7,67	6:6-9.....337
17:11279	10:5..... 277	2 Tim.
18:8189	12:1..... 92	1:19281
20:32186	Gal.	2:17281
26:17,18386	3:10..... 56,333	3:15 91
Room.	3:13..... 371	3:16278,281
1:1653,101,371	3:23..... 52	4:13 177
1:16,17167, 222	3:24..... 225	Tiit.
1:18191	3:26,27.....375	2:11-1423,36
1:20330	4:4,5..... 375	Hebr.
2:15330	4:6,7..... 305	1:2 91
3:20138,361	5:16-24.....316	1:14375
3:22,23334	Ef.	2:14387
4:579,96,301	1:7 87,324	4:9-16.....182
5:196	1:20-23.....121	9:27361
5:6-8364	2:1100	11:32-34189,192
5:8300	2:8388	12:6378
5:10361	2:19-22.....129	13:17122
5:1294	4:8120	1 Piet.
5:2065	4:10.....120	1:18,19301
6:461	4:11,12.....122	1:23186
6:23333,375	4:11-16.....257	2:9184, 348
8:28123,375	4:14.....354	2:11,12310
8:32375	5:1,2.....363	5:8193
8:34122	5:18.....387	2 Piet.
9:3149	6:10-18.....367	1:21278
9:31168	Fil.	1 Joh.
10:2,356,168	1:23.....120	1:792,365
10:14358	3:3-11..... 54	1:9365
1 Kor.	3:8.....139	2:1122
1:20-31246	3:21.....104	2:2301
2:1-10198	Kol.	2:12-17304
2:10268	2:13.....100	2:23332
2:14126,387	1 Tess.	3:1,231
11:32378	2:13..... 91,174,278	4:1284
12:3125,127	2 Tess.	4:927
12:4-11126	3:1-5.....382	4:10364
14:33349	3:10.....136	4:19365
15:54,55193	13:.....375	Ilm.
2 Kor.	1 Tim.	2:11295
2:17277	1:15..... 6	3:7-13235, 291
4:1-7215	2:5348	3:14-22264
5:5,6282	4:4,5136	3:207
5:14-2194	4:12,14.....279	7:15183
5:15350	6:16.....190	14:13183

Sisällysluettelo

Teksti Luterilaisen n:o sivu

Adventti	5
Hän tuli, Hän tulee, Hän tulee uudelleen	
... .. 1 Tim. 1:15; Ilm. 3:20; Matt. 25:31	12 / 1960
Adventtiaikana	Jes. 40:3,4.....12 / 1966
Joulu	12
Oletko nähnyt valkeuden?	Jes. 9:1
Kertomus Jeesus-lapsen maailmaan tulemisesta	
..... Joh. 1:1-14.....	12 / 1961
Paavali kirjoittaa joulusta.....	Tiit. 2:11-14.....
”Oi rajatonta rakkautta...”	1 Joh. 4:9.....
Jumalan antama joululahja	1 Joh. 3:1,2.....
Jumalan ihmeellinen armo.....	Tiit. 2:11-14.....
Uusivuosi	40
Oikeat ilon aiheet	Luuk. 10:17-22.....
Tutki ja koettele minua.....	Ps. 139:1-3,23,24.....
Herran sanojen kuulumisen nälkä.....	Aam. 8:11,12.....
Voittoa ja tappiota.....	Fil. 3:3-11.....
Paastonaika	59
Paastonaika.....	Luuk. 23:28.....
Paastonajan hartaus	Luuk. 23:33.....
Näetkö Herran armon?	Ps. 85:8,9.....
Meidän tähtemme	Jes. 53:5.....
Kärsimysviikko	72
Risti oli Jumalan voima!.....	Luuk. 23:39-47.....
Jeesuksen kuolema	Luuk. 23:46.....
Kuka on kristitty?	Luuk. 23:39-43.....
Puhtaatkin tarvitsevat puhdistusta	Joh. 13:1-15.....
Rakas Jeesus, puhu meille	Luuk. 23:8,9.....
Pääsiäinen	93
Saarna sovitukselta	2 Kor. 5:14-21.....
Ääni, joka kuolleet herättää.....	Joh. 5:25,28,29.....
Hän nousi ylös kuolleista	Ps. 16:10,11.....
Jeesus elää — miksi itket?.....	Joh. 20:11-16.....
Miten Jeesus tekee omistaan rohkeita todistajia?	
.....Luuk. 24:36-48.....	5 / 1965
Ylösnoussut Vapahtajamme pitää meistä huolen	
..... Joh. 21:1-4.....	5 / 1985

Helatorstai ja helluntai	119
Astui ylös taivaisiin, istuu Jumalan,	
kaikkivaltiaan Isän, oikealla puolella... ..Mark. 16:19.....	6 / 1987 ... 120
Mitä tapahtui helluntaina?.....	Apt. 2:4.....5 / 1961 ... 124
Pyhä Kolmiykseys	128
Kuulunko Pyhään kristilliseen seurakuntaan?	
.....	Ef. 2:19-22.....6 / 1968 ... 129
Mihin kiinnität katseesi?	Matt. 6:19-21.....6 / 1960 ... 135
Johannes Kastajan päivä, juhannus	140
Johannes Kastaja esikuvana meille.....	Matt. 3:1-12.....6 / 1964 ... 141
Kadonneet — löydetyt	Luuk. 15:1-10.....10 / 1985 ... 147
Kirkastussunnuntai	152
Tunteista Sanan lupauksen varaan	Luuk. 9:28-36.....10 / 1993 ... 153
Mikkelinpäivä	160
He varjelevat sinua kaikilla teilläsi.....	Ps. 91:11,12.....12 / 1967 ... 161
Uskonpuhdistusjuhla	166
Vanhurskas on elävä uskosta.....	Room. 1:16,17.....10 / 1967 ... 167
Jumalan Sana	173
Raamattu on sana sanalta Jumalan sanaa.....	Joh. 17:17.....1 / 1961 ... 174
Suurin tarpeesi.....	Luuk. 10:38-42.....8 / 1962 ... 179
Jumalan kansan sapatinlepo	Hebr. 4:9-16.....5 / 1970 ... 182
Simson — uskon sankari.....	Tuom. 13 - 16.....9 / 1970 ... 189
Ne sanat ovat henki ja elämä.....	Joh. 6:63.....1 / 1973 ... 194
Pyhä saarnavirka	197
Pyhä saarnavirka	1 Kor. 2:1-10.....9 / 1959 ... 198
Herra lähettää työmiehiä elonkorjuuseensa	
.....	Matt. 9:36-10:15.....9 / 1977 ... 204
Ruoki minun lampaitani	Joh. 21:17.....7 / 1995 ... 211
Saat hoitaa virkaasi iloisin ja rohkein mielin	
.....	2 Kor. 4:1-7.....3 / 1996 ... 215
Paikallisseurakunta — Kirkko	221
Me saamme varmuudella ja rohkeudella tehdä	
Jumalan valtakunnan työtä	Room. 1:16,17.....8 / 1961 ... 222
Herra, minä rakastan sinun huonettasi.....	Ps. 26:8.....6 / 1962 ... 229
Uskollinen seurakunta	Ilm. 3:7-13.....10 / 1963 ... 235
”Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä”	Joh. 3:30.....12 / 1963 ... 242
Isän työn tekeminen.....	1 Kor. 1:20-31.....1 / 1964 ... 246
Herran huone on meitä varten	Jes. 66:1,2.....1 / 1965 ... 252
Kirkon tavoitteet.....	Ef. 4:11-16.....6 / 1965 ... 257

Rupert Efraimson, Sovituksen Sana
sisällysluettelo

Penseä seurakunta	Ilm. 3:14-22.....2 / 1968 ...	264
Kohottakaa ilohuuto Herralle	Ps. 95.....11 / 1968 ...	269
Saakoon Jumala yksin kunnian keskuudessamme	Ps. 115:1.....6 / 1969 ...	276
Jumalan Hengen vaikutus seurakunnan työssä	Sak. 4:6.....7 / 1973 ...	286
Kristus on avannut oven	Ilm. 3:7-13.....7 / 1997 ...	291
Kristityn usko		296
Suuri usko	Matt. 15:21-28.....2 / 1961 ...	297
Älkää rakastako maailmaa.....	1 Joh. 2:12-17.....4 / 1961 ...	304
”Niin kuin outoja ja muukalaisia”	1 Piet. 2:11,12.....9 / 1961 ...	310
Uskovaisen tuntomerkit.....	Gal. 5:16-24.....9 / 1962 ...	316
Kaikki tai ei mitään	Matt. 6:24.....6 / 1972 ...	322
Tutki ja koettele minua.....	Ps. 139:23,24.....7 / 1977 ...	325
Jumalan huolenpito		329
Jumalamme on ihmeellinen Jumala.....	Matt. 28:18-20.....8 / 1960 ...	330
Kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin!.....	1 Tim. 6:6-9.....7 / 1982 ...	337
Kristityn vaellus		340
Olkaa armahtavaiset	Luuk. 6:36-42.....9 / 1960 ...	341
Kuninkaallinen papisto.....	1 Piet. 2:9.....10 / 1960 ...	348
Vahvista veljiäsi	Luuk. 22:32; Apt. 1:8.....1 / 1961 ...	352
Te olette maan suola.....	Matt. 5:13.....3 / 1969 ...	357
Riippumaton anteeksiantamus	Matt. 18:23-35.....2 / 1971 ...	360
Miten voin vaeltaa rakkaudessa?.....	Ef. 5:1,2.....7 / 1999 ...	363
Lapset ja nuoret		366
Miten voimme säilyä uskollisina Kristuksen sotilaina	Ef. 6:10-18.....3 / 1962 ...	367
Ei ole syytä peljätä	Apt. 12.. esitt. / 1966 ...	373
Erityisiä tapahtumia		376
Miten suhtaudut elämän onnettomuuksiin?	Luuk. 13:1-5.....4 / 1960 ...	377
Lähetystyö		381
Viekäämme heille Sana	2 Tess. 3:1-5.....10 / 1964 ...	382
Miksi teemme pakanalähetystyötä.....	Apt. 26:17,18.....3 / 1965 ...	386

STLK:n julkaisemaa tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta

Täydellinen kirjamyyntiluettelo on Luterilainen-lehdessä ja www-sivuilla.

Kristinoppi (toim. Markku Särelä)

Lutherin Vähän Katekismuksen laaja selitys (saatavana suomen, ruotsin, englannin, venäjän, viron, latvian, liettuan ja ukrainan kielillä), 295 s.

Gustaf A. Aho:

Elävän veden virtoja III painos, saarnakirja, 384 s.

Elävän veden virtoja ja Sinulla on Jeesus yhdistettyinä.

Katso Jumalan karitsa Hartauskirja, 98 s. *Piinaviikon henkilöhahmoja ja Kuolevan Jeesuksen viimeiset sanat* yhdistettyinä.

Vanhan Testamentin esikuvia Jeesuksesta Hartauskirja, 45 s.

Rupert Efraimson:

Sovituksen Sana Saarnoja ja hartauskirjoituksia, 400 s. [Tämä kirja]

Herrani elää! Lyhyitä hartaus-, opetus- ja ajankohtaiskirjoituksia, 280 s.

Martti Luther:

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 4 kirjoitusta koskien seurakunnan oikeutta ja valtaa arvostella kaikkea oppia sekä kutsua, ottaa ja erottaa opettajia ja saarnavirasta. Saksasta suomentanut Markku Särelä, 48 s.

Markku Särelä:

Rauha teille! Saarnakirja, osat I – IV, 480 s/osa.

Kristus meidän edestämme Opillinen esitys vanhurskauttamisesta, 256 s.

Kristuksen kuuliaisuus Opillinen esitys laintäyttämyksestä, 88 s.

Lapsikaste on raamatullinen Opillinen esitys lapsikasteesta, 160 s.

Jeesus on tosi Jumala Opillinen esitys, kumoo mm. jehovantodistajien opin, 24 s.

Saarnavirka on Kristuksen käsky Opillinen esitys saarnavirasta, 192 s.

A. Aijal Uppala:

Kirkkokysymys, minkälaista kirkkoa Luther tahtoi

Kokoomateos AAU:n kirkkokysymystä ja uskonpuhdistusta koskevista kirjoituksista, v. 1929 – 1984, 496 s.

Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien syntymisen perusteet ja toteutuminen, 374 s.

C. F. W. Walther:

Laki ja evankeliumi II painos, opillinen esitys laista ja evankeliumista sekä niiden oikeasta erottamisesta. 480 s.

Kirkko ja virka Opillinen esitys kirkosta ja virasta ja niiden keskinäisestä suhteesta Raamatun ja Luterilaisen tunnustuksen valossa. 400 s.

Oikea näkyvä kirkko CFWW osoittaa, että evankelisluterilainen kirkko, joka pysyy oikeassa opissa, on oikea näkyvä kirkko. 208 s.

Paikallisseurakunta CFWW selvittää, millainen on evankelisluterilainen valtiosta erillään oleva paikallisseurakunta. 238 s.

Carl Manthey-Zorn:

Täksi päiväksi II painos, lyhyitä hartauksia vuoden joka päivälle, 512 s.

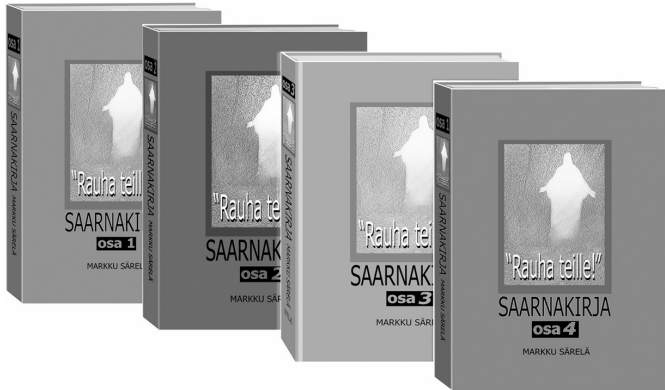
Kirjoja on saatavana STLK:n kirjamyynnistä

os. Rajakatu 7, 15100 Lahti

www.luterilainen.com

Markku Särelä

Rauha teille! Saarnakirja, osat I – IV



Neliosainen saarnakirja sisältää useita saarnoja kirkkovuoden pyhäpäiville. Ne tarjoavat monipuolista opetusta ja vahvistavat luottamusta Jumalan armoon. I osassa on sananjulistajia varten saarnataitoa käsittelevä liite ja IV osassa koko kirjasarjan kattava hakemisto. Kukin osa 480 s.

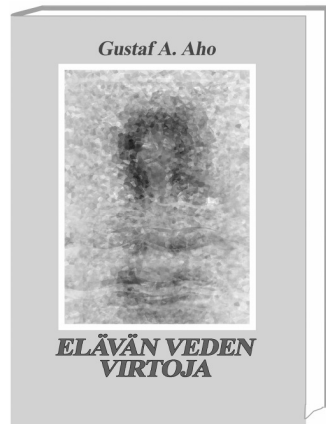
Gustaf A. Aho

Elävän veden virtoja

Saarnakirja, III painos, 384 s.

Tri Aho oli amerikansuomalaisen Ev. lut. Kansalliskirkon pastori ja johtaja. Hän toimi myös Lahden ja Kuusankosken Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien pastorina 1950-luvulla. Tässä Ahon saarnakirjojen *Elävän veden virtoja* ja *Sinulla on Jeesus* kolmannessa painoksessa on molemmat edellä mainitut osat. Näissä saarnoissa laki ja evankeliumi erotetaan selvästi ja lukijan eteen vyörytetään Raamatun selkeät todisteet

Jumalan vihasta syntii kohtaan ja hänen kaikille syntisille valmiina olevasta armostaan, joka on ilmestynyt ristiinnaulitussa ja ylösnousseessa Vapahtajassamme Jeesuksessa Kristuksessa. Sana rohkaisee uskovia osallistumaan Herran työhön ja viemään ilosanomaa toisillekin.



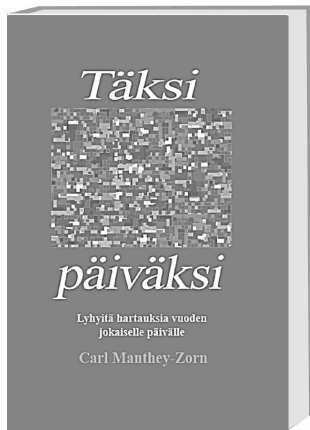
Carl Manthey-Zorn

Täksi päiväksi

Lyhyitä hartauksia vuoden jokaiselle päivälle, 512 s.

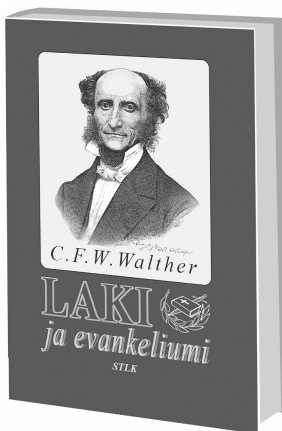
Tri Zorn syntyi v. 1846 Saksassa ja suoritti pääosan elämäntyöstään Amerikassa Missouri-Synodissa. Zornilla oli ilmiömäinen into ja harrastus syventyä Jumalan sanan totuuksiin.

Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreaaitta. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. Sen lisäksi hänellä lapsenmielisenä luterilaisena kristittyinä on se erityinen lahja, että hän opettaa näitä suuria asioita mitä kansanomaisimmin.



C.F.W. Walther

Laki ja evankeliumi



Tri C.F.W. Walther on uudemman ajan luterilaisen puhdasoppisuuden etevimpiä miehiä, ”Lutherin oppilas”, kuten hän itse sanoo. Raskaissa taisteluissa Walther löysi Jumalan sanaan pohjautuvan luterilaisen tunnustuksen vankan perustan, jolle hän rakensi merkittävän elämäntyönsä kirkollisena johtajana ja pappiskasvattajana, nimenomaan vastoin vaihtelevia jumaluusopillisia katsomuksia.

Laki ja evankeliumi on tämän elämäntyön kypsä hedelmä, kirja, jonka lehdillä tinkimätön selvyys opissa ja syvälinen hurskaus ovat liittyneet toisiinsa ihailua herättävällä tavalla. Se ohjaa lukijaansa selvyyteen kristillisen julistuksen ja elämän kaikkein tärkeimmässä ja aina ajankohtaisessa

kysymyksessä siitä, miten nuo perin erilaiset asiat, laki ja evankeliumi, on ymmärrettävä suhteessa toisiinsa sekä käytännössä erotettava. Sellaisena se tarjoutuu luotettavaksi opastajaksi niin hyvin jokaiselle sananjulistajalle kuin myös valvettuneelle kristitylle. 480 s.

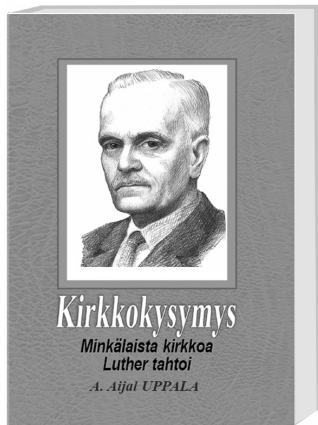
A. Aijal Uppala

Kirkkokysymys

Minkälaista kirkkoa Luther tahtoi

Onko suomalaisilla uskovilla jumalallinen oikeus ja velvollisuus kokoontua itsenäisinä kansankirkosta riippumattomina seurakuntina? Mitä sanoo asiasta Raamattu, että uskonpuhdistajamme Martti Luther?

Uppala (1897-1984) oli kirkko-opin erikoistuntija ja tunnustuksellisten luterilaisten seurakuntien perustajapastoreita Suomessa. Kirja on kokoomateos, jossa Uppala terävästi arvioi Raamatun ja Lutherin opetusten valossa kirkollisia oloja sekä uskonpuhdistuksen ajan Saksassa että 1900-luvun Suomessa. Kirja tarjoaa vankkaa perustietoa aiheesta ja auttaa ymmärtämään nykytilanteen ongelmien taustaa. Kirjassa on myös kirkkokysymystä käsittelevä Raamatun ja Tunnustuskirjojen kohtien liite sekä hakemistoja. 496 s.



Martti Luther

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta



Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirKKo on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet.

Kirja sisältää seuraavat Lutherin kirjoitukset:

- Seurakunnan Raamattuun perustuvasta oikeudesta ja vallasta koetella kaikkea oppia sekä kutsua, asettaa virkaan ja erottaa opettajia.
- Kristuksen valtakunnasta ja saarnavirasta, Joh. 10:1–11.
- Saarnavirasta, Joh. 10:1–11.
- Saarnaviran kahdesta kutsumuksesta, 2 Moos. 3:1.

Saksasta suomentanut Markku Särelä. 48 s.

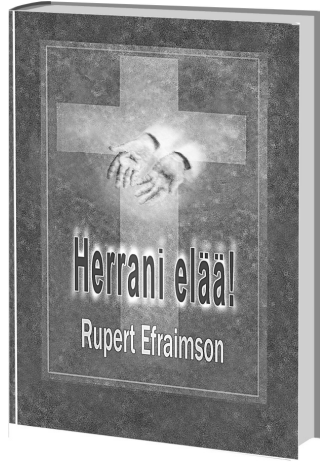
Rupert Efraimson

Herrani elää!

Lyhyitä hartaus- opetus- ja ajankohtaiskirjoituksia, runoja. 280 s.

Tähän kirjaan kootut Efraimsonin (s. 1925) hartaus- ja opetuskirjoitukset sekä runot on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä.

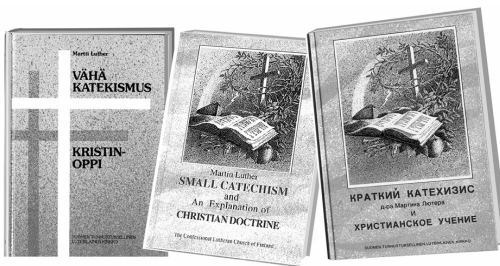
Efraimson on entisen amerikansuomalaisen Ev.-lut. Kansalliskirkon kasvatti ja sen seurakuntien pitkäaikainen pastori. Hän toimi Suomessa Lahden, Kuusankosken ja Helsingin Tunnustuksellisten Luterilaisten seurakuntien pastorina 1960-luvun.



Efraimsonin teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin ”ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”. Kristus on totisesti ylösnoussut! ”Jeesus elää, miksi itket?”

Vähä katekismus ja kristinoppi

Toimittaja Markku Särelä



Perusteos tunnustuksellisesta luterilaisuudesta kiinnostuneille. Kristityt tarvitsevat raamatullista tietoa kristinuskon perusteista.

Vähä Katekismus esittää lyhyessä muodossa uskon perusasiat.

Kristinoppi selittää niitä tarkemmin ja soveltaa niitä nykyaikaan helposti luettavassa muodossa. Esitys perustellaan raamatunlausein. **Kirjaa on saatavissa suomen, ruotsin, englannin, venäjän, viron, latvian, liettuan ja ukrainan kielillä.** Kirjaa on kaikkiaan levitetty yli 100.000 kpl. 295 s.